

Той се отнася с тях като със синове.
Той ги прави елитни убийци.
Сега той отчаяно иска смъртта им.

ДЕЙВИД МОРЕЛ

БРАТСТВОТО НА РОЗАТА

КРОНОС

ДЕЙВИД МОРЕЛ БРАТСТВОТО НА РОЗАТА

Превод: Камелия Богданова, Лора Иванова

chitanka.info

Сол и Крис са израснали в сиропиталище. Свързва ги най-здравото приятелство — това на самотните и изоставените. Посветили са живота си на човек, когото смятат за свой некръвен баща. През дългите години на възмъжаването им единствен той се отнася към тях с разбиране и обич. Сол и Крис се обучават в най-добрите бойни школи и се превръщат в професионални убийци, защото баща им желае това. А сега се опитва да ги убие. Защо?

На Донна

*Дните отминават все по-бързо, а моята любов става
все по-силна.*

*„Учете ги на политика и война, за да
могат синовете им да учат медицина и
математика, а техните деца да получат
възможност да изучават рисуване, поезия,
музика и архитектура.“*

Джон Адамс

ПРОЛОГ
СВЕТИТЕ УБЕЖИЩА НА АБЕЛАР

БЕГЛЕЦ

Париж. Септември 1118 година.

Пиер Абелар, красив сановник от църквата в Нотр Дам, съблазнил привлекателната си ученичка Елоиз. Нейният чичо — Фулбер, побеснял, като разбрал, че тя е бременна и решил да отмъсти. В ранните часове на една неделна утрин, когато Абелар отивал на богослужение, трима убийци, наети от Фулбер, го нападнали, кастрирали и оставили да умре от раните си. Той обаче оцелял и страхувайки се от нови покушения, потърсил защитно убежище. Първо избягал в манастира „Сен Дьони“ край Париж. Докато се възстановявал от раните си там, научил, че политически елементи, стремящи се да спечелят одобрението на Фулбер, отново подготвят заговор против него. За втори път той избягал в Куинси, близо до Ногънт, където намерил сигурно убежище. Нарекъл този дом „Закрила“ в чест на Светия дух.

Най-после Абелар намерил „свято убежище“.

СИГУРНИ УБЕЖИЩА — СУРОВИ ЗАКОНИ

Париж, септември 1938 година.

На 28, неделя, Едуард Деладие, министър на отбраната на Франция, се обърна по радиото към френския народ със следното изявление:

Рано днес следобед получих покана от немското правителство за среща с канцлера Хитлер, г-н Мусолини и г-н Невил Чембърлейн в Мюнхен. Приех поканата.

Следващият следобед, когато Мюнхенската среща вече беше започнала, един аптекар на служба в Гестапо записа в дневника си, че пет черни Мерцедеса — модел 1938 г., са преминали край контролния пункт на ъгъла до аптеката му и спрели пред неугледната каменна сграда на № 36, улица „Бергенер“ в Берлин. От всяка кола излизал добре сложен цивилен шофьор, предпазливо оглеждал минувачите по оживената улица и отварял вратата, откъдето слизал единственият пътник — добре облечен възрастен мъж. Веднага след като придружал пътника си до здравата дървена врата на триетажната сграда, шофьорът отивал три пресечки по-нататък, до един склад, за да чака следващите инструкции.

Последният пристигнал остави шапката и палтото си на караула в кабинката, намираща се вдясно от вратата. Тактично не го претърсиха, но го помолиха да предаде куфарчето си. Наистина той нямаше нужда от него. На срещата не се разрешаваше да се водят бележки.

Караулът прегледа препоръчителните му писма и след това натисна бутона под бюрото си. Веднага се появи втори агент на Гестапо от една стая зад посетителя и го съпроводи до друга стая в

края на коридора. Посетителят влезе. Останал зад него, агентът затвори вратата.

Посетителят се казваше Джон „Текс“ Отън. Той беше висок и суров, по своему красив петдесет и пет годишен мъж с прошарени мустаци. Готов да започне работа веднага, той зае единственото останало свободно място и кимна на четиримата мъже, пристигнали преди него. Нямаше нужда да бъде представян; той вече ги познаваше. Имената им бяха Вилхелм Смелцер, Антон Жирар, Пърсифал Ландиш и Владимир Лазенсков. Това бяха ръководителите на разузнаването на Германия, Франция, Англия и Съветския съюз. Отън представяше американското Министерство на външните работи.

В стаята нямаше нищо друго освен високи столове и пепелници до всеки от тях. Никаква мебелировка, нито картини, библиотеки, завеси, килим или полилей. Смелцер беше уредил стаята да е празна, за да гарантира пред тези хора, че няма да има скрити микрофони.

— Господа — каза Смелцер, — съседните стаи са празни.

— Мюнхен — каза Ландиш.

Смелцер се засмя и каза:

— Много сте прибързан за англичанин.

— Защо се смеете? — попита Жирар Смелцер. — Всички знаем, че в момента Хитлер иска моята страна и Англия да не гарантират повече защитата на Чехословакия, Полша и Австрия — говореше на английски заради американеца.

Смелцер запали цигара, за да избегне въпроса.

— Хитлер възнамерява ли да окупира Чехословакия? — попита Лазенсков.

Смелцер повдигна рамене и изпусна струйка дим.

— Като представители на една професионална общност, аз ви поканих тук, за да можем да се подготвим за всякакви случайности.

Текс Отън се намръщи.

— Макар че един другиму не уважаваме идеологиите си, ние в нещо си приличаме. Обичаме сложността на професията си.

Останалите кимнаха, съгласявайки се.

— Предлагате ни ново усложнение ли? — попита руснакът.

— Момчета, защо, по дяволите, не кажете за какво става дума? — каза провлачено Текс Отън.

Другите се подсмихнаха.

— Директността ще развали половината удоволствие — каза Жирар на Отън и се обърна в очакване към Смелцер.

— Независимо от изхода на предстоящата война — отвърна Смелцер, — ние трябва да си гарантираме един на друг, че представителите ни ще имат възможност за защита.

— Невъзможно — каза руснакът.

— Каква защита? — попита французинът.

— Пари ли имате предвид? — добави тексасецът.

— Несигурно е. Трябва да е злато или диаманти — каза англичанинът.

— И по-точно сигурни места, където да ги съхраняваме. Например, сигурни банки в Женева, Лисабон или Мексико сити — подхвърли германецът.

— Злато — подметна руснакът. — И какво предлагате да правим с тази капиталистическа стока?

— Да създадем мрежа от сигурни убежища — отговори Смелцер.

— Но това не е нещо ново! Ние вече ги имаме — каза Текс Отън. Другите не му обърнаха внимание.

— Предполагам и почивни домове? — попита Жирар.

— Да приемем, че е така — каза германецът. — Нека да ви обясня подробно заради американския ни приятел. Вярно е, че всяка наша мрежа вече има сигурни убежища. Безопасни места, където хората ни могат да потърсят защита или пък да разпитват информатори. Но докато всяка мрежа се опитва да запази тези места в тайна, случайно другите мрежи ги разкриват, така че тези убежища не са съвсем сигурни. Въпреки че има въоръжена охрана, една по-голяма враждебна сила може да превземе убежището и да убие всеки, който се е скрил там.

— Рискът е непредотвратим — Текс Отън повдигна рамене.

— Не знам — продължи германецът. — Това, което предлагам, е нещо ново — развитие на идеята, усъвършенстването ѝ. При изключителни обстоятелства всеки от хората ни, от която и да е от нашите мрежи, ще има шанс да намери убежище във внимателно подбрани градове по целия свят. Аз предлагам Буенос Айрес, Потсдам, Лисабон и Осло. Всички работим там.

— Александрия — предложи англичанинът.

— Това е приемливо.

— Монреал — добави французинът. — Ако войната не се обърне в наша полза, аз вероятно ще живея там.

— Почакай малко — каза Текс Отън. — Нима очакваш да повярвам, че ако войната продължи, някой от твоите момчета няма да убие някой от моите по тези места?

— Поне докато враждебните сили остават отвътре — каза германецът. — Ние познаваме опасностите и напрежението в нашата професия. Ще призная, че дори германците понякога имат нужда от почивка.

— Да успокоят нервите и да излекуват раните си — добави французинът.

— Дължим го на себе си — каза англичанинът. — И ако един оперативен работник иска напълно да се оттегли от мрежата, той би трябвало да има възможност от убежището да отиде в почивен дом и да се ползва от тези привилегии до края на живота си. Също и пенсионен фонд, осигурен от част от златото и диамантите.

— Като награда за вярна служба — допълни германецът — и примамка за вербуване на нови кадри.

— Ако събитията протекат както предвиждам, всички ще се нуждаем от примамки — каза французинът.

— А ако събитията протекат така както аз очаквам, ще разполагам с всички съблазни, от които се нуждая — отговори германецът. — Въпреки това, аз съм благоразумен. Споразумяхме ли се?

— Какви са гаранциите, че хората ни няма да бъдат убити в тези сигурни убежища? — попита англичанинът.

— Думата на колеги професионалисти.

— А наказанията?

— Най-суровите.

— Съгласен съм — каза англичанинът.

Американецът и руснакът мълчаха.

— Да разбирам ли това като нежелание от страна на по-новите нации? — попита германецът.

— По принцип съм съгласен и ще се опитам да пренасоча средства за фондовете. Но не мога да обещаю сътрудничеството на Сталин — каза руснакът. — Той никога няма да позволи укриването на чужди оперативни работници на Съветска земя.

— Но вие трябва да обещаете никога да не навредите на противников оперативен работник, докато той се намира в указаната убежище.

Руснакът кимна неохотно.

— А г-н Отън?

— Добре, с вас съм. Ще ви отпусна някакви пари, но не искам подобни неща на американска територия.

— Така, съгласни ли сме на такива компромиси?

Останалите кимнаха.

— Ще имаме нужда от парола за тази система — каза Ландиш.

— Предлагам *приют* — подхвърли Смелцер.

— Немислимо — отвърна англичанинът. — Половината от нашите болници се наричат приюти.

— Тогава предлагам следната алтернатива — включи се французинът. — Всички сме образовани хора. Сигурен съм, че ще си спомните историята на моя сънародник Пиер Абелар.

— Кой? — попита Текс Отън.

Жерар обясни.

— Значи, отишъл в църква и получил закрила? — каза Отън.

— *Свято убежище*.

— Ще го наречем „санкция“ — каза Смелцер — „санкцията на Абелар“.

Два дни по-късно, на 1 октомври, сряда, френският министър на отбраната Делади се завърна в дома си в Париж след срещата с Хитлер в Мюнхен.

Самолетът му кацна на летището в Ле Бурже. Още със стъпването на земя той беше приветстван от развълнуваната тълпа, която крещеше: „Да живее Франция! Да живее Англия! Да живее мирът!“

Развявайки знамена и цветя, тълпата проникна зад здравата полицейска барикада. Репортери се втурнаха по алуминиевата стълбичка, за да поздравят завърналия се министър на отбраната.

Делади остана смаян.

Обърна се към Фоко от новинарската служба на Ройтер и измърмори:

— Да живее мирът? Те не разбират ли какво подготвя Хитлер?
Тъпи копелета.

Париж, 3 септември 1939, неделя, 5.00 следобед.

Говорител прекъсна предаването на театър „Мишелин“ по радиото, за да съобщи: „Франция официално е във война с Германия“.

Радиото замлъкна.

В Буенос Айрес, Потсдам, Лисабон, Осло, Александрия и Монреал бяха създадени международни сигурни убежища на най-големите шпионски мрежи в света. До 1941 тези мрежи щяха да включват Япония, а до 1953 и територията на Китай.

Светите убежища вече приемаха нуждаещите се от закрила.

КНИГА ПЪРВА
СВЯТО УБЕЖИЩЕ

ЧОВЕК НА НАВИЦИТЕ

Вейл, Колорадо.

Валеше силен сняг, който заслепяваше Сол. Той се спускаше по склона през все по-дълбокия сняг, като рязко променяше посоката си. Всичко беше бяло — небето, въздуха, земята. Видимостта се скъси, докато накрая можеше да вижда единствено вихрушката пред лицето си. Спускаше се през хаоса.

Той можеше да връхлети върху някое незабележимо дърво или да се подхлъзне по някоя скрита скала. Това обаче нямаше значение. Чувстваше се превъзбуден. Усмивваше се, докато бурният вятър жулеше страните му. Кръстосваше наляво и надясно. Усещайки промяната в наклона, той веднага набра скорост.

Следващият склон беше по-стръмен. Той се отблъсна с щеките си, за да се засили. В стомаха му припари. Харесваше му. Вакуум. Нищо пред него или зад него. Минало и бъдеще нищо не означаваха. Само настоящето — и беше прекрасно.

Някаква тъмна фигура се изправи пред него.

Отбивайки рязко встрани, Сол заби върховете на ските си, за да спре. Главата му пулсираше. Силуетът се люшкаше от дясно наляво, изчезвайки в снега.

Сол дочу някакъв писък през вятъра и втренчено загледа през очилата си. Намръщи се и заора снега в тази посока.

В бурята сенките се събираха. Ред дървета.

Стон.

Намери скиора проснат срещу един дънер. Имаше кървави следи в снега. Сол прехапа устни под маската си. Приведе се и видя алени капки по челото на скиора и гротескния ъгъл на крака му.

Мъж. Гъста брада. Широк гръден кош.

Сол не можеше да отиде за помощ. В хаоса на бурята не би могъл да намери мястото отново. Нещо повече, дори да успее да доведе помощ, дотогава човекът щеше измръзне до смърт.

Единствената възможност. Не си и помисли да се занимава с раната на главата или със счупения крак. Нямаше смисъл, нямаше

време. Свали ските си, махна тези на ранения мъж, спусна се към един бор и откърши кичест клон.

Положи клона до мъжа. Внимателно постави ранения отгоре, така че здравият крак да подпре счупения. Стисна края на клона и се прегърби, влачейки го. Връщаше се. Снегът жулеше по-силно, студът проникваше през ръкавиците му. Бавно, той продължи да дърпа.

Мъжът простена, когато Сол премина през някаква неравност. Снегът ги засипваше. Раненият се сгърчи и почти се изплъзна от клона.

Сол побърза да го намести. Стресна се, когато една ръка внезапно го стисна за рамото. Той се извърна и се втренчи в неясната фигура. Черен надпис „Ски-патрул“ се открояваше върху жълтото яке.

— Надолу! На сто метра! Заслон! — викна мъжът, помагайки на Сол.

Спуснаха се по хълма. Сол се удари в заслона преди да го види. Усети метала пред себе си. Напъна отключената врата и пристъпи вътре. Воят на вятъра затихна. Почувства спокойствието.

Върна се и помогна на ски-патрула да внесе ранения скиор.

— Вие добре ли сте? — попита мъжът. Сол кимна. — Постойте при него, докато доведе помощ — продължи той. — Ще се върна със снегоход след 15 минути.

Сол кимна отново.

— Вие направихте нещо необичайно — промълви мъжът. — Изчакайте. Ще се стоплите.

Той излезе и затвори вратата. Сол се подпря на стената и се свлече на земята. Вгледа се в стенения скиор, чиито клепачи потрепваха.

— Дръж крака си неподвижен.

Мъжът болезнено потръпна и кимна:

— Благодаря.

Сол сви рамене.

Човекът изкриви лицето си от болка и каза:

— Голям гаф.

— Случва се.

— Не. Гадна работа.

Сол не разбра. Мъжът бълнуваше.

— Не видях в бурята — раненият го погледна смръщено, а слепоочията му пулсираха. — Проклятие.

Сол се заслуша в бурята. Скоро чу далечното боботене на снегорини.

— Идват.

— Били ли сте на ски в Аржентина?

Гърлото на Сол пресъхна. Бълнува? Едва ли.

— Веднъж. Кървеше ми носа.

— Аспирин...

— ...лекува главоболие — отговори Сол, довършвайки паролата.

— В десет вечерта — изпъшка мъжът. — Проклетата буря. Кой е очаквал, че всичко ще се изпорти?

Бученето се засили. Снегоринът спря пред заслона. Вратата рязко се отвори. Влязоха трима от ски-патрула.

— Добре ли сте? — обърна се единият мъж към Сол.

— Да. Но момчето бълнува.

Да се поддържа стереотип. Всеки ден Сол спазваше все същия режим. Появяваше се на описаните места в уговорено време. Осем и половина: закуска в кафенето на хотела. Половинчасова разходка, маршрутът неизменен. Двайсетминутно висене в една книжарница. Единадесет часа: по хълмовете, отново обичайният маршрут.

По две причини. Първо, ако някой поиска да се свърже с него, куриерът ще знае къде е по всяко време и би могъл да го засече. Въпреки че вече стана ясно как едно произшествие може да изложи на риск системата. Второ, ако Сол беше под наблюдение, маршрутът му беше така предвидим, че щеше да отегчи сянката, а това беше достатъчно, за да допусне грешка.

Днес повече от обикновено той трябваше да избегне подозренията. Помогна да отнесат ранения до линейката. Побъбри с хората от ски-патрула в станцията им, докато изчакваше удобен момент, за да се измъкне. Отиде в стаята си и смени ски-костюма си с джинси и пуловер. Пристигна в бара, в който ходеше всеки ден, в привичното време. Седна в задименото помещение и загледа анимационните филми на огромния телевизионен екран, като отпиваше кола на дребни глътки.

Както винаги в седем отиде да вечеря в ресторанта на хотела. В осем отиде да гледа филм на Бърт Рейнолдс с автомобилни преследвания. Беше гледал филма и преди и знаеше, че свършва в десет без петнайсет. Избра това кино заради телефонния автомат до мъжката тоалетна. Като се убеди, че салонът е празен, постави монетата в телефона. Набра номера, който помнеше наизуст, точно в десет часа, така както го беше инструктирал мъжът на склона.

Дрезгав мъжки глас съобщаваше баскетболни резултати. Сол не обърна внимание на имената на отборите. Той се интересуваше само от номерата, общо десет, като на непознат телефонен номер и мислено си ги повтаряше.

Без да се набива на очи напусна мъжката тоалетна и огледа фойето, за да провери дали не го наблюдават.

Нямаше такива признаци, макар че добър преследвач не би се оставил да го забележат.

Той излезе от киното доволен, че бурята се задържа. През тъмнината и вятъра свърна в една странична уличка, после в друга, а сетне изчака на една алея, за да е сигурен, че не го следят. При тази ограничена видимост опашката трябваше да го следва отблизо по алеята, за да не го изпусне.

Никой не го следеше.

Той пресече улицата и избра телефонен апарат в един непознат бар две преки встрани. В близост до глъчката на електронните игри Сол избра номерата, които беше получил.

Съблазнителен женски глас каза:

— Услуги „Трайпъл“.

— Ромул — каза той.

— Имате среща. Вторник. Девет сутринта в Денвър. „Коди роуд“
48.

Сол постави слушалката на вилката. Напусна бара и тръгна под прикритието на бурята, за да успее да стигне в хотела си точно навреме, сякаш както обикновено е направил тридесетминутната си разходка след филма.

— Някакви съобщения за Гризман? — обърна се той към администратора.

— Съжалявам, сър.

— Няма нищо.

Избягвайки асансьора, той се качи по стълбите към стаята си.

Косъмът, поставен под вратата му, лежеше така, както го беше оставил. Това означаваше, че никой не е влизал, докато го е нямало. Още един обичаен ден.

С две изключения.

Следвай стандартните процедури. Сутринта Сол купи билета си в последния възможен момент. Когато шофьорът запали мотора, Сол се качи в автобуса. Седна отзад и се огледа дали някой не го следи.

Нямаше никой.

Щом автобусът потегли от спирката, той се отпусна назад и с облекчение се вгледа в стръмните склонове на Вейл и в малките движещи се точки — скиорите, които се спускаха по заснежената планина.

Харесваше автобусите. От задната част можеше да наблюдава дали го следят. Можеше да си купи билет без да вкарат данните му в компютъра — това беше причината да не лети и да не наема кола — не искаше да оставя следи на хартия. Нещо повече — автобусите имаха няколко спирки по маршрута си. Винаги можеше да слезе на някоя от тях без да прави впечатление.

Билетът му беше до Солт Лейк Сити, но той не възнамеряваше да ходи там. Слезе от автобуса в Плейсър Спрингс, на един час западно от Вейл. Изчака да види дали някой друг ще слезе и си купи билет за Денвър. Хвана следващия автобус, пътуващ на изток, и се отпусна тежко на задната седалка. Анализира какво е направил досега и реши, че не е допуснал грешки. Наистина, ако някой го следеше, досега щеше да се е объркал и изнервен да води спешни телефонни разговори. Това не го интересуваше. Сол беше успял да извоюва свободата си.

Беше готов да изпълни задачата си.

Вторник, 9 часа сутринта. Очите му се насълзиха от денвърския вятър. Утрото беше сумрачно. Тежки сиви облаци се носеха над планината. Въпреки пухеното си яке, той потрепера. Спря на ъгъла в

едно предградие и хвърли бърз поглед към сградата в средата на пресечката.

Дълга, ниска и мръсна. Като броеше от сградата на ъгъла, Сол предположи, че това е „Коди Роуд“ 48. Мина през калта, за да стигне дотам. Беше използвал местни автобуси, често ги сменяше и въпреки това погледна зад себе си, за всеки случай. Видя няколко коли, но никоя не му изглеждаше позната.

Обърна се напред и спря изненадан. Изумен зяпна Давидовата звезда над вратата. Синагога? Той самият беше евреин и се почуди да не би да е разбрал погрешно инструкциите. Добре. Беше свикнал със срещи на необичайни места.

Обаче синагога? Той се вцепени.

Влезе смутено. Озова се в мрачно преддверие. Ноздрите му се разшириха, усещайки праха. Когато затвори вратата, проехтя тътен.

Всичко около него беше неподвижно. Той си избра ярмулка от една кутия на масата, сложи малката черна шапчица на темето си, стегна устни и отвори друга врата.

Храмът. Усети напрежение. Въздухът му се струваше тежък и сгъстен и като че ли го притискаше. Той пристъпи напред.

Отпред седеше стар мъж и се взираше в бялата завеса, скриваща Кивота, а шапчицата му беше излъскана от многобройните години на молитва. Мъжът сведе поглед към молитвената си книга.

Сол задържа дъха си. Храмът беше пуст с изключение на възрастния човек отпред. Нещо не беше наред.

Старият мъж се обърна към него. Сол се напрегна.

— Шалом — каза старият мъж.

Невъзможно. Това беше...

Елиът.

Той се изправи. Както винаги носеше черен костюм и жилетка. Подходящо палто и мека шапка лежах на мястото до него. Не беше евреин. Мъж на 67 години, висок и сух, с посивяла кожа, тъмни очи, приведени рамене, изпито лице.

— Шалом — отвърна Сол и се усмихна топло. Гърлото му се сви.

Те се прегърнаха. Почувствал сухата целувка на бузата си, Сол го целуна в отговор. Изгледаха се изпитателно един друг.

— Изглеждаш добре — каза Сол.

— Лъжа, но ще я приема. Но и ти изглеждаш добре.

— Тренировки.

— А раните ти?

— Няма усложнения.

— А стомахът — Елиът поклати глава. — Исках да те посетя, когато чух какво се е случило.

— Но не успя. Разбирам.

— Добре ли се погрижиха за теб?

— Знаеш, че да. Ти направи най-доброто.

— Най-добрите заслужават най-доброто.

Сол се сконфузи. Беше най-добрият преди година. А сега?

— Лъжа — каза той. — Не го заслужавам.

— Все пак си жив.

— Късмет.

— Способности. Някой друг не би могъл да се измъкне.

— Не би трябвало да ми се налага да бягам — отвърна Сол.

— Бях планирал операцията. Мислех, че съм преценил всяка възможност. Сгреших. Една чистачка, за бога. Тя трябваше да е на друг етаж. Никога не проверяваше тази стая толкова рано.

Елиът разтвори ръце.

— Това казвам и аз. Рядък шанс. Не може да се контролира.

— Знаеш добре — отговори Сол. — Ти казваше, че думата случайност е измислена от слабите хора, за да оправдават грешките си. Учеше ни да се стремим към съвършенство.

— Да. Но — намръщи се Елиът — съвършенство никога не може да се достигне.

— Почти го бях достигнал. Преди година. Не разбирам какво се случи. — Но все пак подозираше нещо. Той беше висок сто и осемдесет сантиметра и тежеше осемдесет килограма, само мускули. Но беше и тридесет и седем годишен. „Остарявам“ — мислеше си той. — Трябва да се откажа. Не говоря само за тази операция. Преди това и други две свършиха зле.

— Отново рядък шанс — каза Елиът. — Четох докладите. Няма за какво да те обвиняваме.

— Ти ме толерираш.

— Заради приятелството ни ли? — поклати глава Елиът. — Не е вярно. Никога не съм си позволявал то да ме разколебае. Но понякога в провалите има и нещо добро. Може да ни накара да сме по-усърдни.

Той извади две листчета от вътрешния джоб на самото си.

Сол прочете чисто написания на ръка текст на първото. Телефонен номер. Запомни го. Елиът му показва втория лист. Инструкции, шест имена, дата и адрес. Сол кимна.

Елиът прибра листите. Взе палтото, шапката си и напусна храма, за да прекоси предверието на път към мъжката тоалетна. Тридесет секунди по-късно Сол чу шума на водата. Той реши, че Елиът е изгорил листите и прикрил пепелта. Дори да подслушваха храма, от разговора им не можеше да се разбере съдържанието на бележките.

Елиът се върна и облече палтото си.

— Ще изляза отзад.

— Не, почакай. Толкова бързо ли? Надявах се да поговорим.

— Добре, но когато си свършиш работата.

— Как са цветята ти?

— Не просто цветя. Рози! — Елиът размаха пръст срещу него сякаш го заплашваше. — След всичките тези години ти все още се заяждаш и ги наричаш цветя.

Сол се ухили.

— Точно така — каза Елиът. — Развъдих интересен вид рози. Сини. Никога не е имало рози с такъв цвят. Когато дойдеш, ще ти ги покажа.

— Чакам с нетърпение.

Те топло се прегърнаха.

— Ако за теб има значение, работата, която ще вършиш е предназначена да защитава всичко това — каза Елиът и посочи към храма. — И още нещо — бръкна в джоба на палтото си и извади шоколадова пръчка.

Душата на Сол се сви, когато я взе. „Бейби Рут“. Детско умиление.

— Все още си спомняш.

— Винаги — Елиът погледна тъжно.

Сол болезнено преглътна, докато гледаше как Елиът излиза и се заслуша в ехото на рязко затворената врата. Според правилата той

трябваше да изчака 10 минути и да излезе отпред. Загадъчната забележка на Елиът относно целта на възложената задача го притесняваше, но знаеше, че само нещо важно би принудило Елиът да не предава инструкциите по човек.

Сол решително стисна юмруци. Няма да се провали този път. Той, сиракът, нямаше да си позволи да разочарова единствения баща, когото някога е познавал.

Мустакатият мъж дъвчеше тютюн. Сол му обясни задачата. Разбира се, не използваша имена. Сол не го беше виждал преди, нямаше да го види и след това. Мъжът беше в спортно облекло. Имаше трапчинка на брадата. Избърса мустаците си със салфетка.

Балтимор. Три дни по-късно, 2.00 следобед. Мексиканският ресторант беше почти празен. Въпреки това те седнаха на маса в най-отдалечения ъгъл.

Мъжът запали цигара, изучавайки Сол.

— Ще се нуждаем от подкрепа.

— Може би — каза Сол.

— Знаеш правилата.

Сол кимна. Установен метод. Група от четиринадесет мъже, по-голямата част извършваха наблюденията, другите снабдяваха с екипировка, предаваха съобщения, осигуряваха алиби. Всеки от тях знаеше възможно най-малко за останалите. Всички изчезват час преди да се появят професионалистите. Ефективно. Сигурно.

— Добре — обърна се мъжът към Сол. — Това обаче са шест неща. По четиринадест мъже за подкрепа. Значи 84. Освен това може да организираме среща, да разгласим, да продаваме билети.

— Може би не — каза Сол.

— Така че имай ме предвид.

— Изходът е всички заедно — по едно и също време, на едно и също място.

— Кой знае кога ще е това? Може и цяла година да чакаме.

— Три седмици от днес.

Мъжът се загледа в цигарата си. Сол му каза къде. Другият си загаси цигарата.

— Продължавай — каза той.

— Можем да сведем наблюдението до минимум, за да сме сигурни, че и шестимата ще се появят на срещата.

— Възможно. Но все пак ще се нуждаем от комуникации. Някой друг трябва да намери стоката.

— Ти.

— Безспорно. Ще бъде трудно да я вкараме в сградата.

— Не е твой проблем.

— Така е добре. Не ми харесва обаче, че не е изпипана. Но ако така го искаш, то може да свършим работата и с двадесет човека.

— Прав си — каза Сол. — Така го искам.

— Какво става?

— Да кажем, че имах няколко задачи с хора, които ме провалиха.

Губя вярата си в човешката природа.

— Това е смешно.

— Доколкото мога, искам да завися само от себе си за тази работа.

— И от мен, разбира се. Ще трябва да зависиш и от мен.

Сол го изгледа. Сервитьорката донесе сметката.

— Аз плащам — каза Сол.

Имението бе разположено в долина — вила на три етажа, плувен басейн, тенискортове, конюшни, избуяло зелено пасище, парк с алеи за езда, патици в езерото. Сол лежеше във високата трева на един горист хълм на половин километър от имението. Топлото пролетно слънце оставаше зад гърба му, така че да не се отразява в лещите на далекогледа и да не привлече вниманието на охраната пред къщата. Той изучаваше един прашен облак над черния път. Към къщата приближаваше лимузина, а други четири бяха паркирани пред шестместния гараж вляво. Колата спря пред къщата и пътникът слезе. Един бодигард тръгна към него.

— Трябваше вече да е там — чу се глас от радиопредавателя на Сол. Грубият тон на мъжа, с който беше говорил в Балтимор. Радиопредавателят беше настроен на рядко използвана честота.

Въпреки това имаше вероятност някой случайно да чуе разговора и затова радиопредавателят беше снабден с устройство за кодиране. Само някой с декодер, настроен на същата необичайна честота, би могъл да получи чист сигнал.

— Това е последният — продължи гласът. — Айбол И. Д. Като броя и тоя, който живее тука, в зоната са и шестте цели.

Сол натисна бутона за предаване.

— Ще го взема оттук. Изтегляй се.

Той се загледа към къщата през далекогледа. Посетителят беше влязъл, а лимузината вече стоеше до другите пред гаража.

Погледна часовника си. Всичко по разписание. Въпреки че вилата сега беше добре охранявана, само преди седмица беше много слабо защитена. Само един човек пред вратата, друг в къщата и трети около нея. Три поредни нощи Сол изучава имението с апарат за нощно гледане „Старлайт“. След като научи режима на охраната, по кое време се сменяха и кога не внимаваха, той реши да проникне в къщата в 4.00 сутринта. В тъмнината беше пропъзлял до задната част на къщата. Точно в 4.00 двама от хората му отвлякоха вниманието на охраната. На пътя пред входната врата започнаха да бръмчат и да се бутат, сякаш са деца, които се състезават с таратайки. Като използва суматоката, Сол свали катинара на задната врата и влезе в мазето. Не се притесняваше от алармена система, защото беше забелязал, че пазачът на къщата никога не взема предпазни мерки и не изключва аларма, когато влиза. Светейки си с малко джобно фенерче, той закрепил пластичен експлозив на тръбите на парното и поставил радиодетонатор. Прибра нещата си, заключил вратата и изчезнал в гората, докато все още чуваше бученето на таратайките.

Два дни по-късно пристигна цялата охрана и запечатаната вилата. Претърсвайки къщата те биха могли да намерят експлозива, но от своя наблюдателен пункт, той не забеляза суматоката. Изглежда охраната бе ангажирана само с наблюдаването на района на къщата.

Скоро щеше да разбере дали експлозива е още там. Погледна отново часовника си и видя, че двадесет минути са минали. Достатъчно време за мъжа с трапчинката на брадата да изчезне. Прибра радиопредавателя и далекогледа в сака си. Сол концентрира вниманието си върху стръкче трева. Започна да го фокусира, стесняваше полезрението си, докато постепенно тревичката обсеби

съзнанието му. Успокоен и освободен от емоции, той натисна копчето на радиодетонатора.

Вилата хвъркна във въздуха. От мазето до покрива. Стените се отделяха една от друга, отломки падаха навсякъде. Покривът се повдигна и рухна в облаци прах. Пламъци обгръщаха всичко. Сол усети ударната вълна. Без да ѝ обръща внимание, прибра детонатора в сака си. Не обърна внимание и на тътена. Побягна от хълмчето към оставената на един буренясал черен път кола.

Осемгодишна. Човекът от групата, който отговаряше за транспорта я беше купил евтино в Балтимор по обява във вестник. Беше платил в брой и използвал фалшиво име. Никой не можеше да я проследи до тук.

Спазваше ограничението за скорост. Беше спокоен, но не почувства удовлетворение от свършената работа, въпреки че беше постигнал това, което баща му искаше.

ШЕСТИМА УБИТИ ПРИ ЕКСПЛОЗИЯ

КОСТИГАН, ВИРДЖИНИЯ (АП) — Неизяснена досега експлозия в четвъртък вечерта разруши усамотеното имение на Андрю Сейдж, своенравен петролен магнат и съветник на президента по въпросите на енергетиката. Мощният взрив уби Сейдж и петима неидентифицирани гости, които според високопоставени източници са представители на различни големи американски корпорации, членове на фондацията „Парадигма“, наскоро основана от Сейдж.

„Семейството на мистър Сейдж е твърде опечалено, за да коментира.“ — обяви говорител на ФБР на пресконференция. „Доколкото можем да определим, мистър Сейдж е бил свикал среща на най-високо равнище, опитвайки се да намери изход от националната икономическа криза. Президентът, разбира се, е дълбоко

потресен. Той загуби не само доверен съветник, но и скъп приятел.“

Семейството на Сейдж не е било в имота по време на експлозията. Няколко члена от охраната му са ранени от летящи отломки. Следователи продължават да търсят в останките ключ към причината за експлозията.

Сол препрочете репортажа на първата страница, сгъна вестника и се отпусна в стола си. Сервитьорка с гърди и бедра, преливащи от костюма ѝ, мина покрай масата му. Погледът му се плъзна от пианиста в салона през шумното казино към масите за Блекджак.

Чувстваше се напрегнат. Намръщи се. Опита се да разбере защо. Работата бе минала гладко. При измъкването нямаше произшествия. След като изостави колата на един паркинг на търговски комплекс във Вашингтон, взе автобус за Атлантик Сити. Беше сигурен, че никой не го е проследил.

Тогава защо се безпокоеше? Докато слот-машините дрънчаха, той продължи да се мръщи.

Елиът настояваше за експлозивни. Но Сол знаеше, че работата лесно можеше да се свърши и по друг, не толкова драстичен начин. Първо срещата. И шестимата можеха да умрат от привидно естествена смърт, по различно време, в отдалечени части на страната: сърдечна криза, удар, самоубийство, пътна злополука, по много други начини. Вътрешният кръг щеше да забележи тенденциозността и да разбере какво значи това, но нещата нямаше да придобият публичност. Сол трябваше да заключи в такъв случай, че тази работа целеше популярност. Но защо? Инстинктът му го човъркаше. Популярността нарушаваше логиката на това, на което го бяха учили.

И друго го тревожеше — неговото настоящо местоположение — Атлантик Сити. След задача той винаги отиваше на предварително определено неутрално място, в този случай шкафче с ключ в гимнастически салон във Вашингтон и намираще там пари и инструкции къде да изчезне. Елиът знаеше местата, които Сол предпочиташе — планините, особено Уайоминг и Колорадо и като услуга Елиът винаги се съгласяваше с това. „Защо, по дяволите, бях пратен в Атлантик Сити?“ — мислеше си той. Никога не бе идвал тук.

Не обичаше тълпи. Понасяше ги само като необходимо зло, когато удовлетворяваше нуждата си да кара ски. Тук хората се рояха около него като отвратителни насекоми.

Нещо не беше наред. Нарезданията да използва експлозиви и да отиде в Атлантик Сити бяха нарушаване на стереотипа. Колелата на рулетките трополяха, ръцете на Сол изтръпнаха от мрачни предчувствия.

Той напусна залата за коктейли и наближи масите за Блекджак. Мразеше тълпи, но в шкафчето в гимнастическия салон бе намерил две хиляди долара и напътствие да играе Блекджак.

Приемайки това прикритие, той намери празен стол и взе чипове за петстотин долара. Заложил петдоларов чип и получил поп и дама.

Този, който раздаваше картите, спечели играта.

— Проклети негодници — каза президентът и удари юмрук в дланта си. Не беше спал. Новините го състариха поразително, много повече отколкото последният опит за политическо убийство. Трепереше от преумора. Скръб и гняв изопваха лицето му.

— Искам мъжа, който уби приятеля ми. Искам го този кучи син.

Внезапно президентът спря. За разлика от предшествениците си той прозря мъдростта на мълчанието. Това, което не беше казал, не можеше да се използва срещу него.

Елиът се чудеше дали президентът знае, че лентите от разговорите му в Овалния кабинет се презаписват.

Директорът на ЦРУ седеше до Елиът.

— КГБ се свърза неочаквано с нас. Категорично отричат да имат нещо общо с това.

— Разбира се, че отричат — каза президентът.

— Но аз им вярвам — възрази директорът. — Работата бе твърде сензационна. Не е в техния стил.

— Те искат точно това да си помислим. Променили са тактиката си, за да ни объркат.

— Моите почитания, господин президент, но аз не мисля така — отвърна директорът. — Признавам, Съветите не харесват промяната на политиката ни в Средния изток — далеч от евреите, в полза на арабите. Те винаги са разчитали на нашата произраелска позиция. Използваха я,

за да обръщат арабите срещу нас. Сега ние правим това, което те вършеха. Те са разстроени.

— Така че за тях има смисъл да се намесят — обади се президентът. — Нашето споразумение с арабите е просто. Ако обърнем гръб на Израел, те ще ни продават по-евтино петрол. Фондацията „Парадигма“ бе създадена, за да прикрие преговорите ни с арабите. Бизнесмени, които се договарят с други бизнесмени, вместо правителство с правителство. Унищожи ли се фондацията „Парадигма“, край на преговорите. Вие също ни съветвате да не ги подновяваме.

— Наистина в това има смисъл — обади се директорът. — Твърде много смисъл. Руснаците знаят, че бихме хвърлили вината върху тях. Ако те искаха да се намесят, биха скрили следите си. Щяха да бъдат по-умни.

— Тогава кой по дяволите го е направил? ФБР намери ръката на Андрю на половин миля от развалините. Искам да се добера до някого. Кажете ми кой. Кадафи? Кастро?

— Не мисля — каза директорът.

— Ние го направихме — промълви Елиът. Той бе мълчал досега, дебнейки подходящ момент.

Президентът се извърна рязко към него:

— *Ние какво?*

— Непряко. Един от нашите хора. Естествено, не му беше възложено.

— За бога, надявам се, че не!

— Случайно открихме — продължи Елиът.

Директорът, който беше началник на Елиът, се втренчи в него възмутено:

— *И не ми казахте?*

— Нямах възможност. Научих за това непосредствено преди срещата. Наблюдавахме мъжа няколко месеца. Той провали няколко задачи. Поведението му е непредсказуемо. Мислехме да го освободим. Три седмици преди експлозията се изплъзна от погледа ни. Днес отново се появи. Успяхме да проследим движенията му. Можем да считаме, че е бил на мястото по време на взрива.

Лицето на президента пребледня.

— Продължавайте.

— Той е под наблюдение в Атлантик Сити. Изглежда има много пари. Губи на Блекджак.

— Откъде има средства? — запита президентът с присвити очи.

— Той е евреин. Мосад ни помогна да го обучим. Той се би във войната им през октомври седемдесет и трета. Има вкус към скъпи удоволствия, които не би могъл да си позволи, ако ние го освободим. Предполагаме, че израелците са му платили за това.

— В това наистина *има* смисъл — продума директорът неохотно. Президентът сви юмрук.

— Но можете ли да го докажете? Можете ли да ми предоставите нещо, за да се вдигне шум в Тел Авив?

— Ще говоря с него. Има начини да се подбуди разговор.

— И после. Имаме ли похвати да се справяме с двойни агенти?

Уклончивият израз на президента накара Елиът отново да се замисли дали президентът знае, че лентите от Овалния кабинет се презаписват.

Елиът кимна тактично.

— Вярвам, че ще ги приложите — каза президентът. — Не че има значение, но за мое сведение, как се казва този човек?

Когато напусна ресторанта на казиното, Сол видя в тълпата мъж с разцепена буза и мустаци. Човекът веднага се обърна и се запъти в противоположната посока. *Не, това не може да бъде!* В гръб изглеждаше също така хилав. Прическата и цвета на косата му бяха същите като на мъжа, с когото Сол говори в Балтимор и който му бе помагал.

Мускулите на Сол се стегнаха. Сигурно греша. След като групите се разформироваха, никога не изпращаха двама мъже да се крият на едно и също място. Когато се успокои, Сол си помисли: „Тръгни след него и го огледай още веднъж. Провери го!“

Мъжът се беше слял с тълпата, която излизаше през вратата. Сол се бутна в две жени и премина през редицата от тракаци телефонни автомати. Припомни си момента, в който видя мъжа и тази внезапна смяна на посоката, сякаш беше забравил нещо. Може би... Но дали се беше обърнал, защото не искаше Сол да го познае?

Сол сграбчи вратата и я отвори. Видя театъра слабо осветен и пуст. Представлението нямаше да започне до няколко часа. Масите бяха празни, завесите спуснати.

Десният край на завесата потрепваше. Сол се спусна по луксозното стълбище. Достигна до най-долните маси и долепен до ръба на сцената се промъкна към десния край на завесата. Ругаеше се, че бе оставил автоматичния си пистолет в стаята. Просто нямаше избор. Най-бързият начин да привлечеш внимание в Атлантик сити е да носиш оръжие, без значение колко добре си го скрил.

Завесата спря да мърда. Той се вдърви при хлопването на някаква врата вдясно, близо до масите, по-долу от светлините на изходите. Влезе сервитьор с куп покривки. Той погледна Сол с кривогледите си очи и повдигна рамене:

— Какво правите тук?

Отново рядко стечение на обстоятелствата. Друг вариант на случая с чистачката, която влезе в стаята най-неочаквано.

Сол съобрази — хвърли се на пода и се претъркули зад тежката завеса.

— Хей! — чу приглушения вик на сервитьора отгатак завесата.

Той не му обърна внимание и продължи да се търкаля. Сви се на земята, готов да скочи зад голямото пиано.

Светлината беше слаба, по сцената падаха сенки. Очите му привикнаха с полумрака. Виждаха се барабани, китари, микрофони, музикални стативи. Сол запълзя към десния край на сцената. Пролуката между ъгловите прегради го отведе до маса, стол, закачалка с костюми, стена с лостове и електрически ключове. Там нямаше никой.

— Той мина оттук — викаше сервитьора от другата страна.

Сол пристъпи до аварийния изход. Внушаваше си, че трябва да се абстрахира от бъркотията и да остане жив, благодарение на съсредоточеността си. Точно това го спаси отново. Когато хвана дръжката на вратата, той не обърна внимание на бързите стъпки по сцената. Беше зает с нещо друго — шумоленето на дрехи зад гърба му. Извъртя се рязко. Ножът отскочи и се удари шумно в металната врата. Някаква сянка изникна иззад една каса в ъгъла, който Сол умишлено бе пропуснал да провери. Не отивай при врага си. Накарай го сам да дойде при тебе.

Когато адреналинът ускори инстинктите му, Сол приклегна, за да запази равновесие, готов да посрещне нападението. Мъжът изненадващо удари Сол с основата на дланта си, като с оръжие, с изпънати пръсти. Изхвърли се рязко напред. Сол бе обучен да се защитава от такива удари и спря ръката. Със своята длан той блъсна мъжа в гръдния кош, целейки сърцето му. Костите изпукаха. Мъжът изстена и залитна назад. Сол го обърна и го хвана изотзад. Отвори аварийния изход и го завлачи напред.

Бяха изминали пет секунди. Когато затвори вратата, той зърна двама сервитьори на сцената. Насочи се към коридор с врати. На края на коридора един от охраната говореше по телефона. Беше обърнат с гръб към него.

Сол помъкна ранения в обратна посока, отвори вратата към стълбите, но не премина през нея. Вместо това се втурна малко по-надолу към една врата с голяма червена звезда и натисна бравата. Не беше заключена. Влезе в съблекалнята, вмъкна мъжа и затвори. Завъртя ключалката. Стаята беше празна.

Притаи дъха си и се заслуша:

— Хей, минавал ли е някой отгук? — извика сервитьорът.

Не се чу отговора на охраната.

— Вратата за стълбите — викна другият сервитьор.

Сол ги чу как тичат. Шумът от стъпките им се отдалечи. Загледа се в мъжа на пода. Той бе в безсъзнание, дишаше повърхностно, изхвърляйки червен секрет от ноздрите и устата си. Натрошените кости от гръдния кош пораждаха обилен вътрешен кръвоизлив. Всяка минута щеше да настъпи смърт от пренатоварване на сърцето и белия дроб.

Мъж с мустаци. Нямаше съмнение, че това бе същият мъж от Балтимор. „Трябва да ме е проследил“ — помисли си Сол. Но как? Той беше уверен, че няма опашка.

Изводът бе, че мъжът е бил добър в работата си. Дори твърде добър. Следователно, когато се е обърнал рязко пред ресторанта, мотивът му не е бил да се скрие от Сол. Тъкмо обратното — искал е да накара Сол да го проследи, да го заведе до някое спокойно местенце и... да го убие. *Защо?*

И друго безпокоеше Сол. Методът. „Ножът щеше да свърши работа, ако не бях нащрек. Но начинът по който ме нападна, като се

хвърли да ме удари с основата на дланта си напред, целейки се в ребрата ми. Нещо уникално. Само някой обучен в Израел знае как да го направи.“

Мосад. Израелското разузнаване, най-доброто. Сол беше обучен от тях. Мъжът на пода също.

Защо точно те искаха да го убият?

Никой професионален убиец не работеше самостоятелно. Някъде наблизо други членове на този смъртоносен екип чакаха готови.

Сол излезе от съблекалнята и огледа коридора. Охраната си беше отишла. Изтри отпечатъците от пръсти и се отправи по обратния път.

В казиното шумът от тълпата го погълна. Слот-машините дрънчаха. Погледна часовника си. По радиоуредбата дрезгав глас помоли принцеса Фатима да се обади по служебния телефон. Като разшифрован код съобщението означаваше, че в казиното се е случило нещо извънредно. Дадена беше заповед всички служители на сигурността да влязат във връзка с главния щаб.

Сол се стараше да не бърза, напусна казиното и се отправи към дъсчения мост. След бляскавото осветление очите му още не бяха свикнали със сумрака. Туристи се облягаха на парапета. Те гледаха вълните, които обливаха брега и дрехите им се развяваха от тих повей. Той ги подмина и се озова на мостчето. Отново погледна часовника си.

Мъжът трябваше да е вече мъртъв.

Светлините на оранжерията се отразяваха в стъклата и скриваха нощта. Елиът се разхождаше между редовете и се опитваше да отвлече вниманието си с розите, вдишвайки аромата и свежестта им. Имаше различни видове, безброй по големина и цвят. Изящни и крехки, те изискваха специални грижи и обработка.

„Като мъжете, които контролирам“ — помисли си той. Наистина Елиът винаги бе вярвал, че неговите мъже са чувствителни като розите и също тъй красиви. С бодли.

Но понякога дори най-добрите от неговите възпитаници трябваше да бъдат отстранени.

Той поспря, за да се наслади на пурпурната червенина на розата. Изглеждаше сякаш пропита с кръв.

Замисли се за синята роза, за която беше споменал на Сол в Денвър.

Намръщи се и погледна часовника си. Почти полунощ. Навън априлската нощ бе мразовита и суха. Но оранжерията беше топла и влажна. Въпреки че се потеше, той носеше жилетка и сако.

Елиът присви устни. Челото му се сбръчка. Нещо не беше наред. Преди час го уведомиха, че операцията е провалена — Сол е оцелял. Смъртоносният екип беше отстранил тялото на мъртвия наемен убиец, но едва след като силите за сигурност в Атлантик Сити го бяха открили. Този дребен детайл трябваше да се има предвид. За да успокои нервното си напрежение, Елиът се забавляваше, като си представяше широко отворените очи на някоя знаменитост от Атлантик Сити, която отваря вратата на съблекалнята и вижда труп на пода. След многото гангстерски филми, супер звездата най-последно се озовава в тях. Истинският живот щеше да е като урок. Но как можеше да се предотврати тази подробност?

Задоволството му се изпари, когато чу телефона да звъни. Специалният телефон — зеленият. Той беше подходящ за оранжерията, сложен върху поставката за саксии, близо до черния. Малцина знаеха номера му. Елиът се надяваше, че го търси точно определен човек. Въпреки че беше чакал напрегнато, той остави телефона да звънне още два пъти. Прочисти гласа си и вдигна слушалката:

— Ало?

— Ромул — каза измъчен глас. — Черен флаг.

Мъжът сякаш бе останал без дъх. Елиът допускаше, че телефонът в оранжерията се подслушва, затова той и хората му използваша предварително уговорени кодове. Ромул беше Сол. Черен флаг означаваше извънредно положение или по-точно, че защитата им е разбита и някой е мъртъв.

Елиът отговори:

— Дай си номера и аз ще ти се обадя след петнайсет минути.

— Не — избъбри Сол.

Елиът прехапа устни.

— Тогава ти ми кажи как да стане.

— Аз ще съм в движение, *ти* ми дай номер.

— Изчакай десет секунди — Елиът бръкна в самото си и извади химикал и тефтер. Той написа номер, който знаеше, че Сол е запомнил:
967–876–9988

По-долу написа номер на телефонен автомат, за който бе убеден, че е сигурен:

703–338–9022

И след това извади горния от долния телефонен номер:

264–538–0966

Сол трябваше да извади този резултат от първия номер, който беше запомнил:

967–876–9988 — 264–538–0966 = 703–338–9022

И така се получаваше номерът на телефонния автомат, който Елиът бе запланувал да използва:

— След трийсет минути — съобщи рязко Сол.

Елиът чу щракването на слушалката. Остави телефона и се почувства напрегнат. Трябваше да изчака докато се овладее. Настояването на Сол той да му се обади, а не обратното, беше неочаквано, но не и фатално. Ще трябва да излезе и да намери безопасен телефон. Но ако Сол му бе дал номер, той щеше да го използва, за да определи телефона, от който се обажда. И тогава би могъл да прати екип на това място.

Сега трябваше да измисли друг начин. Съсредоточи се в розите си. Поклати глава, когато му хрумна решението.

Погледна часовника си и беше изненадан, че са изминали десет минути, откакто Сол затвори. Все още имаше време да отиде с колата си до телефона, който беше решил да използва. Той беше на външната стена на един супермаркет. След полунощ нямаше да има никой в този район. Ще се обади набързо, за да подготви капана. Една минута за инструкциите. После ще чака Сол отново да се свърже с него.

Когато изгаси лампите на оранжерията си, почувства моментно колебание. Седеше в тъмнината и си мислеше, че Сол бе изключителен и съжали, че трябва да го премахне. Но около Елиът имаше много превъзходни мъже, тъй че един повече или по-малко не би имал съществено значение.

Още нещо го тревожеше — начина, по който Сол избегна капана в Атлантик Сити. В крайна сметка какво от това, ако Сол беше по-добър отколкото Елиът предполагаше.

Залата за боулинг трещеше от удари и търкалящи се топки. Само на една трета от коридорите имаше играчи. „Рикис Ауто Парт“ вземаше превес над „Фърст-рейт Мъфлърс“.

Сол седеше на въртящия се стол, обърнат с гръб към щанда за закуски. Опитваше се да изглежда погълнат от играта, но в действителност изучаваше входа на залата.

Да не стои по улиците — твърде голям риск да бъде забелязан. Да избира обществени места — така ченгетата няма да го безпокоят. Да избере място, което не е претъпкано — трябва да има пространство за маневриране. И изход — служебната врата зад щанда.

— Да ви долея? — запита сервитьорката зад него.

Той се обърна към уморената жена, облечена в измачкан костюм. Тя държеше чайник с кафе.

— Не, благодаря. Изглежда приятелят ми няма да дойде.

— Затваряме — тя погледна часовника си над съда с мляко. — След пет минути.

— Какво ви дължа?

— Осемдесет цента.

Той ѝ подаде долар:

— Задръжете рестото. Най-добре да се обадя и да разбера какво се е случило с него.

— Ето там — тя посочи телефонен автомат близо до витрина с топки за боулинг.

Беше измъчен и се надяваше усмивката му да изглежда убедителна. Бе казал на Елиът, че ще се обади отново след тридесет минути. Пъхна монетата в процепа и натисна бутона за телефонистката. Продиктува ѝ номера, даден му от Елиът. Код от района на Вирджиния. Съответният телефонен автомат би трябвало да е близо до Фолс Чърч, където живееше Елиът. Елиът нямаше време да пътува надалече.

Телефонистката му даваше указания в продължение на три минути. Той натисна монетата, вслуша се в различните шумове, докато тя падаше през процепа и чу бръмчене.

Елиът бързо отговори:

— Да?

Въпреки че разговорите по тези телефони не се записваха, телефонистката можеше да ги подслушва. С преносни думи Сол бързо обясни, какво се бе случило:

— Нашите приятели от Израел. Разпознах стила им. Те не искат вече да работя за списанието. Защо?

— Ще попитам редактора. Сигурно нещо се е объркало в счетоводството им.

— Има нещо общо с последния ми репортаж. Един от моите сътрудници се опита да ме възпре да напиша нов.

— Може би е мислил, че работиш за конкурентно списание.

— А може би той работи за конкурентно списание.

— Възможно е. Това е оспорван бизнес — промълви Елиът.

— Безмилостен е. Искам защита на работното място.

— И здравни осигуровки. Съгласен съм. Зная къде можеш да отидеш да си починеш. Административно убежище.

— Надявам се, че не е далече. Късно е. Пеш мога да бъда нападнат в гръб.

— Има хотел наблизо — използвайки код, Елиът каза адреса на Сол. — Ще ти направя резервация. Естествено, и аз съм обезпокоен. Имаш подкрепата ми. Ще разбере защо са се разсърдили.

— Моля те. Знаех, че мога да разчитам на теб.

— Затова са бащите.

Сол върна слушалката на вилката. Бе наблюдавал входа на игрището за боулинг. Чу трополенето на друга търкулната топка. Един противников играч се изсмя. Зад отворена врата с надпис „Офис“ плешив мъж дръпна някакви превключватели на стената. Светлините помръкнаха.

— Затваряме! — каза сервитьорката.

Сол огледа през стъклото на вратата терена на паркинга. Блещукаха електрически светлини. Зад тях страховито нарастваха сенките. Нямаше друг избор. Тръпки полазиха по гърба му, но той прекоси паркинга.

От ъгъла на запустелия блок той видя мястото, където трябваше да отиде. Това бе хотел. Елиът бе казал, че ще направи резервация. Сол

се досети, че това не е в буквален смисъл — просто някаква шега. Той се усмихна.

Единствената светлина на улицата бе червеникавият неонов надпис, поставен на порутена дървена конструкция върху мръсния бетон:

ХОТЕЛ „...AУFARE“

Сол реши, че изгорялата буква можеше да бъде както М, така и W: MAYFARE или WAYFARE. Това всъщност нямаше никакво значение. Важното бе, че една от буквите липсваше, а това бе сигнал за него, че всичко е наред и мястото е сигурно. Ако всички букви светеха, това бе предупреждение, че трябва да стои настрана.

Той се огледа наоколо. Като не видя никой, продължи надолу по улицата. Кварталът беше бедняшки, а това е чудесно. Сам в три часа през нощта, той не би привлякъл внимание. Никакви полицейски коли не биха контролирали района. Нямаше да го питат къде е тръгнал и защо е навън толкова късно. Местните жители нямаше да го забележат.

Стъпките му отекваха. Не искаше да поеме риск като вземе такси и затова вървеше пеш вече няколко часа. Краката му се вдървиха, раменете го боляха. Често се връщаше назад, заобикаляше блоковете, за да провери дали не го следят. Не видя опашка. Но това не означаваше, че никой не го следи.

Скоро нямаше да има значение. Вече почти си беше у дома.

С приближаването му неоновият надпис ставаше все по-голям. Въпреки че беше хладно, капчици пот се стичаха по гърдите му, под високата яка на пуловера и предпазната жилетка, която носеше по няколко дни след изпълнение на задача. Ръцете му бяха вцепенени. Подтисна желанието си да побърза.

Отново се огледа. Никой.

Приблужи се до хотела откъм задната му страна. Изкуши се да заобиколи сградата, за да провери околността. Още веднъж да се убеди, че всичко е наред. Но тъй като противниците му не биха могли да знаят, че е там, той не виждаше смисъл от излишни действия. Единственото, което искаше, бе да си почине, да избистри мозъка си и да разбере защо го преследват.

Елиът ще се погрижи за него.

Той спря, за да пресече улицата. Мръсният хотел със затъмнени прозорци го очакваше. Само да премине през входа и ще има храна и

удобства. Ще е под закрила.

Когато видя изкривените пукнатини на дървената врата, сърцето му заби.

Почувства се неспокоен. Формалностите. Елиът винаги казваше: „Независимо от обстоятелствата не нарушавайте правилата. Това е единственото нещо, което гарантира оцеляване. Винаги заобикаляй обекта. Провери околността. Подсигури се.“

Като се подчини на инстинкта си, той се обърна внезапно и стъпи на тротоара, по който досега бе вървял. Ако независимо от предпазливостта си бе следен, тази рязка смяна на посоката щеше да обърка преследвача и да го накара да се покаже.

Повеят го отклони. Неочаквано му припари, високо от лявата страна, близо до сърцето, под предпазната жилетка. Той не разбра какво става. После се сети. Беше прострелян. Заглушител. Изпъшка. Вятърът го блъсна.

Погледът му се замъгли. Той падна в мръсотията на улицата и се претъркули към канала. Куршумът бе изстрелян от горния етаж на сградата срещу хотела. Предпазната жилетка трябваше да го е спряла. Но защо кървеше?

Объркан, Сол се изправи на крака и тръгна пипнешком, превит на две, като се спъваше в боклуците по тротоара. Гръдният му кош гореше. Той тръгна по тясната улица, притискайки се до стените и се сля с тъмнината. Неясни сенки изникваха пред него. В далечния край видя друга улица.

Не трябваше да минава по нея. Ако го следят, не е само един човек. Сигурно има подкрепление — други от смъртоносния екип, които наблюдават съседните улици. Щом достигне до края на тясната уличка, ще го прострелят отново, в главата или в гърлото. Можеше сам да си устрои капан.

Сол се олюля до аварийната стълба. Лъхна го вонята на препълнените кофи за смет. Зад него, откроен на светлината на неоновия надпис, мъжки силует се приближаваше по уличката. Стъпките му отекваха в тайнствената тишина. Той вървеше със сгънати колене, приведен, като се целеше с малък автоматичен пистолет. На цевта на пищова имаше глушител.

„Мосад“ — помисли си Сол. Характерните черти — полуприведена походка, като че са с плоски стъпала. Това бе гаранция,

че убиецът ще запази равновесие, дори и да е ранен. Самият той също бе обучен да стои така.

Убиецът се промъкваше бавно в тъмнината под прикритието на стените.

„Той е много предпазлив“ — мислеше си Сол. „Не знае, че съм без пистолет. Ще се приближи бавно.“

Сол се обърна и погледна към другата страна. Още една фигура навлезе в уличката. Нямахше изход.

Но трябваше да има. По аварийната стълба? Не става — ако започне да се изкачва, ще предизвика вниманието им. Усети, че вече го притискат отблизо.

Вратата под стълбата? Хвърли се напред и натисна бравата, но тя беше заключена. С лакът строши прозореца до вратата и почувства късчета стъкла под самото си. От ръцете му потече кръв. Знаеше, че трясъкът ще засили бдителността на преследвачите. Обувките му се ожулиха, като се промуши през прозореца, потрепери от болка при допира до гръдния му кош. Прекатури се и падна.

Удари се в пода. Наоколо бе тъмно. Мъжете от хотела трябваше да дойдат и да му помогнат. *Трябваше* да остане жив, докато пристигнат.

Започна да лази напред. Блъсна се в невидими перила и раздразни раната си. Пот обля челото му. Като опипваше наоколо, той достигна до две стълби — едната надолу, другата нагоре. Подтисна стенанието си и се заклати нагоре. Помещението вонеше на урина. Той се просна на площадката, придърпа се напред и удари главата си в колелото на бебешка количка.

Пипна мазните спици. Кръвта капеше от ръцете му, той бутна количката към горния край на стълбите. Колелата изскърцаха. Сол замръзна. Не издавай звук. Навън някой се промъкна покрай прозореца.

Той знаеше какво чувстват преследвачите му — единственият вход към сградата бе счупения прозорец, но това можеше да е капан.

Сянката спря.

Но Сол бе прострелян. Той се криеше. Преследвачът можеше да бъде сигурен.

Така беше. С удивителна бързина сянката се прехвърли през прозореца, тупна на пода, превъртя се и спря в тъмнината.

Убиецът щеше да намери двете стълбища. Но нагоре или надолу? Накъде беше тръгнал Сол? Правилото действаше. По-лесно е да се защитава от високо.

Проблемът беше дали Сол спазваше и се подчиняваше на правилото или беше тръгнал към мазето, надявайки се да излъже врага. Въображаема игра на ези-тура.

В сградата беше тихо. Изведнъж преследвачът тръгна по стълбището. Сол бутна количката, която го удари в лицето и чу трополене, когато преследвачът му се прекатури. Сол го изрита и усети как челюстта му се изметна.

Чу стон. Той хвана нападателя си за пуловера. Придърпа го с една ръка, а с другата го сграбчи за гърлото. Гръклянът изхрущя. Нападателят падна в конвулсии; задушаваше се. Пистолетът му тупна.

Въпреки болката, Сол се наведе, за да го намери. Оръжието му беше познато, с размери на дланта. Често беше използвал такова — „Берета“. Тази имаше достатъчно дълга цев, за да се прикрепят заглушители. Специално направен, 0.22, така добре изработен, че каквото не му достигаше като мощност се допълваше с точност. Оръжието, предпочитано от хората на Мосад — още една тяхна визитна картичка.

Той надникна през прозореца. Надолу по улицата вторият преследвач дебнеше през сенките. Сол натисна спусъка, потрепна от последователните изстрели, но продължи да стреля докато другият не се строполи в конвулсии.

Той се наведе към стената и се опита да запази равновесие. Сигурно имаше и други. Трябваше да допуска това. Оцеляването му зависеше от предположения. Изчезвай! Бързо тръгна нагоре по стълбите.

В един от апартаментите изплака бебе. Той стигна до края на стълбището, бутна една метална врата, изпъзля на покрива, като насочваше пистолета си към отдушниците, просторите, тръбите, телевизионните антени. Никой. Движи се! Той пълзеше между сенките и хапеше устните си от болка, докато се смъкваше по-надолу. Звездите блестяха студено.

Изведнъж се озова на ръба. Другата сграда беше прекалено далеч, за да я достигне със скок. Огледа се наоколо и забеляза

правоъгълна конструкция, издигаща се на покрива. Отвори вратата и се вгледа в тъмното стълбище. Господи, болката.

Един етаж, още един, после още един. Най-накрая стигна до долу и се огледа за изход. Може би някой чакаше, но той трябваше да поеме риска. Улицата беше тъмна. Той се измъкна навън. Задържа дъха си и се приближи към тротоара. Не чу изстрели. Никой не се втурна към него.

Успя. Но къде можеше да отиде. Не знаеше колко зле е ранен. Не можеше да се покаже за дълго време, защото щяха да го намерят.

Замисли се за хотела. Преследвачите му го бяха пресрещнали, бяха се опитали да му пресекат пътя. Той не разбираше защо не намери помощ там. Нападателят му използваша заглушители. Може би хората от спасителния екип не знаеха, че е ранен.

Но него го раниха пред хотела. Сигурно спасителният екип е наблюдавал. Но защо не успяха да излязат и да му помогнат?

Защото не знаеха къде е отишъл. Те не искаха да рискуват спокойствието на хотела. Те бяха останали на постовете си с надеждата, че той ще се добере до тях. Отивай там.

Той видя един ръждясал Плимут Дастър, паркиран до бордюра. Макар и очукан, беше единствената кола в мрачната уличка. Дано да беше отключена. Дано да можеше да запали.

Дано.

Дръпна вратата. Тя се отвори. Ключовете не бяха на таблото. С болка в гърдите, той се наведе надолу и бързо затършува докато намери каквото му трябваше. Съедини двете жици. Колата запали.

Стисна волана и натисна газта. Дастърът избръмча и се отдели от бордюра. Той зави покрай един ъгъл. Сградите бяха неясни. Пътят като че ли потъна, когато зави край друг ъгъл.

Той видя хотела пред себе си и зави в обратна посока към отсрещния бордюр. В светлината на неоновия надпис преследвачите му не биха могли да използват апарат за нощно виждане. Лещите така ще увеличат светлината, че тя би ги ослепила. Той трепна от удара, когато Дастърът се блъсна в бордюра и се разтресе. Колата се спря в едно мръсно бетонно стълбище и той отвори с рамо вратата. Колата остана в такова положение, че му осигуряваше прикритие. Сол се втурна нагоре и затръшна входната врата. Веднага се наведе на пода и се завъртя, за да насочи пистолета към улицата.

Беше стигнал до хотела. Той беше спасен.

Тишината го зашемети. А спасителният екип? Къде бяха те?

Огледа се зад себе си, но видя само тъмнината.

— Ромул — извика и чу ехото, но отговор не получи.

Той запълзя. Усещаше миризма на прах и плесен. Къде, по дяволите...? Мястото беше пусто. Объркан, той претърси тъмното фоайе. Никой. Провери офиса и стаите по коридора, като поглеждаше назад към входа и се заслушваше да не дойде някой.

Съвсем пуст. Нищо не бе подготвено за неговото пристигане. Не беше сигурно място. Господи, този хотел беше стръвта, за да го вкарат в капана! Никой не е очаквал той да влезе вътре!

Сега разбра, че мъжете, които чакаха бяха дошли заради него. Но не да го спасят. Те трябваше да го проследят и да го убият. Те бяха дошли, за да търсят него. Колата отвън ще ги ориентира.

Сол се втурна към вратата. Забързан по стълбите, видя въоръжен мъж да се появява зад ъгъла. Беше насочил автомат със скъсена цев, без съмнение Узи.

Стреля в движение. Видя нападателя си да се хваща за ръката и да се скрива зад ъгъла.

Не беше губил време да търси жиците под таблото, за да загаси двигателя на колата. Вратата откъм шофьорското място висеше отворена. Сол дръпна скоростния лост. Колата изскърца, разтресе се и се отдели от тротоара. Избръмча неравномерно надолу по улицата. Порой от куршуми раздробиха задното стъкло. Стъкълцата го посипаха целия. Той рязко се наведе, като се опитваше да се скрие.

На следващия ъгъл се появи още един въоръжен нападател. Сол завъртя волана в тази посока, натисна газта и се хвърли напред. Тридесет метра, двадесет. Мъжът насочи пистолет. Десет метра. Внезапно стрелецът изкриви стойката си и хукна в паника към една врата.

Сол обърна обратно, за да избегне пожарен кран и ускори след мъжа, който пицеше пронизително. Рояк куршуми трещяха по Дастъра.

Спря в една пресечка, наклони се встрани и подкара бързо по друга пресечка. Провери в огледалото, огледа се напред, но не видя други преследвачи.

Беше спасен. Кръв се стичаше по гърдите му, където беше прострелян и от лакътя му, защото се беше порязал, когато счупи прозореца. Спасен. Но докога?

Въпреки че бързаше, той отпусна газта. Не минавай светофарите на червено! Спазвай ограниченията за скоростта! Кървящ, с рана от куршум в тялото, в откраднатата кола с натрошено задно стъкло, той не би си позволил полицията да го спре. Трябваше да се отърве от тази кола.

Възможно най-бързо.

Сол мина покрай паркинг за товарни коли и хвърли бегъл поглед на бензиностанцията и ресторанта. Два пикапа, три половинтонни камиона. След като напредна с още четвърт миля, обърна към един двор за ремаркета. Четири и половина. Нямахте светлини по караваните. Паркира между две коли върху ивица чакъл, изгаси фаровете си и развърза кабелите за запалването под таблото.

Потръпна от болка. След като се огледа, за да се убеди, че не е привлякъл внимание, той изтри студената пот, полепнала по веждите му. Насили се и съблече якето си. Повдигна полото, докосна велкроивиците на бронираната си жилетка и ги дръпна рязко. Съблече я.

Елиът винаги настояваше да не се престъпва установения ред. След задача да се вземат предпазни мерки. Да се носи жилетка. В случай на усложнения след работата. Утвърдените методи те пазят жив.

Жилетката беше доста обемиста. Дебела три сантиметра, тежка два килограма. Бе направена от седем пласта Кевлар, синтетични найлонови влакна, седем пъти по-устойчиви от стоманата.

Но Сол беше с едри кости, солиден и със защитната жилетка изглеждаше просто възпълен. В казиното, въпреки че не бе рискувал да носи пистолет, се чувстваше сигурен, че жилетката няма да бъде излишна. Още веднъж навикът бе спасил живота му.

Но куршумът би трябвало само да го зашемети. Не би трябвало да мине през жилетката. Не би трябвало да го рани. Смръщен, той попипа кръвта на гърдите си, проучвайки дупката от куршума. Вместо

това, докосна самия куршум, забит на сантиметър в гърдите му, издаден между две ребра. Ударът му бе притъпен от жилетката.

Стисна здраво зъби и го измъкна, издишвайки, потушавайки порива си да повърне. За момент в тъмното колата сякаш се завъртя. После кръженето спря и той преглътна злъчта.

Изтри куршума разтревожен. Нищо не се връзваше. Не би трябвало да мине през жилетката. Куршумът беше тънък и изострен, но накрайникът му би трябвало да се е притъпил от сблъсъка му с жилетката.

Той пое риск и отвори вратата на колата. Използва вътрешната светлина, за да огледа куршума, все по-разтревожен от това, което виждаше.

Куршумът бе зелен. Беше му придадена аеродинамична форма от тефлон и това му позволяваше да проникне през жилетката. Специален артикул, с който бе облагодетелствана елитната разузнавателна мрежа. Включително и Мосад.

Той разгледа заглушителя на Беретата. Притежаването му бе незаконно, като да имаш картечница или ракетомет. Вместо да поемат риска да бъдат хванати с такова нещо или като се опитват да си го закупят на черния пазар, оперативните работници си сглобяваха свои. Те използваха лесно достъпни части, невинни на вид, разгледани поотделно. В този случай мъжът с пистолета е купил пластмасова втулка, така широка, че да пасне на дулото на Беретата. Тя е била напълнена с редуващи се пръстени от метал и стъклопласт, като отворите на пръстените са подбрани достатъчно широки, за да позволяват минаването на куршума. Тръбата е имала отворстие накрая, малко, за да не паднат пръстените, но достатъчно широко, за да пропусне куршума. Три отвора са били пробити на четвърт сантиметър от задния край на цилиндъра. Поредица винтове през тях са притягали заглушителя към цевта на пистолета. Лесно сглобяемо, такова оръжие е ефективно за седем изстрела, преди стъклопластът да загуби заглушителната си сила. Тогава може бързо да се отстрани и съставните му части да се изхвърлят без да остане белег за какво са служили. Просто. Метод, предпочитан от Мосад.

Какво, по дяволите, ставаше? Откъде бяха разбрали противниците му, че отива в този хотел? Той самият бе разбрал само

няколко часа преди това. Не ставаше и дума да е бил следен. Убийците му бяха предвидили неговите движения. Бяха го чакали.

Елиът бе направил уговорката. Елиът трябва да е объркал нещо. Може би е използвал несигурен телефон.

Но Елиът не правеше грешки.

Тогава Елиът трябва да е бил проследен, разговорите му са били подслушвани с микрофон с насочена антена.

Но Елиът знаеше по-добре. Той винаги носеше със себе си заглушително устройство, което пречеше на микрофоните.

Може би някой от хората на Елиът е двоен агент. Но за кого? За Мосад?

Сол блъсна вратата. Светлините угаснаха. Използва носна кърпичка, за да попие кръвта от гърдите си. Почувства умора и студ в нощта.

Не обичаше съвпадения. Елиът го бе пратил в Атлантик Сити, място, което изглеждаше необичайно, където един от членовете на вече разформированата им група се бе опитал да го... Сол почна да трепери. Елиът също го бе изпратил в изоставен хотел. Където Сол отново едва не беше убит.

Един общ знаменател. Елиът.

Заклучението беше немислимо. Елиът — осиновителят, бащата на Сол, беше сключил сделка срещу него.

Не!

Сол дръпна полото си и слезе от колата. Пет часа. Небето на изток посивяваше.

Напусна двора за ремаркета и закрачи по магистралата. На паркинга за товарни коли той зачака в сянката на един половинтонен камион, докато шофьорът му излезе от ресторанта.

Шофьорът се сепна, като го видя.

— Петдесет долара, за да ме вземеш — рече Сол.

— Това е нарушение на правилата. Виждаш ли знака? Никакви пътници. Ще загубя работата си.

— Сто.

— И да ме нападнеш при първа възможност. Или твоите хора да ограбят камиона.

— Двеста.

Шофьорът посочи:

— Имаш кръв по дрехите си. Бил си се или те търсят ченгетата.
— Порязах се, докато се бръснех. Триста.
— Няма начин. Имам жена и деца.
— Четиристотин. Това е максимумът.
— Не стига.
— Ще почакам някой друг шофьор — Сол се запъти към друг камион.
— Ей, момче.
Сол се обърна.
— При толкова пари сигурно наистина искаш да се измъкнеш от града.
— Баща ми е болен.
Шофьорът се изсмя.
— И чака с банковата ми сметка. Надявах се да предложиш пет стотака.
— Нямам толкова.
— Виждал ли си някога Атланта?
— Не — излъга Сол.
— Ще я видиш — шофьорът протегна ръка. — Парите?
— Половината сега.
— Достатъчно. В случай, че имаш смешни намерения, по-добре да те предупредя. Бях във флота. Зная карате.
— Наистина ли? — каза Сол.
— Не мърдай докато те претърсвам. По-добре ще е да не намеря пистолет или нож.
Сол бе изхвърлил заглушителя и бе прибрал малката Берета в бельото си, между чатала. Беше неудобно, но той знаеше, че само претърсвания до голо са прецизни. Шофьорът щеше да опипа само външните страни на тялото, ръцете, по краката и по гърба. Но Сол се опасяваше, че шофьорът ще забележи нещо неестествено на гениталиите му или ще достигне до бельото му. Ако това се случеше...
— Всичко, което ще намериш са четиристотин долара — обади се той. — В Атланта, ако ченгетата почнат да ме търсят, ще зная кой е виновен. Ще се обадя на шефа ти и ще му кажа за нашата уговорка. Ще ми бъде по-добре, като зная, че си загубил работата си.
— Така ли се говори на приятел? — ухили се шофьорът.
Както Сол предполагаше, той го претърси само отстрани.

Денят изсветляваше. Докато камионът ревеше по магистралата, той се престори, че спи и премисляше случилото се. Елиът... Нещо беше ужасно объркано. Не можеше все да бяга. Не можеше да се скрие завинаги.

Защо Елиът иска да ме убие? Защо Мосад?

Това вече беше сигурно. Нуждаеше се от помощ. Но на кого да се довери?

Слънцето проблесна през пелената на вятъра.

Притисна гърдите си. Потеше се. Трепереше. Мислеше за Крис.

Неговият некръвен брат.

ЦЪРКВАТА НА МУУН

Сред морето от ориенталци на шумната и мръсна улица „Сайлъм“, високият бял човек успяваше да избегне хорското внимание. Той нарочно се движеше плавно и отмерено, в хармония с ритъма на тълпата. Веднага щом някой го усетеше, мъжът беше вече изчезнал. Неопитен наблюдател не би могъл да отгатне народността му. Французин може би или англичанин. Може би германец. Косата му беше кестенява, но беше трудно да се определи като светла или тъмна. Очите му бяха кафяви, но понякога сини или зелени. Лицето му овално, но и ъгловато. Не беше слаб, но не беше и достатъчно тежък. Обикновено сако, риза и панталони, в неутрален цвят. Трийсетина годишен, може би по-стар, а може би и по-млад. Без белези, брада или мустаци. Необичаен само в едно — беше невидим.

Всъщност беше американец. Въпреки че пътуваше под много самоличности, истинското му име бе Крис Килмууни. Тридесет и шест годишен. Белезите по лицето му бяха прикрити чрез пластична операция. Наистина то бе променяно няколко пъти. Етикетите на дрехите му бяха изрязани. В подплатата на сакото си беше зашил сумата от пет хиляди долара в различни валути. Останалата част от парите му, за краен случай — петнадесет хиляди долара, бяха обърнати в злато и скъпоценности. Например осемнадесет каратов златен часовник „Ролекс“ и ценна верижка, които не носеше открито. Той трябваше винаги да е готов да пътува от държава в държава, възможно най-бързо, независим от банки. Не се притесняваше, че някой крадец, заподозрял състоянието му, може да го ограби. Под сакото си носеше 7.65 мм автоматичен Маузер ХС, закачен на колана. Погледът на Крис, обаче, обезкуражаваше всеки изпречил се насреща му много повече от оръжието. Дълбоко в очите му, зад променящите се цветове, се таеше някаква заплаха, което караше непознатите да се отдръпват.

Надолу по улицата Крис се спря между бамбуковите сергии, където търговци на дребно се надвикваха един друг и размахваха странни хвърчила, копринени шалчета и статуетки от тиково дърво. Той подмина един напорист продавач, който му предлагаше парче

печена маймуна. Загледа се в какафонията от забързани велосипеди и мотопеди към една тясна и висока двуетажна църква, оплетена в лози, между Ориенталския хотел и мисията. Оттам видя жилището на пастора, което представляваше двуетажна паянтова постройка, залепена за гърба на църквата. Под нея беше гробището и зеленчуковата градина, която се спускаше надолу към калната, гъмжаща от крокодили река. В далечината оризовите плантации се сливаха с джунглата. Крис обаче най-много се интересуваше от високия шест метра прозорец от цветно стъкло, който се намираше под покрива на църквата. Той знаеше, че преди години едно парче от него се беше счупило по време на буря. Тъй като тази енория в Сауанг Каниуат, стария град на Банкок, беше бедна, счупеното стъкло, наподобяващо полумесец, бе заменено с парче поцинкована стомана. Блестящият под покрива полумесец остана като символ: Църквата на Муун^[1].

Крис също знаеше, че по искане на КГБ църквата е превърната през 1959 година в едно от светите убежища на Абелар. Използваха я служители на всички разузнавания, независимо от тяхната политика. Той изчака да намалее движението и пресече улицата. Реши, че агенти на различни разузнавателни служби наблюдават от съседните сгради. Те не го интересуваха. В църквата и около нея той имаше гарантиран имунитет.

Отвори входната дървена врата и тръгна по мократа чакълена пътека към църквата. Шумът от улицата се чуваше приглушено. Свали ризата си от потното тяло. Беше 95 градуса по Фаренхайт^[2], задущаваща влага. Въпреки че дъждовете не бяха типични за този месец, черни купести облаци се зададоха откъм джунглата.

Той се изкачи по небоядисаните скърцащи стълби и почука на вратата. Отвори му прислужник ориенталец. Крис го запита на тайландски дали може да види свещеника. Измина една минута. Старият свещеник се появи и започна да го оглежда.

Крис каза нещо, което фонетично звучеше така: „Йе ба“

На тайландски това е ругатня за голяма или мръсна маймуна. Също означаваше и партизанин. Беше достатъчно да каже това, за да намери убежище тук.

Свещеникът се отдръпна назад и кимна.

Крис влезе мигайки, докато очите му свикнат със сенките в преддверието. Миришеше на пипер.

— Вие говорите?

— Английски — отговори Крис.

— Познати ли са ви правилата тук?

— Да, бил съм тук и преди.

— Не си спомням.

— През 1965.

— Все още не мога...

— Изглеждах по друг начин тогава. Лицето ми беше премазано.

— Спукан апендикс? Фрактура на гръбнака? — колебливо попита свещеникът.

Крис кимна.

— Вече си спомням — каза старецът. — Вашата служба заслужава комплименти. Хирурзите ви са способни.

Крис изчака.

— Но вероятно не сте тук, за да си припомняте старите времена. Моята стая е по-удобна за разговори — довърши свещеникът, обърна се наляво и влезе в стаята.

Крис го последва. Беше чел досието му и знаеше, че отец Габриел Джанин е на седемдесет и две години. Белите му наболи бакенбарди си отиваха с щръкналата му ниско остригана коса. Изпит, прегърбен, с много бръчки, той носеше кални платнени обувки и избелели панталони под безформеното, придобило цвят на плесен бяло расо. Възрастта и немарливият му външен вид заблуждаваха. От 1929 до 1934 година е бил член на Френския чуждестранен легион. Отегчен от препятствията, които срещал и преживял, той се присъединил към Цистерианския орден в Сито през 1935. Четири години по-късно напуснал ордена, а по време на войната бил обучаван за мисионерски пастор. След това бил прехвърлен в Сайгон. През 1954 година отново бил преместен, този път в Банкок. През 1959 бил принуден от КГБ да се грижи за това международно сигурно убежище, заради предпочитанията си към млади тайландки. Крис беше убеден, че за да защити гостите си, свещеникът би убил.

Стаичката му беше тясна, разхвърляна и вмирисана. Свещеникът затвори вратата.

— Искате ли нещо освежително? Чай или нещо друго?

Крис отказа.

Свещеникът вдигна рамене. Седна, а бюрото му остана като преграда между тях. Птичка пееше в зеленчуковата градина.

— С какво мога да ви помогна?

— Отче — гласът на Крис притихна, сякаш започваше изповед, — искам да ми кажете името на зъболекар, който би извадил няколко зъба без да се разприказва след това.

Отец Джанин изглеждаше притеснен.

— Има ли нещо?

— Вашата добра организация не би трябвало да има нужда от такава информация — отговори отецът. — Имате си зъболекари.

— Трябва ми името на вашия.

Свещеникът се наведе напред и се намръщи.

— Защо ви интересува това? Защо сте тук? Извинете ме, че съм толкова директен. Да не би този зъболекар да е навредил на някой или провалил прикритието на някой? Да не би да правите услуга на някого?

— Никакви услуги — увери го Крис. — Моите шефове се тревожат от изтичане на информация от нашата мрежа. Понякога трябва да излизаме извън нашите източници.

Отец Джанин се замисли. Той кимна и продължи да се мръщи.

— Разбираемо. Но все същото... — започна да потропва с пръсти по бюрото.

— Ако започнете проучване, псевдонимът ми е Рем.

Свещеникът спря да потраква с пръсти.

— В такъв случай, ако останете през нощта тук, ще се опитам да ви отговоря сутринта.

„Това не е твърде скоро“ — помисли Крис.

Крис седеше в трапезарията и ядеше пиле с юфка. Беше силно подлютено, както го предпочитат тайландците. Очите му се насълзиха; ноздрите му се разшириха. Пиеше топла кола и гледаше през прозореца. Облаците бяха наближили града. Валеше тежък и пороен дъжд, като разтопено олово. Дори кръстовете в гробището не се виждаха.

Упорството на отец Джанин го дразнеше. Беше сигурен, че в момента той върти телефони, за да го проучва. Разбира се, че телефонът не е подслушван. Нито пък убежището. Мястото беше неутрална територия. Всеки, който осквернеше святостта на убежището, щеше да бъде отстранен от мрежата, преследван от световната разузнавателна общност и екзекутиран.

Все пак Крис се тревожеше. Веднага щом агенцията научи, че той е там, шефът на местното бюро ще се запита защо. Ще се свърже с началника си. Значението на псевдонимите се съдържаше в първите им две букви. Например АМ означава Куба, следователно АМАЛГАМА е кодовото название на операция в тази страна. Началникът щеше да провери първите две букви от псевдонима на Крис — РЕМ. РЕ означаваше, че Крис може да отговаря само пред Главното Управление в Ленгли, Вирджиния и по специално пред Елиът. Скоро Елиът щеше да е информиран, че Крис е пристигнал неочаквано в Банкок. Елиът, разбира се, ще бъде озадачен, защото не го е изпращал там.

Това беше проблемът. Крис не искаше Елиът да следи действията му. Въпреки че Елиът знаеше за намеренията му, Крис не искаше шефът му да разбере последствията. Не искаше да наскърби и притесни Елиът.

Опита се да не показва нетърпението си. При първа възможност ще отиде при свещеника и ще разбере името на зъболекаря.

Твърде загрижен, той отмести очи от печалния дъжд зад прозореца. Изтри потта, замъгляваща погледа му, и невярващо се втренчи в един човек, който не беше виждал от седемнадесет години.

Мъжът, влязъл в трапезарията, беше китаец. Слаб, с кръгло лице, благовъзпитан. Носеше безукорен сивокафяв костюм в стил „Мао“. Човек не би му дал шестдесет и две години, заради младоликото лице и гъстата черна коса.

Мъжът се казваше Чин Кен Чан. Коефициент на интелигентност — 180. Освен китайски, говореше руски, френски и английски. Крис познаваше миналото му. Образованието си беше получил в Оксфордския университет от 1939 година до края на войната. По това време е бил повлиян от членовете на комунистическата организация в университета, които били лесно спечелени за идеята да помагат на Мао след войната от „къртицата“ Гай Бърджис. Тъй като Чан беше хомосексуалист, никога не бе повишен повече от чин полковник в

разузнаването на Китай. Въпреки невзрачния си вид, той беше ценен идеалист за каузата на Мао и един от най-добрите му убийци, особено при удушаване с жица.

Чан погледна безразлично Крис и се запъти към друга маса. Той важно се намести и пъкна ръка между копчетата на сакото си, за да извади пръчиците си за ядене.

Крис предъвка и преглътна, прикривайки изненадата си.

— Снежният леопард.

Чан повдигна глава.

— Снежният леопард тъгува ли за Дълбокия сняг?

Чан кимна безразлично.

— Изминаха тридесет години, откакто не е имало Дълбок сняг в Ориента.

— А аз си мислех за преди *седемнадесет* години. Мисля, че тогава валеше сняг в Лаос.

Чан се усмихна учтиво:

— Тогава там имаше само двама американци. Спомням си, че бяха братя, но не по рождение.

— И единият от тях завинаги ще ви е благодарен.

— Крис? — промълви Чан.

Крис кимна със свито гърло:

— Хубаво е, че те виждам, Чан.

Сърцето му заби силно. Той се усмихна и стана. Те прекосиха стаята и се прегърнаха.

Отец Джанин се чувстваше напрегнат. Веднага след като прислужникът заведе Крис в трапезарията, той грабна телефона на бюрото си и започна да набира бързо.

— Рем — каза отецът, остави слушалката, гаврътна чаша бренди, намръщи се и зачака.

Съвпаденията го притесняваха. Преди два дни беше предоставил убежище на един руснак — Йосиф Маленов, директор на отдела в КГБ, занимаващ се с наркотрафика в югоизточна Азия. Маленов си стоеше в стаята, където свещеникът всеки ден му носеше по 300 милиграма Дилантин, както им беше уговорката, за да успокои изблиците му на ярост и свръхнапрежение. Лечението действаше.

Вчера свещеникът подслони един китайски комунистически функционер — полковник Чин Кен Чан. Информатори му бяха предали, че Чан е тук, за да се срещне с руснака и вероятно да стане двоен агент за КГБ. Подобни срещи не бяха необикновени. Често оперативни служители от противникови организации използваха неутралната територия на светите убежища на Абелар, за да сключват сделки, които понякога бяха предателски. Но свещеникът не беше сигурен какви са намеренията на Чан. Знаеше, че китайският комунист се противопоставя на руския трафик на наркотици в югоизточна Азия, отчасти защото бойкотираха съветското вмешателство в региона, отчасти защото мислеха, че опиумът подкопава авторитета им. Нямаше никакъв смисъл за Чан, който години наред саботираше руските пратки с наркотици, да сътрудничи на шефа на контрабандата.

Днес пристигна и американецът. Молбата му да си намери зъболекар, който да извади няколко зъба без да се разприказва, би могла да има само една цел — да попречи за идентифицирането на труп. Чий обаче? На руснака ли?

Мислите му бяха прекъснати от телефонен звън.

Свещеникът вдигна слушалката и заслуша.

След минута затвори телефона, два пъти по-объркан.

Научи, че Рем е псевдонима на Кристофър Патрик Килмууни. Бивш лейтенант от Американските специални сили, който през 1965 година е сътрудничил на ЦРУ в една операция, наречена Дълбок сняг. Нейната цел е била да унищожи руския наркотрафик. През 1966 година Килмууни е напуснал армията и отишъл в ЦРУ. През 1976 година е влязъл в Цистериански манастир. През 1982 година се върнал отново в ЦРУ. Комбинацията между религия и политика е необичайна, но отец Джанин можеше да се постави на негово място, тъй като и той ги беше съчетал. Но все пак той се тревожеше, че и тримата мъже, макар и по различен начин, са свързани с трафика на наркотици.

И още нещо общо. Когато американецът спомена, че през 1965 година е бил тук с размазано лице, спукан апендикс и фрактура на гръбнака, свещеникът си спомни за неговия ескорт. Същият китаец, който сега беше в сградата — Чин Кен Чан.

Съвпаденията го притесняваха.

Крис стоеше на верандата в жилището на пастора, а дъждът барабанеше по ламаринения покрив. Той все още не можеше да види гробището. Чан се беше подпрял на перилата до него и гледаше навън. Въпреки че убежището не се подслушваше, те използваха шума на дъжда, за да прикрие разговора им. Бяха избрали един ъгъл без прозорци.

— Две неща — каза Чан.

Крис изчака.

— Трябва бързо да се махнеш от тук. Йосиф Маленов е в една стая на втория етаж — продължи Чан.

Крис разбра. В професия като тяхната, рядко това, което се имаше предвид се препокриваше с казаното. Предпазливостта беше правило. За Чан беше необичайно да говори дори така недвусмислено. Крис бързо направи връзката, като попълни паузите сред думите на Чан.

Той беше шокиран. В основата на техния живот бе спазването на точно определени кодове, от който най-важна беше светостта на убежищата на Абелар.

Чан възнамеряваше да извърши най-тежкия грях.

— Никой не го е правил — каза Крис.

— Не е вярно. Докато ти беше в манастира...

— Ти си ме наблюдавал?

— Аз ти спасих живота. Нося отговорност за теб. По време на твоя престой в манастира, кодът беше нарушен два пъти. Във Ферлах, Австрия. После отново, в Монреал.

Крис потръпна.

— Тогава светът е полудял — каза той.

— Не е ли това причината, за да го напуснеш? Или защото манастирът предлагаше по-честни правила?

— Не. Дори и там си имаше правила на професията. Напуснах, защото се провалих. Нямах друг избор.

— Не разбирам.

— Не мога да ти обясня. Не искам да говоря за това. Ако святостта е загубила значението си, на какво тогава можем да разчитаме? Няма нищо свято.

— Всичко отива по дяволите — каза Чан — Това, което замислям сега, щеше да е недопустимо преди шест години.

— А сега? — попита Крис.

— След като прецедентът е доказан, аз се чувствам освободен от отговорност. Маленов е умствено болен. През изминалите няколко месеца е увеличил наркотрафика над търпимото. Трябва да бъде спрян.

— Тогава убий го навън — настоя Крис.

— Той е много добре охраняван.

— Но теб ще те преследват.

— Да, всички — кимна Чан. — Но Снежният леопард има своите хитрости.

— Господи — каза Крис, — ако всички са против теб... Ферлах, а после и Монреал? Какво се случи?

— На осквернителите ли? Те бяха намерени и убити. Мен също ще ме убият. Точно навреме. Но аз ще удължа срока си.

— Моля те да не го правиш.

— Защо?

— Защото се чувствам отговорен за теб.

— Това е мой дълг. Аз се намесих в това, което ти разбираш като съдба. Но трябва да посрещна това, което ми е писано. Аз остарявам и трябва да се подготвя да умра с достойнство, както вие западниците го наричате, а аз го разбирам като чест. Трябва да се изправя пред собствената си съдба. Чакал съм тази възможност прекалено дълго време. Наркотиците са лошо нещо. Това трябва да бъде спряно.

— Но КГБ просто ще изпрати друг да го замести.

Чан стисна перилата. Пот се стичаше по лицето му.

— Само не Маленов. Този човек е цяла злина. Той трябва да умре.

Крис страдаше от прямотата на Чан.

— Ще си тръгна сутринта.

— Не мога да чакам толкова дълго. Руснакът си отива утре.

— Искам да получа важна информация от свещеника.

— Тогава побързай. При това което правя, приятелството ни няма да бъде пропуснато. След всички тези години съпадението от нашата среща ще изглежда подозрително. Съдба, приятелю. Не ти спасих живота толкова отдавна, за да го загубиш заради мен сега. Махни се оттук. Моля те.

Заваля по-силно.

Нещо събуди Крис. Той лежеше в тъмната стая, присвил очи срещу светещия циферблат на часовника си. Три и половина. Озадачен, той остана неподвижен и се концентрира. Бурята беше отминала. По стряхата се процеждаха случайни капки вода. Лунна светлина проникваше през отворения прозорец. Той усещаше тежката миризма на реката и наторената почва в градината отдолу. Заслуша се в песните на пробуждащите се птички.

За момент си помисли, че се е събудил само по навик. През шестте години в манастира беше свикнал да използва часовете преди зазоряване за медитация. Както и да е, беше нормално скоро да се събуди.

Но тогава се загледа в светлината, която се процеждаше в процепа под вратата. Премина сянка. Който и да беше, той знаеше как да ходи като животно, пренасяйки тежестта на тялото си върху външната част на стъпалата. Представи си котка, тихо дебнеща жертвата си.

„Може би прислужник, охраняващ коридора. Или Чан. Или пък някой, който следи Чан. Или пък него, заради приятелството му с Чан“ — помисли си Крис.

Той сграбчи Маузера до себе си, отметна чаршафите и скочи в тъмното зад прикритието на стола. Беше гол. Тестисите му се свиха. Притаи дъх и зачака предпазливо, целейки се във вратата.

Отвън се чу шум, наподобяващ удар с юмрук във възглавница. Дори и заглушен, личеше, че е доста силен.

Някой изстена, нещо се строполи на пода.

Крис излезе иззад прикритието си и запълзя към стената до вратата. Долепи ухо до стената и чу как хлопва резе при отварянето на една врата в коридора.

Разтревожен глас каза на руски:

— *Какво си направил?*

— Той идваше в твоята стая. Виждаш ли жицата? Искаше да те удуши. Нямах друг избор. Трябваше да го убия — Крис чу отговора на стария свещеник, също на руски.

Крис отвори вратата. Ако останеше в стаята си, отецът можеше да се чуди, защо шума не го е събудил. Без това подозрителен,

свещеникът можеше да реши, че и Крис е замесен по някакъв начин в това.

Крис сви очи срещу светлината в коридора.

Свещеникът се обърна към звука е насочен пистолет, руски Токарев със заглушител.

Крис замръзна. Вдигна ръце с Маузера високо над главата си.

— Гласовете ви ме събудиха — вдигна рамене той. — Виждам, че това не е моя работа.

Крис изчака свещеникът да го пусне, пристъпи назад към стаята си и затвори вратата.

Втора си се в тъмното. Пред другата врата беше видял мъж. Около шестдесет и пет годишен. Блед и съсухрен. Тъмни кръгове под очите. Чорлава коса. Нервни тикове. Носеше копринена пижама, цялата в петна от пот. Йосиф Маленов. Не го беше срещал, но беше виждал негови снимки и знаеше, че Маленов е пристрастен към наркотиците.

На пода, между отца и Маленов, Крис видя тялото на Чан. Черепът му беше пръснат от 7.62 милиметров куршум на руски пистолет. Подът беше почернял от кръв и урина. Нямаше място по тялото му, от което би могло да се разбере дали Чан е жив.

Крис кипна. Някакви други сенки спряха светлината, идваща изпод вратата му. Разпозна шум от разгъване на одеяло. Чу мъже, повече от двама. Тихи, но не толкова, колкото би могъл да бъде Чан. Те вдигнаха тялото, завиха го и то отнесоха. Крис почувства парливата миризма на сандалово дърво, а после и миризмата на борова смола. Някой сигурно беше запалил тамян и поръсил със стърготини пода, за да попият петната.

Крис пристъпи внимателно към прозореца, без да се показва от него. Птиците излетяха от дървото, подплашени от неканените гости. Силуетите на двама прислужници ориенталци се откриха на лунната светлина. Те излязоха от дома на свещеника, натоварени с нещо тежко, завито в одеяло. Водеше ги трети прислужник, който осветяваше пътеката между кръстовете в гробището и растенията в градината.

Те се спуснаха надолу към реката — или за да нахранят крокодилите с Чан, или за да го прекарат с лодка до джунглата.

„Приятел“ — помисли си Крис. Сърцето му се сви.

Стисна здраво Маузера.

Отец Джанин се прекръсти. Коленичил пред олтара в църквата, той казваше всекидневната си молитва. Отецът се загледа в обредните свещи, които запали, обгърнат от аромата на пчелен восък и тамян. Те блещукаха в тъмнината.

5.00 сутринта. Църквата тънеше в тишина.

Свято убежище.

Отблъсквайки се от парапета на олтара, старият свещеник се изправи. После отиде и коленичи пред дарохранилницата. Беше молил за божия прошка. Беше се заклел да пази това убежище и вярваше, че ако не изпълнява задълженията си, ще загуби душата си. Въпреки че бе вербуван от КГБ, той се чувстваше предан на всяко едно разузнаване. Приемаше всеки оперативен служител за свой енорияш. Техните прилики или различия в религия и политика нямаха значение. Дори и атеистите имаха души. Безразлични, изморени хора търсеха подслон. Ако се наложеше да убива, за да защити светостта на убежището, той щеше да се моли Бог да го разбере. Кое ли оправдание ще надделее? Свещите проблясваха в тъмнината за упокой на мъртвите.

Старият свещеник се извърна от олтара и настръхна, като видя някаква сянка да се движи.

В тъмнината един мъж стана от най-близката пейка и тръгна към него.

Американецът.

Свещеникът пхна ръка в страничната цепка на расото си, откачи пистолета от колана си и го насочи под широките гънки на одеждата си.

Американецът спря на безопасно разстояние.

— Не ви чух да вървите по пътеката.

— Опитях се да бъда тих, за да не преча на молитвите ви.

— И вие ли дойдохте да се молите?

— Навиците трудно се забравят. Би трябвало вече да са ви казали, че и аз съм бил цистерианец.

— А вашият приятел? Не изпитвате ли нужда да отмъстите?

— Той направи това, което трябваше. Вие също. Знаем правилата.

Кимайки, свещеникът стисна пистолета под расото си.

— Разбрахте ли името на зъболекаря? — попита американецът.

— Преди малко. Написах ви го.

Свещеникът постави молитвеника си на една пейка. Със свободната си ръка бръкна в другия процеп на расото и извади парче хартия. Остави го върху молитвеника и внимателно се дръпна назад.

Беше тихо в църквата. Американецът се усмихна и взе бележката, но не се опита да я чете в тъмното.

— Човекът, който търсите, живее много далеч — каза старецът.

— Още по-добре — отново се усмихна американецът.

— Защо казвате това?

Но американецът не отговори. Той се обърна и тихо тръгна към изхода на църквата, а сянката му бавно изчезваше. Отец Джанин чу скърцането на отваряща се врата. Той видя сивкавата ранна зора навън. Фигурата на американеца спираше светлинката. Вратата рязко се затвори със зловещо тропване в тишината.

Той дълго задържа дъха си. Въздъхна и върна пистолета отново на колана си. Челото му беше изпотено. Намръщено се загледа в цветния прозорец под покрива на църквата. Бледа светлина се процеждаше през него и подчертаваше силуета на поцинкованата стоманена сърповидна луна.

„Руснакът“ — мислеше Крис.

Той не обвини свещеника. Всичко, което му каза, беше истина. Свещеникът просто спазваше правилата. Той не беше само упълномощен, а и *задължен* да осигури безопасността на посетителите, дори ако трябваше да убие всеки, пристъпил светостта на убежището.

Крис напусна църквата, когато навън се развиделяваше. Заобикаляйки локвите, той се насочи към задната част на къщата. Мислеше за него, кипнал от гняв, но без да се издава. По навик се чувстваше по-спокоен, колкото по-непоколебим ставаше. Вървеше без да бърза, за да се наслаждава на тишината и да се възхищава на птиците. Утринна разходка.

„Руснакът“ — продължаваше да мисли той.

Достигна изхода, спря нерешително, сякаш разглежда реката. Колебаеше се. От години Чан се бореше срещу руснака, като все

повече това го поглъщаше, докато накрая рискува живота си. През шестдесет и пета той също се бореше срещу руснака. Заедно с Чан се бяха присъединили към съвместна операция на ЦРУ и китайските комунисти, за да се спре трафика на наркотици от Лаос към Южен Виетнам. След една провалена атака в лагера „Патет Лао“, Чан поведе рискована мисия, за да спаси живота на Крис. През това време него го измъчваха, за да издаде информация — размазано лице, спукан апендикс и пречупен гръбнак. Чан го бе довел в това убежище и се грижеше за него докато пристигнат американските хирурзи.

Чан бе мъртъв сега.

На същото това място Чан възвърна живота на Крис.

Заради наркотиците.

Руснакът трябваше да умре.

Той знаеше какви са опасностите. Ще стане изгнаник, преследван от всички. Невнимателен заради способностите си, щеше случайно да им попадне в ръцете. Скоро трябваше да умре.

Все едно. При положение, че търси зъболекар и знае какво да прави, със сигурност скоро ще умре. Каква е разликата тогава? Но този път нищо не бе загубил и не беше подготвен да губи, затова ще върне услугата на приятеля си. Това беше най-важното, повече от операциите, повече от всичко. Вярност и приятелство. Чан му бе спасил живота. Честта го задължаваше да изпълни дълга си. Иначе ще се чувства опозорен.

И тъй като светостта бе престъпена вече два пъти, единственото важно нещо което остана, бе неговият код.

Отмести поглед от реката към гробището. Мислеше за листчето, което свещеникът му даде, извади го и прочете името и адреса на зъболекаря. Стъписа се. Кимна решително и тръгна към стълбите на верандата, за да влезе в къщата.

В стаята си събра нещата в малка чантичка. От кожено калъфче извади инжекция и една ампула е течност. Взе чантата си и излезе.

Коридорът беше тих. Почука на вратата на руснака.

Зад нея се чу напрегнат глас:

— Какво?

— Трябва да се махате оттук — отговори Крис на руски. — Китаецът има подкрепление.

Чу бързото превъртане на ключалката. Вратата се отвори. Видя Маленов, потен, с пистолет в ръка, толкова дрогиран, че очите му се бяха изцъклили.

Той не успя да види плътта между палеца на Крис и първия му пръст насочени към него. Те обхванаха ларинкса му и притиснаха гласните струни.

Руснакът изхриптя и падна назад.

Крис влезе и затвори вратата. Маленов лежеше на пода, неспособен да говори, борейки се отчаяно за въздух. Тялото му се мяташе, краката настрани, а ръцете се извъртаха към гърдите.

Крис напълни спринцовката от ампулата. Свали долнището на пижамата на руснака и инжектира 155 мг. калиев хлорид в най-крайната вена на пениса на руснака. Калият ще отиде в мозъка, а хлорът в отделителната система и по този начин електролитите в организма ще се деполяризират, а резултатът ще е силен удар.

Лицето на руснака вече беше синьо, после посивя и накрая стана жълто.

Крис прибра спринцовката и ампулата. Премести тялото срещу един стол, така че вратът на руснака беше на една линия със страничната облегалка на стола. После бутна стола върху него, така че да изглежда сякаш се е наранил.

„За Чан“ — мислеше си Крис.

Взе чантата си и излезе.

Нямаше никой по коридора. Заклучи стаята на руснака, тръгна надолу по стълбите, после през верандата на къщата, към гробището.

Знаеше, че ако излезе направо на улицата, веднага след него ще тръгне някой от другите разузнавания, затова се насочи надолу към реката. Лъхна го вонята. Намери една лодка, която изглеждаше поздрава от останалите. Отблъсна се от брега без да обръща внимание на зейналите усти на крокодилите.

Два часа по-късно свещеникът след многократно чукане на вратата на руснака даде заповед на слугата си да я разбие. Те предпазливо влязоха и видяха тялото, проснато под преобърнатия стол. Свещеникът ахна. Той беше отговорен пред шефовете за гостите си като пазител на убежището. Можеше да оправдае убийството на

китаеца, но сега и руснакът беше мъртъв. Твърде много неща се случиха наведнъж.

„Ако зависи от КГБ, аз пропадам...“

Ужасен, свещеникът оглеждаше тялото и се молеше смъртта да е естествена. Не намери следи от насилие, с изключение на натъртвания по врата, които можеха да бъдат обяснени с падането на стола.

Той премисли набързо. Маленов дойде тук обезумял и объркан, нуждаещ се от почивка. Молеше се наркотиците да подействат на изблиците му на ярост и на свръхнапрежението. Беше почти мъртъв. Възможно е допълнителната преумора в комбинация с наркотиците да са предизвикали сърдечен удар.

Но сега и американецът изчезна.

Твърде много неща се случиха.

Свещеникът се втурна към телефона. Обади се на местната служба на КГБ. Банкокският шеф на отдела се свърза със своя началник. Необяснимата смърт в сигурното убежище на Абелар, окачествена като случайна, изискваше незабавно разследване.

Един час след като свещеникът откри трупа, съветски товарен самолет ИЛ-18 излетя от Ханой, Северен Виетнам, като се бореше с насрещния вятър, за да стигне до Тайланд за по-малко от два часа. Следственият отдел на КГБ, заедно с екип от лекари-специалисти, изучаваха положението на тялото и правеха снимки. Качиха го в товарния самолет и го откараха в Ханой. Подпомагани сега от попътния вятър, те се върнаха обратно за деветдесет минути.

Аутопсията продължи седем часа. Въпреки че сърцето на руснака не е било спряло, той е получил мозъчен кръвоизлив. Причина за смъртта: удар. Но защо? Няма емболия. Кръвната проба показва наличие на Дилантин, а също така и на опиатите, към които е бил пристрастен Маленов. Липсват други необичайни химикали. След микроскопични наблюдения съдебният лекар откри дупка от игла в крайната вена на пениса на руснака. Въпреки че не можеше да го докаже, той подозираше убийство. Беше виждал хиляди такива случаи преди. Натриев хлорид. Разпадането на химикала на двете му съставни части можеше да предизвика удар. Тялото обикновено съдържа калий и хлор, така уликите остават скрити. Той веднага докладва своите подозрения.

Час след това шефът на отдела на КГБ в Банкок беше изпратен до църквата на Муун. Той подробно разпита свещеника. Свещеникът призна, че американец, приятел на китаеца, е живял там.

— Името му и подробности за него? — попита шефът.

Старият свещеник изплашено отговори.

— Какво искаше американецът?

Свещеникът пак му каза.

— Къде живее зъболекарят?

Когато началникът чу отговора, изгледа изпитателно свещеника:

— Толкова далече? Нашият съдебен лекар в Ханой е установил, че смъртта е настъпила в шест часа сутринта. Това е било преди петнайсет часа. Защо не ни съобщихте за американеца веднага?

Свещеникът си наля още една чаша с бренди и я изпи на един дъх. Капчици пот се стичаха по бакенбардите му:

— Защото се страхувах. Тази сутрин не бях сигурен, че американецът е замесен. Ако го бях убил, за да предотвратя престъплението, сега трябваше да отговарям за това пред ЦРУ. Освен това нямах никакви доказателства срещу него.

— Значи предпочетохте да отговаряте пред нас?

— Признавам, направих грешка. Трябваше да го наблюдавам по-отблизо. Но той ме убеждаваше, че няма да действа против вашия служител. Когато намерих тялото, се надявах смъртта да е естествена. Ако не мислех така, защо щях да си признавам грешката? Разбирате проблема ми.

— Естествено.

Началникът на отдела вдигна телефона. След като набра номера и изчака отговор, той докладва на шефа си:

— Светото убежище беше нападнато. Повтарям: нападнато. Кристофър Патрик Килмууни, с псевдоним Рем от ЦРУ — началникът на отдела повтори показанията на свещеника. — Той е на път за Гватемала — Продиктува адреса. — Последно е потвърдил, че отива там, но имайки предвид случилото се, не мисля, че ще направи точно това. Да, знам, че е с петнайсет часа преднина.

След като слуша една минута, началникът на отдела затвори телефона.

Обърна се към свещеника и го застреля.

— Сигурен ли сте? — измърмори директорът на ЦРУ в слушалката.

— Напълно — отговори шефът на КГБ по извънредната линия за международни разговори. Той говореше на английски, тъй като събеседникът му не знаеше руски. — Разбирате ли, не се обадох да искам разрешение. Тъй като злосторникът е от вашите хора, аз само следвам протокола и ви информирам за намеренията си.

— Давам ви дума, че не е действал по мое нареждане.

— Това няма значение, дори и да е било така. Вече съм телеграфирал. В момента свръзките ви би трябвало да приемат вашите съобщения. Според договорните условия за убежищата на Абелар. Вдигнал съм на крак всички служби. Ще ви прочета последните три изречения. „Намерете Рем. Всестранно споразумение. Действайте по ваше усмотрение.“ Приемам, че след като вашето управление е било замесено, вие ще го преследвате по-ревностно от всички други.

— Да... имате думата ми — директорът на ЦРУ преглътна, затваряйки телефона.

Той натисна бутона на вътрешния си телефон и изиска досието на Кристофър Патрик Килмууни.

Тридесет минути по-късно научи, че Килмууни е бил зачислен към полувоенния клон на Тайните Сили, Генерален щаб 13. Един от най-квалифицираните оперативни работници в управлението.

Директорът простена. И без друго е лошо да имаш грижи с човек, който не се подчинява. Но много по-лошо е, когато той се окаже убиец от най-висока класа. Протоколът, а и благоразумието изискваха за унищожаването на този човек да се използва група от други подчинени на Генерален щаб 13.

Досието на Рем разкри още нещо на директора. Той ядосано излезе от кабинета си.

Елиът беше ръководител на Рем.

— Не знам нищо за това — рече Елиът.

— Вие сте отговорен за него! Трябва да го намерите! — каза директорът. С това довърши аргументите си и шумно излезе от стаята.

Елиът се усмихна на отворената врата. Запали цигара. Зърна пепел на черния си костюм и внимателно я почисти. Очите му проблясваха от удоволствие, че директорът бе дошъл, вместо да нареди той да отиде при него. Тази сърдита визита беше още едно доказателство за слабостта на директора и за силата, на която се радваше Елиът.

Той плъзна стола си до прозореца. Слънчевите лъчи стоплиха лицето му. Отдолу внушителен паркинг се простираше до оградата, а дърветата скриваха сградата от магистралата за Ленгли, Вирджиния. Оттук той виждаше само част от десетките хилядите коли, ограждащи масивната висока постройка във формата на буквата Н.

Усмивката му се стопи. Погълнат вече от преследването на Сол, вчера бе обезпокоен от съобщението, че Крис, некръвният брат на Сол, е пристигнал в убежището на Абелар в Банкок. Елиът не му бе давал инструкции да отива там. През последните няколко седмици, откакто бе напуснал поста си в Рим, Крис не бе докладвал. Предположение: Крис е убит.

Но сега той неочаквано се появи отново. Дали се е крил през цялото това време, докато накрая е успял да се добере до убежището? Сигурно е можел да намери начин да се свърже с Елиът преди това или поне да установи контакт, когато е пристигнал в Църквата на Муун. Това не беше разумно. Да пита за зъболекар, без да се е свързал с агенцията. Да оскверни убежището, като убие руснака. Какво по дяволите ставаше? Крис знаеше правилата. Най-изпитаните убийци от всяка мрежа щяха да го преследват. Защо бе постъпил така глупаво?

Елиът сви набръчканите си устни.

Двама некръвни братя. И двамата преследвани. Симетрията му се понрави. Слънчевата светлина блестеше в колите на паркинга. Усмивката му се възвърна. Бе открил разрешението на проблема си.

Сол и Крис. Сол трябваше да бъде убит преди да се е досетил защо го преследват. А кой може да знае къде се скрие той, ако не двойникът му?

Но зъболекаря... Елиът потрепери. Нещо в тази подробност го тревожеше. Защо преди да убие руснака Крис е търсел зъболекар?

Тръпки полазиха по гръбнака на Елиът.

— Мексико Сити — каза Крис. — Първият полет.

Зад гишето за самолетни билети хавайката набра нещо на клавиатурата на компютъра.

— Колко, сър?

— Един — отговори той.

— Първа класа или туристическа?

— Няма значение.

Жената се вгледа в екрана.

Гласовете по микрофоните бръмчаха в шумната претъпкана аерогара. Крис усещаше, че и други клиенти чакат зад него.

— Сър, за полет 211 има място в туристическата класа. Излита след петнадесет минути. Ако побързаме, ще се качите на борда. Името ви?

Крис ѝ каза фалшивото име от паспорта си. Плати в брой, когато тя запита за кредитната му карта. Избягваше да оставя следи от документи, доколкото му бе възможно.

— Някакъв багаж?

— Само ръчен.

— Ще се обадя на бордовия разпоредител и ще го помоля да задържи полета. Приятно пътуване, сър.

— Благодаря ви.

Въпреки че се усмихваше, когато забърза през аерогарата, мускулите му се стегнаха. Внимателно се взираше в тълпата дали някой го наблюдава. Стигна до детектора на метали. Полицай от въздушните части го провери, но Крис бе изхвърлил Маузера си в един канал в Банкок. Знаеше, че ще го хванат, ако се опита да внесе пистолет на борда на самолета. Можеше да го сложи в куфар и да се погрижи да бъде натоварен в долната част на самолета. Този багаж не се проверяваше. Но не можеше да рискува да чака да му го върнат. Трябваше да е в движение. Грабна неголямата си чанта, след като тя премина през сканиращата машина и се спусна по коридора към изхода за качване.

Една стюардеса гледаше през отворената врата на самолета, докато той тичаше в тунела за пасажери. Стъпките му отекваха.

— Благодаря, че ме изчакахте — каза ѝ той.

— Няма защо. И без това закъсняват с доставката на храна на борда.

Тя взе билета му.

Той отмина покрай пътниците от първа класа и се упути през вратата към местата в дъното. Няколко бяха празни. Бордовият разпоредител го бе запитал дали иска място за пушач или за непушач. Крис не пушеше, но отделението за пушачи бе в задната част и той бе избрал най-отдалеченото място в дъното. Налагаше се да наблюдава колкото може повече пътници, пътеката между редовете и особено вратата.

Мястото му беше между възпълен мъж и застаряваща жена, близо до тоалетната. Промуши се покрай мъжа и седна по средата, като се усмихна на жената. Намести стегнатата си чанта под предната седалка. Постави колана си, придаде си отегчен вид и се загледа в пътеката.

Трябваше да очаква най-лошото — дупчицата от иглата в тялото на Маленов е била открита и е в действие всеобщо споразумение срещу него. Въпреки това намеренията му оставаха непроменени. Да намери зъболекар. Не можеше да отиде при този, който свещеникът му беше препоръчал. Адресът беше в Гватемала. Но свещеникът сигурно бе казал на агентите на КГБ накъде се е запътил. Те на свой ред са изпратили радиограма на хората си в Гватемала да го търсят. Трябваше да избере друга страна, която познава добре, където би могъл да изчезне и да използва собствената си находчивост, за да намери зъболекар, заслужаващ доверие. Мексико му се понрави. Но като заминаваше от Банкок и после от Сингапур, не бе имал възможност да хване полет толкова скоро, колкото му бе необходимо. Самолетът за Хонолулу се приземи с четирдесет минути закъснение. Бе пропуснал следващия полет за Мексико Сити и бе принуден да чака за този. В началото се надяваше на дванадесет часова преднина, но вече минаваха шестнадесет часа откакто бе убил руснака.

Чакаше напрегнато. В Банкок щеше да е вечер, но на осем хиляди мили на изток, в Хонолулу, бе сутрин. Докато слушаше свистенето на климатичната инсталация на кабината, слънцето блестеше през прозореца и го караше да се поти. Усещаше през корпуса вибрациите на машините, които се въртяха на празен ход. Блъсна се някакъв капак под него. Вероятно и последният багаж беше натоварен. През прозореца видя как двете товарни коли се отдалечаваха.

Вгледа се в пътеката. Стюардесата затвори пътническата врата и се протегна, за да спусне заключващия лост. След минута реактивният самолет щеше да се плъзне по пистата.

Той въздъхна и се отпусна. Внезапно стомахът му се сви. Настръхна. Стюардесата отвори вратата. Влязоха двама мъже. Докато тя заключваше, те тръгнаха по пътеката.

Разгледа ги внимателно. В средата на двайсетте. Мускулести, дори жилави. Ризите и панталоните им в убити цветове. Изглеждаха твърдо решени да не поглеждат другите пътници. Концентрираха се първо в билетите си, после в номерата и означенията на местата. Те се разделиха на десет реда един от друг пред Крис.

Той бе изчакал възможно най-дълго преди да купи билета си. Надяваше се да се качи последен на борда на самолета. От най-задните места бе наблюдавал дали някой ще се качи след него.

Докато заемаха местата си, той се наведе през мъжа до него и се взря в пътеката. Обувките им. Той не очакваше да види особено дебели подметки или затвърдени върхове, които биха могли да превърнат обувките в оръжие. Въпреки мита за карате, тайните агенти рядко нанасяха удари с крак. Ритникът е твърде бавен. Той търсеше по-важни белези. Тези мъже носеха високи обувки, прилепнали около глезените им. Предпочитан от агентите, такъв дизайн не позволяваше на обувките да се изхлузват при преследване или борба. Крис носеше същия модел. Беше разпознат. Неизвестно от кого — руснаците, англичаните, французите, може би дори от собствените му хора. В този момент някой спешно звънесе в Мексико Сити. Когато се приземи, отряд убийци, дори може би няколко отряда ще го чакат.

Самолетът бавно потегли. Зави, шумът на машините се усили.

В кабината прозвуча звънец. Стюардесата се зададе по пътеката. Проверяваше дали всички предпазни колани са затегнати.

Той стисна здраво облегалките на седалката си, преглътна сухо и се обърна към жената до себе си:

— Извинете, имате ли някакви салфетки?

Тя изглеждаше раздражена. Потърси в чантичката си и му подаде няколко.

— Благодаря.

Накъса ги и пъкна тампони от тях в ушите си. Жената примигна в недоумение.

Звучите в кабината се притъпиха. През пътеката той видя двама мъже, които разговаряха. Устните им се движеха, но думите не се разбираха.

Самолетът спря. През прозореца той видя излитащите струи. Някакъв самолет изчезна от погледа му. Друг зае мястото му. Оставаха още само два самолета преди неговия.

Затвори очите си. Чувстваше вибрациите на самолета. Гърдите му се стегнаха.

Самолетът отново се премести напред. Когато отвори очи, той видя само един самолет между неговия и пистата.

Изведнъж той издърпа предпазния си колан. Скочи, промъкна се покрай мъжа до него към пътеката. Стюардесата се втурна към него, за да го задържи.

— Сър! Трябва да останете на мястото си! Затегнете колана си!

Той я отстрани. Пасажерите се обърнаха към него смаяни. Дочу приглушен писък.

Двамата мъже се извърнаха изненадани. Единият понечи да стане.

Крис сграбчи ръчката на аварийния изход, която се падаше от другата му страна и я дръпна.

Вратата се отвори. Нахлу вятър. Усети разтърсващото боботене на реактивните машини.

Самолетът приближаваше пистата. Стюардесата отново се спусна към него. Той се вкопчи в долната част на рамката на вратата и увисна във въздуха. Залюля се и зърна отново кабината, обезумелите пътници, убиецът, който се хвърли към него.

Крис се отблъсна от движещия се самолет. Удари се в настилката на пистата, претъркули се със свити крака, с прибрани лакти, както го бяха учили. Независимо от тампоните в ушите си, изтръпна от грохота на машините. Обзе го изтощение, някаква душаща горещина. Друг самолет застрашително се задаваше към него.

Той хукна.

Стаята беше просторна, стерилна, с регулирана температура. Компютърни терминали опасваха стените. Флуоресцентните лампи бръмчаха.

Елиът бе съсредоточен. Съсухреното му чело — набръчкано.

— Пасажерите на самолетите — каза той на един чиновник.

— За кой град?

— Банкок. Излетели. Последните шестнадесет часа.

Чиновникът на агенцията кимна и заработи с клавиатурата.

Елиът запали друга цигара и се вслуша в шума на принтера. Проблемът го провокираше. Винаги имаше шанс Крис да е останал в Тайланд и да се крие някъде. Все пак Елиът се съмняваше. Той бе научил агентите си да напускат опасната зона колкото може по-скоро. Преди да са открили тялото на руснака, Крис трябва да е набрал достатъчна преднина. Използвал е фалшиво име, вероятно паспорт, с който сам се е сдобил. А можеше и да не е така. Фалшификаторите, които действат самостоятелно, са опасни. По-възможно беше Крис да е използвал паспорт, който Елиът му е дал, надявайки се да се измъкне преди да хванат следите му.

Чиновникът се върна с няколко листа. Елиът се наведе през гишето. Плъзна костеливия си пръст по списъка. Трепна възбудено, когато откри едно от тайните имена на Крис в полет на американските авиолинии от Банкок за Сингапур. Нареди на чиновника:

— Излетелите от Сингапур. Последните тринадесет часа.

Отново зачака.

Когато чиновникът донесе втория списък, той запали нова цигара и се съсредоточи. Крис трябваше да е използвал същия паспорт. В края на краищата не би рискувал митничарите да намерят в багажа му друг паспорт с различно име. Въздъхна дълбоко. Същият псевдоним на полета на Транс Уълд от Сингапур до Хонолулу.

— Излетелите от Хонолулу. Последните четири часа.

Чиновникът носеше третия списък с имена, когато Елиът чу, че вратата на компютърната стая се хлопна. Обърна се и видя помощника си да се задава.

Помощникът беше възпитаник на Йейл, випуск '70 — закопчана яка, пръстен и вратовръзка с емблемата на клуба, черен костюм и жилетка по подобие на Елиът. Очите му бяха присвити от удоволствие.

— МИ-6 току-що се обадиха. Мислят, че са намерили Рем. На летището Хонолулу.

Елиът погледна новия списък от имена. Намери псевдонима в полет на хавайските аеролинии.

— Той пътува за Мексико.

— Вече не — рече помощникът. — Трябва да е забелязал съгледвачите си в самолета. Половин минута преди излитането скочил през аварийния изход.

— На пистата?

Помощникът кимна.

— Боже мой.

— Съгледвачите не са успели да го хванат.

— Бих се учудил, ако бяха успели. Той е един от най-добрите. Все пак аз го обучавах — Елиът се усмихна. — И така, той се крие в Хонолулу. Въпросът е какво бих направил аз, ако бях на мястото на Рем. Един остров не е добро скривалище. Мисля, че бих се опитал да изчезна оттам. Веднага.

— Но как? И накъде? Най-малкото знаем къде не би отишъл. Ще е лудост, ако опита да се добере до Гватемала или Мексико. Трябва да прецени, че ще го чакаме там.

— А може да прецени, че няма да го чакаме, щом тези страни са така ужасно предвидими — каза Елиът. — Има заплаха и неутрализиране на заплахата. Увлекателна задача. На негово място как бих се измъкнал от Хаваите? Учителят трябва да може да прогнозира действията на ученика си.

Усмивката му угасна, когато си помисли: „Защо тогава не предугадох действията на Сол?“

В Атланта азалиите цъфтяха, въпреки че Сол ги видя само през светлината на фаровете, когато камионът премина покрай парк близо до града. Розовите им цветове, примесени с бялото на кучешкия дрян, приличаха на очи по пътя. Кървенето му беше спряло, въпреки че гърдите му все още пулсираха от раната. Треската му не бе преминала.

— Ти си дотук — каза шофьорът и спря със свистене под един надлез. — Депото ми е на миля път. Не мога да допусна да те видят. Както ти казах, ако вземам пътници, ще загубя работата си.

— Това е достатъчно — Сол отвори вратата. — И благодаря.

Шофьорът поклати глава:

— Не е достатъчно. Забравяш нещо.

Сол се намръщи и слезе на пътя.

— Не мисля.

— Помисли пак. Парите. Не си ли спомняш? Половината в началото и половината, когато стигнем. Дължиш ми още двеста долара.

Сол кимна. Погълнат от въпроса защо баща му го преследва, той бе забравил за сделката си с шофьора. Това не изглеждаше толкова важно.

Шофьорът плъзна ръце под седалката.

— СПОКОЙНО — рече Сол. Той имаше нужда от всичките си пари. Но шофьорът бе удържал на думата си. Сол сви рамене. Даде му ги.

— Само още една минута и...

Шофьорът измъкна ръцете си изпод седалката.

— Твърде дълго кара. Нервите ти са напрегнати.

— Това е заради лимита на скоростта.

— Купи на жена си кожено палто.

— Сигурно. И ще отида с останалото в Макдоналдс — ухили се шофьорът и прибра парите в джоба си.

Спирачките изсвистяха. Камрионът потегли. В тъмнината под надлеза Сол видя как стоповете изчезнаха. Дочу грохота на минаващи коли отгоре и пое по тъмния път.

Последният път, когато бе в Атланта, бе проверил няколко хотела в случай, че му потрябват някога. Раната му изискваше внимание. Нуждаеше се от баня. От смяна на дрехите. Не можеше да рискува с място, където общественото положение на гостите прави впечатление, тъй като сметката се заплаща предварително. Трябваше да стои далече от лукса на Пийчтри стрийт. Знаеше точно къде да отиде.

Чу се писък на влак в далечината. Старите сгради го прикриваха. Прегърби се, за да намали болката от раната. Усети, че се приближават. Бяха четирима, ако треската не бе отслабила слуха му.

Точно след като прекоси моста над реката. Потокът ромолеше под него. Зад една изгоряла сграда в запустяло място той се приготви. С окървавените си дрехи и така прегърбен сигурно изглеждаше лесна плячка.

Те изникнаха от мрака и го обградиха. За момент му напомниха на бандата, която преби Крис и него преди години до сиропиталището.

— Не съм в настроение — каза той.

Най-високият се ухили.

— Казвам ти — продължи Сол.

— Хей, всичко, което искаме са парите ти. Няма да те нараним.

Обещаваме ти.

Останалите се кикотеха.

— Сериозно ви говоря — рече Сол. — Разкарайте се.

Стесниха кръга. Подсмихваха се.

— Закъсали сме — каза високият.

— Опитайте с някой друг.

— С кого? Няма никой друг. Да виждаш някой наблизно?

Високият извади автоматичен нож.

— Трябват ти уроци. Не го държиш правилно.

Високият се намръщи. За момент изглежда се поколеба. После погледна останалите. Гордостта му го накара да нападне с ножа.

Сол им счупи крайниците.

— Както казах грешка.

Почти си беше тръгнал. Хрумна му да ги претърси.

Седемдесет долара.

— Мястото е заето — изръмжа мъжът с четвъртитата челюст и посочи халбата бира пред стола на бар-плота.

Крис сви рамене и седна. Започна да си тактува с пръсти „Комарджията“ на Кени Роджърс.

— Приятелят ти няма да се нуждае от него докато е в тоалетната.

На подиума в дъното стриптизьорка бавно се поклащаше в ритъма на кънтри мотив.

— Тази май ще се нарани — каза Крис.

Едрият мъж се навъси.

— Не е единствената. Ти мазохист ли си? Това ли ти е проблема?

— Не. Аз правя секс само с жени.

— Разбрах те.

Мъжът носеше риза на цветчета, която падаше свободно над джинсите му. Той смачка цигарата си, стана и се втренчи в Крис.

— Търсиш си го. С този стол така ще те блъсна, че...

— Веднъж вече опита в Сайгон. Не се получи.

— Но това е Хонолулу. Сега мога да се справя с теб.

— Нямам време за твоите опити — Крис се обърна към бармана

— Още една бира за приятеля ми. И кола за мен.

— Не пиеш? — запита мъжът с ризата на цветчета.

— Днес не.

— Лош ден?

— Не е добър. Изглеждаш странен с тази блуза.

— Смяна на униформата. На R&R. Луд съм по цветни дрехи. Ще се изненадаш. Това привлича жените.

— Казвай им, че си майор. Това ще ги впечатли повече от ризата.

— Не съм сигурен.

Крис плати питиетата.

Здравенякът отпи от бирата си.

— Обикаляш баровете на Специалните сили?

Крис кимна.

— Търсиш приятели?

Крис кимна.

— Които ти дължат услуга?

Крис сви рамене. Погледна към вратата.

— Подозрителен си.

— А на теб са ти съдрани коленете на панталоните.

— Трябваше бързо да напусна едно място. Нямах време да си купя нови.

— Тук си в безопасност. Няма да те безпокоят първокласните екипи.

— Но когато изляза оттук... Всъщност бих искал да попътувам. Извън острова.

— На някакво специално място?

— Надявах се ти да си туристическия ми агент. Поне докато не се добера до континента.

Мъжът хвърли поглед към голата стриптийзърка.

— Отлитаме утре.

— Военен транспорт?

— В зоната на Панамския канал. — Мъжът отмести погледа си към Крис. — Става ли?

— Можеш ли да ме преведеш през границата?

— Няма проблеми. Две момчета ми дължат услуга.

— Сега и аз ти дължа.

— Хей, кой отбелязва точките?

Крис се засмя.

— Имам друг проблем вече — рече майорът.

— Какъв?

— Момчето, с което бях и което седеше тук. Трябваше да се е върнал досега. Той е такъв проклет пияница, че сигурно е паднал или е подминал тоалетната.

Загърмя плоча на Уейлн Дженингс. Стриптийзърката се облече.

Крис се потеше и мятеше пръстта на страна. Натисна лопатата. Хвърли бегъл поглед на полутропическата гора около себе си. Кедри, които разпръскваха сладникава миризма, бодливи лаврови дървета. Ярκο оцветени птички, свикнали с присъствието му, пърхаха и пееха в клоните. Кръжаха комари, но не кацаха по него. Той не се страхуваше от треска, защото майорът на път за Панама го запаси с необходимите медикаменти. Образцово снабдяване на Специалните сили. Химикалът се абсорбираше от капилярите в червата му. Вследствие от това тялото отделяше недоловима, отблъскваща комарите миризма. Крис знаеше, че средството е започнало да действа, когато урината му придобие зелен цвят.

Въздухът беше горещ, наситен с влага. Той поднови работата си. Изхвърляше пръстта с лопатата. Дупката се уголемяваше. Беше взел идеята от „капаните за хора“, които виетнамците са копаели в джунглата по време на войната. Дълбока яма, покрита с метален лист, с пръст и папрат отгоре за маскировка. Листът се балансира внимателно и се накланя надолу, когато непредупреден войник стъпи на него. Заострените колове, наредени отдолу, пронизват тялото му. Въпреки че Крис нямаше да използва колове, ямата щеше да послужи за смъртоносната му цел.

Бе копал цяла сутрин. Сега трапът бе дълбок метър и половина, дълъг два и метър широк. Наподобяваше гроб. „Още половин метър дълбочина“ — каза си той и изтри потта от челото си. Продължи да копае.

Когато привърши, отиде от сечището в гората и затърси между папратите, докато намери четири здрави пръчки, всяка дълга десет

сантиметра. Отново избърса потното си чело. Върна се в сечището и слезе в ямата. Противно на жегата, в дупката беше студено. Пресегна се да вземе листа от шперплат, който бе оставил на страна. Листът беше метър на два, два сантиметра дебел. Беше се мъчил да го пренесе през гората дотук. В този район живееха малко хора. Беше се убедил, че никой не го преследва.

Подпря с пръчките четирите ъгъла на шперплата, така че да покрие рова. После изпълзя от тъмното през една дупка, която бе изкопал. На светло той внимателно покри листа с пръст, изрови папрати и ги зася отгоре.

Отстъпи и огледа камуфлажа. Прясно обърнатата земя бе тъмна и контрастираше със светлокафявата повърхност на почвата. До утре нямаше да има разлика. Доволен, той заприщи с камък входа към ямата.

Бе почти готов. Само още едно нещо. Трябваше първо да отиде при зъболекар, но после щеше да е така обезсилен, че не беше сигурен, дали ще успее да пренесе шперплата и да изкопае дупката. Трябваше прилежно да организира нещата. В момента, в който се върне от зъболекаря в Панама Сити, медикаментите, които му даде майора, нямаше да са му нужни. Маларията щеше да е без значение.

— Господин Бартълмю? — запита сестрата.

Тя беше панамка, привлекателна. Тъмната ѝ кожа изпъкваше на бялата униформа.

— Последният ангажимент на доктора му отне повече време отколкото очакваше. Ще се наложи да изчакате още няколко минути.

Крис кимна и ѝ благодари. Панама е двуезична страна. Испански и английски. Крис говореше испански и три други езика. Въпреки това му се стори по-лесно да говори на английски, когато дойде при зъболекаря преди два дена, за да обясни какво иска.

— Но няма причина да го правя — бе казал зъболекарят.

— За вас няма нужда от причина. Всичко, от което се нуждаете е това.

Крис свали осемнадесет каратовия си златен часовник „Ролекс“ и го подаде на доктора.

— Струва хиляди долари. Разбира се, ще има и пари. И това — Крис му показва ценната верижка. — Когато свършите.

Очите на лекаря блеснаха от безпокойство. Изведнъж се намръщи.

— Няма да участвам в нищо незаконно.

— Какво незаконно има в това зъболекар да вади зъби?

Докторът вдигна рамене.

— Ексцентричен съм. Изпълнете желанието ми — каза Крис. — Ще дойда след два дни. Няма да издавате документ за визитата ми. Няма да ми правите рентгенова снимка.

— Без рентгенова снимка не мога да гарантирам работата си. Може да се получат усложнения.

— Няма да има значение.

Зъболекарят се навъси.

Сега Крис чакаше втрещен в евтините дървени столове и напукания, покрит със синтетична материя диван. Нямаше други пациенти. Флуоресцентната лампа бръмчеше. Погледна към списанията, издадени на испански. Вместо да си вземе едно, той затвори очи и се съсредоточи.

„Скоро“ — помисли си той. Довечера, преди да се завърне в гората, ще дойде тук и ще разруши офиса. Все пак, въпреки обещанието, винаги съществуваше възможност лекарят да състави документ или да му направи рентгенови снимки, докато Крис е в безсъзнание от упойката. Важно бе да не останат доказателства.

Ще се върне в сечището в гората и ще започне своето постене. По всяка вероятност ще трае шестдесет дни, въпреки че почнат ли да го нападат комарите, той без съмнение ще хване малария и това ще ускори процеса. Може би тридесет дни. Най-много шестдесет.

Ще медитира, молейки Господ да прости греховете му — неизброимите хора, които бе убил. Не като руснака, чиято смърт бе оправдана, заради наркотиците, заради Чан. А тези, чието престъпление бе, че просто съществуваха. С угризения той си спомни имената им, лицата им, колко много от тях се молеха за милост. Сега той ще моли себе си за милост. Ще се опита да се пречисти от срама, от слабостта в душата си, от самообвиненията.

Ще пости, докато умът му изпадне в екстаз. Плътта му ще се стопи, ще халюцинира, съзнанието му ще блуждае. Последното му

съзнателно действие, докато екстазът го опиянява, ще е да пропълзи през дупката в гроба си. В тъмнината ще ритне и ще отдръпне пръчките, които подпират шперплата. Той ще падне. Пръстта над него ще рухне и ще го задуши.

Тялото му ще бъде скрито. Или ще се разложи, или лешоядни животни ще го изровят. Ще разпръснат костите му. Сигурно само черепът му ще остане, но без зъбите му и властите няма да могат да го идентифицират.

Това беше важно. Трябваше да умре безименно. Заради Сол и Елиът. Те без съмнение ще са шокирани, че е пристъпил закона на убежището. Но тяхното объркване ще се смекчи от възхищението, че никога няма да го заловят. Разбира се, ще се чудят къде е отишъл. Винаги ще са озадачени. Но това е по-добре от мъката и срама, ако научат, че се е самоубил. Искаше да направи това чисто. Не искаше да тежи на двамата мъже, които му бяха най-близки — некръвният му брат и некръвният му баща.

Постенето е единственият метод за самоубийство, разрешен от католическата църква. Всички други начини означават отчаяние, съмнение в Божията мъдрост, нежелание да понесеш трудностите, с които Бог изпитва децата си. Непростим грях. Наказанието за самоубийството е вечно проклятие в огньовете на ада. Но постене се предприема за изкупване на греховете, медитация, духовен екстаз. То пречиства духа чрез отричане на тялото. Отнася душата близо до Бога.

Като се вземат предвид греховете му, това беше единственият път към рая.

— Господин Бартълмю, докторът е готов да ви приеме — каза сестрата.

Той кимна, стана и влезе през отворената врата в стаята със зъболекарския стол. Не видя доктора, но зад затворената врата чу шуртене на вода в умивалника.

— Аз трябва да се погрижа за упойката — обясни сестрата.

Той седна на стола. Тя приготви подкожна инжекция.

— Каква е? — попита Крис.

— Атропин и Вистарил.

Той кимна. Безпокоеше се, че анестезата ще е Содиум Амитал, така наречения Серум на истината, който довежда до пълно

безсъзнание, почти хипноза. В такова състояние волята е понижена и човек може да отговори и на най-забранените въпроси.

— Облегнете се назад, ако обичате — каза сестрата.

Когато Крис стигна до деветдесет и пет, почна да му се вие свят. Мислеше за манастира, шестте безмълвни години с Цистерцианците, през които единственият начин за общуване бе чрез езика на знаците. Всеки ден бе благословено еднакъв — медитация и работа. Мислеше за бялата роба, която бе носил. Бяла като вихрушката в главата му.

Ако не беше подканен да си замине, ако не бе на тридесет и шест, с една година преминал възрастта, в която имаше право да помоли отново да го приемат, щеше да може все още да намери утеха и спасение там.

Сега, когато светският живот бе неприемлив за него, а религиозният непостижим, оставаше му само един изход. Да гладува до смърт. Докато се пречисти. Пътуване към крайното съвършенство.

Но кръженето в главата му се усилваше. Устата му пресъхна. Дишаше с усилие.

— Това не е атропин — промърмори той. — Това е нещо друго.

Помъчи се да се измъкне от зъболекарския стол. Сестрата го възпря.

— Не! — изстена той обезумял.

Но кръжащата белота се превърна в друг вид белота. Сред въртящите се петна вратата се отвори. Фигура в бяло се доближи до него, носейки се като призрак.

— Не.

Лицето изплува съвсем близо — старо, сбръчкано, сиво.

Крис се смая. Зъболекарят. Не можеше да бъде.

Мяташе се. Докато съзнанието му потъваше в тъмнина, проблесна последната му бистра мисъл.

Невъзможно. Зъболекарят бе Елиът.

[1] Моон — от англ. — Луна, месец — Б.пр. ↑

[2] 44.8 градуса по Целзий — Б.пр. ↑

КНИГА ВТОРА
ПРОСЛЕДИ И УНИЩОЖИ

„МОИТЕ ЧЕРНИ ПРИНЦОВЕ“

Елиът се замисли, а бръчките му се задълбочиха, когато провери пулса на Крис. Най-накрая кимна и се обърна към сестрата:

— Докторът отиде в бара на ъгъла — просъска той. — Предлагам ви да се присъедините към него.

Тя отвори широко очи и заднешком тръгна към вратата.

— И още нещо.

Тя замръзна на мястото си, когато го видя да се приближава до палтото на доктора. Елиът извади плик от джоба.

— Парите ви. Когато излезете, заключете външната врата.

Тя преглътна и напусна кабинета. Прекоси чакалнята почти тичешком.

Елиът чу щракването на ключалката. Затвори вратата между чакалнята и кабинета, и се вгледа в една табла със зъболекарски инструменти.

Крис се бе отпуснал тежко в стола. Беше в безсъзнание от натриевия амитал и дишаше почти недоловимо. Това лекарство подтиска задръжките и позволява на разпитващия да извлече всякаква информация от нежелаещия да говори субект. За да може да отговаря, субектът не е в пълно безсъзнание, а по-скоро в контролиран полусън — не усеща нищо около себе си, но разбира задаваните въпроси. Тъй като на сестрата бе наредено напълно да упои Крис, Елиът трябваше да изчака известно време докато действието на опиата отслабне.

Той заби във вената на ръката на Крис тубичка с игла на върха. После отвори едно чекмедже и премести две пълни спринцовки до ампулата с амитал. Лекарството беше на прах и 500 милиграма трябваше да се смесят с 20 милилитра дестилирана вода. Той сложи едната спринцовка в тубичката, стърчаща от ръката на Крис. Натисна буталото на спринцовката. Притокът на течност можеше да се контролира от един клапан в тубичката. Сложи втората спринцовка близо до себе си, в случай, че му потрябва, въпреки че ако сеансът продължеше повече от тридесет минути, щеше да му се наложи да приготвя нов разтвор. Амиталът се разлагаше бързо в течно състояние.

Както и очакваше, петнадесет минути по-късно клепачите на Крис започнаха да трептят. Елиът отвори клапана на тубичката, като остави част от лекарството да премине във вената. Когато речта на Крис станеше по-разбираема, Елиът трябваше да затвори клапана. Ако Крис започнеше да се пробужда прекалено много, тогава отново щеше да отвори клапана и да го упои. Процедурата изискваше много внимание.

Най-добре беше да започне простичко.

— Знаеш ли кой съм аз?

Елиът не получи отговор и зададе въпроса отново.

— Елиът — прошепна Крис.

— Много добре. Така е. Аз съм Елиът.

Той погледна изучаващо Крис. Спомни си първия път, когато го срещна — преди тридесет и една години. Помнеше момчето ясно. Беше петгодишно, мръсно, слабо, облечено в дрипи хлапе. Баща му беше мъртъв, а майка му — проститутка. Беше го изоставила. Къщата, претрупана е маси, беше в един от бедните квартали на Филадельфия. Момчето бе подредило на всяка маса спретнати купчинки мухи, които бе убило с парче гума.

— Спомняш ли си? — попита Елиът. — Аз се грижех за теб. По-близък съм ти от баща. Ти си ми по-близък от син. Повтори го.

— Баща. Син — измърмори Крис.

— Ти ме обичаш.

— Обичам — каза Крис глухо.

— Ти ми вярваш. Никой не е бил толкова добър към теб. Ти си в безопасност. Няма от какво да се страхуваш.

Крис въздъхна.

— Искаш ли да съм щастлив?

Крис кимна.

— Разбира се, че искаш. Ти ме обичаш. Слушай внимателно. Искам да ми отговориш на няколко въпроса. Каж ми истината.

Той внезапно усети аромата на мента в зъболекарския кабинет.

— Имаш ли вести от Сол?

Крис се забави дълго и Елиът си помисли, че той никога няма да отговори. Отдъхна си, когато Крис каза:

— Не.

— Знаеш ли къде е?

— Не — прошепна Крис.

— Ще ти кажа едно изречение. Какво означава?

Преди четири дни, в Рим, в Средиземноморския цветарски магазин, където са офисите на агенцията, беше пристигнала телеграма от Атланта за Крис. До изчезването си Крис беше заместник-шеф в изпитателен срок на бюрото там. А Елиът изследваше възможното лошо влияние на манастира върху работата му. Съобщението е било без подпис, но това не е необичайно. Все пак, съобщението пристигна, когато Сол изчезна. Елиът предполагаше, че Сол ще опита да се свърже с Крис и провери телеграмата. Тя нямаше нищо общо с кодовете на агенцията, противно на много други, изпратени до Крис.

— „Има яйце в кошницата“ — каза Елиът.

— Съобщение от Сол — отговори Крис зашеметен. Очите му бяха затворени.

— Продължавай.

— Той е в беда. Нуждае се от помощта ми.

— Само това ли означава?

— Сейф за ценности.

— Къде? — наведе се по-близо Елиът.

— Една банка.

— Къде?

— Санта Фе. И двамата имаме ключове. Скрити са. В сейфа ще намеря съобщение.

— Кодирано ли? — костеливите ръце на Елиът стиснаха зъболекарския стол.

Крис кимна.

— Ще разпозная ли кода?

— Частен е.

— Научи ме!

— Те са доста.

Елиът се изправи. Гърдите му се стегнаха от безсилие. Можеше да накара Крис да обясни кодовете, но винаги съществуваше възможността да не зададе решаващия въпрос и да не научи цялата информация, която искаше. Нямаше съмнение, че Крис бе взел предпазни мерки, за да не допусне врагът да се добере до сейфа. Къде беше ключът например? Има ли парола? Тези въпроси бяха очевидни. А Елиът се безпокоеше от въпросите, които *не можеше* да си

представи. Крис и Сол бяха приятели откакто се бяха срещнали в сиропиталището преди тридесет и една години. Сигурно имаха стотици неуловими тайни сигнали. Ако Елиът не успееше да научи дори един от тях, щеше да пропусне шанса си да залови Сол. Разбира се, компютрите на агенцията можеха да дешифрират тайния код, но колко ли време можеше да отнеме това?

Елиът трябваше да го направи *сега*.

Той потри сбръчканата си брадичка, докато мислеше за един друг въпрос.

— Защо искаше да ти извадят зъбите?

Крис отговори.

Елиът изтръпна. Мислеше, че вече нищо не може да го шокира.

Но това?...

Крис изпадна в детско умиление, когато разви шоколадовата пръчка:

— „Бейби Рут“! Ти все още си спомняш?

— Винаги съм ги помнел — каза Елиът, като гледаше тъжно.

— Как ме откри? — езикът на Крис бе надебелял от Амитала.

— Служебна тайна — Елиът се ухили и съсухрените му устни се опънаха.

Крис се загледа през прозореца. Чувахе приглушения шум на машините. Премижавайки срещу слънчевата светлина, той изучаваше белоснежните облаци, разпрострели се над него.

— Разкажи ми за това — каза той пресипнало. Гледаше вторачено некръвния си баща.

Елиът сви рамене.

— Знаеш какво винаги съм казвал. За да отгатнеш следващия ход на противника, трябва да мислиш като *него*. Нали помниш, че аз те обучавах. Знаем всичко за теб.

— Не съвсем.

— Ще обсъдим това след малко. Просто се поставих на твое място. Като знам всичко за теб, действах като теб.

— И какво?

— Кой ти дължи услуги? На кого би могъл да разчиташ, ако се отнася за живота ти? На кого си *разчитал* досега? В момента, в който

съобразих какви въпроси да задавам, вече знаех отговорите. Моите хора наблюдаваха баровете, посещавани от Специалните сили в Хонолулу.

— Умно.

— И аз като теб.

— Не толкова, щом като бях засечен в бара. После и проследен, предполагам.

— Не трябва да забравяш, че играеше срещу учителя си. Съмнявам се, че някой друг би се досетил какви са намеренията ти.

— Защо не нареди да ме приберат в Хонолулу? Все пак аз накърних светостта на убежището. Останалите разузнавания ме преследват. Щеше да им се издигнеш в очите, особено на руснаците, ако ме беше предал.

— Не бях сигурен дали ще можем да те хванем жив.

Крис го загледа. Помощникът на Елиът, който носеше пръстен и вратовръзка на Йейл, донесе поднос с „Перие“, лед и чаши. Постави ги върху масичката между тях, в отделението за почивка в самолета.

Елиът мълчеше и изчака той си отиде.

— Освен това... — той преценяваше думите си, докато наливаше „Перие“ в двете чаши. — Бях любопитен. Чудех се, защо ти е притрябвал зъболекар.

— Лична работа.

— Вече не е — Елиът му подаде чаша. — Докато бе в безсъзнание на зъболекарския стол, аз ти зададох няколко въпроса. — Той направи пауза. — Узнах, че си възнамерявал да се самоубиеш.

— Защо в минало време?

— За бога, надявам се, че е така. Защо искаше да го направиш? Знаеш, че смъртта ти ще ме нарани. Дори и нещо повече.

— Точно затова исках да ми извадят зъбите. Ако изобщо някога открият трупа ми, не могат да го идентифицират.

— Но защо потърси свещеника? Защо отиде в светото убежище?

— Исках зъболекар, свикнал да работи с оперативни служители и да не задава въпроси.

Елиът поклати глава.

— Какво има?

— Това не е вярно. С малко повече усилия можеше и сам да си намериш зъболекар. Не е нужно да търсиш запознати с твоята

професия. Трябвали са ти само достатъчно пари, за да подкупиш човека да мълчи. Не, имало е други причини, поради които си питал свещеника.

— След като знаеш всички отговори...

— Отишъл си при свещеника, защото си знаел, че той ще направи предварително някои проучвания, преди да ти даде информация. Щях да разбера къде си. Това щеше да ме озадачи и бих те спрял.

— Какво от това? Не *исках* да ми попречат.

— Не? — Елиът го изглежда накриво. — Молбата ти към свещеника е била като вик за помощ. Заявено самоубийство преди да се е случило. Искал си да ми покажеш колко много болка ти се е насъбрала.

Крис поклати глава.

— Несъзнателно ли беше? Какво има? — Елиът се намръщи и се наведе напред. — Какво се е случило? Нищо не разбирам.

— Не съм сигурен, че мога да го обясня. Просто... — Крис се колебаеше. — Гади ми се. От всичко.

— Манастирът те е променил.

— Не. Страданието започна още преди манастира.

— Изпий си питието. Устата ти ще пресъхне от амитала.

Крис автоматично се подчини.

— Какво ти е? — попита Елиът.

— Срам ме е!

— От това, което правиш ли?

— От това, което чувствам. Вина. Виждам лица, чувам гласове, мъртви хора. Не мога да се отърва от тях. Ти ме научи на дисциплина, но това вече не помага. Не мога да понеса срама от...

— Чуй ме — каза Елиът.

Крис избърса челото си.

— Упражняваш твърде рискована професия. Нямам предвид само физическата опасност. Както си открил, има и духовна опасност. Нещата, които трябва да правим понякога, ни подтикват да бъдем жестоки.

— Тогава защо трябва да ги правим?

— Не си наивен. Знаеш отговора, така както и аз. Ние се борим да защитим начина на живот, в който вярваме. Жертваме се, за да могат

останалите да живеят нормален живот. Не се вини за това, което трябва да вършиш. Обвинявай другата страна. И какво за манастира? Ако нуждата ти беше духовна, защо Цистерианците не можаха да ти помогнат? Защо те изхвърлиха? Обетът за мълчание ли? Много ли ти дойде след всичките шест години?

— Беше прекрасно. Шест години спокойствие — Крис се намръщи. — Твърде много спокойствие.

— Не разбирам.

— Поради стриктния правилник, всеки шест месеца идваше да ни преглежда психиатър. Проверяваше за симптоми, за признаци на неадекватно поведение. Цистерианците преди всичко вярват в работата. Издържахме се от селско стопанство. Всеки, който не можеше да изработи дела си, не можеше да живее на гърба на другите.

Елиът кимна в очакване.

— Кататонична шизофрения — Крис въздъхна дълбоко. — За това ни преглеждаше психиатърът. Пренатоварване. Или изпадане в транс. Той ни задаваше въпроси. Наблюдаваше реакциите ни при различни цветове и звуци. Изучаваше ежедневно ни поведение. Един ден, когато ме видя да стоя безчувствено в градината и да гледам скала в продължение на един час, той докладва на началниците ми. Скалата беше вълнуваща. Все още си я спомням — Крис присви очи. — Но аз се провалих на теста. Следващият път, ако някой ме намереше вцепенен по този начин, щяха да решат, че е кататония и да ме изхвърлят. Спокойствие. Грехът ми бе, че исках твърде много спокойствие.

Дългостеблена тъмночервена роза беше поставена във ваза на подноса, зад бутилката е „Перие“. Елиът я взе.

— Ти си имаш твоите скали, аз си имам моите рози. При нашата работа се нуждаем от красота. — Той помириша розата и я даде на Крис. — Чудил ли си се някога защо съм избрал розите?

Крис сви рамене.

— Предполагам, че обичаш цветята.

— Все пак рози. Защо?

Крис поклати глава.

— Те са символ на професията ни. Аз харесвам двусмислието. В гръцката митология богът на любовта предложил веднъж роза на бога на мълчанието. За да не разкрива слабостите му пред други богове. С

времето розата станала символ на мълчанието и тайната. В Средновековието обикновено окачвали роза на тавана на заседателната зала. Членовете на съвета се заклевали под розата, *sub rosa*, да не издават обсъжданите въпроси.

— Винаги говориш така, сякаш си играеш с думите — каза Крис и му върна розата. — Бедата е, че не мога да им вярвам повече.

— Позволи ми да довърша. Част от възхищението ми към розите е заради различните им видове. Разнообразните им цветове и форми. Имам си любими — Лейди X и Ангелското лице. Използвам тези имена, като криптоници за две от моите оперативни служителки. Моите дами — Елиът се усмихна. — Харесват ми имената и на други видове: Американска Пилар, Глория Мунди. Но целта на всеки запален по розите е да създаде нов вид. Ние ги подрязваме, присаждаме и опрашваме. Съзряващото семе се държи в пясък до пролетта, когато се засява в лехите. През първата година се получава само оцветяване на розата. След това идва пълният разцвет и красотата. Новият вид е хибрид. Само едрият, добре оформен цвят се извисява над останалите. За да се подобри качеството на цвета, страничните разклонения трябва да се отстранят чрез процес, наречен премахване на пъпките. Ти и Сол — вие сте моите хибриди. Израстнали без семейство, в сиропиталище, вие нямате странични разклонения и не се нуждаете от премахване на пъпките. Природата вече е направила това. Вашият цвят се е развил чрез строго обучение и дисциплина. Само е трябвало определени чувства да се изкоренят, за да се оформят характерите ви. Патриотизмът беше насаден у вас. Също военният опит. Моите хибриди — вие сте над всички останали. Ако системата вече не действа и ти сега се поддаваш на чувства, това не трябва да е вина, а гордост. Ти си прекрасен. Трябваше да ти дам ново име за нов вид. Вместо това, аз мисля за теб сякаш си особена роза, която притежавам, толкова кървавочервена, почти черна. Нарича се Черният принц. Ето така мисля за теб и за Сол. Моите Черни принцове.

— Но Сол не се е провалил. Той... — погледът на Крис се промени. — Чакай малко. Ти не ми разказваш всичко това само, за да...

Елиът разтвори ръце.

— Значи се досети?

— Какво е станало? Какво се е случило със Сол?

— Заради брат ти, умолявам те, не се опитвай да се самоубиваш още веднъж — Елиът го погледна изпитателно.

— Какво значи това? — Крис се придърпа напрегнато към ръба на седалката. — *Какво за Сол?*

— Преди пет дни ми свърши една работа. След това един от екипа се опитал да го убие. Той влезе във връзка с мен. Уредих да отиде в сигурно укритие. Когато пристигнал там, разбрал, че мястото е разкрито. Друг екип се опитал да го убие. Сега той се крие.

— Тогава, за бога, помогни му.

— Не мога. Страхува се да влезе във връзка с мен.

— *С теб ли?*

— Двоен агент. Винаги съм казвал, че има такъв. От самото създаване на организацията. Някой, който е проникнал между нас от самото начало и ни е разконспирирал винаги досега. Някой мой приближен е използвал това, което Сол ми е докладвал. Използвал го е, за да се добере до Сол.

— Но защо?

— Не знам с какво е толкова опасен, че искат да го убият. Какво е разкрил или кого заплашва? Няма да узная, докато не разкрия двойния агент. Не е лесно. Търся го от 1947 година. Все пак трябва да открия Сол. Трябва да осигуря безопасността му.

— Но как? Той няма да се свърже с теб, защото се страхува, че агентът ще засече съобщението му.

Елиът остави розата.

— „Има яйце в кошницата“.

Крис усети, че самолетът се накланя.

— Преди четири дни пристигна съобщение в Рим. Адресирано до теб. Мисля, че е от Сол — каза Елиът.

Крис кимна.

— Не знам какво означава това — продължи Елиът. — Не ми казвай, за бога. Дори тази роза може да има уши. Но ако е от Сол и ти казва къде да го намериш, използвай го. Иди. Внимавай. Помогни му.

— Единият Черен принц да спаси другия?

— Точно така. Твоят некръвен баща те моли да спасиш некръвния си брат. Ако си търсил причина да не се самоубиваш, сега я намери.

Крис се обърна към прозореца и присви очи не само заради слънцето. Беше умислен. Желанието му за самоубийство бе заместено от загрижеността за брат му. Сърцето му заби силно. Сол се нуждаеше от помощ. Нищо друго няма значение. Брат му се нуждаеше от него. Той откри единствената причина, заради която си струваше да живее.

Обърна се към Елиът, гласът му бе суров.

— Разчитай на това.

— Каква ирония — отвърна Елиът. — Ударен екип преследва Сол, а всички други преследват теб.

— Ти ще оцениш сложността.

— Ще я оценя повече, когато Сол е в безопасност. До коя страна да кажа на пилота да лети?

— У дома.

— Кой град?

Крис преценяваше. Сейфът за ценности бе в Санта Фе, но той не можеше да отиде направо там. Трябва да се приземи наблизко, но в същото време достатъчно далеч, за да отстрани преследвачите. Трябва да е уклончив в случай, че разговора се подслушва.

— Албъкърк.

Елиът се изправи, малките му очи светнаха — сигнал, че е разбрал кода и е съгласен с това.

— Идвало ли ти е наум? — попита Крис.

— Не разбирам — намръщи се Елиът.

— Хибридите обикновено са безплодни.

Самолетът се спусна през облаците.

Постепенно се показва планината Сангре де Кристо. Сняг покриваше все още върховете ѝ, а склоновете изглеждаха тъмни от дъбове и ели. Въпреки ослепителното слънце, въздухът беше сух.

Крис вървеше по тясната улица, покрай кирпичени къщи с плоски покриви и с кокетно подредени червени керемиди и дувари около градините. През една порта той видя шумящ фонтан. Вечнозелени дървета хвърляха сянка, а ярките им корони контрастираха със землистия цвят на къщите.

Спря в края на една пресечка и погледна надолу по улицата. Крис избра този богат квартал на Санта Фе, защото знаеше, че ще е

спокойно — малко движение и неколцина пешеходци. Безлюдието му даваше възможност да провери дали някой го следи. Той прие, че ако КГБ, МИ-6 или някоя от другите мрежи го следи, никога нямаше да го остави да се мотае по улицата толкова дълго. Те просто щяха да го убият веднага. В крайна сметка реши, че те не са наблизно.

Беше готов да поеме риск заради Сол. Очите му проблеснаха. За своя брат той би рискувал *всичко*. С радост би станал мишена, за да привлече преследвачите му.

Двойният агент. Кой изобщо е засичал съобщенията на Елиът до Сол? Кой иска смъртта на Сол? Въпросите го тормозеха. Какво е направил Сол или какво знаеше? Дотук беше ясно. Щом Крис не трябваше да докладва на Елиът от страх, че ще изтече информация, единственият начин, по който агентът можеше да пипне Сол, бе като проследи Крис. Но все още нямаше доказателства, че го наблюдават.

Крис погледна отново назад и отмина къща с двор и веранда, на места покрита с хвойна. Той се загледа в планините, пресече улицата и приближи една испанска катедрала. Изкачи високите каменни стълби и дръпна желязната халка на огромната дъбова врата. Влезе в хладно предверие. За последен път беше тук през 1973 година. Тогава, в чест на стогодишнината си, църквата бе изцяло реставрирана. Но както и се надяваше, не се беше променила оттогава. Сводестите тавани, цветните стъкла на прозорците, испанският цикъл картини, изобразяващ мъките на Христос, бяха останали същите както преди. Той стигна до мраморния фонтан, пълен със светена вода, потопи ръката си и коленичи срещу далечния златен олтар. Прекръсти се и продължи покрай редицата от изповедни кабинки, разположени от лявата му страна, в задната част на църквата, под балкона за хора. Стъпките му отекваха по гладкия каменен под.

Привлече го изповедалнята в ъгъла. Нямаше никой на близките пейки. Не чу приглушени гласове отвътре и затова отвори богато украсената врата, влезе и я затвори.

Църквата беше сенчеста, но тясната кабинка беше изцяло затъмнена. Въздухът бе задушлив. Отвикнал от това, той тихичко изрече:

— Благослови ме отче, защото сгреших. Последната ми изповед беше...

Той си спомни манастира, греховете си, плана да се самоубие и спря. Челюстта му се стегна. Не трябваше да се разсейва. Единствено Сол имаше значение. Вместо да коленичи с лице към паравана, зад който обикновено трябваше да стои свещеникът, той бързо се обърна и се протегна към върха на десния ъгъл. Пръстите му заопипваха в тъмното. Всичките тези години. Той се изпоти. Чудеше се дали е бил глупак. И какво, ако дърводелецът, който е оправял изповедалнята е открил...? Той изтегли разхлабения корниз от ъгъла, където се събират тавана и стените. Изхили се, когато докосна ключа, скрит преди години.

Банката бе проектирана в индиански стил: плосък, квадратен таван, с подпорни греди, излизащи от имитацията на пясъчните стени. Две растения юка се увиваха около входа.

В ресторанта, от другата страна на улицата, на една маса в средата седеше бизнесмен, с лице към прозореца и банката. Той плати обяда си и тръгна, без да обръща внимание на друг бизнесмен, който дойде и седна на същата средна маса, с лице към прозореца и банката. Навсякъде по улицата останалите членове на наблюдаващия екип изглеждаха като част от обичайната суматоха. Млад мъж окачваше обява. Шофьор на камион разтоварваше кутии в една сграда. Жена разглеждаше плочите в магазин и седеше близо до витрината. Като се помотаеха толкова, колкото изглеждаше нормално, те напускаха района, замествани от други.

В ресторанта бизнесменът запали цигара. Той дочу кратък приглушен сигнал от радиопредавателя в джоба си. Сигналът не беше по-натрапчив от звук на печатаща се кардиограма — знак, че Рем е забелязан по улицата. Като се взираше през знойната мараня към входа на банката, той видя една жена да излиза оттам. Тя вдигна ръка, за да предпази очите си от слънцето. Мъж, облечен с тъмнокафяви дрехи, мина покрай нея и влезе вътре. Когато сервитьорът донесе менюто, бизнесменът бръкна в джоба си и натисна копчето на предавателя два пъти.

Рем беше в банката.

Крис мина покрай охраната и редица от клетки с означения за депозити и ипотечи и се спусна по стълбите на банката. По стените висяха индиански пясъчни рисунки. Той стигна до едно гише, подаде ключа на чиновника и написа „Джон Хигинс“ на един формуляр. Той и Сол бяха открили сметка тук през 1973 година, с депозит хиляда долара. Дадоха указания наема на сейфа за ценности да се приспада от сметката. Крис не се беше връщал тук оттогава, тъй като знаеше, че Сол всяка година влиза в контакт с банката, за да се увери, че сейфът и сметката не са ликвидирани. Чиновникът подпечата датата на формуляра, заведе го, извади списък с наемателите, за да сравни подписите.

— Мистър Хигинс, трябва да ви попитам за код.

— Камелот — отвърна Крис.

Чиновника се наведе и отбеляза знака „X“ срещу името в списъка. Той отвори масивна сводеста врата зад гишето и въведе Крис до дълга висока стена със сейфове. Светлините блеснаха ослепително. Докато чиновникът използва банковия ключ, а след това и неговия ключ, за да отвори сейфа, Крис се загледа в дъното на залата, където едно огледало покриваше стената от пода до тавана. Не обичаше огледалата. Понякога се използваша и за прозорци. Обърна се с гръб към огледалото, взе от чиновника затворена кутия и влезе в една кабина.

Веднага след като затвори вратата след себе си, той провери тавана за скрита камера. Отвори кутията. Беше доволен. Вътре имаше написано на ръка кодирано съобщение. Дешифрирано, то гласеше: „Телефонна кабина в Санта Фе. Шърман и Грант“. Запомни номера. Скъса бележката и я сложи обратно в кутията. Крис взе оставения вътре Маузер и го пъкна под сакото си на колана. Прибра в джоба си двете хиляди долара, които бе оставил тук, за да ги използва в извънредни случаи.

Докато бизнесменът си ядеше салатата — гарнирана със синьо сирене с дъх на плесен, погледна през прозореца към банката. Един Форд спря пред ресторанта и закри гледката му. Слънчев лъч проблясна в предното стъкло на колата.

Бизнесменът се надигна нервно. *Хайде побързай, разкарай това проклето чудо оттам.*

Той се изправи, погледна иззад колата, бръкна в джоба си и натисна копчето на предавателя три пъти.

Рем излизаше от банката.

Крис пъкна картата на Санта Фе в джоба си, когато влезе в телефонната кабина, там където се пресичат улиците „Шърман“ и „Грант“. Профучаваха коли. Купувачи спираха пред витрините на съседните бутици. Той затвори вратата, за да заглуши шума от движението на колите. Въпреки, че не се усмихваше, Крис беше развеселен от комбинацията на уличните имена в района — на генералите от гражданската война. Сол ги беше избрал на майтап: „Скоро ние ще бъдем отново заедно“ — помисли си той. Пулсът му се ускори, но не позволи вълнението да го разсейва. Постави монетата в телефона и набра номера, който беше запомнил. Записан глас му съобщи, че часът е 2,46. Ако врагът хванеше Крис и го принудеше да разкрие съобщението в сейфа, той щеше да бъде смаян да чуе точното време. Освен ако не задържеше Крис, за да го разпита по-късно и да разбере, че съобщенията на точното време не означават нищо. Всеки час беше от значение за Крис, за да проучи стените на телефонната кабина и да открие съобщението. Сред графитите, той намери съобщение до Рой Палатски — момче, което той и Сол познаваха от сиропиталището. Изведнъж той се огледа наоколо. За всеки случай. Ако въпреки предпазните мерки, го наблюдаваха, той не искаше да скрие своето очарование от надписите. Закодираното съобщение казваше, къде може да намери Сол.

— Той се обади по телефона — съобщи бизнесменът по обезопасената линия за дълги разстояния. — Трябва да е получил указания. Можем да го хванем сега.

— Недейте. Обаждането е твърде показно — гласът на Елиът бе тънък и слаб. Обаждаше се от оранжерията си във Фолс Чърч. — Тези мъже си имат свои собствени кодове, датиращи от времето, когато са били петгодишни. Този разговор е бил като блъф, за да ви изкуши да се

появите. И какво, ако всичко, което е научил е било нареждания да отиде на друго място, където да получи други указания. Не му пречете. Единственият начин да хванете Ромул е да проследите Рем. За бога, не му позволявайте да ви види.

Крис се издигна високо. Плъзгаше се по периферията на облаците и гледаше планините под себе си. Покрити със сняг върхове, свързани със седловини хребети се простираха докъдето погледа му стигаше. Дефилета се спускаха надолу. Той включи наетия самолет „Чесна“ на автопилот и заразглежда топографската карта, сравнявайки контурните линии със скалистия терен под себе си. Долини се редуваха с планини и водни каскади.

Кодираното съобщение по стената на телефонната кабина му беше дало цифрите на географската дължина и ширина, както и инструкции, за да стигне дотам. Крис бе отишъл в библиотеката в Санта Фе и там научи, че координатите се отнасят до част от планинската пустош на север, в Колорадо. Наемането на самолет от летището в Санта Фе беше лесно. Използва псевдонима на разрешителното си за пилотиране и плати депозита и застраховката. Той беше обявил, че полетът е до Денвър и ще се върне до три дни. Но вече във въздуха постепенно промени посоката от плана — на северозапад, към мястото в планинската пустош.

Небето беше прекрасно. Той се чувстваше добре. Бръмченето на машината се чуваше приглушено в пилотската кабината. Крис сравни дългата, дълбока низина с подобния модел на картата и се загледа напред в друга низина, обградена е езеро. Координатите му се събираха близо до езерото. Почти беше стигнал до местоназначението си. Провери небето около себе си и доволен, че не видя друг самолет, се усмихна и се замисли за Сол.

Веднага се върна към работата си и нахлузи обемистия парашут. Самолетът прелетя ниско над равнината. Насочи го към планината зад езерото и заключи контролиращите устройства в тази цел. Отвори вратата, чу бръмченето на мотора и се остави на течението на вятъра.

Стъпи здраво на ниската част на самолета и се подаде навън, срещу ударите на силния вятър. Стомахът му се обърна. Поривът на въздуха притисна защитните очила към лицето му. Сега не чуваше

самолета. Чувстваше само съска от падането си и бучене в ушите. Каската силно стягаше черепа му. Дрехите плющяха, ръцете и краката му се разпериха без равновесие. Крис се обърна към стръмните разширения на планината. Езерото се уголеми. Но Крис бързо придоби усещане за застой и блаженство. Ако затвореше очи, не след дълго щеше да почувства, че пада. По-скоро усещаше просветление, чувстваше се спокоен и отпуснат. В училището по парашутизъм учителите му го предупреждаваха за това измамно и опасно усещане. Хипнотизирани от почти сексуалния масаж на вятъра, някои парашутисти чакат твърде дълго, преди да разтворят парашута.

Крис разбираше това усещане. Той беше неспокоен преди първия си скок, но след това очакваше с нетърпение удоволствието от другите. Но сега бързаше да се срещне със Сол. Дръпна нетърпеливо парашута, изчака го, докато се разгърне и наклонът при разтварянето му го задържа. Не се притесняваше за парашута. Предишната нощ, след като го купи от местния клуб на парашутиста, той го разгъна и нареди връзките му преди да го пакетира. Никога на никого не се беше доверявал да направи това вместо него. Държеше на това дори повече, отколкото на това — някой да му почисти и зареди оръжието. Като се поклащаше от вятъра, той се загледа напред към върха зад езерото и видя смаляващите се очертания на самолета си, който приближаваше планината, накъдето го беше насочил. Хвана здраво въжетата на парашута и се понесе надясно, отдалечавайки се от езерото, като обърна посоката към една ливада. Над склон с борове той видя една колиба, укрепена между две скали във V-образна форма.

Ливадата рязко се уголеми. Стори му се, че тя го обгръща, докато се спускаше към нея. Приземи се. Ударът го разтърси. Той присви колене, тупна на една страна и омекоти удара с бедра, рамене и гръб. Парашутът се наду от вятъра и го повлече по ливадата. Крис се изправи на крака, хвана въжетата и ги задърпа към себе си. След това придърпа найлоновата торба и събра парашута, като отбиваше съпротивлението на вятъра.

— Не си се упражнявал скоро — чу се дрезгав глас от сянката на боровете.

Крис го разпозна и се обърна, симулирайки раздразнение.

— Какво, по дяволите? Да не мислиш, че можеш да го направиш по-добре?

— Със сигурност мога. Никога не съм виждал по-криво приземяване.

— Вятърът беше насрещен.

— Оправдания — каза гласът. — Типични за аматьор.

— А критичността е характерна за неблагоприятни копелета. Вместо да приказваш толкова много, да беше дошъл да ми помогнеш.

— Това определено не е якото момче, което познавах.

— Яко или не, аз съм най-близкото до брат същество, което имаш.

— Няма съмнение за това. Дори и с грешките ти, аз те обичам.

— Като си толкова отворително сантиментален, защо не го показваш? — душата на Крис се изпълни с обич.

— Защото не мога да устоя, да не те очаровам.

Високият тъмнокос мъж излезе бавно от гората. Шест стъпки висок, добре сложен, със скулесто, изсечено лице, той се ухили и очите му блеснаха. Носеше високи обувки с връзки, изтрити дънки и зелена вълнена риза, която се сливаше с боровете. Държеше заредена пушка, марка Спрингфийлд.

— Осем години, Крис. Господи, какво става с нас? Никога не трябваше да се разделяме.

— Работа — каза Крис.

— Работа? — Сол повтори думата с нотка на отвращение. — Ние й се оставихме да ни смаже.

Крис вървеше нетърпеливо към него, стиснал сгънатия си парашут. Толкова много имаше да каже и да научи.

— Какво се е случило? Защо искат да те убият?

— Работа — отново повтори Сол. — Той се обърна срещу мен.

— Кой? — Крис почти го застигна.

— Не можеш ли да се досетиш? Мъжът, за който никога не сме си представяли, че ще го направи.

— Но това е невъзможно!

— Аз ще ти го докажа.

Но изведнъж само едно нещо придоби значение. Крис изпусна парашута и се загледа в суровото, красиво лице на Сол. Почти без дъх, той разтвори ръце и го прегърна. Те се притиснаха силно, сякаш искаха да счупят гръдните си кошове, гърбовете и мускулите си, да погълнат живота си.

Крис почти заплака от радост.

Прегръдката им бе прекъсната. Като се обърнаха, те се загледаха през пролуките на борове. Експлозия отекна в долината — самолетът на Крис се вряза в планината.

— Не, ти не си прав! Той не е против теб! — Крис вдигна парашута, каската и очилата си и се затича между борове нагоре по възвишението. — Той ме помоли да те намеря.

— Защо?

— За да ти помогна и да те заведа при него!

— Защо? — попита отново Сол.

— Очевидно е, че двойният агент продължава да засича инструкциите на Елиът до теб.

— Двоен агент — присмя се Сол. — Това ли ти каза Елиът?

— Той каза, че единственият начин да те заведем на безопасно място е аз да действам сам.

— Той не може да ме намери, но знае, че ще се опитам да вляза във връзка с теб. Той те използва, за да го доведеш при мен.

През сенките на дърветата Крис видя малка колиба, осветена от слънцето. Дългите ѝ стени бяха замазани с кал, покривът бе наклонен напред и се сливаше във V-образна форма със скалите зад него.

— Как намери това местенце?

— Сам построих тази колиба. Ти избра манастира. Аз предпочитам това.

— Но трябва да ти е отнело...

— Месеци. Нагоре и надолу. След изпълнението на всяка задача, когато Елиът ме изпращаше до Уайоминг или Колорадо, аз се измъквах и се връщах тука. Предполагам, ти можеш да го наречеш дом.

Крис го последва през избуялата трева на сечището.

— Сигурен ли си, че никой не знае това място?

— Абсолютно.

— Но как?

— Защото все още съм жив — Сол се загледа в долината на хоризонта. — Побързай. Нямаме много време.

— За какво? Не те разбирам.

Озадачен, Крис загърби блесналото слънце и влезе в сенчестата колиба. Нямаше възможност да оцени простите, ръчно изработени мебели. Сол го поведе край спалния чувал на пода, към задната стена и отвори трудно забележима врата. Крис усети хладния влажен въздух на тунела.

— Това е минна шахта — Сол посочи в тъмното. — Затова построих къщата тук. Бърлогата трябва да има две дупки.

Той се обърна към камината, запали клечка кибрит и подпали цепениците в огнището. Подпалките бяха сухи, но цепениците влажни от мъзгата. Пламъкът се разгоря и изпусна гъст дим в комина на колибата.

— Вероятно не се нуждаем от пушек. Няма нищо лошо в това да си сигурен. Остави си парашута — обърна се той към Крис. — Ще ти светна с фенерчето — Сол го въведе в тунела.

На сияещата светлина Крис видя дъха от устата му. Греди поддържаха покрива на тунела. Стара кирка и лопата бяха облепени на стената отляво. Ръждясала количка бе поставена на една страна. Сол докосна тъпото ръждясало парче метал върху влажния студен камък.

— Сребро. Не е останало много.

Светлината показваше края на тунела.

— Тук. Трябва да се изкатерим.

Сол се промъкна до една ниша в скалата. Той се приближи, напъха ботуша си в една пукнатина, заизкачва се и изчезна някъде горе.

Крис го последва, но си ожули гърба в тясната пролука. Камъните бяха плъзгави. Той трябваше да прибере фенерчето в джоба си. После разбра, че не му е необходимо. По-нагоре тесен лъч светлина проникваше в тъмното — много високо. Сол се наведе напред към оголената скала над себе си и засенчи светлината. Когато се премести, Крис отново можа да види светлината.

— Мислиш, че са ме проследили, нали?

— Разбира се.

— Сигурен съм, че не бях.

— Наблюдателният екип би трябвало да е най-добрият.

Парче скала се отчупи изпод ръката на Крис и падна в нишата. Той замръзна.

— Но никой не знаеше, че те търся.

— Елиът знаеше.

— Продължаваш да виниш Елиът. След теб, той е единственият човек, на когото имам доверие.

— Точно така. Твоя грешка. Също и моя — гласът на Сол беше остър.

Силуетът му изчезна зад мъждивата светлина.

Крис се покатери по-високо. Лъчът светлина ставаше все по-голям и по-ясен. Потен, той се извъртя от нишата и легна върху неустойчивите порутени скали на комина. Гладкият наклон бе затоплен от слънцето. Загледа се в Сол, който се наведе напред, обгърнат от пелин, съсредоточен в долината.

— Но аз не видях други самолети.

— Около теб, сигурно — каза Сол. — Но над теб — самолет като точица на четиридесет хиляди фута височина? Екипът от преследвачи трябва да лети отзад, бавно и извън полезрението. Докато получат инструкции.

Крис запълзя към него, като опираше лакти в пелина.

— Ти ме накара да дойда тук — избоботи ядосано той. — Можеше да се срещнем където и да е.

— Точно така, но тук имам нужните предпазни мерки, ти ще се убедиш. Аз трябваше да ти докажа.

— Да ми докажеш какво?

— Мисля, че знаеш.

Крис дочу далечен тътен — след това още и още по-силен, увеличаващ се от ехото във високите скали.

В далечния проход той видя проблясващи петънца, които се спускаха наблизко. Хеликоптери „Хюи“. Четири. Той се сети за Виетнам и прошепна: „Господи!“

Под него се виеше пушек от комина на колибата. Ревът на хеликоптерите приближаваше в равнината — вероятно се прегрупираха за нападение. Водещият хеликоптер изстреля ракета. Проблесна снаряд и се разби в сечището пред колибата. Разхвърча се пръст. Останалите хеликоптери приближаваха по-близо и пускаха ракети.

Сред техния шум Крис чуваше повтарящия се пукот от картечници — петдесети калибър. Колибата се разпръсна на части. Разтърсващ тъп звук се чу от низината. Хеликоптерите нападаха по-

близо, като обстрелваха мястото около колибата. Въпреки, че беше на скалата, ушите на Крис кълтяха.

— Два провалени атентата срещу мен. Този път те трябва да са сигурни — стисна зъби Сол.

Хеликоптерите заобикаляха обгорените останки, като закачаха върховете на боровете и бързаха към ливадата край езерото. Перките им блестяха. Те кръжаха на около десет метра над поляната. От всеки висеше въже и се поклащаше към тревата. Мъж, облечен в светли връхни дрехи, с автоматична пушка на гърба, се появи през отворения люк. Той се вкопчи във въжето и се спусна на земята. Други мъже, подобно на паяци в мрежа, се плъзгаха надолу по въжетата. На ливадата те свалиха пушките си и се наредиха в полукръг с гръб към езерото:

— Като на книга — каза Крис.

— Те не са сигурни, че ние сме били в колибата. Трябва да предположат, че все още ги заплашваме. Колко са?

— Шестнайсет.

— Провери — отбеляза Сол.

Крис видя мъж в един от хеликоптерите да спуска куче с превръзка през раменете. Немска овчарка. Спуснаха второ куче от друг хеликоптер. На земята двама от мъжете спряха да се целят с оръжията си и се завъртяха назад, за да освободят кучетата от намордниците. Освободени от тежкия товар, хеликоптерите се оттеглиха към далечния край на долината.

Всеки елитен военен корпус предпочита различни породи. Моряците от флотата използват ловджийски пудели. Рейнджърите харесват доберманите. А Специалните сили — немски овчарки. Гърлото на Крис пресъхна.

Кучетата тичаха към дърветата с двамата мъже. Останалите се прицелиха, готови да ги прикриват. Група от четирима хукна към дърветата, после пет и още пет.

Крис разглеждаше гората, чакайки мъжете да се появят.

— Нямаме шансове. Единственото, което имам е този Маузер. Ти имаш само зареден Спрингфийлд. Дори и да бяхме добре въоръжени...

— Няма да се наложи да се бием.

— Но тези кучета ще надушат следите ни в тунела — Крис се обърна надолу и погледна нишата, от която се беше покатерил. —

Мъжете ще открият откъде сме минали. Те ще изпратят хеликоптерите да обстрелват тази скала. После ще се качат тук, за да довършат работата.

— Вярвай ми, ние имаме прикритие.

Крис отвори уста, за да възрази, но замръзна след като Сол посочи рязко към дърветата. Един от мъжете пристъпваше с едри крачки, както изглежда, за да предизвика стрелба, така, че другите мъже да имат обект за прицел. След като водачът се доближи до димящите останки, се показва втори мъж, след това трети.

— Те се чувстват самоуверени. Кучетата трябва да са проследили дирите ни направо до колибата — Сол наблюдаваше водача, който сочеше разбитите цепнатини на скалистите стени. — Той откри тунела.

— Трябва да се измъкваме оттук.

— Не още.

— За бога...

Още петима се присъединиха към водача. Те внимателно се приближиха към скалата. Сега Крис не можеше да ги види. Бръмчейки, хеликоптерите продължаваха да кръжат на безопасно разстояние над далечния край на низината. Сол се завъртя обратно и спря на равната скала, която водеше надолу към нишата. Като внимаваше да не се покаже, той се заслуша. Крис се намръщи озадачен.

Сол внезапно се ухили и посочи към звуците от нишата. Крис не разбра защо Сол е така доволен. След това, когато Сол извади радиопредавател от джоба си и натисна едно копче, разбра.

Като се подпря, Крис почувства, че земята се разклаща. Силен рев изригна от тунела. Той се обърна и погледна над скалата към останките от колибата. Късове камънак се разхвърчаха през сечището, вдигна се прах.

— Шестима са повалени, останаха десет — каза Сол.

— Ти си заложил експлозив в тунела?

— Елиът винаги е казвал: „Бъдете сигурни, че сте обезопасили маршрута си за бягство...“ Сега аз обръщам правилата му срещу него. Убедих ли те, че той иска да ме убие?

Крис поклати тъжно глава и се загледа в дърветата под себе си. Другите мъже тичаха от боровете към тътена от падналата скала в тунела.

— Никой друг не знаеше, че те търся. Той ме е използвал — стомахът му стана на ледена топка. — Той се опитва и мен да убие. Но защо, по дяволите? Той е като...

— Знаем. Той е най-близкото до баща, което сме имали.

Един от мъжете подаваше команди по радиоапарат. Внезапно хеликоптерите напуснаха сигурните си позиции и се спуснаха към сечището. Ревът им се чуваше по-силно. Крис видя немските овчарки да пазят около дърветата.

— Добре — каза Сол — тези мъже са достатъчно близо до тунела. Да се махаме оттук.

Той се изкатери нагоре. Крис го последва и видя Сол да натиска радиопредавателя отново.

— Друга изненада.

Крис едва чу гласа му, заради внезапната експлозия от скалата зад него. Ударната вълна го отблъсна напред и заглуши ушите му. След това се чу тътен от земята, когато камъни и пръст се посипаха върху мъжете на сечището. Той дочу стенанията им.

— Това трябва да се е погрижило за останалите.

— Какво ще правим с хеликоптерите?

— Имай ми доверие.

Те хукнаха през пелина. Крис вдишваше от праха, изсъхнал от слънцето. На фона на бързо приближаващия грохот на хеликоптерите, той се чудеше дали другата страна на хълма ще завърши пак в някоя канара. Вместо това Сол го поведе надолу по един горист склон към друга, различна долина. В сенчестото прикритие на дърветата Крис почувства студена пот по челото си.

— На хеликоптерите ще им отнеме още една минута, за да уточнят стратегията си — каза Сол, като дишаше учестено. — Вероятно един от тях ще се приземи, за да потърси оцелели.

— Тогава остават три — падналите борови иглички приглушаваха стъпките на Крис.

— Сигурно ще се досетят, че сме били на този хълм. Те ще се втурнат към долината.

— Пеша не може да стигнем далеч. А те ще получат подкрепление. Ще използват други кучета, за да ни проследят.

— Това е абсолютно вярно.

Сол достигна до края, прецапа едно поточе и се изкачи на брега му. Крис го последва. Панталоните му бяха влажни и студени, прилепнали по краката му. Сол спря до голяма купчина дървен материал. Той изтегли падналите цепеници и ги завлачи в шубрака.

— Бързо, помогни ми.

— Но защо? — повдигна цепениците Крис.

После разбра. Издърпа един пън и видя пластмасова опаковка, обвита около обемист предмет. Преди да успее да попита какво е това, Сол разви найлона.

Крис почти се засмя. Това беше спортен мотоциклет с широки гуми и тежко окачване.

— Но как...?

— Използвам го, за да идвам и да си отивам оттук. Не поемам риска да го оставям около колибата.

Сол го повдигна и го забута по изсъхналите клони. Посочи напред през дърветата.

— Ей там има прорязана от дивеча пътека — той се заслуша в увеличаващия се шум от хеликоптерите. — Те ще се разделят, за да претърсят различни части от долината.

Крис му помогна.

— Но шума от машините няма да им позволи да чуят мотоциклета. Никога няма да ни забележат, но трябва да се движим под дърветата.

— Качвай се.

Сол завъртя ключа и натисна педала. Моторът се задави. Той натисна педала отново и моторът забръмча равномерно.

— Ето, вземи пушката.

— Няма да ни помогне срещу хеликоптерите.

Сол не отговори. Той натисна леко съединителя, ритна педала за скоростта и изви ръчката на газта. Мотоциклетът се втурна напред по неравния път. Крис се притисна зад него. Той премижаваше, докато се виеха сред лабиринта от дървета. Сенките се движеха бързо. По пътеката Сол ускори. Усещаше силата на вятъра по лицето си. Спомни за времето, когато бяха деца. Крис почти се разсмя, но след миг замръзна — чу силно бучене точно зад себе си. Погледна нагоре и видя причудлива сянка да се спуска покрай дърветата. Пътят се издигаше нагоре. На върха, когато Сол се изкачи по малкото сечище, Крис се

загледа назад към долината. Видя два хеликоптера, които се разделиха, за да претърсят далечната и средната ѝ част. Хеликоптерът, претърсвал този край, не ги беше забелязал.

Сега пътят се спускаше надолу. Като гледаше внимателно, Сол следеше неравностите и завоите. Крис отново чу хеликоптерите.

— Връщат се назад. Ще проверят отново нещо.

Пътеката се сля с окосена трева, която се простираше от единия до другия край на долината. Сол спря мотоциклета.

— Ако се опитаме да пресечем, те ще ни видят. Но не можем да останем тук. Ако дочакаме нощта, те ще имат време да доведат друг екип с кучета.

Горе вятърът от хеликоптера размърда близките дървета. Крис се стегна, когато чу да се стреля с петдесеткалибровите картечници.

Сол взе Спрингфийлда.

— Не съм сигурен как ще дойдат — пеша или с хеликоптери.

Той дръпна затвора, извади барабана и го замени с нов, който извади от джоба си. След това бутна затвора на място.

После натисна газта, подкара мотоциклета през дърветата и премина през ливадата. Като се огледа назад, Крис видя хеликоптера да се върти, след което се спусна в тяхна посока.

— Видяха ни!

Сол завъртя кормилото назад към дърветата. Картечни откоси опърлиха земята. Хеликоптерът прелетя над тях. Отвратителния му силует закри слънцето. Изведнъж проблесна отново. Сол подкара мотоциклета в гората. Скачайки от него, той се прицели през клоните към хеликоптера в момента в който се завъртя остро над ливадата.

— Спрингфийлда не може да свали хеликоптер — каза Крис.

— Този може.

С корпуса напред хеликоптерът започна вертикално да приближава към дърветата. Сол натисна спусъка на Спрингфийлда и отскочи. Учуден, Крис видя резервоарът на хеликоптера да експлоадира. Той скочи, за да се прикрие и закри очи. Късове от корпуса и покрива, от перката и подпорите избухнаха и изхвърлиха огнени топки във всички посоки през ливадата. Огромна част от тялото увисна застрашително и падна изведнъж.

— Аз извадих заряда на патрона, напълних го с фосфор и го запуших, за да не прониква въздух — каза Сол.

— Другите хеликоптери...

— Те ще тръгнат насам. Ще претърсят този край на долината. Ние ще се върнем в другия край, където те вече са търсили.

Сол грабна мотоциклета. Крис бързо се качи. Те се втурнаха обратно по дивечовата пътека. Двайсет секунди по-късно другите хеликоптери изреваха край тях, на път към горящите отломки в долината.

Елиът сграбчи телефона в оранжерията. Дългото му слабо тяло се приведе. Главата го болеше.

— Разбирам — каза той нетърпеливо. — Не, не ми се оправдавайте. Не свършихте успешно работата. Това има значение, а не защото сте се провалили. Изчистете бъркотията, която сте направили. Използвайте други екипи, продължавайте да ги следите.

Той все още носеше черния костюм и жилетката. Беше си препасал висока до гърдите престилка.

— Разбира се, но аз предполагам, че вашият екип е също толкова добър. Изглежда преценката ми е била грешна. Съжалявам също, повярвайте ми.

Като остави телефона, той тръгна към една маса с наредени саксии. Толкова беше уморен, че коленете му се подгъваха.

Всичко вървеше погрешно. Ударът на фондация „Парадигма“ трябваше да е прост. Беше необходимо да се обвини един човек. Мъж, който не би могъл да докаже, че е следвал заповеди. Но той трябваше да бъде убит точно в момента, в който се опитва да се пребори с нападателите си. „Съвсем просто“ — помисли си Елиът. — „Педантично планирано“. Избра Сол, защото бе еврейн. Защото за удара трябваше да се вине някой друг, а не Елиът. Така че защо не еврейн? Елиът уреди предишните задачи на Сол да не потръгнат. Например чистачката да влезе в стаята, когато не трябва. Да направи така, че Сол да изглежда неконтролируем. Това, че изпрати Сол да играе комар в Атлантик сити, бе друг начин да го компрометира. Сол трябваше да придобие поведение на агент, който е тръгнал към провал — мошеник зад маска на спасител. Чудесен, прецизен план.

Защо се провали тогава? „След кариера, избягваща грешките, дали най-накрая не започнах да ги правя?“ — помисли си Елиът. —

„Дали не съм твърде стар? Дали не съм се заблудил, като мислех, че след като съм саботирал три последователни операции на Сол, той фактически не е вече находчив?“

Поради какви други причини, планът сега бе почти провален? Бягството на Сол изложи на опасност всичко, предизвика нови проблеми и насочи по-голямо внимание към удара „Парадигма“. Преди час се обади от Белия дом — не съветниците, а самият президент, вбесен, че все още не е отмъстено за убийството на най-добрия му приятел. Ако всичко беше минало по план, ако Сол бе очистен, президентът щеше да бъде доволен и щеше да насочи вниманието си към израелците, като ги обвини в подбуждане на убийството. Сега, вместо да получи желаните отговори, президентът задаваше повече въпроси, задълбаваше се, изследваше. Ако някога научи кой фактически е наредил удара...

Обзе го ирония. С накърняването на Убежището, Крис е извършил главното прегрешение. Но Сол, тъй като не знаеше това, извърши дори по-голям грях.

Тази тайна трябваше да бъде затвърдена. Той вдигна слушалката и набра номера на помощника си в Ленгли:

— Телеграфирай това до всяка мрежа: КГБ, МИ–6, до всички: „Цел — убежището на Абелар; За справка — църквата на Муун, Банкок; Нарушител — Рем, видян от ЦРУ в Колорадо, САЩ“. — Елиът съобщи на помощника си координатите. — „Рем се е измъкнал от екзекуция. Молба за съдействие. Рем е подпомаган от предател на ЦРУ, служителят Сол Гризман, с псевдоним Ромул. Молбата на агенцията е Ромул да бъде ликвидиран заедно с Рем.“

— Идеално замислено — каза помощникът.

Но когато затвори, Елиът се замисли, дали това наистина е така. Ругаейки новините от Колорадо, той се почувства застрашен, изпълнен със съмнения. Не само Сол се е измъкнал — по-лошо, Крис е бил с него. Елиът пребледня. „Тъй като никой освен мен не беше узнал какво правеше Крис, те ще заподозрат мен“ — помисли си той. — „Те ще искат да знаят защо съм се обърнал срещу тях.“

„Ще ме преследват“.

Ръката му трепереше, когато отново набра номер. Телефонът често бе зает и той се страхуваше, че никой няма да вдигне. Сигналят спря и дрезгав глас му отговори.

— Кастор — каза Елиът — вземи Полидевк и елате в оранжерията — той преглътна шумно. — Баща ви се нуждае от вас.

Когато изгря луната, те излязоха от клисурата, където заровиха състезателния мотоциклет под скали, пръст и изпопадали клони. Не се нуждаеха от него повече. Щом полумракът се сгъсти, те нямаше да имат възможност да управляват безопасно между дърветата. Разбира се, друг нападателен отбор ще намери мотоциклета, но Сол и Крис ще бъдат далече от тях. На лунната светлина те изработиха маршрута си. Вървяха приведени, за да прикрият тайнствените си сенки. Достигнаха до начертаното нанагорнище, което бяха избрали в здрачината, докато изучаваха картата на местността и планираха маршрута си. Изкачиха скалистата пропаст, като нито приказваха, нито се оглеждаха зад себе си — само се ослушваха за нетипични звуци от долината под тях. След нападението преминаха двадесет километра през три свързани долини. Крис го болеше гръбнака от друсането на мотоциклета по неравностите на пътя. Харесваше му усилието при катеренето, отпускането на мускулите от напрежението.

На върха си починаха — проснати, невидими в скалистата дупка. Луната осветяваше изпотените им лица.

— Ако това беше във Виетнам, нямаше да имаме шанс — Сол говореше тихо и гласът му звучеше на пресекулки. — Те щяха да изпратят наблюдателен самолет с топлинен сензор.

Крис разбра — неприятното с топлинния сензор бе, че регистрира животинската, също както и температурата на човешкото тяло. Във Виетнам единственият начин да се използва практически беше да се пръска с отрова от самолет и да се убият всички диви животни в джунглата. По този начин, ако сензорът регистрира петно, топлинният източник трябва да е човек. Крис си припомни необичайната тишина на джунглата без животни. Но тук имаше прекалено много диви животински видове, за да бъде полезен топлинният сензор. Звуците в гората бяха постоянни, окуражителни — шумът на листата, шепотът на клоните. Пасеше елен. Таралежи и язовци събираха боклуци. Но ако шумовете престанат, той щеше да знае, че нещо ги е спряло.

— Те ще доведат други екипи — каза Крис.

— Но само, за да подплашат. Истинският капан е в полите на планините. Те ще наблюдават всяка горска спирка, всеки път и град около тази местност. Рано или късно ние трябва да слезем.

— Те не могат да обградят целия планински район. Трябва да избират. Най-близките била са на юг и запад оттук.

— Значи тръгваме на север.

— Колко далече?

— Толкова, колкото трябва. Ей там сме си вкъщи. Ако не харесваме как изглежда положението, ще продължим да вървим по-далече на север.

— Не може да използваме пушките за лов. Изстрелите ще предизвикат внимание. Но може да ловим риба. Там ще има и растения — тлъстига, планински киселец. Красотата на пролетта.

— Пролет. Добре, въпреки всичко се нуждаех да смъкна някой килограм. А най-накрая кучетата ще ни открият следите по отвесните скали — направи гримаса Сол.

— Сигурен ли си, че си в състояние за това? — намръщи се Крис.

— Хей, ами какво да кажем за теб? Този манастир те е изнежил, предполагам.

— Цистерианците — разсмях се Крис — да ме изнежат? Те са най-суровият орден в Католическата църква.

— Наистина ли не приказват?

— Не само това. Те вярват в нечовешката ежедневна работа. Аз можех по същия начин да изкарам шест години в Специалните сили.

Сол поклати глава:

— Живот в комуна. Мислил ли си някога за образеца? Първо сиропиталището, после армията, след това агенцията и накрая манастира. Те имат общ знаменател.

— Какъв?

— Възпитани на расова дискриминация кадри. Ти си прирастен.

— И двамата сме такива. Единствената разлика е, че ти никога не правиш допълнителни крачки. Ти никога не си се изкушавал да влезеш в Еврейски монашески орден.

— Научиха ли те на нещо тези Цистерианци? Питам те, защото няма Еврейски монашески орден. Ние не вярваме в бягството от света.

— Затова ти остана в агенцията. Това е най-близкото нещо до монашеството, което можеш да намериш.

— Въпросът за съвършенството — Сол се намръщи с отвращение. — По-добре е да се размърдаме — той извади компас от джоба си и започна да изучава цветния циферблат.

— Защо Елиът иска да те убие?

Дори в нощта Крис видя червенина от яд по лицето на брат си.

— Не мислиш ли, че и аз продължавам да се питам. Той е единственият баща, който съм имал, и сега копелето се обърна против мен. Всичко започна от работата, която му свърших. Но защо?

— Той сигурно е взел предпазни мерки. Не можем просто да отидем при него и да го питаме.

— Тогава ще отидем при него по заобиколен начин — стисна зъби Сол.

— Но как?

Те се извъртяха към внезапен далечен тътен.

— Шум от нещо, което експлодира — промърмори Сол.

— По дяволите — изхили се Крис.

— Това е гръм — обърна се към него притеснен Сол.

Трийсет секунди по-късно, когато се изкачваха по билото на нащърбен хребет, буреносни облаци се носеха леко и закриваха луната. През внезапния хаплив вятър Сол откри безопасна дупка в скалата. Крис се скри под нея точно когато дъждът започна да удря.

— Да отидем при него по заобиколен начин? Но как?

Но думите на Сол бяха заглушени от по-силен гръм.

КАСТОР И ПОЛИДЕВК

Сол беше напрегнат. Свит на един покрив под прикритието на тъмнината, той гледаше към улицата. Коли препречваха тротоарите; лампи светеха зад завесите на апартаментите. Видя да се отваря врата в сградата на отсрещната улица. Излезе жена. Тридесетинагодишна, висока, елегантна, изискана, е дълга тъмна коса, с униформен моряшки панталон, червена блуза и кафяво сако. Сол я оглеждаше на светлината пред вратата. Кожата ѝ беше нежна и мургава. Високите ѝ здрави скули се подчертаваха от красиви устни, изящно чело и чувствен врат. Често я мислеха за модел.

Сол обаче знаеше повече. Той запълзя обратно от края на покрива към аварийния изход, изправи се и отвори вратата, която водеше към стълбите. За момент си припомни бягството от укритието в Атлантик Сити, спускайки се от покрива към стълбите до улицата, където открадна Дастера. Този път, след като бързо и незабелязано се измъкна от хубавата сграда, се огледа на улицата и пресече покрай паркираните коли, за да последва жената.

Тя тръгна наляво, стигна до уличната лампа и зави. Сол чуваше тракането на високите ѝ токчета, докато пресичаше улицата и завиваше след нея. Някакво движещо се напред-назад такси го изнерви. Стана още по-подозрителен заради един старец, който разхождаше кучето си.

На средата на пресечката, жената влезе някъде. Сол приближи и погледна през прозореца към червените карирани покривки на масите в малък италиански ресторант. Спря се сякаш да погледне менюто, поставено на стената пред входа. Помисли, че би могъл да я изчака отвън, но не откри подходящо място, за да се скрие. По улицата имаше само магазини. Ако остане там или разбие ключалка, за да се изкачи на някой покрив, полицията можеше да го види. Освен това не искаше да я срещне на улицата. Твърде опасно беше. Така че, влизайки в ресторанта, тя му разреши един проблем.

Чу акордеон, когато влезе. Светлина от свещи проблясваше по полираните дъбови мебели. Сред приглушените разговори се долавяше

шумолене на коприна. Сол огледа пълното помещение, пропито с миризма на чесън и масло. Промъкна се покрай един сервитьор е поднос и се запъти към ъгъла. Както и очакваше, тя стоеше с гръб към стената, близо до изхода към кухнята. Сервитьорът беше вдигнал останалите прибори от масата. „Добре“ — помисли Сол. Явно смяташе да яде сама.

— Имате ли резервация, господине? — попита оберкелнерът.

— С госпожица Бернщайн съм. В онзи ъгъл — Сол се усмихна и минавайки покрай него прекоси ресторанта. Още по-широко се усмихна, когато спря пред масата.

— Ерика.

Тя смутено го погледна. Разтревожено сбръчка чело.

Той издърпа един стол и седна до нея.

— Не е учтиво да се заяпваш. Дръж ръцете си на ръба на масата! Далеч от вилицата и ножа! Моля те.

— Ти!

— И не повишавай глас!

— Ти луд ли си да идваш тук? Всички те преследват.

— За това искам да поговоря с теб — Сол изучаваше лицето ѝ — тъмните нежни скули, дълбоките кафяви очи и пълните устни. Удържа порива си да погали кожата ѝ.

— Ставаш все по-хубава.

Ерика поклати глава с недоверие.

— Колко време мина? Десет години? И се появяваш изневиделица, затънал до гуша в неприятности. Това ли е всичко, което можеш да кажеш?

— Да не би да предпочиташ да ти кажа, че ставаш все по-грозна?

— Господи Исусе Христе...

— Не би трябвало една еврейка да говори така.

Тя отчаяно повдигна ръце.

Той се стегна.

— Моля те, дръж ръцете си на ръба на масата — повтори той.

Тя въздъхна и се подчини.

— Това не може да е случайност. Не може просто така да дойдеш тук.

— Проследих те от апартамента ти.

— Защо? Можеше да се качиш.

— За да намеря съквартирантка или някой, който очаква да се свържа с теб? — той поклати глава. — Реших, че е по-добре на неутрална територия. Защо са след мен?

— Наистина ли не знаеш? — погледна тя учудено. — Заради Банкок. Крис е нападнал убежището — Гласът ѝ беше тих, но напрегнат. Шумът от кухнята не позволяваше на останалите посетители да я чуят.

— Но Банкок беше след това. Какво общо имам с това?

— След какво? Не се прави, че не разбираш.

— Само ми кажи.

— Крис уби руснак. КГБ издаде заповед срещу него. Според правилата всички останали мрежи трябва да помагат.

— Знам това. Но какво общо има то с мен? Атлантик Сити беше преди Банкок.

— За какво говориш? Преди пет дни получихме съобщение от твоята агенция — потвърждение на заповедта. Крис е забелязан в Колорадо. В съобщението се казваше, че ти му помагаш. ЦРУ заяви, че си изменник и нареди да те убият заедно с Крис.

— Елиът — измърмори Сол.

— За бога, ще ми кажеш ли какво...? — изнервена, тя забеляза втренчените погледи на останалите посетители. — Не можем да говорим тук.

— Къде тогава?

Сол се взираше в тъмнината през прозореца към далечните светлини на монумента на Вашингтон.

— Добро разположение.

— На десет пресечки от посолството ни — каза Ерика зад него.

Изобщо не го интересуваше гледката. Той гледаше през прозореца, за да я провери. Беше нащрек и очакваше тя да се опита да го убие. Но след като тя не го направи, той дръпна завесите и запали една от лампите в ъгъла, като я нагласи така, че фигурите им да не хвърлят сенки върху завесите.

Сол закима, одобрявайки всекидневната. Мебелите бяха обикновени, но подбрани с вкус и изискани. Вече беше претърсил

спалнята, кухнята и банята. Не намери нито съквартирантка, нито някой друг, точно както тя бе обещала.

— А микрофони?

— Проверих тази сутрин.

— Сега е вечер.

Той включи телевизора. Не защото искаше да заглуши разговора им, а защото се нуждаеше от постоянен звук, за да провери нещо. Беше видял портативно радио в кухнята. Сега го взе, включи го и го настрои на УКВ. Раздели стаята на части и започна да проверява дали няма подслушватели, като бавно движеше копчето на радиото. Скрытите микрофони обикновено се настройваха на УКВ, на честота, която не се използва в района. Подслушващият просто трябваше да изчака на някое близко и сигурно място, да настрои радиото си на избраната честота и да слуша всичко, което се казва около поставените микрофони. По същия начин Сол се опитваше да засече нещо. Ако чуеше звука от телевизора, докато въртеше копчето за настройка на радиото, това означаваше, че са подслушвани. В този случай обаче, каквато и да е УКВ честота да изпробваше, не чу смеха, който идваше от телевизора. Сол провери тавана, стените, мебелите, пода. Доволен от това, той изключи радиото и телевизора. Стаята остана неестествено тиха.

— Святото убежище? — каза той така, сякаш разговорът им в ресторанта не е прекъсвал. — Това ли е единствената причина, заради която вашите хора са след мен? Защото помагам на Крис ли?

— Какви други причини може да има? — Ерика разтревожено повдигна вежди. — Мразим да помагаме на руснаците, но святостта на убежището трябва да се възстанови. Законът на Абелар е най-важен. Ако го нарушим, потъваме в хаоса.

— Тогава, ако имаше възможност, би ли ме убила? Приятелят евреин, почти любовник?

Ерика не отговори. Тя свали сакото си. Двете най-горни копчета на ризата ѝ се бяха отворили от учестеното дишане.

— Ти ми предостави възможност преди няколко минути, когато гледаше през прозореца. Аз не я използвах.

— Защото знаеш, че го направих нарочно, за да видя реакцията ти.

Тя се усмихна.

Проблясващата възбуда в очите ѝ го накара също да се усмихне. Тя го привличаше така, както и преди десет години. Искаше му се да я попита как е, какво се е случило с нея откакто не са се виждали.

Но трябваше да се отрече от себе си. Можеше да се довери единствено на брат си.

— Освен това, Крис е отвън. Ако ме беше убила...

— Предположих, че си се подсигурил. Той ще отмъсти. Глупаво е да се опитвам да направя каквото и да било, без да съм ви събрала и двамата на едно място.

— От друга страна имаш късмет. Нямам време за губене. Трябват ми отговори. Елиът ме преследва, но не заради Крис. Това е привидното му извинение. По дяволите, той е накарал Крис да ме намери — *след като Крис вече бе осквернил светото убежище.*

— Това е лудост.

— Разбира се — безпомощно повдигна рамене Сол. — Ако руснаците знаеха, че Елиът вместо да убие Крис, го е помолил за услуга, щяха да издадат нова заповед. Елиът рискува живота си, за да ме намери.

— Защо?

— За да ме убие.

— Нима очакваш че ще ти повярвам? Елиът ти е като баща.

— Има нещо по-важно от приятелството му с мен, по-важно от организацията ни, толкова важно, че иска да ме отстрани. — Сол сбръчка чело. — По дяволите, обаче не знам какво е! Затова дойдох при теб.

— Но как бих могла аз...?

— Атлантик Сити. *Преди* Крис да нападне убежището. Дори тогава Мосад бяха след мен. Остава да предположа, че хората ви помагат на Елиът.

— Невъзможно!

— Не е! Но се случи!

Очите на Ерика проблеснаха.

— Ако сме помагали на Елиът, щях да зная. Много неща се промениха след последната ни среща. Предполага се, че съм чиновник в посолството ни, но всъщност сега съм полковник в Мосад. Контролирам разузнавателните ни отряди по Източното крайбрежие. Никой от нашите хора не би те убил без мое съгласие.

— В такъв случай, кой е наредил да те излъжат и да преиначат нещата? Някой в Мосад работи за Елиът.

Ерика продължаваше да го гледа гневно.

— Не мога да приема! Ако това, което казваш, е истина... — потръпна тя. — Чакай малко! Безсмислено е. Аз споря с теб без да знам подробностите. Разкажи ми какво точно е станало.

Сол се отпусна на един стол.

— Преди десет дни Елиът ми възложи задача. Фондация „Парадигма“.

— Хората на Андрю Сейдж? — Ерика широко отвори очи. — Приятелят на президента? Ти ли беше? Президентът обвинява нас.

— Защо?

— Фондация „Парадигма“ работеше за президента. Група американски билионери, които преговаряха с арабите. За да купуват по-евтин петрол, Министерството трябваше да прекрати лоялните си отношения с Израел. Президентът мисли, че сме защитавали интересите си, унищожавайки фондацията.

— С това сте спрели преговорите — каза Сол. — Веднъж и президентът да е логичен.

— Продължавай. После какво се случи?

— Нима наистина вече привлякох вниманието ти? Разбираш ли какъв е проблемът? Ако ми помогнеш, помагаш и на вас.

— Спомена Атлантик Сити.

— Елиът ме изпрати там след задачата.

— Абсурд. Там не можеш да се скриеш.

— Точно така. Но аз винаги правя това, което ми каже Елиът. Не противореча. Някой от Мосад се опита да ме убие в едно казино. Обадох се на Елиът за помощ. Той ме изпрати в един хотел, където група от Мосад ми бе устроила друга клопка. Само Елиът знаеше къде отивам. Те сигурно са разбрали от него.

— Казах ти, че това е невъзможно!

— Защото нищо не знаеш ли? Ти си наивна.

— Заради нещо друго. Този, който е помагал на Елиът, е същият, който е искал унищожението на групата на Сейдж. Не сме толкова глупави, че да убиваме приятели на президента, независимо колко ни се е искало да спрем тези преговори. Ние ще сме първите, които

президентът ще обвини, така както и стана. Този удар не ни помогна — той ни навреди. Да не би Мосад да се е обърнал срещу Израел?

— Може би те не знаят защо Елиът иска да ме убие? Вероятно не знаят каква е връзката между мен и случилото се.

— Все още не разбирам защо мислиш, че са били от Мосад.

— Ще ти обясня. При ръкопашен бой те използват основата на дланта си за удар. Стрелят с Берети и Узита. Промъкват се тихо, сякаш стъпалата на краката им са плоски и ходят полуприведени, за да пазят равновесие. Никой друг не е обучен така. Дори си правят заглушители като вашите.

Тя го погледна с недоверие.

Крис се изкатери по стълбите. Обувките му с гумени подметки леко докосваха бетона. Той незабелязано се промъкваше плътно прилепен до стените, покрай перилата на стълбите, от площадка на площадка. Чуваше се единствено бръмченето на флуоресцентните лампи. Провери и петте етажа, но не откри никой. Слезе един етаж надолу, за да отвори аварийната врата и огледа четвъртия етаж. От двете страни на коридора имаше номерирани апартаменти. Вдясно видя асансьора, натисна копчето му и зачака. Една лампичка над вратата показва първо 5, после 4. Чу се звънче при отварянето на вратата. Държеше ръката си върху Маузера под якето, но нямаше никой.

„Добре“ — помисли си той. Сградата бе сигурна доколкото е възможно, въпреки че не хареса обикновените ключалки на външните врати и отсъствието на портиер. Колебаеше се дали да не продължи да наблюдава сградата от улицата. Проблемът беше, че от мястото си не виждаше задната част, нито пък можеше да разбере дали тези, които влизат, живеят там или преследват Сол. Освен това не беше сигурно дали опасността не е вътре. Предполагаше, че агенти на различните разузнавания — особено хората на Елиът — наблюдават всеки, към който той и Сол биха се обърнали за помощ. Разбира се, Ерика се числеше към техните приятели, въпреки че не бяха я виждали от 1973 г. Вероятно беше и никой да не подозира колко близки приятели са. Нуждаеха се от помощ сега и Крис се надяваше това наистина да е така. След като вече бе проверил сградата, се чувстваше по-спокоен.

Знаеше, че апартаментът на Ерика е защитен. Преследвач не би могъл да стигне до четвъртия етаж, независимо дали с асансьор или по стълбите, без Крис да го забележи. Той се върна към стълбището, като остави вратата отворена и зачака да чуе звънеца на асансьора или стъпки.

Малко по-рано той се усмихваше от един покрив заедно със Сол. Гледаха как Ерика излиза от апартамента си и тръгва надолу по улицата. С удоволствие си спомни първата им среща през 1966 г., когато той и Сол бяха на специални тренировки в Израел. И тогава елегантността ѝ беше предизвикателна. Макар и ветеран от Шестдневната Израелска война през 1967 и Октомврийската война от 1973 г., тя бе по-способна от всеки един мъж. „Каква ирония“ — мислеше си той. Докато в Америка силните жени се възприемаха като заплаха, в Израел ги смятаха за нещо много ценно, тъй като оцеляването на нацията не позволяваше да има полови предразсъдъци.

Разтревожи се от скърцането на някаква врата под него. Той се обърна към перилата и видя сенки на края на стълбите. Използва шума от лекото затваряне на вратата, за да се качи на горния етаж. Извади Маузера и се просна по корем върху студения бетон.

Сенките можеха да са и на хора, които живеят в сградата, но предпочитат да се качват пеша, вместо да използват асансьора. Ако се изкачат до горе, ще се изплашат от Маузера му. Трябваше да бяга.

Лампите бръмчаха почти прикривайки лекото шумолене от изкачващите се стъпки.

Втория етаж, помисли той. Не третия. Спряха. Почти си отдъхна, но те промениха предположението му.

Четвъртия, точно под него. Стъпките спряха. Той стисна Маузера и се вгледа в изкривените силуети пред себе си.

Прицели се. Дали не бяха наематели? Изкачваха се много бавно. След малко щеше да види лицата им. Постава пръста си на спусъка, готов да стреля.

Сенките спряха. Вратата долу се отвори и затвори.

Той се приведе и насочи Маузера към стълбите. Не видя никой и се спусна надолу. Внимателно отвори вратата и се заоглежда.

Двама мъже стояха на средата на коридора, обърнати наляво към апартамента на Ерика. Единият държеше автомат с отрязана цев и

стабилен барабан, очевидно Узи. Другият издърпваше халката на една граната.

Крис ги видя твърде късно. Първият стреля. С продължителен и оглушителен тътен куршумите от Узито разбиха вратата на апартамента на Ерика. Касата на вратата изхвъркна във въздуха и парчетата с трясък западаха на килима. Парливата миризма на кордит изпълни коридора. Мъжът промени целта си и като продължаваше да държи спусъка на Узито, стреля към стената зад вратата. Другият освободи лостчето на гранатата си и ритна ключалката, готов да я хвърли, щом вратата се отвори.

Крис стреля два пъти. Мъжът се завъртя от двата удара в главата и в рамото, изпускайки гранатата. Първият се извърна и стреля в Крис. Въпреки шума, Крис чу звънец. Наведе се под стълбите. Стъпки изпълниха асансьора. Мъжът продължи да стреля. Сред гърмежите на куршумите се чуваше писък на хора, телата им се мятаха и падаха. Гранатата експлодира и трещенето от шрапнелите отекина из целия коридор. Ноздрите на Крис се разшириха от миризмата на кордит. Опитваше се да превъзмogne звъntenето в ушите си, за да чува шумовете в коридора.

Той предпазливо надникна през стълбището. Вдясно, пред асансьора двама мъже с Узита в ръцете лежаха в локва кръв.

Ясно. Две двойки блокираха двата пътя до този етаж. Но планът им пропадна. Асансьорът пристигна твърде късно. Втората двойка чу изстрелите и се включи, но бяха убити от мъжете, на които трябваше да помогнат.

Крис се обърна наляво. Този, който стреля по вратата на Ерика, се бе проснал до мъртвия си партньор, а главата му бе изхвъркнала.

Крис чу паникьосани гласове и тръгна по коридора. Всичко беше изчезнало и се виждаше всекидневната. Дъждът от куршуми бе обезобразил мебелите и счупил телевизора. Вместо завеси висяха дрипи.

„Сол?“ Нямахте тела.

Къде, по дяволите, бяха?

При първата канонада от куршуми, която изтръгна вратата, Сол залегна и чу, че Ерика направи същото. Инстинктът му подсказваше да

запълзи към кухнята или банята. Но изведнъж вместо през вратата, куршумите започнаха да влизат пробивайки стената на височината на кръста, а после се отклоняваха надолу. Килимът, по който трябваше да пълзи до другата стая, се издуваше вълнообразно от ударите. Парчета от него рикошираха заедно с куршумите и оставяха отчетливи следи напред и назад, от края на стаята до средата, където лежеше Сол. Те с Ерика трябваше да се претъркулят в обратна посока, далеч от куршумите, към стената до вратата. Чувстваше как въздухът трепти над него. Парченца мазилка го посипваха. Килимът бързо се заиздува още по-близо до него. Ако противникът свали по-ниско целта си...

Неочаквано вратата се сгромоляса. Сол насочи Беретата си. Чу два пистолетни изстрела, падане на тяло, крясъци, експлозия и после тишина.

Той се изправи на крака плътно до стената, усещайки, че Ерика прави същото. Дочу викове и се прицели в сянката до вратата.

— Сол! — извика някой. Сянката влезе.

Сол премести пръста си от спусъка. В това време Крис се извърна и надникна иззад стената.

— Ранен ли си?

Сол поклати глава.

— Какво се случи?

— Нямаме време! Трябва да се измъкваме оттук!

В коридора започнаха да се отварят врати. Някаква жена плачеше. Друг човек викаше:

— Обадете се в полицията!

Крис се вцепени, виждайки нещо зад Сол.

— Какво става?

Сол се обърна към Ерика, защото помисли, че е ранена. Тя ги гледаше, застанала зад един стол. Беше извадила скрит пистолет, също Берета.

— Не!

Тя се прицели в Крис. Сол си спомни това, което му беше казала преди малко. Би било глупаво да се опитва да убие Сол, ако преди това не е имала възможност да стреля по...

— Не!

Много късно. Тя стреля. Сол чу гадното шляпане, когато куршум пробива човешка плът. Стон. Той се завъртя. Зад Крис стоеше мъж,

изпуснал пистолета си до стената, а от гърлото му пръскаше кръв.

Крис се хвана за едната си буза:

— Господи!

— Не те улучих — промълви Ерика.

— Само на половин сантиметър! Куршумът мина през косата ми!

— Нима предпочиташе да те беше убил?

През откряхнатия прозорец се чуваше как вият сирени.

Ерика бързо тръгна към вратата. Сол я последва.

— Откъде пък се взе тоя?

Видя отговора си като наближи коридора, разбутвайки телата по пода. Нататък по коридора, от съседния апартамент един мъж бе насочил Узи. Ерика стреля. Сол и Крис стреляха след секунда. Човекът се преви надве и се строполи на пода, а пръстът му все още беше на спусъка. Узито се изплъзна от ръцете му.

Ерика се затича към асансьора.

— Не — извика й Сол. — Така ще ни хванат!

— Не спори, за бога!

Тя натисна копчето на асансьора без да обръща внимание на локвите кръв и труповете. Вратата плавно се отвори. Тя набута Сол и Крис вътре, натисна номер 5 и вратата се затвори.

Стомахът на Сол се сви щом асансьорът тръгна нагоре.

— Не можем да слезем надолу — каза тя. — Господ знае кой е във фоайето. Полицията или... — Като наближиха, тя издърпа някаква дъска на тавана на асансьора.

Сол се успокои, като видя капак под дъската. „Авариен изход“.

— Проверих го още в деня, когато наемах апартамента — каза тя. — В случай, че се нуждае от собствен маршрут за бягство.

Сол бутна капака, за да го отвори. Асансьорът спря. Стомахът му се отпусна. Видя как Крис натиска бутона, който държи вратата отворена. Сол скочи и се хвана за края на капака, измъкна се през тесния отвор и коленичи в мрака. Протегна се, за да хване ръката на Ерика и усети миризмата на грес по въжетата на асансьора зад него.

— Не са имали нужда да подслушват или да наблюдават апартамента ми отвън — Ерика се изкачи до него. — Нали видя, имаше двама в съседния апартамент. Обадили са се за помощ веднага, щом ти се появи.

Подадох на Крис дъската от асансьора. Той се извъртя като червей, наведе се надолу и постави дъската на мястото ѝ. После затвори капака.

— Сега какво? Всемогъщи Боже, какъв прах! Трудно дишам!

— Над нас. На покрива има надстройка за асансьора. Там са механизмите — гласът на Ерика проехтя в тъмнината. Тя се изкачи. Обувките ѝ се хлъзгаха по бетонната стена.

Сол се приближи и докосна метална преграда. В момента, когато обувките му бяха вече извън покрива на асансьора, той чу някакво боботене. Не! Асансьорът слизаше надолу! Той залитна:

— Крис!

— Зад теб съм!

Пръстите на Сол почти се изплъзнаха от мазната преграда. Ако падне, ако асансьорът слезе до долу... Той си представи как тялото му продънва покрива на асансьора и се завъртя, за да се хване по-добре за преградата. Ръката на Ерика стисна здраво китката му. Той се изкатери.

— Наведи си главата — нареди Ерика. — Машините са точно над теб.

Сол усети задвижването на машината, раздвижването на въздуха от въртящите се колела. Прегърби се заради една бетонна издатина.

— Якето ми — извика Крис. — Заклеци се в машините!

Боботенето им се усилваше от ехото в шахтата. Сол се обърна към него, безполезно, нищо не виждаше. Боботенето спря. Въжетата трептяха на едно място. Тишината го задушаваше.

Чу звука от късане на плат.

— Ръкавът ми — каза Крис, — измъкнах го преди...

Боботенето започна отново, заглушавайки думите на Крис. Сол се добра до него, почти загубил равновесие, като внимаваше да не падне.

— Оправих се — продължи Крис. — Измъкнах си якето.

Асансьорът спря под тях. Когато отново стана тихо, Сол чу вратата да се отваря. Отчаян глас изстена. Някой се преструваше.

— По-лошо е отколкото ни казаха! Проклета касапница! Обади се в базата! Да удвоят! Искаме помощ!

Стъпките се отдалечиха от асансьора. Вратата се затвори. Боботенето започна пак, щом асансьорът се спусна.

— Ще запечатат сградата — каза Ерика.

— Тогава да се махаме.

— Опитвам се. Тук има аварийен изход към покрива. Обаче е заключен.

Сол чу тракане, когато тя се опита да издърпа някаква ръчка.

— В капан ли сме?

Асансьорът спря. Чу се скърцане на метал.

— Болтовете на пантата. Един от тях липсва — тихо каза Ерика. Скърцането продължи. — Ето. Извадих го.

— А другият? Вземи ножа ми.

— Мърда се. Готово, извадих го — Тя издърпа люка. Сол видя светлините на града през отвора. Той се приближи, вдишвайки свеж въздух.

— Ще проверят и покрива — каза Ерика. — Ще трябва да чакаме, докато свършат.

Въпреки желанието си да се махнат, Сол знаеше, че тя е права. Не спори.

— Виждам вратата на покрива — добави Ерика. — Ако се отвори, ще имам достатъчно време да затворя люка и да поставя болтовете обратно.

Асансьорът забръмча отново, качвайки се. Дочу се приглушен мъжки глас:

— Следователят е на път. Претърсваме сградата. Кой живее в този апартамент?

— Някаква жена. Ерика Бернщайн.

— Къде, по дяволите, е тя? Претърсих апартамента. Не намерих труповете.

— Ако все още е в сградата, ще я намерим.

Десет минути по-късно двама полицаи минаха през вратата на покрива с насочени пистолети и фенерчета. Ерика затвори аварийния люк и внимателно намести болтовете. Сол чу стъпки и гласове.

— Няма никой тук.

— Ами капака към асансьора?

Едно фенерче освети люка. Сол, Крис и Ерика се свиха навътре в сянката.

— Има ключалка.

— Провери я по-добре. Може да е разбивана.

Стъпките приближиха.

— Внимавай! Ще те прикривам.

Сол чу скърцане от бутането на ключалката.

— Доволен ли си?

— Капитанът каза да сме стриктни.

— Какво значение има? Той винаги проверява всичко сам два пъти. После ни изпраща, за да потретим.

Стъпките отминаха. Вратата на покрива изскърца и се затвори.

Сол си отдъхна. Пот замъгляваше очите му. „Двойна проверка и тройна проверка?“ — разтревожен си мислеше той. — „В капан сме“.

Цяла нощ асансьорът продължи да се движи нагоре и надолу. Вдигаше прах, който полепваше по лицата им, запушваше носовете им, така че трябваше да дишат през устите си. Ерика отново отвори люка и задишаха чист въздух през отвора. Сол непрекъснато гледаше светещите стрелки на часовника си. Малко след 6.00 започна да вижда Ерика и Крис по-ясно. Изпитите им лица бяха огрени от утринното слънце, навлизащо през процепа.

В началото се зарадва на светлината, но щом започна да се поти по-интензивно, разбра, че шахтата се затопляше, напечена от слънчевите лъчи. Чувстваше, че се задушава. Свали самото си и разгърди втвърдената си риза. Към 11.00 часа свали и нея. Изпаднаха в неудобство, когато останаха само по бельо. Бежовият сутиен на Ерика плътно прилепваше към гърдите ѝ, а потта се стичаше на струйки между тях. Сол се вгледа в изтощеното ѝ лице. Притесняваше се за нея, но в последствие заключи, че тя е по-жилава от него и Крис. Сигурно щеше да издържи повече от тях.

По обед асансьорът се качваше и слизаше по-често. Линеjkите и съдебните лекари дойдоха и си заминаха. През нощта труповете бяха отнесени. Сол научи от един приглушен разговор в асансьора, че двама полицаи наблюдават апартамента на Ерика, а други двама са във фойето. Все още не беше безопасно да тръгнат. Бяха толкова мръсни, че щяха да привличат вниманието на дневна светлина. Продължиха да чакат, борейки се за всяка глътка въздух. Погледът на Сол се замъгли, когато слънцето залезе. Ръцете му натежаха. Стомахът му се сви от обезводняване. Бяха на края на силите си — двадесет и четири часа от нападението.

Изпълзяха бавно през тесния отвор и залитайки, се изправиха на покрива. С отпуснати ръце се облякоха. Вдишваха дълбоко студения нощен въздух и преглъщаха сухо. Замаяни се загледаха в далечните светлини.

— Това не е всичко — каза Крис.

Сол знаеше какво означава това. Имаха нужда от превоз, вода, храна, баня и чисти дрехи, място, където да си починат. Но най-вече сън.

И след съня отговорите.

— Мога да взема кола — Ерика разпусна дългата си черна коса.

— Твоя или от посолството? — Крис не изчака отговора. Поклати глава. — Много рисковано е. Полицията знае коя си. След като не намериха трупа ти, ще решат, че си замесена. Ще наблюдават паркинга пред сградата. Ще открият къде работиш и ще наблюдават и посолството.

— Имам скрита кола — Гърдите ѝ се повдигнаха, докато обличаше блузата си. Закопча ръкавите си. — Използвах друго име, за да я купя. Платих в брой. Колата не може да се проследи до мен. Пазя я в гараж в другия край на града.

— Но все пак остава другият проблем — къде ще отидем? — продължи Крис. — Полицията има описанията ни от съседите, които са ни видели около апартамента ти. Не можем да рискуваме с хотел. Двама мъже и една жена — набиваме се на очи.

— А който ни преследва, ще провери приятелите ти — добави Сол.

— Никакви хотели. Никакви приятели — каза тя.

— Какво тогава?

— Стига сте се питали! Не обичате ли изненадите?

Капитанът от полицейския отдел „Убийства“ сграбчи телефона в офиса си, гледайки мрачно към недоядения си плод кейк на разхвърляното си бюро. Загуби апетита си, докато слушаше повелителния глас по телефона. Язвата му запари. През отворения прозорец нахлуваха сирените на Вашингтонската вечер.

— Разбира се — въздъхна капитанът. — Ще се погрижа за това, сър. Гарантирам, че няма да има проблеми.

Свивайки устни с отвращение, той затвори телефона. Избърса изпотената си ръка, сякаш телефонът я е осквернил. Един човек се появи на вратата. Погледна през бюрото си и видя мършавото лице на лейтенанта — без сако, без вратовръзка, намачкани навити ръкави на ризата, запалена цигара.

Зад лейтенанта звъняха телефони; тракаха пишещи машини. Изморени детективи търсеха досиета и разпитваха задържани.

— Много си намръщен — каза лейтенантът. — Изглеждаш, сякаш началството те е изпратило на ново обучение.

— Гадна работа — капитанът се отпусна на скърцащия стол.

— Какво става?

— Кървавата баня снощи. Шест човека, въоръжени така че да нападнат някоя малка държава, са убити в съвсем обикновена жилищна сграда.

— Май вече не водиш разследването?

— Нещо такова. Никога преди не се е случвало.

Лейтенантът изпусна цигарен дим.

— За какво, по дяволите, говориш? — той прекрачи в стаята.

— Разговорът от преди малко — капитанът е презрение посочи телефона. — Дойде от „горе“. Имам предвид, от толкова високо, че не ми е позволено да ти кажа. Гади ми се, само като си помисля. Ако не направя всичко както трябва, с мен е свършено — Потрепервайки, той се хвана за стомаха. — Проклет град! Понякога си мисля, че това е задника на вселената.

— Каж ми, за бога.

— Убитите. Правителството прибра телата им — Нямаше нужда да обяснява кое „правителство“. И той и лейтенантът работеха достатъчно отдавна във Вашингтон, за да знаят какъв е синонимът на тайната дейност. — Телата няма да се идентифицират за безопасност. Служебна работа. Без публичност. Правителството се грижи почти за всичко.

— Почти? — лейтенантът загаси цигарата си. — Не разбирам.

— Двама мъже и една жена. Имаме името на жената — Ерика Бернщайн. Имаме подробни описания. Ако ги открием, трябва да се обадим на един телефон. Но те не трябва да узнаят, че сме ги видели и не можем да ги задържим.

— Това е лудост. Застреляли са шестима, а ние не можем да ги арестуваме?

— Как бихме могли, по дяволите? Казах ти, че правителството прибра трупите. Те не съществуват. Ние търсим трима, които не са убийци, участвали в масово убийство, което никога не се е случило.

Ерика първа излезе от сградата. Малко след това Сол и Крис един след друг, използвайки различни изходи, я последваха. Като се оглеждаха в тъмнината, те тръгнаха по малки улички. Всеки от тях взе такси, като преди това се увери, че не е следен. Даваха инструкции на шофьорите да ги закарат до различни места в другата част на Вашингтон. Докато Ерика отиде да вземе колата от гаража, Крис я изчака в една пицария. Сол ги чакаше в един клуб с видеоигри и гледаше през прозореца към улицата, за която се бяха уговорили.

Точно преди клубът да затвори в полунощ, той видя едно синьо Камаро да спира на ъгъла. Позна Ерика зад кормилото и излезе, а докато си отваряше вратата инстинктивно огледа улицата.

— Надявам се да не ви е много тясно отзад.

Сол се учуди на това. После обаче, видя Крис, залегнал зад седалката на шофьора, така че да не се вижда.

— Шахтата на асансьора, сега пък това!

Пъшкайки, той се качи отзад. Щом Ерика зави зад ъгъла, Сол се сви до Крис.

— Няма дълго да стоите така интимно — подхвърли Ерика.

Сол забеляза променящото се улично осветление, докато тя караше.

— Точно колко?

— Час.

Той изпуфтя отново и забута Крис.

— Ей, мръдни си дебелия задник.

Ерика се засмя.

— Ченгетата търсят двама мъже и една жена. Ако ни видят, може да ни спрат за проверка.

— Не съм много сигурен — каза Крис.

— Защо да предизвикваме съдбата?

— Нямах това предвид. Докато чаках в пицарията, зърнах един вестник. Убийствата не бяха споменати.

— Сигурно е бил вчерашен вестник — каза Ерика.

— Не, днешен. Шестима убити. Апартаментът ти разрушен. Очаквах това да е на първа страница заедно с описанията ни и работата ни. Проверих и други вестници. Никъде нищо.

— Може би много късно са получили информацията, за да я публикуват.

— Престрелката беше в 10.30 снощи. Имаше достатъчно време.

Тя зави. Покрай Камарото проблясваха светлини.

— Някой сигурно е принудил вестниците да не публикуват нищо.

— Елиът — каза Сол. — Вероятно е прибрал труповете и е накарал полицията да мълчи заради националната сигурност. Вестниците никога няма да узнаят какво се е случило.

— Но защо? — попита Крис. — Той ни преследва. Можеше да има снимките ни на всяка първа страница из цялата страна. По-голям ще е шансът му да ни хване, ако толкова много хора ни преследват.

— Той обаче не иска публичност. Независимо защо е всичко това, той иска да го запази в тайна.

— Тогава какво? — Крис стисна юмруци. — Какво е толкова дяволски важно?

Сол усети, че Камарото завива. Равната магистрала неочаквано се смени с разбит страничен път.

— Това чудо няма ли амортизьори?

— Почти стигнахме. Вече е безопасно и може да седнете нормално — засмя се Ерика.

Сол доволно се изпъна на седалката. Протегна изморените си крака и се загледа през прозореца. Фаровете на Камарото осветяваха гъсти храсти от двете страни на тесния, пращен път.

— Къде сме?

— Южно от Вашингтон. Близко до Маунт Вернон.

Сол потупа Крис по рамото и му посочи една горичка. Над тях луната осветяваше прекрасна вила от червени тухли.

— Колониална?

— Малко по-късно. Построена е през 1800 година.

Ерика спря колата там, където алеята свиваше от дърветата към поляните, пред просторната веранда. Тя насочи фаровете си към горичката.

— Знаеш ли кой живее тук? — попита Крис. — Разбрахме се да не рискуваме при приятели.

— Не е приятел.

— Тогава кой е?

— Този човек е евреин. Бих се редом със сина му в Израел. Идвала съм тук само веднъж — когато дойдох да му съобщя, че синът му е загинал храбро — Тя въздъхна. — Показах му снимка на гроба. Дадох му и медала, който синът му не доживя да види. Каза ми, че ако се нуждая от помощ... — гласът ѝ пресипна.

Сол разбра това, което тя пропусна да каже.

— Познаваше ли сина добре?

— Искях. Ако беше жив. Щях да остана с него в Израел.

Сол я прегърна, за да я успокои.

Къщата все още беше тъмна.

— Той или спи, или не е в къщата — каза Крис.

— Той е предпазлив. Неочаквани посетители толкова късно — не би светнал лампи.

— Прилича на нас — отвърна Крис.

— Сигурно сега ни наблюдава и се чуди кои, по дяволите, сме.

— По-добре да не го държим да чака повече.

Тя излезе от колата и мина покрай фаровете към къщата. От задната седалка на колата Сол наблюдаваше как тя изчезва в цъфналата дрянова горичка, погълната от тъмнината. Изчака пет минути. Изнервен, той посегна към вратата.

В това време високата ѝ тънка фигура се появи от сенките. Ерика се качи в колата.

Сол си отдъхна:

— Вкъщи ли е? Ще ни помогне ли?

Тя кимна и подкара колата покрай къщата. Една алея завиваше към тъмната горичка.

— Казах му, че аз и мои приятели търсим място, където да отседнем. Обясних му, че е по-добре да не знае защо. Той нищо не попита. Разбра.

Камарото заподскача по алеята.

— Но ние напускаме къщата! — обърна се Сол.

— Няма да останем там — фаровете на колата осветяваха дърветата.

Сол чуваше песента на птичките при зазоряване през отворения си прозорец. Мъглата се вдигаше. Той се раздвижи, за да подтисне униинето си.

— Чувам жаби — каза Крис.

— Потомак е от тук нагоре — Те стигнаха до една полянка и малка къщичка, почти цялата покрита е лози. — Той каза, че това е стаята му за гости. Има ток и вода. — Тя спря, слезе от колата и огледа къщата. После кимна с одобрение.

Влезе заедно със Сол, а Крис мина отзад, за да провери наоколо. Дървени стълби се спускаха към стръмния склон надолу до мъгливата река. Чу в тъмнината как вълните се разбиват в брега. Нещо изплющя. Миришеше на гнило.

Зад него един прозорец в къщата светна. Обърна се и видя Сол и Ерика да отварят шкафовете в малката кухня. Прозорецът беше затворен и той не можеше да чува какво си говорят, но беше поразен от близостта между тях, въпреки че бяха любовници преди десет години. Досега той не бе имал такава връзка. Задръжките му го тормозеха. Гърлото му се сви, когато видя Сол нежно да целува Ерика. Засрамен, че гледа, той тръгна.

Започна да вдига шум, когато влезе. Всекидневната беше просторна, облицована е ламперия, е дървен под и греди на високия таван. Вляво видя маса, а от другата страна канапе пред камината. Мебелите бяха покрити. Направо срещу него имаше две врати и вход за кухнята. Беше прашно.

— По-добре да отворим прозорците — каза Ерика, когато със Сол влязоха във всекидневната. Тя махна покривките от мебелите. Вдигна се прах. — Има няколко консерви в шкафа.

Крис беше изгладнял. Отвори един прозорец, за да подиша чист въздух и после провери вратите на другите стаи.

— Спалня. Има и душ. Знаеш ли какво, аз ще приготвя нещо за ядене. Можеш първа да използваш банята.

— Няма да ти противореча! — тя разкопча блузата си и влезе, като затвори вратата след себе си.

Те чуха шума от душа и отидоха в кухнята, където отвориха три консерви говежда яхния. Коремът на Крис закъркори от глад.

Скоро водата спря да тече. Ерика влезе е хавлия на главата си, облечена в роба, която намери в дрешника.

— Изглеждаш прекрасно — каза Сол.

— А вие изглеждате, сякаш имате нужда от баня — присмя им се тя и направи реверанс.

Сол прекара пръст през мръсотията по лицето си и се усмихна. Но нямаше нищо смешно. Изядоха първите си хапки в мълчание. Най-накрая Сол остави лъжицата си.

— Онези мъже до твоя апартамент трябва да са знаели, че аз съм вътре е теб, а не Крис. Дори и така, те обаче извикаха помощ. Ясно е, че Крис нападна убежището. Би трябвало той да е главната мишена, но не. Аз бях. Защо?

— Освен това Колорадо няма нищо общо със светите убежища — каза Крис. — Каквато и да е била причината, те не атакуваха, докато не те намерих. Не търсеха мен. А теб.

— Атлантик Сити. Мосад — зажима разтревожено Сол.

— Онези в моя апартамент не бяха от Мосад — настояваше Ерика. — Трябваше да знам за това. Трябваше да са сигурни, че съм в безопасност, преди да те убият.

— Но те се държаха като израелци.

— Само защото използват Узита и Берети ли? — попита тя.

— Добре. Вярвам ти. Дори и руснаците понякога използват такива оръжия. Но има още нещо. Удар с основата на дланта при ръкопашен бой.

— И начина, по който правят заглушители. Особената им походка и промъкване, когато нападат — продължи Ерика. — Ти ми каза. Тази тактика не доказва нищо.

Лицето на Сол почервения от нетърпение:

— Какво искаш да кажеш е това? Никой друг не е трениран така.

— Не е вярно.

Те я зяпнаха.

— Кой друг? — попита Крис.

Те чакаха.

— Казахте, че изглежда работят за Елиът — продължи тя, — а са тренирани от Мосад.

Те кимнаха.

— Помислете — каза тя.

— Боже Господи — промълви Крис. — Та ти описваш *нас*.

Загадките държаха Крис буден. Лежеше на канапето и се взираше през прозореца към зората. Зад затворената врата на спалнята чу приглушено задъхване — Ерика и Сол се любеха. Затвори очи, като се опитваше да не обръща внимание на това, което чува и да се отдаде на спомени.

1966 година. След като те със Сол свършиха обиколката си във Виетнам и приключиха със задълженията към Специалните войски, Елиът поиска да получат допълнителна подготовка. Нарече я „последно изглаждане“. Летяха поотделно до летището „Хийтроу“ извън Лондон и се срещнаха на уговореното място — гардероба. С предварително дадените им ключове те отвориха касите и извадиха скъпи куфари, пълни с френски дрехи. Във всеки от тях имаше и по една ярмулка.

По време на полета до Тел Авив се преоблякоха в тоалетната. Една стюардеса сложи старите им дрехи в торбички и ги напъха в празния контейнер за храна в задницата на самолета. На летището, след като минаха проверките, ги посрещна пълна жена на средна възраст, която ги нарече с галени имена. Приличаха на типични парижки евреи, предприели първото си пътуване към кибуц^[1]. Това трябваше да изглежда така и заради автобуса, на който се качиха, пригоден за пътувания извън града.

Няколко часа по-късно получиха стаи в пансиона, подобен на онзи в Америка. Бяха инструктирани веднага да отидат в най-голямата зала, където с още двадесет ученика се запознаха с един мъж, Андре Ротбърг. Неочакваното му появяване опроверга страшната легенда, която се носеше за него. Плешив и сбръчкан, облечен в бели панталони, бяла риза и бели обувки, той приличаше на префинен спортист. Но историята му се оказа много по-различна. Баща му бил инструктор по фехтовка на последния руски цар. Той обучил Андре на бързина, координация на погледа и ръцете, които му помагали, докато се занимавал със спорт в Кеймбридж през тридесетте, по-късно в Британското военно-морско разузнаване по време на Втората Световна

война, а накрая в Израелското разузнаване след четиридесет и осма. Макар и евреин, той запазил британското си гражданство и затова никога не получил достъп до висшите кръгове на управлението в Израел. Но неговият принос се оказал много ценен. Безстрашен, той създаде специална система за самозащита, ненадмината по своето съвършенство. Ротбърг я нарекъл „школа за професионални убийци“. Това, което Крис и Сол видяха тогава, ги порази.

Като използваше помощно колело, прикрепено чрез верига за тавана в просторната стая, един от асистентите издърпа гол труп на мъж, висок шест стъпки, як, починал наскоро, на около 20 години. Преди да нагласят и закачат трупа в правилна позиция, вероятно са го държали легнал по гръб, защото задната част, където кръвта се бе събрала, беше синьо-черна, а предната жълтеникава. Висеше изправен, с крака на пода, до Ротбърг. Той взе голям скалпел и направи двадесетсантиметрови разрези от двете страни на гръдния кош и на задните части. С допълнителни движения отдели подкожната тъкан от ребрата и повдигна кожата, за да покаже костите. После изчака учениците му да разгледат това, което бе направил, като обърна особено внимание на незасегнатите ребра. След това намести обратно кожата и я прилепи с хирургическа лепенка.

Крис никога не забрави това. Ротбърг се обърна с гръб към трупа. Беше с изправени стъпала, разкрасени крака, ръце встрани, с обърнати надолу длани, успоредно на пода. Асистентът му постави по една монета върху всяка ръка и изброи до три. Ротбърг светкавично подхвърли монетите и ги хвана. Но в същото време трупът рязко се превъртя. Ротбърг показа монетите, които хвана. Сложи ги в джоба си и после се обърна към трупа. Дръпна хирургичната лепенка и повдигна кожата. Ребрата и от двете страни бяха натрошени. Той не само бе подхвърлил монетите, за да ги хване мигновено. За това време беше дръпнал лактите си назад, за да удари трупа. Движението беше толкова рязко, че остана невидимо за тях. Ловкостта беше забележителна, особено за човек на шестдесет години. Докато останалите ученици изненадано шушукаха, Крис се оглеждаше и за пръв път забеляза Ерика.

— Видяхте — обясни Ротбърг, — ако нашият приятел бе все още жив, натрошените му ребра щяха да притиснат дробовете. Щеше да умре от задушаване, благодарение на пияната, получена от кръвта и

въздуха в дробовете му. Цианоза след три минути, смърт след шестнадесет — достатъчно време, за да се инжектира опиат, ако се налага. Но най-важното е непоправима рана, нанесена под влияние на вашата способност да се защитавате. Тялото ви предлага три основни оръжия, които не губят способността си да действат, дори и след най-сериозния удар. А те са — върхът на лакета, ципата между палеца и показалеца и основата на дланта. В бъдеще ще се научите да използвате тези оръжия с голяма бързина, координация и точност. Но засега ще отложим до вечеря. Довечера ще ви покажа как точно да използвате гарота и нож. Следващите няколко дни само ще обяснявам и демонстрирам.

„Няколкото дни“ се превърнаха в цяла седмица. От изгрев до залез, всеки ден, е изключение на еврейската събота, Крис и Сол преминаха през най-интензивните тренировки, които някога са получавали, включително и в Специалните сили. Демонстрациите бяха последвани от практически занимания и убийствени упражнения. Учиха фехтовка и балет.

— За ловкост — обясняваше Ротбърг. — Трябва да разберете нуждата от изтънченост. Издръжливостта и силата нямат такова значение. Няма значение и това колко грамаден и як е противникът ви. Добре прицелен удар на точното място би го убил. Рефлекс — най-важният фактор, който се придобива чрез фехтовка и балет. Трябва да се научите да контролирате тялото си, да го усетите като нещо цяло и неделимо, от мозъка до мускулите. Мислите моментално трябва да се превръщат в действие. Колебанието, лошата синхронизация и неточният удар дават възможност на противника да ви убие. Бързина, координация и рефлекс — това са другите ви оръжия освен тялото. Тренирайте, докато не можете да си кажете името от изтощение. Докато предишните ви тренировки, независимо колко сурови са били, ви изглеждат като песен. Тогава тренирайте още.

Ако не бяха в класните стаи или в салона, Крис и Сол прекарваха времето си в стаята, за да доразвиват уменията си. Подобно на Ротбърг, Крис заставаше с ръце встрани, с обърнати надолу длани. Сол слагаше монети на ръцете му. Крис разперваше ръце и завърташе длани, за да хване монетите. После идваше ред на Сол. През първата седмица смятаха, че този трик е невъзможен. Монетите или падаха, или Крис и Сол ги хващаха твърде ниско и непохватно. „Убит си вече!“ — казваха

си те. В края на втората седмица рефлексите им доста се бяха подобрили, така че хващаха монетите е едно рязко движение. Монетите сякаш се закачаха във въздуха, уловени преди да почнат да падат.

Монетите обаче бяха само средство, не и крайна цел. След като се бяха научили да ги хващат, изникваше нова трудност. Ротбърг им обясни, че не само трябва да се научат как да нанасят удар с лакти назад, а и че трябва да го направят и напред е основата на дланта си, също толкова бързо. Когато упражняваха това, Крис и Сол слагаха моливи на масата. Докато бяха е разтворени ръце, трябваше да съборят моливите преди да хванат монетите. И този номер изглеждаше неизпълним. Те или изпускаха монетите, или не успяваха да бутнат молива, или се движеха толкова тронаво, че пак си казваха: „Убит си!“

Като по чудо в края на третата седмица успяха да направят и двата номера едновременно. Обаче събарянето на моливите не беше крайната цел. Към бързината и координацията трябваше да прибавят и точността. Намазваха дланите си с мастило и се целеха в нарисувана окръжност на лист хартия, закрепен на стената. Първите дни не можеха нито да оставят мастилена отпечатък върху листа, нито да хванат монетите. В началото на петата седмица обаче, вече се радваха на отпечатаните им длани върху листа и на монетите в ръцете си. Можеха вече да се поздравят: „Убихме другия!“ Най-накрая Ротбърг прецени, че вече могат да се упражняват върху трупа. Последната седмица той им обясни и заключителния тест.

— Пъхнете монетите в джобовете си. Облечете тези ватирани жилетки. Упражнявайте се самостоятелно.

Крис лежеше на канапето във вилата и гледаше как слънцето осветява прозореца. Потомак се плискаше по брега. Лек ветрец поклащаше клоните. Птички пееха. Спомни си, че в онзи кибуц в Израел нямаше птички. Само пясъци, горещина и седем седмици потене, концентрация и болка. Когато обучението за професионални убийци свърши, той почти беше постигнал съвършенството, което Елиът непрестанно му внушаваше. Най-добрият сред малкото избрани, най-стриктният — способен, смъртоносен служител на световно

равнище в началото на кариерата си. „През 1966“ — мислеше си той — „Когато бях млад.“

Сега, след успехите и провалите, след предателствата, Крис размишляваше за изминалите години. Агенцията, манастира, пак агенцията, изпитанието в Рим, Църквата на Муун, гроба, който си изкопа в Панама. Пътят му бе предопределен. На 36 години той преценяваше всичко, което беше научил. Анализираше седемте седмици в Израел, като си припомняше какво каза Ерика. Според описанието на Сол, мъжете, нападнали го в Атлантик Сити приличаха и на тях двамата. Хора, обвързани с Елиът, но обучени от Мосад. Той упорито се опитваше да си припомни за други американци в школата на Ротбърг. Но не успя. Пригади му се от извода. И за това ли ги е лъгал Елиът? Дали е пращал и други при Ротбърг, въпреки че им бе обещал, че са единствени? Защо ще ги лъже?

Крис си спомни още нещо. Докато Ерика пъшкаше от върховно сексуално удоволствие в спалнята, пред него изникнаха събитията от преди шестнадесет години в Израел, когато за пръв път я видя. Скоро след това Сол беше преместен в групата на Ерика. Въпреки натоварения режим, те намериха време да станат любовници. Крис почувства тежест в гърдите си. През онези дни той имаше такава нужда да зарадва Елиът, че се бе отрекъл от всякакви чувства, освен лоялността към баща си и брат си. Той се пречисти от всякакви желания за възнаграждение, докато баща му не позволи. Секс се позволяваше за терапевтични цели. Но любовна връзка — това бе немислимо. „Това ви компрометира“ — казваше Елиът. „Чувствата са обвързващи. Така ще се предпазиш от прекалено съсредоточаване. При мисия това може да те убие. Освен това, любовницата може да се обърне срещу теб. А и врагът може да я притисне, за да те накара да се обърнеш срещу агенцията. Единствените хора, на които можеш да се доверяваш, разчиташ и обичаш, сме аз и брат ти.“ Тежестта в гърдите му се увеличаваше. Горчивина го задавяше. Въпреки предпазливостта, Крис все пак бе изпитал някакви чувства. Не любов към жена, обаче, а вина за всичко, което бе направил, срам за измяната на баща си. Объркването го разкъсваше. Беше жертвал нещо, които в крайна сметка се оказаха най-важните човешки нужди, за да удовлетвори баща си. Сега баща му се бе обърнал срещу него. Нима Елиът го бе излъгал и за любовта? Крис се измъчваше от съжаление за живота,

който би могъл да води. Живот, който вече не можеше да има заради срама и вината. Ако Сол не беше в нужда, той би се самоубил, за да спре агонията си на себепрезрение. „Нещата, които Елиът ме караше да правя“ — мислеше той. Сви юмрук. — „И нормалното състояние, в което никога не изпаднах.“ Неспособен да се ядоса на Сол, той все пак му завиждаше. Сол бе успял да намери себеосъществяването си, но без да излъже Елиът. Почувства, че може да се противопостави на Елиът. Крис потръпна, присви затворените си очи, настръхна от съжаление. Ако всичко беше по-различно... Сурово поклати глава. Ако и двамата със Сол бяха в групата на Ерика в Израел... Гърлото му се сви. Щеше ли сега той да е този, който я прегръща?

Ерика се огледа в огледалото на съблекалнята. През прозорчето на вратата чу две продавачки да си приказват. Тя пристигна в десет, точно когато магазинът отвори. Няколко клиенти чакаха да влязат, така че мръсната ѝ блуза и измачканата ѝ пола не привличаха много внимание. Тя бързо прекоси отделението за дамски дрехи и си избра сутиен и бикини, кадифено сако, памучна блуза с индийски мотиви, джинси и високи кожени ботуши. Преоблече се в съблекалнята.

Като държеше старите си дрехи, тя надникна предпазливо и не видя други клиенти. Продавачките се обърнаха, когато тя приближи.

— Никога не се опитвайте да сменяте спукана гума с чисто нови дрехи — каза Ерика. — Трябваше да извикам „Пътна помощ“.

— Или гаджето си — подметна по-младата жена, която вече бе забелязала, че Ерика не носи халка.

— Скоро се разделихме. Ще ви кажа истината — той за нищо не ставаше.

Продавачките се засмяха.

— Знам какво имаш предвид — каза по-младата. — И моят за нищо не става. Освен за...

Те отново се засмяха.

— Нямах да ми е зле, ако имах вашата фигура — подхвърли по-възрастната. — Изглеждате страхотно в тези дрехи.

— Поне нещо хубаво след гумата. Бихте ли се погрижили за тези? — Ерика им подаде мръсните си дрехи.

— Сега ще им намеря място — каза по-младата и ги пусна в едно кошче зад касата.

Докато по-възрастната изрязваше етикетите от дрехите на Ерика, тя им плати и се усмихна на името, написано на касовата бележка. Магазин „Златоцвет“. Помисли си, че такова име много би отивало и на еврейски кашер^[2].

В отделението за мъжки дрехи Ерика погледна листчето, на което Крис и Сол бяха написали размерите си. Избра спортен панталон от поплин, тениска и леко яке за Сол, а за Крис — светлокафява оксфордска риза и бледосин летен костюм. Движеше се по разписание. Точно в десет часа спря пред телефонния апарат близо до изхода на Бюрото за загубени вещи. Каза на телефонистката някакъв номер във Вашингтон и пхна монетата. Телефонът иззвъня няколко пъти преди да ѝ отговори женски глас:

— Добро утро. Посолството на Израел.

— Ma ešpat li?

На английски това означаваше: „Да внимавам ли?“ и отговаряше на староеврейския текст върху един плакат, който висеше над таблото в телефонната централа на посолството. Телефонистката знаеше, че трябва спешно да прехвърли разговора в мазето.

Миша Плец, разтревожен мъж на тридесет и пет години, с мустаци, сресан на път, шеф на отдел в Мосад за Източното крайбрежие на САЩ, вдигна телефона си.

— Един момент, моля.

Той включи измервач и загледа скалата му. Апаратът отчиташе консумацията на електричество на телефона. Ако линията се подслушваше, стрелката на скалата нямаше да остане в нормално положение. Явно сега не се подслушваше.

— Шалом — каза Плец.

— Не приемай други външни разговори. 14.30. — Привлекателен женски дрезгав глас му говореше бавно.

Чу се звън, което означаваше, че линията е прекъсната.

Плец изключи апарата си. Той прекара пръст по таблото с индекси вляво от него. Извади картата за деня и се вгледа в списъка с номера. Обади му се точно в 10.30. До този номер откри име на

лице, което би трябвало да се обади по това време, но само ако е в опасност. БЕРНЩАИН, ЕРИКА.

Плец се намръщи. През последните тридесет и шест часа, след нападението в апартамента ѝ, никой в посолството нямаше информация къде е тя и дали е жива. Полицията беше ходила в посолството вчера рано сутринта, за да обясни какво се е случило и за да получат информация за нея. Те бяха посрещнати от директора, който отговаряше за „Личен състав“. Той бе искрено изненадан от станалото и обеща да им съдейства. Помощта му се състоеше в това, да покаже на полицията досието на Ерика от посолството — добре изработен документ, който потвърждаваше работата ѝ като чиновник и прикриваше дейността ѝ като полковник в Мосад. Тя беше спестила тази информация на директора. Ерика имаше малко приятели. Той даде имената им на полицията. Макар че научиха доста, но ненужни неща, детективите си тръгнаха недоволни. Плец предположи, че сигурно ще наблюдават посолството, в случай, че Ерика се покаже, въпреки сведенията, че разследването е било неочаквано прекратено предната нощ. Оттогава Плец чакаше. Тя би трябвало да се свърже с него възможно най-бързо и затова тридесет и шест часовото ѝ мълчание означаваше, че е мъртва.

Но сега тя установи контакт. Спокойствието на Плец бързо се превърна в тревога. Тя му бе казала — „Не приемай разговори отвън“. Фраза, която го инструктиреше да прекъсне всякаква съвместна работа, с което и да е разузнаване, дори с американското. Тя спомена „четирнадесет и тридесет“ — военен навик за съобщаване на 2.30 часа следобед, времето, по което щеше да се обади, вероятно от по-безопасен телефон. Четири часа до тогава. Плец мразеше да чака.

Какво, по дяволите, ставаше?

— Ще останат заедно — каза Елиът. — И жената с тях.

— И аз така мисля — отвърна помощникът му. — Заедно имат по-голям шанс да се защитят.

— А и да използват контактите ѝ.

За безопасност, доколкото му бе възможно, Елиът избягваше да ходи в офиса си. Оранжерията бе забавно занимание за него. Той

изучаваше сега наченките на някакво заболяване върху една от розите си — „Американската красавица“.

— Трябва да предположим, че тя ще се обади в посолството. Телефонната система там е твърде изтънчено направена, за да можем да засечем разговора ѝ.

Помощникът заглежда яките караули с четвъртити лица, препречили входовете на оранжерията. Елиът имаше възможност да бъде охраняван от квалифициран персонал на агенцията. Вместо това помощникът му се бе запознал само с двама мъже, с непознати за него псевдоними — Кастор и Полидевк. Къщата, околностите на имението, улицата също се охраняваха, но от хора, които помощникът сам бе избрал. Като светилище — но все пак Елиът се доверяваше само на онези двамата. Помощникът бе объркан.

— Но можем да отгатнем какво ще каже тя на посолството си. — Ръката на Елиът леко трепереше, докато изпробваше някакъв химикал срещу болестта. — На нейно място щях да се нуждая от пари и паспорт, шофьорска книжка, кредитни карти, издадени вероятно на различни имена. Израелците не разчитат на външна помощ. Правят всичко това в посолството си.

Помощникът подаде кърпа на Елиът, за да избърше ръцете си.

— Следователно, ще трябва да ѝ доставят нещата в пакет.

— Точно така. Добре си ме разбрал — Елиът го изгледа с необичайно одобрение. — Наредете всеки, който излиза от посолството, да бъде проследяван.

— Ще ми трябват много хора.

— Използвайте убежищата като извинение. Кажете на КГБ и на останалите разузнавания, че наш куриер ще се добере до Рем. Уверете ги, че съвсем скоро той ще е заловен.

— Добре.

— Забавно е, че нещата излизат извън контрол. Ако Ромул беше убит още в Атлантик Сити, нямаше да има други проблеми сега.

— Все пак, Рем е пристъпил святостта на убежището.

— Това няма значение. Ромул беше по-важен. Фондацията „Парадигма“ трябваше да бъде разрушена. Президентът трябваше да е убеден, че израелците са го направили — Елиът въздъхна. Болестта се бе прехвърлила и върху друга роза. — Но след Колорадо трябваше да преценим към кои от приятелите си щяха да се обърнат. Не трябваше

да пропадне операцията пред апартамента на Ерика. Една стъпка след тях сме, а не трябва. Избрах Сол, защото той е надхвърлил възрастта за максимално добри способности. Като атлет в залеза на кариерата си. Не съм и предполагал, че...

— Че ще се върне?

Елиът вдигна рамене.

— Също и Крис. Бях сигурен, че ще използва познанията си, за да намери Сол. Но след манастира и случилото се в Банкок, не съм и предполагал, че ще остане жив толкова дълго. Става лошо — намръщи се Елиът. — Ако разберат истината...

— Как биха могли?

— Преди две седмици бих казал, че не биха могли. С късмета, който имат обаче... — Лицето на Елиът изглеждаше измъчено. — А може да е и повече от късмет.

— Мога да те прехвърля в Израел още утре — каза Плец на Ерика по обезопасения телефон в кабинета му. — Ще си в безопасност, докато уредим всичко.

— Не мога — дрезгавият глас на Ерика звучеше притеснено. — Трябва да остана с Крис и Сол.

— Не можем да защитим приятелите ти. Ако останалите мрежи разберат, че помагаме на някой, който е осквернил убежище...

— Не е това проблемът. Да, те са ми приятели, но те са замесени в нещо извън убежищата на Абелар. Нещо важно, заради което искат да ги убият и няма значение дали и мен ще убият. Искам да разбера какво. Мога само това да ти кажа. Свързано е с Мосад.

Плец се стъписа.

— Как така? Знаеш, че не ние се опитахме да те убием!

— Някой иска да изглежда, че сте вие.

— Това е лудост! Защо?

— Точно това искам да разбера и аз. Не мога да говоря повече. Трябва да внимаваме, защото разговорът може и да се подслушва. Намери ми паспортите, за които те помолих, шофьорски книжки и кредитни карти. И още нещо.

— Знаем. Пари.

— Нещо по-важно.

— Какво? — попита Плец. Той се втрещи, когато чу отговора.

От посолството излезе добре облечен мъж с куфарче в ръка, примигвайки срещу слънцето. Той прие, че го следят. През целия ден хората от охраната на посолството усещаха, че са под наблюдение. Всеки, напуснал сградата, независимо дали с кола или пеша, беше проследяван. В отговор на това, Плец и охраната бяха организирали необичайно много куриери да напускат сградата. Получил инструкции, този последен куриер трябваше да завърши мисията.

Първо влезе в една книжарница и купи последната книга на Стивън Кинг. След това мина една пряка и се спря в „Кашер Силвърщайн“, за да купи маца^[3] и пастет от пилешки дробчета. После отиде в друг магазин и купи бяло вино. На следващата пресечка се намираше апартаментът му, където трябваше да го чака приятелката му.

Беше сменил куфарчето си със същото такова в кашера. Продавачът вече беше извадил пакета от другото и го беше скрил. Пакетът беше опакован с амбалажна хартия, на която пишеше — „пушена съомга“ и лежеше на дъното на голям кашон, под различни консервирани храни. Силвърщайн занесе кашона до камиончето си за доставки, паркирано отзад, докато съпругата му наблюдаваше магазина. После той натовари камиона с други кашони и тръгна из града към „Доставки по домовете «Марен Голд»“.

На следващата сутрин „Марен Голд“ доставиха кашоните в къщата на д-р Бенджамин Щатнер в Джорджтаун. Там скоро пристигнаха гости от синагогата, които поздравяваха сина на Щатнер по случай бар-мицва. След приема един от гостите, Бърни Келц, реши да заведе семейството си в имението на Джордж Вашингтон в Маунт Вернон. То се намираше само на двадесет мили, но децата на Келц не бяха го виждали, а още повече сега имаше и цъфнали цветя.

Келц спря колата си на паркинга за гости. Той, съпругата му и двете му дъщери тръгнаха по пътеката докато стигнаха до една врата. Усмивайки се на лекия, приятен ветрец, те се загледаха към полюшващите се ливади в далечния край на имението. Докато се разхождаха край високите дървета и цъфналите градини, Келц им показваше малките постройки наоколо — предачна, сушилня, склад.

„Имението е било като село. Напълно самостоятелно.“ По-късно дъщерите му играха на куцанка на пътеката.

В три и половина съпругата на Келц остави платнената си чанта на пода пред витрината на магазина за сувенири „Домът на Вашингтон е и ваш дом“. Точно до нея Ерика разглеждаше някакви цветни диапозитиви. В това време Келц купуваше метална отливка на точното копие на Монумента на Вашингтон, като настояваше да му го гравират за спомен. Ерика взе чантата и напусна имението.

Освен шофьорските книжки и кредитните карти, пръснати по масата във всекидневната на вилата близо до Потомак, се виждаше и компютърна разпечатка. Чуваше се как шуми реката. Крис, Сол и Ерика разглеждаха листите. Това беше списък на имената на всички американци, които макар да не бяха свързани с Мосад, бяха получили подготовка в Школата за професионални убийци на Андре Ротбърг в Израел. Въпреки че молбата на Ерика го бе озадачила много, Миша Плец събра сведения от компютрите в посолството.

1965, серж. Кевин Макелрой,
Американска армия, Специални сили.
серж. Томас Конлин,
Американска армия, Специални сили.
1966, лейт. Сол Гризман,
Американска армия, Специални сили.
лейт. Кристофър Килмууни,
Американска армия, Специални сили.
1967, серж. към ген. щаб Нейл Прат,
Американска армия, Рейнджъри
серж. към ген. щаб Бърнард Холидей,
Американска армия, Рейнджъри
1968, лейт. Тимоти Дрю,
Американска армия, Специални сили
лейт. Андрю Хикс,
Американска армия, Специални сили
1969 серж. Джеймс Томас,

Американска морска пехота, Разузнаване
серж. Уилям Флетчър,
Американска морска пехота, Разузнаване.
1970, ст. офицер Арнолд Хакет,
Американски военноморски сили, Тюлени
ст. офицер Дейвид Пюс,
Американски военноморски сили, Тюлени.

Списъкът продължаваше — девет години, осемнадесет имена.

— Не мога да повярвам — каза Крис.

— Нима мислеше, че сте уникални? — Ерика се втренчи в него.

— Елиът ни каза, че сме. Убеждаваше ни, че иска да сме нещо специално. Единствените оперативни агенти в света с такава комбинация от способности.

— Може да е видял, че се справяте много добре и да е решил да повтори идеята си — Тя вдигна рамене.

— Не, ние отидохме в Израел през шестдесет и шеста — поклати глава Сол. — На този списък се вижда, че е имало двама преди нас. Елиът ни излъга, че сме единствени.

— Дори и след това — добави Крис. — През седемдесетте. След като повечето от тези мъже вече са били получили подготовката си при Ротбърг, той е продължавал да ни лъже.

— Сигурно е искал да ви накара да се чувствате като единствени — Ерика пак загледа листите.

— Аз не съм с нежна душа — каза Крис. — Никога не ме е интересувало колко други мъже са получили като моята подготовка. Просто исках да върша работата си добре.

— За да е доволен Елиът — продължи Сол.

— Точно затова искахме да вършим работата си добре — кимна Крис. — Защо, по дяволите, е трябвало да ни лъже за онези мъже?

— Не сме сигурни, че само Елиът се е занимавал с изпращането на хора при Ротбърг — каза Ерика.

— Трябва да допуснем, че е така.

— Все още не можем — отговори Ерика. — Не можем да си позволим просто да правим предположения. Вероятно е и някой друг

да е споделял идеята на Елиът. Засега сме сигурни само в имената от списъка. Така че, какво знаем от него?

— Следа — каза Сол. — Мъжете са заминавали по двойки.

— Като нас — добави Крис.

— И са били с еднакъв чин. През шестдесет и пета Макелрой и Колинс са били сержанти. През шестдесет и шеста аз и Крис лейтенанти. Прат и Холидей през шестдесет и седма — сержанти. — Сол прекарваше пръст по листите и отбелязваше останалите чинове: артилерийски сержанти и старши офицери.

— Били са и от едни и същи войскове части — продължи Крис. — Макелрой и Конлин от Специалните сили.

— Като нас — отбеляза Сол.

— Прат и Холидей са били Рейнджъри. Томас и Флетчър от Морското разузнаване. Хакет и Пюс от Военноморските Тюлени.

— Но следата не е постоянна — обади се Ерика. — В това отношение двойките се различават една от друга. Четири различни части — Специалните сили, Рейнджъри, Морско разузнаване, Тюлени.

— Различни са, но си приличат — каза Крис.

Ерика смутено се усмихна.

— Това са елитни войски — заобяснява Сол. — Тези части са с най-добре тренираните кадри.

— Разбира се — каза Ерика.

Нямаше нужда Сол да допълва още нещо. Тя също много добре знаеше, че структурата на Американската армия е като пирамида. Най-добрата подготовка получаваха много малко войници. Близо до върха бяха Рейнджърите и разузнаването на Морската пехота — малки части с квалифицирани кадри. Специалните сили стояха над тях, още по-малка част, с още по-добри оперативници. Най-добрите обаче бяха Военноморските Тюлени. Тази йерархия осигуряваше контрола и балансирането на правителството над армията. Ако Рейнджърите и Морското разузнаване замислеха преврат, Специалните сили щяха да се намесят, за да ги спрат. В случай, че и те подготвяха преврат, Тюлените щяха да ги спрат. Оставаше въпросът — кой ще спре Тюлените, ако те се опитат да направят преврат?

— Няма значение, че тези части се различават една от друга — продължаваше Крис. — Сравнени с останалите войскове подразделения, те са най-добрите.

— Добре. Вече става ясно — каза Ерика. — Вземат се войници от елитни войски. Дава им се по-специална подготовка в Израел. Но защо?

— И защо точно тези мъже? — попита Сол. — Защо толкова малко от тях? Какви са принципите за подбор?

— Казах ви, че не трябва да избързваме с предположения, но ще направя едно сега — Ерика се намръщи. — Тези мъже са пращани в Израел между 1965 и 1973 година. Смятате ли, че...? — тя изучаваше лицата им. — Може би са воювали като двойки.

— Къде? Във Виетнам ли? — попита Крис. — Като нас?

— Годишите съвпадат. През 1965 Америка беше във война. През 1973 излезе от войната. Сигурно те са били герои в нея. Най-добрите сред най-добрите. Веднъж доказали способностите си в битка, какво по-хубаво от това? Само школа за професионални убийци е нещо високо.

— Описваш мъже, които би трябвало да са с по-добра подготовка и от Тюлените.

— Описвам вас — промълви Ерика.

Крис и Сол се гледаха един друг.

— Нещо липсва — каза Крис. — Чувствам го. Нещо важно. Трябва да научим повече за тези мъже.

Сам Паркър напусна стъклената сграда и се зарадва на приятния неделен ветрец. Той беше главен компютърен програмист в Агенцията за национална сигурност и прекарваше по-голямата част от дните си в стерилни стаи без прозорци, с регулирана температура. Това, обаче, нямаше значение. Компютрите трябваше да са защитени. Въпреки непрекъснатата умствена ангажираност в работата си, не му пречеше да ходи там и в неделя. Нещастие то да си експерт беше в това, че трябваше да оправяш грешките на другите.

Той се загледа към Пентагона. Паркингът му, подобен на този на Агенцията, беше почти пуст. „Сигурно сега са си вкъщи, пият martini, пекат си пържоли. Това, което и аз трябваше да правя“ — мислеше си той, докато вървеше към тъмнокафявата си икономична американска кола. Мартини? В интерес на истината, Паркър не пиеше и не му пречеше другите да пият, но умерено. Дори и в неделя той

носеше сако и вратовръзка на работа. Възхищаваше на точността и непрестанно се притесняваше, че луничките и червената му коса го отделят от тълпата. Надяваше се, че на 55 години косата му ще стане дискретно сива.

Излизайки от паркинга, Паркър не забеляза Пинтото, което тръгна след него. След пет минути той не видя и другата кола, Тойота, докато тя не го изпревари, ожулвайки левия му калник, за да препречи пътя му. „Неделни шофьори“ — помисли си той. — „Вероятно туристи“. Той сви встрани от пътя. Яростта му се изпари, когато спря двигателя си и видя шофьора на Тойотата да слиза. Невероятно красива жена, висока и грациозна, с дълга черна коса, с джинси и ботуши. Тя приближаваше към него с усмивка. „Добре. Този катастрофа май ще ми хареса“ — мислеше си той.

Той излезе от колата, опитвайки се да изглежда строг.

— Младо момиче, надявам се, че имате застраховка!

— Толкова се изплаших. Не разбрах как стана — тя леко докосна рамото му.

Тя го прегърна. Той почувства гърдите ѝ срещу своите и чу да спира кола. Двама мъже внезапно го обградиха. Як евреин и, Господи, другият приличаше на ирландец.

— Има ли ранени? — попита ирландецът.

Евреинът се приближи. Паркър потръпна, усещайки нещо да убожда рамото му. Погледът му се замъгли.

Те бързо свършиха. Сол издърпа отпуснатото тяло на Паркър обратно в колата. Седна до него и тръгна към една отбивка от движението, преди някой любопитен шофьор да спре. Ерика го последва с Тойотата, а Крис с Пинтото. Скоро се разделиха, като всеки пое в различна посока. След като се увериха, че никой на ги преследва, те се отправиха на юг, към вилата.

Паркър се съпротивляваше. Сол се бореше с него, докато го завърже за един стол във всекидневната.

— Видях лицата ви — глупаво повтаряше Паркър. — Запомних откъде минахте, за да дойдете тук. Отвлечането е федерално престъпление. Ще отидете в затвора за това.

Сол го погледна накриво.

— Жена ми ме очаква в 4.00 у дома — предупреждаваше Паркър.
— Ако закъснея, ще се обади на охраната.

— Вече се е обадила. Четири мина. Как ще ви открият обаче?

— Ох — изпъшка отново Паркър. Огледа въздетата около себе си.
— Какво искате?

— Очевидно е, нали? Информация.

— Обещайте, че няма да ме нараните. Ще ви кажа всичко.

— Ще ни излъжете.

— Не, ще се договорим.

— Знаем, че ще ни излъжете — Крис нави ръкава на Паркър. Той зяпна, докато Крис търкаше рамото му със спирт. После напълни една спринцовка с някаква течност. — Прилича на валиум — продължи Крис. — Тъй като нямате друг избор, спрете да се съпротивлявате и се отпуснете.

Той заби иглата в рамото на Паркър.

Разпитът продължи тридесет минути. Израелското посолство бе направило всичко, което беше по силите му. Крис вече се нуждаеше от друг източник. Тъй като мъжете, от които се интересуваше, бяха служили в Американската армия, той знаеше, че ще намери данни за тях в Агенцията за национална сигурност. Номерът беше да се добере до компютрите на Агенцията. И първата стъпка беше да научи кодовете, които ще накарат компютъра да отговаря. Грешни кодове биха задействали алармата, която ще предупреди АНС, че някой се опитва да проникне до данни и информация.

Измъчването беше остарял метод за разпити. Изискваше много време и понякога разпитваният, макар и да изглеждаше смазан, лъжеше убедително или спестяваше част от истината. Но натриевият амитал — същият опиат, който и Елиът използва с Крис в зъболекарския кабинет в Панама — беше бърз и сигурен.

Говорейки заваляно, Паркър каза всичко, което Сол и Крис искаха да знаят. Кодовете се сменяха седмично. Бяха три: съгласуване на цифри, съгласуване на букви и парола. Поредицата цифри беше просто шегга — вариант на номера на социалната осигуровка на Паркър. Доволен, че ще влязат във връзка с компютъра, Крис закара Паркър обратно във Вашингтон.

По пътя Паркър се събуди и запротестира, че устата му е пресъхнала.

— Вземи, пийни си малко Кола — каза му Крис.

Паркър отговори, че му помага. После попита несигурно:

— Пускате ли ме?

— Защо не? Свършихте си работата. Получихме това, което искахме.

Кока-колата беше смесена със скополамин. Докато пристигнат във Вашингтон, Паркър започна да става истеричен, изпадаше в халюцинации и виждаше паяци, които се опитват да го оплетат. Крис го остави в един квартал с порно-заведения, където проститутките се разбягаха от лудешките викове на Паркър и от жестовете му.

Действието на скополамина щеше да премине на другия ден. Паркър ще открие, че е в психиатрия. Въпреки че халюцинациите му щяха да са изчезнали, опиятът имаше и друг ефект. Спомените му от последните два дни щяха да са заличени. Щеше да е забравил, че е отвличан. Нито пък щеше да си припомни разпита, вилата, Крис, Сол и Ерика. Властите, предупредени за изчезването на Паркър от съпругата му, ще са доволни, че са го открили. Ще заключат, че не е светецът, който претендира да е. В такъв квартал! Вероятно лицемерите ще се забавляват много повече от когато и да било. Докато властите продължават да разследват, Сол и Ерика ще са си свършили работата.

Мотел „Рай“ беше почти скрит зад една кръчма, кино и някакъв бар в покрайнините на Вашингтон. „Идеални условия“ — каза Сол, докато паркираше близо до рецепцията. Бяха избрали мястото с Ерика, защото изглеждаше достатъчно долнопробно, така че администраторът да не ги пита защо вземат стая само за няколко часа. Но не беше и толкова подозрително, че да има чести полицейски проверки.

Сол отиде до рецепцията, докато тя чакаше в колата. На машината за напитки висеше табела, че не работи. Канапето беше счупено. Изкуствените цветя — прашни. Зад бюрото седеше жена, която гледаше филм с Клинт Истууд по телевизията. Сол регистрира г-н и г-жа Харолд Кейн. Единственият път, когато жената показва някакъв интерес, беше когато взе парите.

Сол се върна в колата и потегли към показаното му бунгало. Спря Пинтото и забеляза един път, който водеше към странична уличка. Провериха стаята и намериха черно-бял телевизор, бюро с

петна от чаши по него и легло с намачкани чаршафи. Кранът в банята капеше.

Те внесоха няколко кутии. С една от кредитните карти, изпратени от Миша Плец, бяха отишли в „Радио Шак“, за да купят компютър, принтер и телефонен модем. Бързо разопаковаха нещата, свързаха ги и ги провериха. Сол излезе и си избра подходящо за наблюдение място, така че да вижда изхода на паркинга. Ако забележеше опасност, щеше да предупреди Ерика с радиопредавателя, закупен също от „Радио Шак“.

Ерика включи телефона в стаята и набра цифрите, които Паркър им беше дал. Чу звън на телефон. Компютърът беше приел сигнала ѝ и чакаше инструкции. Тя набра съгласуваните букви — СЪНШАЙН, името на кокер-шпаньола на Паркър. Чу втори звън. Компютърът беше готов да приема информация. Системата за телефонна връзка с компютъра беше поставена за улеснение при въвеждане на данни от разстояние. Колегата на Паркър от Сан Диего не трябваше да идва чак до Вашингтон, нито пък пряко да се свързва с Паркър, за да му обяснява какво иска. Трябваше единствено да се свърже с компютъра. Методът беше прост и сигурен, но за да заработи бяха нужни кодовете.

Ерика включи модема в телефона, малки слушалки и микрофонче, свързани с компютъра. Седна пред клавиатурата и написа командите. Съобщението премина през модема и телефона и стигна до архивите на Агенцията. Паркър им беше казал, че компютърът му няма да им даде информация без кодовата дума — ПРИЗРАК. Тя написа и това. Принтерът до нея започна да трака, като предаваше електронните сигнали по телефона. Тя изчака, надявайки се, че охраната на Агенцията няма да проследи разговора.

Принтерът спря. Тя кимна и написа — ДОБРО КУЧЕ, кодът за излизане, който Паркър им беше казал. Изключи компютъра, затвори телефона и грабна разпечатките.

Крис отчаяно се отпусна на канапето. Нощният дъжд усилваше тъгата му с барабаненето си по покрива на вилата. Капчици се спускаха в комина и падаха по обгорелите дърва в камината, като изостряха горчивата миризма на пепел. Беше подтиснат. „А ако има и друга следа, а аз не я виждам“.

Сол и Ерика се мръщеа над разпечатките на масата. Тя беше поискала само най-съществените данни: дата и място на раждане, религия, образование, особени способности, шефове, препоръки.

— Няма родени на едно и също място или време — каза тя. — Различни религии са. Всеки се е специализирал за нещо различно. Имат различни шефове и служат в различни райони на югоизточна Азия. Каква е връзката между тях? Ако не грешим, че има *нещо* общо между тях.

Крис се изправи унило и прекоси стаята. Той спря до Ерика и зачете отново разпечатките.

— Тук — посочи той левия край на страницата. — Всяка от двойките е получила образованието си в един и същ град. Но и градовете са различни. Омаха, Филадельфия, Джонсънтаун, Ейкрон. Това май няма значение — После посочи и вдясно. — Всички имат и кодови названия. Никаква друга следа не виждам. Бутес и Ерихтей. Какво, за Бога, означава това?

Той се концентрира само върху фактите, които го бяха озадачили.

Омаха, Небраска. Кевин Макелрой. Кастор.
Омаха, Небраска. Томас Конлин. Полидевк.
Филадельфия, Пенсилвания. Сол Гризман. Ромул.
Филадельфия, Пенсилвания. Кристофър Килмууни.

Рем.

Джонсънтаун, Пенсилвания. Нейл Прат. Кадъм.
Джонсънтаун, Пенсилвания. Бърнард Холидей.

Киликс.

Ейкрон, Охайо. Тимоти Дрю. Амфион.
Ейкрон, Охайо. Андрю Уилкс. Зет.
Шейд Гап, Пенсилвания, Джеймс Томас. Бутес.
Шейд Гап, Пенсилвания, Уилям Флетчър. Ерихтей.
Гари, Индиана. Арнолд Хакет. Атлас.
Гари, Индиана. Дейвид Пюс. Прометей.

Списъкът продължаваше — девет двойки, осемнадесет имена.

— Пенсилвания се среща често — каза Сол.

— Но какво общо има с Небраска, Охайо и Индиана?

— Нека да опитаме е криптонимите — каза Ерика. — Имената са чужди. Римски или гръцки, нали? От митологията.

— Това е много общо. Все едно да кажеш, че Филадельфия и Омаха са в САЩ — обади се Крис. — Ще трябва да намерим по-специфична връзка. Кадъм и Киликс? Амфион и Зет? Не зная нито какво са правили, нито какви са и какво общо има между тях.

— Тогава почнете е двойката, която познавате — предложи Ерика. — Ромул и Рем.

— Това е всеизвестно. Те са братята, основали Рим — отвърна Сол.

— Но ние нищо не сме основавали, нито сме братя — подметна Крис.

— А би трябвало да сме — Сол се обърна към Ерика. — Кастор и Полидевк ми звучат познато. Имаше нещо с небето... Съзвездие.

Ерика кимна.

— Когато учих морска навигация, моят инструктор ми каза да се оставя митичните войни да ме водят — Кастор и Полидевк. Наричат ги „Близнаци“ — утринна и вечерна звезда.

— Близнаци — повтори Крис.

— Кои други имена са ни познати? — попита Сол. — Тук накрая. Атлас.

— Силният мъж, който подпира небето над земята.

— Прометей.

— Той откраднал огъня от боговете, за да го даде на човечеството.

— Но между тях няма връзка.

— Може би — каза Ерика.

Крис и Сол я погледнаха.

— Трябва ни справочник за митовете — обърна се тя към тях. — Струва ми се, че вече откривам следата, но първо да видя какви са били всички.

— Ей там има някакъв речник — каза Крис, след като разгледа етажерките с книги над камината. — Има доста стари книги тук. Ето и енциклопедия.

Два тома. Той взе първия и заразгърца прашните му страници.

— Атлас — прочете той. После се втренчи — Мама му стара!

— Какво има? — Сол напрегнато го гледаше.

— Какъв беше другият криптоним е А?

Сол бързо погледна разпечатката:

— Амфион. Двойка със Зет.

Крис бързо разлистваше залепналите страници.

— Господи! Не мога да повярвам! Кажете ми и другите имена.

— По азбучен ред ли? Бутес и Ерихтей, Кадъм и Киликс.

Крис настървено четеше.

— Открих следата. Зная как са свързани!

В стаята цареше тишина.

— Свързани са по възможно най-здравия начин — каза Ерика.

— Ти си го разбрала.

— Не бях много сигурна, но след като ти видях физиономията.

— Атлас и Прометей са били братя. Амфион и Зет — близнаци.

— Като Кастор и Полидевк — каза Сол.

— Бутес и Ерихтей? *Братя*. Кадъм и Киликс? *Братя*. Ромул и Рем...

— Но къде е връзката? — Сол се обърна пак към разпечатката.

— Кастор и Полидевк са близнаци, мъжете с тези криптоними обаче, са Макелрой и Конлин. Ясно е, че те не са близнаци.

— Така — обади се Ерика. — И надолу, Прат и Холидей също нямат кръвна връзка. По същия начин и всички останали. Ако не са свързани по някакъв начин, защо тогава имат криптоними на братя?

— Може да са от разтрогнати бракове — предложи Крис. — Ако родителите им са се развели и после оженили повторно, Макелрой и Конлин ще носят различни имена, но пак са си роднини.

— Това може да е само един случай — рече Ерика. — Но всички да са от разтрогнати бракове?

— Знам, че е пресилено — съгласи се Крис.

— Освен това вие със Сол не сте такива също. Както каза, не сте роднини. — Изведнъж Ерика загледа тъжно. Тя се обърна към Сол. — Преди малко *ти* каза нещо. „А би трябвало да сме“. Защо каза това?

Сол повдигна рамене.

— Познаваме се толкова отдавна, сякаш сме братя. От петгодишни, нали Крис?

— Ти си най-добрият ми приятел — усмихна се Крис.

— Но защо? — малко смутено попита Ерика. — Не питам защо сте приятели, а защо се познавате толкова отдавна. В една махала ли

израснахте?

— Нещо такова. Срегнахме се в училище — каза Крис.

— Какво училище? — намръщи се Ерика.

— Училището за момчета „Франклин“ във Филадельфия. Където пораснахме. Не сме от разведени родители. За Бога, не сме от никакви семейства. И двамата сме сираци.

Крис гледаше дъжда през прозореца.

— Това е другата объркваща следа — продължи Ерика. — Всяка двойка мъже е учила в един и същ град. Макелрой и Конлин в Охайо. Вие с Крис във Филадельфия. Другите в Ейкрон, Шейд Гап и т.н. Щом като между кодовите им имена има нещо общо, значи и тези градове са свързани.

— Сигурно — каза Крис. Той ядосано се извърна. — Домове за момчета.

— Какво? — Сол го гледаше учудено.

— В Ейкрон. — Треперещ от гняв, Крис се обърна към Сол и Ерика. — „Раят за момчета“ е в Омаха. В Пенсилвания е Академията за момчета, в Джонсънтаун е Институтът за момчета, а и да не пропуснем нашето училище — „Франклин“ във Филадельфия. Градовете, написани на тези листи, приличат на списък на десетте най-добри училища за момчета в страната. Но не позволявайте имената им да ви подведат. — Крис горчиво продължи. — „Раят за момчета“ или „Училището за момчета“, или „Институтът за момчета“. Те всички означават едно и също проклето нещо: сиропиталище — Той стисна зъби. — Хората на този лист имат обща съдба с мен и Сол. Те са сираци. Всяка двойка е била възпитавана по същия начин. Затова и кодовите им названия предполагат, че са братя, макар че фамилиите им са различни — Крис дишаше тежко. — Тяхната самота ги превръща в непобедим тандем. Връзката между тях е толкова силна, че те се като кръвни братя. По дяволите, Сол! Разбираш ли какво е направил с нас той?

Сол кимна.

— Елиът ни е излъгал за възможно най-важното нещо. Той никога не ни е обичал. Още от самото начало ни е използвал.

Ерика стисна Крис и Сол за ръцете.

— Някой от вас ще благоволи ли най-накрая да ми каже за какво става дума?

— Ще ти отнеме цял живот — каза Крис. Той се отпусна на канапето и изстена.

Дъждът все по-силно се лееше, така че утринта беше доста мрачна. Елиът стоеше на прозореца на кабинета си, потънал в мисли, далеч от бурята във Вирджиния. Кожата му изглеждаше сива като дъжда. Някой почука на вратата зад него. Не се обърна да види кой е влязъл.

— Нещо странно, сър. Не зная какво да правя, но реших да ви съобщя за това. — Гласът принадлежеше на помощника на Елиът.

— Май новините не са добри? — каза Елиът.

— Има пробив в охраната на Агенцията за национална сигурност. Вчера главният им програмист е бил намерен в квартал с порно-заведения. Халюцинации. Полицията смята, че е бил надрусан и са го прибрали в психиатрия, докато се оправя. Тази сутрин вече е добре, но не си спомня как е отишъл там, нито пък да е вземал наркотици. Разбира се, може и да лъже, но...

— Скополамин — каза Елиът и се обърна към него. — Давай по същество.

— Снощи, докато той е бил в психиатрията, някой е използвал кодовете му, за да се добере до компютъра на Агенцията. Там обаче има система, която може да засече кой е търсил информация. Това е и проблемът. Който и да е искал информация, не е търсил класифицирани данни. Трябвали са му най-важните факти от досиетата на осемнадесет мъже. Тъй като вие сте организирали обучението и подготовката им, Агенцията смята, че трябва да знаете нещо. Освен това, сър, две от имената са Ромул и Рем.

Елиът тъжно стоеше зад бюрото си.

— Също Кастор и Полидевк, Кадъм и Киликс.

— Да, сър, точно така — Помощникът беше объркан. — Как така знаете?

Елиът си мислеше за Кастор и Полидевк, които стояха пред вратата на кабинета и го пазеха. После се замисли за Сол и Крис.

— Те приближават. Сега вече знаят какво да търсят и няма да им трябва много време, за да разберат и сглобят всичко.

Той с мъка се обърна към дъжда, който се стичаше по прозореца.

— Господ да ми е на помощ, когато разберат.

После тихо добави:

— *Господ на всички ни да помага!*

[1] Кибуц — Еврейска община — Б. пр. ↑

[2] Кашер — ресторант или магазин за специална еврейска храна, приготвена според религиозните изисквания ↑

[3] Маца — безсолни и безквасни хлебчета, които се ядат през време на еврейската пасха. ↑

КНИГА ТРЕТА
ПРЕДАТЕЛСТВОТО

РЕДОВНОТО ОБУЧЕНИЕ НА ЕДИН ОПЕРАТИВЕН СЛУЖИТЕЛ

В 17.00 часа на 23 декември 1948 година Американското военно разузнаване в Ноум, Аляска, взе вечерната прогноза за времето от руските пристанища във Владивосток, Охотск и Магадан. Въздушните сили използваха тези рапорти заедно с прогнозите от японските пристанища, за да планират нощните изпитателни полети на самолетите Б-50. Руските прогнози съобщаваха за необичайно топло време. Нямахме нищо обезпокоително.

Седем минути по-късно всички честоти бяха заглушени от един усилен сигнал на руската военноморска база във Владивосток към тяхна подводница в морето. Кодирано и непривично дълго за руско комюнике, съобщението беше твърде необичайно за американското военно разузнаване в Шепърдс Фийлд, Ноум. Те се заеха с дешифрирането му и не обърнаха внимание на японските доклади за времето. Както обикновено подготвиха четири самолета Б-50 за изпитание на системите, предпазващи от заледряване при височинно летене.

В 19.00 часа студен сибирски фронт и вятър със скорост над 70 възела удари и четирите самолета. Всички системи, предпазващи от заледряване, отказаха. Нито един самолет не се върна в базата. Водещият, „Сют Лейди“, беше пилотиран от майор Джералд Килмууни. Когато новината за неговата гибел пристигна в Осма база на Военновъздушните сили в Тъксън, Аризона, генерал Максуел Липейдж се обади на отец Хю Колинс. Той беше свещеник на Римокатолическата църква във Филадельфия и трябваше да събщи новината на госпожа Дороти Килмууни и тригодишния ѝ син Крис. Генералът поръча на свещеника да каже на съпругата на Джери, че страната е загубила най-прецизния стрелец по подвижни мишени, който той е познавал.

Две години по-късно — 1950. На улица „Калканлин“ във Филадельфия са подредени една до друга тридесет къщи. Отвратително място, за да играе там дете. Улицата е мрачна и тясна. В пясъка и пепелта от въглища по земята могат да се открият ръждясали пирони, счупени стъкла, тор от пльхове. Буренясалите пукнатини по тротоара се превръщаха в дълбоки цепнатини по бордюра и цели кратери на пътя. Някъде към средата на пряката, в най-тъмната част, беше разнебитеното жилище на Дороти Килмууни.

Къщата бе претрупана с маси: маса за карти, инкрустирана със седеф; ъглови маси; трикраки масички; маса за кафе със следи от цигари по целия плот; висока маса за чай, набутана срещу металната центрофуга на пералнята в банята; маса за хранене; кухненска маса с хромиран обков, покрита с мушама и с пластмасова фруктиера върху нея, пълна с восъчни плодове. Зад изкуствените плодове имаше купища умрели мухи. Подобни купчини имаше и на всички други маси в къщата. На всяка маса до купчините мухи бяха подхвърлени парченца остарял изсъхнал салам, накъдрен като стърготини от кедрово дърво.

Първото нещо, което направи Крис в това горещо августовско утро, беше да отвори прозореца на всекидневната и да сложи на перваза една тлъста, обезглавена сардина. Когато майка му го остави самичък през юли и замина, за да прекара лятото в Атлантик Сити, в хладилника имаше парче салам, няколко консерви супа, сардини и няколко кутии бисквити в бюфета. Беше оставила и пари на съседите и ги помоли да се грижат за Крис. До края на юли те изхарчиха парите и зарязаха Крис. Той мразеше този салам. Доста време го използваше, за да примамва мухите в къщата. Но и те като него не обичаха този салам. Използваше и тор от пльхове, защото мухите го харесваха, но той пък изсъхваше по-бързо и от месото. Сардините, обаче се оказаха идеални. Към девет тази сутрин можеше да се похвали с новата купчина мухи на масата за кафе. Беше ги убил с едно дълго парче гума от жартиер на майка си.

В най-вълнуващия момент на лова, когато Крис се опитваше да запази равновесие, кацнал на ръба на една ъглова маса и насочил гумата си към една по-умна муха, която винаги излиташе малко преди да я удари, той усети непознато движение на улицата и се загледа през прозореца към една голяма зловеща черна кола, паркирана пред дома

му. Той се гордееше, че въпреки петте си години можеше да различи Хъдсън Хорнет от Уосп, Студебейкър от Уили и Кейсър-Фрейзър. Тази беше Пакард, модел 1949 година и огромното ѝ туловище изпълваше тясната улица. На шофьорското място седеше едър мъж във военна униформа. Грамадното му тяло, подобно на претъпкан чувал, като че ли всеки момент щеше да се претърколи на пътя. Изправи се и докато проучваше шумотевицата наоколо, повдигна задната част на панталоните си. Леко прегърбен, той се наведе напред, заобиколи покрай задните калници на Пакарда и отвори предната врата. Оттам бавно слезе висок слаб мъж със сивкав тен, облечен в доста измачкана офицерска мушама. Лицето му беше слабо, с тънки устни и закривен надолу нос.

Крис не ги чу какво си говорят, но начина, по който гледаха къщата му го изнервяше. Той се приближи пълзешком от масата към прозореца. Когато мъжете слязоха от колата и тръгнаха по разтрошения тротоар, той се обърна и побягна в паника. Заобиколи една маса за чай, после кухненската маса и се втурна към крайната врата за мазето. Тя скръцна, когато той я затвори. Крис си остави един процеп, широк колкото да си вкараш пръста, за да може да наблюдава кухнята и трапезарията. В тъмнината на стълбището, където миришеше на гнили картофи, той изведнъж се изплаши, че непознатите може да го открият по биенето сърцето му.

Входната врата издрънча, когато те почукаха. Той задържа дъха си и се протегна към въжетото, минаващо от трапезарията през кухнята към стълбите. Нямаше време да заключи входната врата, но пък си имаше други начини за защита. Той стисна въжетото. Входната врата изскърца и се отвори. Плътен мъжки глас попита:

— Има ли някой тук?

В коридора се чу трополене от приближаващи тежки стъпки.

— Видях момчето на прозореца.

Сенките им се появиха в трапезарията.

— Какво им е на всичките тези маси? Господи, мухи.

Крис се приведе и погледна през цепнатината на вратата към мръсния линолеум и мрежата на пода в трапезарията. Откакто майка му замина, той правеше тази мрежа, когато не убиваше мухи. Вземаше връв от хвърчилата в парка Кенсингтън, корда от празните парцели, въже и връзки за обувки от кофите за боклук, прежда и конци от

чекмеджетата в скриновете на съседите, канап от фабриката в долния край на улицата, въжета от просторите в близките дворове. Беше ги съединил — дълги парчета, къси парчета, дебели и тънки, за да направи тази огромна мрежа. Майка му обеща да се върне. Каза, че ще донесе мидени раковини и снимки, страшно много снимки. И в деня, когато тя се върне, той ще я хване в мрежата и ще я държи така докато не му обещае, че никога повече няма да заминава. Очите му смъдяха, като гледаше двамата мъже да влизат в трапезарията и да стъпват по мрежата. Ако можеше да оплете майка си...

— А какъв е този канап и всички тези неща по пода?

Крис дръпна въжето. Беше го прикрепил към столовете, наслагани край масите. Когато паднаха, те изтеглиха една връв, прекарана през шнура на лампата и повдигнаха краищата на мрежата. През шума на трополящите столове, мъжете извикаха:

— Какво става? Исусе Христе!

Крис се изпъчи, готов да закреши от радост, но внезапно се намръщи. Мъжете се превиваха от смях. През цепнатината на вратата той видя как униформеният хвана мрежата, разкъса възлите, отдели канапа и се освободи от въжетата.

Сълзи опариха страните му. Бесен, той запълзя надолу по тъмните стълбите на мазето. Ръцете му трепереха от ярост. Ще ги накара да съжаляват. Тъпкано ще им го върне, че се смеят.

Вратата на мазето изскърца и се отвори. Светлината едва проникваше до дъното на стълбището. През една дупчица в сандъка за въглища, той наблюдаваше сенките им да се смъкват надолу. Продължаваха да се смеят. Някой сигурно им е казал всичко за него, помисли си той. Как е откраднал въжетата от просторите, конците, канапа, дори къде би се скрил. Ключът на лампата в мазето не работеше, но те като че ли знаеха и това. Носеха фенерче и разглеждаха плесенясалото мазе, дебнеха го.

Той изпълзя назад към най-потайния ъгъл на сандъка за въглища. През лятото беше празен. Но дори и така, прах и песьчинки го дращеха по краката под гуменките. Сноп светлина пресече пътя му. За да я избегне, той стъпи на един къс от въглищата. Глезенът му се изкриви. Крис загуби равновесие и се блъсна в една от стените.

Светлината се приближи. Забързани стъпки. Не! Измъкна се от една ръка, но когато се опита да излезе от сандъка, друга ръка го

стисна за рамото. Не! Хленчейки, той зарита, но докосваше само въздух и започна да се дърпа, когато ръцете се извъртяха и го повдигнаха.

— Нека да те изведем на светло.

Той се бореше неистово, но ръцете стискаха раменете и краката му. Успя само да се сгърчи и да удари глава в гърдите си, докато мъжете го мъкнеха нагоре по стълбите. След мрака той замига срещу слънчевата светлина, навлизаща от кухненския прозорец. Плачеше.

— Успокой се — каза дебелият мъж в униформата, пухтящ от усилието.

Този с мушамата се намръщи като видя полепналите в катран гуменки на Крис, кирливите му панталони, мръсната му коса. Извади носна кърпа и избърса сълзите и въглищния прах от лицето на Крис.

Крис отблъсна ръката му и се опита да изглежда толкова силен и висок, колкото позволяваше дребното му телце.

— Не е смешно!

— Какво?

Крис зяпна мрежата в трапезарията.

— Аха. Разбирам — каза цивилният. Гласът му звучеше приятелски, въпреки студените очи и болнаво лице. — Ти ни чу да се смеем.

— Не е смешно! — извика Крис.

— Не, разбира се, че не — каза мъжът в униформата. — Ти погрешно си ни разбрал. Ние не се смеехме на теб. Напротив, идеята за мрежата е много добра. Естествено, можеше да използваш и похубав материал. Няколко урока по дизайн и маскировка ще ти дойдат добре. Но идеята... За това се смеехме. Не на теб, а за теб. Един вид възхищение. Ти си смело момче. По начина, по който се справяш, мога да кажа, че си син на Джери, макар че не приличаш на него.

Крис не разбра много от думите. Той се намръщи, сякаш мъжът в униформата се опитваше да го изиграе. Много отдавна, припомни си бегло, някой му беше казал, че е имал баща. Но никога не беше чувал за човек, наречен Джери.

— Разбирам, че не ми вярваш — каза мъжът. Опъна крака и прибра ръце до бедрата си като ченге. — По-добре да се представя. Аз съм Максвел Липейдж.

Това име, както и Джери, не означаваше нищо. Крис го загледа подозрително.

Мъжът погледна озадачено.

— Генерал Максвел Липейдж. Сигурно знаеш. Най-добрият приятел на баща ти.

Крис го загледа още по-сурово.

— Искаш да кажеш, че никога не си чувал за мен? — учуди се мъжът, обърна се към високия сиволик цивилен и вдигна безпомощно ръце: — Не ме бива много за това. Може би ти ще му обясниш?

Цивилният кимна. Пристъпи напред и се усмихна.

— Аз съм Тед Елиът, сине. Но ти можеш да ме наричаш просто Елиът. Както всичките ми приятели.

Крис го погледна с недоверие.

Мъжът, наречен Елиът, извади нещо от мушамата си.

— Предполагам, че всички момченца обичат шоколад. Особено „Бейби Рут“. Искам да съм твой приятел — протегна ръката си Елиът.

Обезпокоен, Крис се преструваше, че не го интересува и отказваше да погледне шоколада.

— Хайде, вземи го — каза мъжът. — Аз вече изядох един. Хубав е.

Крис не знаеше какво да направи. Единственият съвет, който майка му някога му бе давала, бе да не взема сладки неща от непознати. Но цяла седмица не беше ял нищо друго освен остарели бисквити. Главата му олекна. Куркането в стомаха му продължаваше. Той грабна шоколадовите пръчки преди да се усети.

Мъжът, наречен Елиът, се усмихна.

— Ние дойдохме, за да ти помогнем — каза Липейдж. — Знаем, че майка ти те е напуснала.

— Тя ще се върне!

— Ние сме тук, за да се погрижим за теб — Липейдж погледна мухите с отвращение.

Крис не разбра защо Елиът затвори прозорците. Дали щеше да вали? Усети, че е изпуснал оръжието си — гумената лента, едва когато Липейдж хвана ръката му. Те го изведоха на верандата. Липейдж го държеше, докато Елиът заключи вратата. Той забеляза как госпожа Кели наднича от съседния прозорец и после бързо се скрива. Спомни си, че никога преди не го е правила и внезапно го достраша.

Крис седна на предната седалка в колата между двамата мъже и се загледа първо в тежките обувки на Липейдж, после в сивите райета на вратовръзката на Елиът и накрая в дръжката на вратата. Мисълта да избяга изчезна веднага, щом колата потегли и той очарован загледа как Липейдж сменя скоростите. Никога преди не се беше возил в кола. Индикаторите на таблото, движението на хора и превозни средства навън го увлече. Преди да може да усети, че са пристигнали, Липейдж паркира пред една грамадна сграда с колони, която напомняше на Крис за пощенска станция. Направляван от Липейдж, който здраво го беше стиснал за рамото, Крис вървеше между двамата мъже през мраморни коридори, очертани с пейки. Подминаваха ги мъже и жени, които бяха облечени като за църква. Те носеха снопове хартия и неща, подобни на малки куфарчета.

Една млада жена седеше на бюро зад матова стъклена врата. Тя каза нещо в една кутия зад телефона, после отвори друга врата и Крис заедно с двамата мъже минаха навътре. Във вътрешния офис зад друго бюро седеше стар мъж с бяла коса и мустачки, тънки като молив. Този офис беше по-голям и на едната стена имаше американски флаг, а другата бе покрита с дебели книги в кожени подвързии.

Мъжът погледна нагоре, когато Крис пристъпи напред. Прегледа някакви книжа.

— Да видим сега. Да — прочисти гърлото си той. — Кристофър Патрик Килмууни.

Уплашен, Крис не отговори. Елиът и Липейдж едновременно казаха:

— Да.

Крис се намръщи от смущение.

Мъжът проучи Крис, после се обърна към Липейдж и Елиът.

— Майка му го изоставила... — той прокара пръст по един лист хартия. Гласът му беше изненадан, неодобряващ. — Преди петдесет и един дни?

— Точно така — каза Елиът. — Майка му заминала с някакъв мъж за уикенда на Четвърти юли. Не се е върнала.

Крис продължи да се обръща ту към единия, ту към другия, като чакаше да чуе какво ще кажат нататък.

Мъжът хвърли поглед към календара и почеса бузата си.

— Има ли по-големи братя или сестри, някакви роднини, които да се грижат за него?

— Не — отговори Елиът.

— И цялото лято? Как е оцелял тогава?

— Ял е сардини, салам и е убивал мухи.

Мъжът изглеждаше потресен.

— Убивал...? А майка му? Тя работи ли някъде?

— Тя е проститутка, Ваше благородие.

Още една дума, която Крис не разбираше. Завладя го любопитство. Проговори за пръв път откакто беше в кабинета.

— Какво е проститутка?

Те се обърнаха и не му отговориха.

— А баща му? — попита мъжът.

— Той загина преди две години — отговори Липейдж. — Всичко е в досието му. Сега разбирате защо Министерството на социалните грижи предлага той да стане повереник на града.

Мъжът затропа с пръсти по покритото със стъкло бюро.

— Но нали аз трябва да реша това и не разбирам защо Министерството на социалните грижи ви е изпратило на това дело, вместо своите представители. Какво общо има правителството с това?

Липейдж отговори:

— Баща му беше майор от военновъздушните сили. Загина при изпълнение на служебния си дълг. Бяхме приятели. Г-н Елиът и аз сме... ние сме нещо като... е неофициално осиновихме детето, така може да се каже. Като оставим майка му настрана, ние сме най-близкото подобие на семейство, което той има. Тъй като службата ни не ни позволява да го отгледаме сами, искаме да сме сигурни, че някой ще се грижи за него както трябва.

Мъжът кимна.

— Вие знаете къде ще бъде изпратен.

— Знаем и одобряваме — каза Елиът.

Мъжът погледна Крис изучаващо и въздъхна.

— Много добре.

Той подписа лист хартия, пъкна го в една папка, заедно с много други листи и я подаде на Липейдж.

— Крис... — помъчи се да каже той, но не можеше да намери думи.

— Аз ще му обясня. Когато отидем там.

— Какво ще ми обясниш? — Крис започна да трепери.

— Благодаря ви — обърна се Липейдж към мъжа.

Преди Крис да разбере какво става, Липейдж го обърна към вратата. Крис беше объркан. Отново го изведоха навън в коридора и минаха покрай зелените стъклени врати, които му напомняха за банката или пощенската станция на ъгъла. *Но къде беше сега?* — помисли си той. Къде отиваше?

Черната метална порта беше висока и широка. Пръчките ѝ изглеждаха дебели, колкото китката на Крис, а разстоянието между тях толкова малко, че той разбра — никога няма да може да се промъкне през тях. Отляво на една желязна табела пишеше:

УЧИЛИЩЕ ЗА МОМЧЕТА

„БЕНДЖАМИН ФРАНКЛИН“

Вдясно имаше друг надпис:

„УЧЕТЕ ГИ НА ПОЛИТИКА И ВОЙНА, ЗА ДА
МОГАТ СИНОВЕТЕ ИМ ДА УЧАТ МЕДИЦИНА И
МАТЕМАТИКА“

ДЖОН АДАМС

Под тази табела, във високата каменна стена, която като че ли нямаше край и в двете посоки, една тежка врата водеше към подобна на караулно помещение стая, препълнена с купчини вестници, пощенски чували и пакети. Един мъж по долна фланелка килна кондукторското си кепе, усмихна се и продължи да сортира пратките. Липейдж и Елиът не промълвиха. Поведоха Крис за ръка направо през стаята и отвън по една слънчева ливада към огромна тухлена сграда.

— Това ще бъде твоето училище някога — каза Липейдж на Крис. — Но засега само ще те запишем там.

Над входа на сградата, в камъка, бяха издълбани думите:

МЪДРОСТ ЧРЕЗ ПОСЛУШАНИЕ,
СЪВЪРШЕНСТВО ЧРЕЗ СМИРЕНИЕ

Беше едва дванадесет и половина, затова те седнаха на една стара дъбова пейка. Повърхността ѝ беше излъскана и полирана. Пейката беше твърда, със заоблени краища и Крис се подхлъзна надолу, докато краката му се провлачиха по земята. Неспкоен, той гледаше втречено часовника на стената, усещаше всяко движение на стрелката напред. Глухият шум при всяко отместване, като че ли се усиливаше. Напомняше му на звуците в месарница.

Една жена пристигна в един часа. Носеше ниски обувки, обикновена пола и пуловер. За разлика от майка му не използваше червило и косата ѝ не беше къдрава, а опъната назад и събрана в кок. Тя едва погледна Крис преди да влезе в кабинета си заедно с Липейдж.

Елиът остана с него на пейката.

— Хващам се на бас, че двата хамбургера, които ти купихме не са те нахранили. Изяж шоколадовите пръчки, които ти дадох.

Крис приведе рамене. Гледаше упорито стената пред себе си.

— Знам — каза Елиът. — Ти си мислиш, че е по-хитро да ги запазиш, докато огладнееш отново. Но тук ще те хранят — по три пъти на ден. А що се отнася до шоколадовите пръчки, ще ти донеса още следващия път, когато дойда да те видя. Предпочиташ ли някой друг вид?

Крис бавно се обърна. Този висок мъж със сива кожа и тъжен поглед го смущаваше.

— Не мога да обещаая, че ще те посещавам често — каза Елиът. — Но искам да знаеш, че съм твой приятел. Искам да мислиш за мен като... да речем все едно, че замествам баща ти. Някой, на който можеш да разчиташ, когато имаш проблеми; някой, който те харесва и ти мисли доброто. Трудно е да се обяснят някои неща. Вярвай ми. Един ден ще разбереш.

Очите на Крис запариха.

— Колко време ще бъда тук?

— Доста дълго.

— Докато майка ми дойде да ме вземе ли?

— Не мисля... — Елиът сви устни. — Майка ти е решила да те остави на грижите на града.

Сега Крис отвори широко очи.

— Тя къде е?

— Ние не знаем.

— Тя умряла ли е? — Крис така отчаяно чакаше да чуе отговора, че трябваше да мине малко време, докато разбере, че плаче отново.

Елиът го прегърна.

— Не, но ти повече няма да я виждаш. Доколкото знаем е жива, но ти трябва да свикнеш да мислиш за нея като за мъртва.

Крис захлипа по-силно, задушаваше се.

— Но ти не си сам — Елиът го притисна по-здраво. — Аз ще се грижа за теб. Винаги ще бъда близо до теб. Ще се виждаме често. Аз съм единственото семейство, което ти имаш.

Крис се отдръпна от ръката на Елиът, когато вратата се отвори. Липейдж пристъпи напред, като се ръкуваше с жената. Сега тя носеше очила и държеше досието на Крис.

— Благодаря за помощта.

Обърна се към Елиът.

— За всичко са се погрижили — сега се обърна и към Крис. — Ще те оставим с мис Халахан. Тя е много мила и съм сигурен, че ще ти хареса.

Той стисна ръката на Крис. Крис потрепера от напрежение.

— Подчинявай се на по-висшите от теб. Нека баща ти да се гордее с теб.

Елиът се наведе и докосна рамото на Крис.

— Нещо по-важно. Нека аз да се гордея с теб — гласът му беше нежен.

Когато двамата мъже се отдалечиха по коридора, Крис премигна смутено през сълзи и усети сигурността на шоколадовите пръчки в джоба си.

Прекалено много неща, за да ги премисли. Дворът на училището — четиридесет и три акра, бе разделен от самотен път. Мис Халахан каза на Крис, че трябва да повървят доста, докато стигнат от сградата на училището до пансиона. Той едва се държеше на краката си. Пътят

беше съвсем празен, сякаш всеки момент щеше да започне парад, но по маршрута нямаше трибуни, нямаше зрители, само огромни дървета от двете страни, като чадъри, които предпазваха Крис от слънцето.

Въпреки всичките обяснения, той се чувстваше заблуден. Срещу училището имаше група сгради, които образуваха „жилицата и столовата“, както бе казала тя. Вляво беше големият каменен „параклис“, а нататък по пътя — „лазаретът“. Ветрецьт беше слаб, спиран от множеството постройки, но докато вървеше след мис Халахан покрай гимнастическата зала в средата на двора, внезапно го удари свиреп горещ порив, който се издигна над игрищата в другия край на пътя. Той видя футболните врати, пистите за бягане с препятствия, бейзболните постове. Беше изненадан от липсата на пръст. Всичко около него беше едно огромно бетонно пространство.

Слънцето прежурияше, когато Крис мина край „оръжейната“ и „енергийната станция“ с пушечите ѝ комини и планини от въглища. Краката го боляха, когато най-накрая стигнаха края на пътя. Загледа се в мрачната сива сграда, наречена от нея „интернат“ и го обзеха неприятни предчувствия. Тя трябваше да го дръпне за съпротивляващата се ръка, за да го заведе надолу по едно ехтящо стълбище до подземна зала, миришеща на восък. Той се взря напрегнато и видя още дузина други момчета, някои по-големи, други по-малки. Всички бяха дрипави като него.

— Ти пристигна точно навреме — каза мис Халахан, — за седмичното въвеждане. Иначе щеше да се наложи да го повтаряме отново само заради теб.

Крис не разбра. „Въвеждане“ беше още една дума, която не бе чувал. Не му харесваше как звучи. Изнервен, той седна на една скрибуцаща седалка. Усети, че и другите момчета следват инстинкта си като него и стоят настрана един от друг. Залата бе неестествено тиха.

Един възрастен мъж, облечен в панталон в цвят „каки“, риза и тъмнокафява вратовръзка излезе напред към средата на сцената. Той застана пред подиума и Крис отново видя американския флаг. Възрастният мъж държеше полицейска палка в едната си ръка. Представи се като полковник Дъглас Долти — директор на интерната и отговорен за приемането. Започна речта си с вицове за животни и спорт. Няколко момчета се засмяха. Полковникът дръзна да

предположи, че доста спортни звезди знаят за училището и биха го посетили при удобен случай. Въпреки безпокойството си, Крис с изненада откри, че му е интересно. Кожата на лицето му се опъна от изсъхналите сълзи. Полковникът разказа една история (неразбираема за Крис) за някакво място, наречено древна Гърция и триста войници, наречени спартанци, които загинали героично, опитвайки се да задържат персийската армия при проход, наречен Термопили.

— Господа, аз ще ви покажа за какво е това училище — завърши той.

Той подреди момчетата в две редици и ги поведе навън, надолу по пътя към сградата за професионално трудово обучение. Там *новаците*, както разбраха, че ги наричат, разгледаха леярната, където момчета пълнеха калъпи с чугун. В печатарския цех други момчета подготвяха отпечатването на следващия брой на училищния вестник. Крис видя дърводелския и машинния цех, автомонтърската работилница. Мина и през шивашкия цех, обуцарския цех, пералнята. Дори там групата бе поразена от шума и енергичността, значимостта на децата като тях, които вършеха работа. Прииска им се да изпробват машините.

Но полковникът остави най-интересното за края. С горда усмивка той ги заведе до оръжейната. Показа на Крис и другите излъсканите до блясък пушки „Енфийлд“ модел 1917, които те скоро щяха да носят; сабите; военните униформи в метално сиво с искрящи бели якички, които щяха да облекат в ученическия взвод. Тук Крис бе изпълнен е особено страхопочитание. Никое от момчетата не проговори. Крис вдишваше силната сладникава миризма на оръжейно масло. Уважението, което отдаваха на този възрастен мъж сега, беше същото, което щяха да му покажат и в деня на завършването си, когато щяха да се запишат в армията на въздушните десантчици или Втора военноморска дивизия. Уважението щеше да се превърне в обич. Отгледани в мъжка среда, в спартанската атмосфера на „Франклин“, обичта щеше да се превърне в патриотизъм и гордост. Страхът от многобройните наказания скоро щеше да стане нещо обикновено и накрая нямаше да има значение. Блясъкът на ножниците на сабите, властното привличане на пушките, отличителните знаци и нашивките щяха да родят вълнение, да слоят всички елементи на героизъм и

преданост, за да произведат мъжете, които „Франклин“ щеше да предаде на външния свят.

— Не можем да ви оставим само да гледате, нали? — каза полковникът.

Докато ги водеше към друга сграда, той продължи да им говори усмихнат. Там раздаде на всяко момче по два чифта обувки — черни, високо изрязани, с връзки, подобни на военни боти. Даде им и по една бяла риза, три обикновени ризи в различни цветове, по четири панталона, бельо и чорапи, по четири носни кърпи и всичко това опаковано в стегнат вързоп с една дълга памучна нощница. С обувки, праметнати около врата, и вързопите с дрехи, притиснати към гърдите, те напомняха на миниатюрни военновъздушни десантчици, които смело крачеха през горещия вятър и бързаха обратно по пътя към пансиона.

Бръснарят ги чакаше. Когато свърши, пет сантиметра от кожата на главата на Крис се показва над ушите му. Той изглеждаше като токущо уволнен от лагера новобранец. Беше изнервен и засрамен. Разгледа другите момчета, те също го разгледаха. Крис се изпъна, погледна се в огледалото и видя новопридобитите си строги черти и неочаквано се почувства много атлетичен, странно уверен в себе си.

Следваха душове. Малкото помещение, облицовано с плочки и инсталация беше без кранчета — водата се контролираше от възпитателката. Тя надничаше от време на време и въртеше крановете. Мъжът, който ги придружаваше, им каза да се съблекат и да струпат дрехите си в един голям платнен чувал в края на стаята. Крис се засрами. Никога не беше стоял гол пред друг човек с изключение на майка си. Очите му се насълзиха отново, като си спомни за нея. Опита да се прикрие с ръце и видя, че и другите правят същото. Но възпитателката и придружаващият ги не обръщаха внимание на голотата им и това го озадачи.

Скупчени в малката баня, те с усилие се опитваха да не се докосват един друг. Беше невъзможно, защото се боричкаха за сапуните и после отново се пъхаха под мощните горещи душеве. Парата бе толкова гъста, че Крис едва виждаше другите момчета. Водата рязко спря. Крис объркан излезе от банята заедно с другите. Те

се свиваха, защото вече им беше студено. Придружителят им раздаде хавлии и посочи към една голяма кофа пълна с нещо лепкаво със сладка миризма — студен крем, както той го нарече. Каза им да намажат лицата си, ръцете, краката и всички зачервени и наранени места. Крис внезапно забеляза, че платненият чувал, където той и другите бяха оставили дрехите си, е изчезнал. Никога повече не видя нацапаните си с катран гуменки и мръсната риза.

Нито пък шоколадовите пръчки.

Искаше му се да закрещи, защото се чувстваше излъган и предаден. Единственото нещо, за което си мечтаеше, беше да изяде шоколадовите пръчки.

Нямаше време да се самосъжاليا. Ръководителят им взе хавлиите и ги поведе голи и треперещи от съблекалнята нагоре по стълбите към една голяма стая с много легла, подобни на койки и подредени край стените. Всяко легло имаше по две полици и чекмедже. Прозорците бяха с решетки. Обезкуражен, Крис облече сивата вълнена риза и панталона, обу си чорапите. Въпреки че се чувстваше неудобно в новите боцкащи дрехи, той с учудване загледа другите момчета. Всички си приличаха — само косите и тена на лицата бяха различни. Не знаеше защо, но като че ли това му вдъхна увереност.

Ръководителят им обясни програмата. Ставане в 6.00 часа, закуска в 7.00, училище от 8.00 до 12.00, обяд до 12.30, почивка до 1.00. Училище до 5.00, игра до 6.00, после вечеря и занимания в учебната зала, лягане в 8.00.

— Докладвайте ми веднага за всяко неразположение, сърбеж, кървящи венци и каквато и да е болест. Утре ще ви науча как да оправяте леглата си, така че сега мога да го прескоча. Първите няколко седмици ще спите с мушамени чаршафи — просто за всеки случай.

Ръководителят ги поведе под строй от пансиона към столовата. Там се сляха със стотици други деца с всякакъв ръст, на различна възраст, но всички облечени в сиви дрехи и с много късо остригани коси. Досега те бяха в час. Въпреки че бяха много, столовата остана странно тиха, докато момчетата минаваха край шублерите е табли, за да получат храната си.

Крис запуши уста, когато видя първото ядене, което трябваше да изяде тук. Едно момче спомена риба тон на фурна. Друго измърмори:

брюкселско зеле. Крис не беше чувал за такива неща преди. Но тази зелена каша беше покрита е някаква бяла гадост и миришеше на повръщано. Той седна с групата си зад една маса, покрита с мушама. Не искаше да яде и се зазяпа в солницата, когато усети нечия сянка над себе си.

— Всеки трябва да яде, защото иначе го наказват — изръмжа плътен глас зад него.

Крис трябваше да се замисли над думите. Постепенно разбра. Видя как другите момчета го гледат и осъзна, че ако не яде, ще обвинят другите заради него. Той се пребори със себе си и сподави напрежението в гърлото си. Бавно повдигна вилицата. Загледа втренчено бялата каша. Спря да диша, докато сдъвче и преглътне и това някакси помогна.

Казаха им, че след вечеря ги чака развлечение. Кино. Крис никога не беше гледал филм, както и не се беше возил в кола преди. Скупчи се с другите момчета. Очите му се разшириха от удоволствие. Черно-белите образи магически трептяха на екрана. Гледаше военна история — казваше се „Бойните морски оси“ с участието на актьор на име Джон Уейн. Другите момчета като че ли знаеха кой е той и му ръкопляскаха. Бяха във възторг. Сърцето му биеше силно. Стрелба и експлозии. Другите деца крещяха радостно. Хареса му много.

През нощта, когато си легна в долната койка, се замисли. Къде ли беше майка му? Опита се да разбере какво прави тук. Припомни си думите на Липейдж, че баща му загинал в нещо, наречено служебно задължение. Изплашен и озадачен, той чу едно момче от другата страна да хлипа. Крис усети и собствените си сълзи в ъгълчетата на очите — горещи и горчиви. Едно по-голямо момче кресна:

— Спи да ревеш! Искам да спя!

Крис изтръпна от притеснение. Когато осъзна, че голямото момче вика на детето до него, той преглътна мъквата си, затвори очи, твърдо решен да не предизвиква внимание, да бъде един от тези, които не плачат. Искаше му се да бе накарал Липейдж да му обясни защо нарича майка му проститутка и от цялото си сърце желаше тя да се върне от Атлантик Сити и да го отведе оттук. Успя да сподави тъгата си. Но в съня си видя Елиът да му дава шоколадова пръчка „Бейби Рут“.

— Аз съм за „Филис“^[1] — каза едно момче вдясно от Крис.

Крис стоеше на колене с групата си в задната част на стаята на първокласниците. Те сглобяваха ребуси — повечето бяха карти на САЩ с рисуване на картинки царица и ябълки, фабрики, мини, петролни кладенци. Понякога картите бяха на страни, за които Крис никога не беше чувал — например Китай, Корея, Русия. Картинките бяха ярко оцветени и той бързо се научи да ги сглобява. Не беше ходил на училище преди и въпреки оплакванията, които беше слушал от по-големите момчета, си мислеше, че ще му хареса. Поне за кратко време. Противно на думите на Елиът, той вярваше, че майка му ще дойде и ще го заведе вкъщи.

Момчето, което каза, че е за „Филис“ изглеждаше дори по-слабо от Крис. Лицето му бе толкова мършаво, че очите му изпъкнаха. Когато то се засмя в очакване на одобрението на другите, Крис видя, че му липсват няколко зъба. Но когато детето видя, че никой не му отговаря, усмивката му бързо се стопи, заменена от унижение.

Проговори друго момче. Вляво от Крис. Беше на същата възраст като другите деца в групата, но по-едър — не само по-висок, но и по-тежък от останалите. Косата му беше най-тъмна, лицето — най-мургаво и прямо, гласът му — най-плътен. Казваше се Сол Гризман. Предната вечер в интерната Крис чу едно по-голямо момче да прошепва, че Гризман е евреин. Крис не знаеше какво означава.

— Какво ти става? — каза единият. — Ти откъде си? Евреин?

Крис все още не знаеше какво означава.

— О, за Бога! — отвърна другият. — Не знаех, че ирландците могат да са толкова тъпи.

Когато Крис попита какво е ирландец, по-голямото момче си тръгна възмутено. Сега Сол каза:

— Аз съм за всички отбори! И имам бейзболни карти, за да го докажа!

Той бръкна под ризата си и извади ръцете си пълни с карти.

Другите момчета замигаха удивено. Те спряха да съединяват картинки, хвърлиха бързи погледи към възпитателката, която седеше зад бюрото и четеше книга. Сигурни, че тя не ги гледа, те се наведоха напред виновно и загледаха с благоговение бейзболните карти. Сол ги показваше една по една: снимки на мъже по екип, размахващи

бейзболни палки, тичащи или улавящи топката. Йоги Бера, Джо Ди Маджио, Джаки Робинсон — все имена, нечувани от Крис. На гърба на всяка карта бяха написани кратките им биографии — колко обиколки са направили, колко аута са спасили. Сол с наслада гледаше как другите се възхищават на съкровищата му, но не им даваше да ги докосват. Всеки път, когато някой посегнеше, той ги дръпваше с уважение.

— Той е играл преди другите и беше по-добър — каза Сол.

Крис погледна бегло мъжката на снимката, а после и името отдолу — Бейб Рут. Нервен, защото не знаеше нищо за тези играчи, той се опита да измисли и каже нещо, за да накара другите деца да го приемат.

— Наистина — кимна Крис мъдро. — Кръстили са на него едни шоколадови пръчки.

За момент си спомни сиволикия мъж, наречен Елиът.

— Какво? — намръщи се Сол.

— Шоколадови пръчки. „Бейб Рут“.

— Те са „Бейби Рут“.

— И аз това казах.

— Не е същото. Той се казва Бейб. Не Бейби.

— И какво от това?

— Шоколадовите пръчки са кръстени на нечие бебе, което се е казвало Рут.

Крис се изчерви. Другите му се присмяха, сякаш са знаели тайната. Възпитателката вдигна очи от книгата и ги погледна заплашително. Сол припряно пхна картите под ризата, докато другите момчета бързо се наведоха да подреждат отново картинки. Възпитателката се изправи и тръгна застрашително към тях. Тя се извисяваше над тях и това безпокоеше Крис. Продължи да ги наблюдава доста време преди да се върне на бюрото си.

— Как успя да запазиш картите? — попита едно момче Сол, когато класът, подреден в две редици, отиваше на обяд.

Другите хлапета се напрегнаха да чуят отговора. Не само че в Сол имаше нещо, което у другите липсваше, но той дори беше успял да вкара нелегално картите в училището. Крис си спомни, че всичко, което момчетата бяха донесли със себе си, им бе взето още първия ден. Включително и шоколадчетата, помисли си той горчиво, които

трябваше да изяде веднага, вместо да си ги пази. Как ли Сол беше запазил бейзболните карти?

— Да наистина, как успя да ги запазиш? — попита друго момче.

Сол просто се усмихна в отговор.

— Може ли да седна до теб на обяд? — попита трето момче.

— Аз също. Може ли да седна до теб? Може ли отново да видя картите? — попита друго дете.

Когато влязоха в трапезарията за обяд, те всички се бяха струпали около Сол, въпреки че трябваше да се движат в редици.

Крис понесе таблата с кренвиршите и фасула си до масата. Откри, че единственото празно място е най-отдалеченото от Сол. Другите момчета седяха гордо до Сол, около него, срещу него. Някои дори се осмеляваха да прошепнат още въпроси за картите, докато един възпитател не спря и не ги погледна заплашително, за да запазят тишина.

Беше им разрешено да говорят вън от трапезарията, докато отиваха да си почиват по стаите, но Крис не можа и думичка да промълви. Всички искаха да говорят за картите на Сол — откъде ги е взел и как е успял да ги запази в училището. Другите се отнасяха с Крис като с най-глупавия в групата, заради опасната забележка за Бейб Рут и шоколадите. Сега той още по-силно желаше майка му да дойде и да го спаси. Реши, че не обича училището в края на краищата.

Той го намрази още повече късно следобед, защото възпитателката ги заведе в плувния басейн в подземие на гимнастическия салон. Един инструктор им каза да се съблекат и да вземат душ и Крис отново се засрами от голотата си. Срамът му се превърна в страх, когато инструкторът им нареди да скочат в басейна. Крис никога не беше виждал толкова много вода. Страх го беше да не би да потопи главата си под водата и да започне да се дави, както му се бе случило веднъж, докато майка му го къпеше. Но инструкторът го избута към басейна и Крис най-накрая скочи с желание, защото водата щеше да покрие голотата му. Той цопна в студената вода с остра миризма и се приземи рязко, изненадан, че е потопен само до кръста. Другите момчета, също като Крис влязоха с нежелание, с изключение на Сол, който мислеше басейна за вълнуващо предизвикателство и дори потопи главата си под водата.

— Ти! — посочи инструктора. — Как се казваш?

— Сол Гризман, сър.

„Сър“ беше абсолютно правило. Научиха ги, че когато говорят с възрастни трябва да казват „сър“ или „мадам“, според случая.

— Изглежда си плувал и преди.

— Не, сър — отговори Сол.

— Може би имаш естествена дарба — инструкторът потърка брадичката си впечатлен.

Възхищението им от Сол се усили заради одобрението на инструктора. Момчетата се състезаваха помежду си да се приближат до Сол. Те се държаха за ръба на басейна и инструкторът им показваше как да движат краката си.

— Правилно. Гледайте Гризман. Той знае как — каза инструкторът.

Най-далеч от Сол, Крис цапаше, бореше се да задържи главата си над водата, риташе непохватно. Той никога не се бе чувствал по-самотен. Беше прекарал цялото лято сам на улица „Калкалин“ и чакаше майка си, но в позната къща, в познат квартал, имаше приятели, с които да си играе, и не беше се чувствал самотен. В действителност майка му го оставяше не за пръв път. Почти беше свикнал да живее сам, но тя винаги му липсваше, когато заминаваше. Но сега беше в странно обкръжение — треперейки във водата, изолиран от другите деца, изпълнен със завист към Сол, той почувства горчивата болка на самотата и реши, че мрази това място.

Единственият път, когато прояви интерес, беше следващата вечер, събота. След дългия ден на упражняване как да си оправят леглата, да се учат да навървят обувките си, да ги връзват и лъскат, да правят възел на вратовръзките си и да постигнат необходимата дължина, отново заведоха всички момчета в училището на кино. Крис жадно си припомни първия филм, който гледа тук — „Бойните морски оси“. Този се наричаше „Бойна земя“. Всички викаха радостно, когато филмът започна. Отново действието беше вълнуващо, имаше много стрелба и експлозии. Крис хареса сюжета — група американски войници, които се биеха заедно във войната. Музиката — гърмящи тропети и барабани — причини парене в стомаха му.

Но след това никой от групата не се и поинтересува какво мисли за филма. Всички искаха да знаят какво мисли Сол. Крис почти

наруши правилото си да не плаче в леглото. Вместо това, стиснал здраво зъби в тъмнината, реши да избяга.

Внезапно блесналата светлина от лампите го събуди в 6.00. Някой каза, че е неделя. Премигвайки сънено, той се затътри с другите момчета към умивалнята. Там, с четка за зъби в едната ръка, той поднесе другата към надзирателя, за да му сипе малко прах. Докато си миеше зъбите, бъркайки назад, за да стигне до всяко крайче, както надзирателят му бе показал, малко му прилоша от ментовия вкус на „Колгейт“-а. Слушаше шума на урината да се стича в клозетите и се опитваше да не гледа другите момчета, когато стават от седалките. Клозетите бяха на открито — без стени и врати — и неговата стеснителност му пречеше да се облекчи, докато станеше нетърпимо. Изненада се от себе си, че седи без да се интересува кой го гледа — нуждата му беше прекалено голяма. В действителност никой и не се интересуваше. Облекчението в комбинация с придобитата увереност, че е превъзмогнал още едно табу на стеснителността, го накараха да посрещне деня с неочакван оптимизъм. Дори хареса полутечните бъркани яйца и портокаловия сок. Той почувства, че малко прилича на войниците в техните униформи от „Бойна земя“, когато си облече коравата риза и курсантските дрехи преди надзирателят да заведе групата в параклиса.

Параклисът беше с цветни стъкла, но никъде не се виждаха кръстове или други религиозни символи. Всяко момче седна на определеното място на черковните скамейки. Тогава свещеникът, господин Епългейт, пристъпи напред и запя заедно е децата — първо „Знамето, обсипано със звезди“, после „Бог да благослови Америка“. След това свещеникът извади банкнота от един долар, (това веднага привлече вниманието на Крис) и прочете надписа на гърба на портрета на Вашингтон.

— Съединени Американски Щати! — каза той достатъчно силно, за да се чуе и в задната част на параклиса. — Ние вярваме в Бога! Запомнете тези думи! Ние вярваме в Бога! Той вярва в нас! Затова тази страна е най-великата, най-богатата, най-мощната на земята! Защото Господ вярва в нас! Винаги трябва да сме готови да бъдем Негови воители, да се борим срещу Неговите врагове, за да запазим

предопределения от Бог живот! Не мога да намеря друга по-велика чест от тази да се биеш за нашата родина, за нейното величие и слава! Бог да благослови Америка!

Свещеникът повдигна ръце в очакване на отклик. Момчетата извикаха.

— Бог да благослови Америка! — повтори той.

Те отново извикаха. Когато параклисът постепенно утихна, Крис усети ехото да звучи в ушите му. Почувства се развълнуван по един страшен начин. Не разбра какво искаше да каже свещеникът, но откликна на прочувствените му думи.

— Библейският текст тази сутрин — каза свещеникът — е от втора книга на Стария завет — Изхода. Мойсей, който водел богоизбрания народ, е преследван от войниците на фараона. С помощта на Господ Мойсей разтворил Червено море и прекарал народа си, но когато хората на фараона се опитали да минат, Господ върнал морето и те се удавили — свещеникът отвори Библията и пое дъх, за да прочете. После се поколеба. — Като вземем предвид днешната политика, Червено море не е най-уместното сравнение за нашата страна срещу комунистите. Вероятно Червено-Бяло-Синьо ще бъде по-подходящо.

Крис не разбра какво иска да каже свещеника, но инструкторите от предните редове се засмяха дискретно, съобразявайки се, че са в параклис. После свещеникът намести очилата си обратно на носа и зачете. Службата завърши с „Бог да благослови Америка“, след това „Военният химн на републиката“ и накрая отново в хор „Знамето, обсипано със звезди“.

Крис се надяваше, че ще му се отдаде възможност да си поиграе, но с ужас научи, че след така наречената недемонативна^[2] служба, всички момчета трябва да се разделят на групички, според религията си за следващите богослужения. Лутерани при лутерани, англикани при англикани, презвитерианци при презвитерианци. Той беше объркан. Не знаеше къде да отиде, защото не знаеше дали си има религия и каква е тя. Когато излезе от параклиса заедно с другите момчета, Крис се огледа неспокойно и почувства ръка на рамото си. Обърна се и видя червенокос луничав възпитател, който изглеждаше като изгорял от слънцето.

— Ела с мен Килмууни.

Гласът му беше весел и напевен. Каза, че името му е господин О'Хара.

— Да, Килмууни, аз съм ирландец като теб. И двамата сме римокатолици.

Крис се намръщи и тогава възпитателят му обясни. Този ден Крис научи, че е нещо, наречено римокатолик. Същият ден научи и малко за това, какво е евреин. Различните религиозни групи тръгнаха към отделни автобуси, които щяха да ги откарат в различните църкви. Крис погледна бетонната алея към интерната и видя едно момче да крачи самичко. Той изтърси без да се замисли:

— А защо Сол не трябва да идва?

Възпитателят явно не забеляза, че Крис не е казал „сър“.

— Какво? А, това е Гризман. Той е евреин. Неговата неделя е в събота.

Крис се качи в автобуса и се начумери. Неделя в събота. Какъв смисъл имаше в това? Той си мислеше за това, докато автобусът преминаваше край портала на входа на училището. Беше прекарал само няколко дни тук, но вече бе загубил ориентация за времето. И въпреки че съвсем скоро, предишната нощ, преди да заспи, правеше планове за бягство, външният свят вече му изглеждаше чужд и страшен. Очите му се разшириха от учудване, докато наблюдаваше тълпите по тротоарите, натоварените улици. Слънцето го заслепи. Тръбяха клаксони на коли. На момчетата бе строго забранено да говорят в автобуса и особено да правят един на друг странни физиономии, което би привлякло вниманието на хората по улиците. Сред странната тишина в автобуса — чуваше се само приглушеното бучене на мотора — Крис се загледа напред, както правеха и другите деца и се почувства не на място. Нещо му липсваше, гореше от желание да се върне обратно в училището и неговото ежедневие.

Автобусът спря пред една църква с кули, сякаш беше крепост. На върха ѝ имаше кръст. Камбаните монотонно звъняха. Мъже, облечени в костюми, и жени — в красиви рокли влизаха вътре. Господин О'Хара строи момчетата двама по двама и ги въведе. Църквата беше тъмна и студена. Крис чу една жена да шепне, докато господин О'Хара ги водеше по една пътечка между пейките:

— Виж колко са симпатични в тези униформи. Погледни този мъничкия. Много е сладък, нали?

Крис не беше сигурен, че жената имаше предвид него, но се почувства неловко. Всичко, което искаше, бе да е невидим сред групата.

Църквата го караше да се чувства дори по-дребен. Крис се загледа в островърхия покрив (най-високия, който бе виждал), в пресечените греди и висящите полилеи. Надникна напред, където някаква червена светлинка блещукаше над олтара. Горяха свещи. Олтарът бе покрит с колосана бяла покривка. Една малка златна блестяща врата му придаваше тайнствен вид.

Отвъд олтара висеше най-смуцаващото нещо. Сърцето му затуптя силно, задушаваше се. Коленичил, той трябваше здраво да се хване за седалката отпред, за да контролира треперещите си ръце. Зад олтара висеше грамадна статуя — на един слаб, изкривен, агонизиращ мъж, ръцете и краката на когото бяха заковани за кръста, главата му бе прободена с нещо като шипове, страната му бе срязана и кръв се стичаше надолу.

Огледа се наоколо в паника. Защо момчетата не изглеждаха потресени? Или пък другите хора („външните“, както той започна мислено да ги нарича). Защо те не бяха зяпнали от ужас? Какво беше това място? Сломен, опитвайки се да разбере, той усети, че господин О’Хара го удари два пъти през пръстите и изведнъж по-големите деца се изправиха. Седнаха на скамейките. Крис ги последва. Уплаши се още повече, когато органът започна да тръби. Зловещите му звуци изпълниха църквата. Хорът запя, но на чужд език, той не го разбираше. Тогава напред излезе един свещеник, облечен в пъстро расо, следван от две момчета в бели мантии. Те се обърнаха към малката златна врата, с гръб към хората и заговориха на статуята. Крис се надяваше да получи обяснение, искаше някой да му каже, защо този мъж е прикован там.

Но той не разбираше какво говори свещеника. Думите му изглеждаха някаква безсмислица.

— Confiteor Deo omnipotenti...

През целия път към училището Крис се чувстваше объркан. Свещеникът говори кратко на английски за Исус Христос, който явно беше прикованият над олтара мъж, но Крис не научи кой е Исус. Господин О’Хара спомена, че следващата седмица Крис ще започне нещо, наречено „неделно училище“. „Може би тогава ще открия“ — мислеше си той. Междувременно си отдъхна, когато автобусът влезе

през отворената порта в училището „Франклин“ и се отправи по самотния път към интерната. След смущаващото преживяване да бъде навън, в страшната църква с ужасната статуя, той се радваше да се върне обратно. Разпозна някои от момчетата. Очакваше с нетърпение да седне в леглото си. Като знаеше какво и кога трябва да направи, той се чувстваше сигурен, доволен, че не е объркан. Обедът бе сервиран точно на време. Беше много гладен и бързо поглъщаше хамбургера и картофения чипс, пиеше чаша след чаша мляко. „Хубаво е да се върнеш у дома“ — помисли си той, а после рязко спря да дъвчи, като осъзна думичката, проблеснала в главата му. У дома? А къщата на улица „Калкалин“? А майка му? Отново объркан, той разбра — без да знае защо, че ще живее тук дълго време. Бързо хвърли поглед към Сол и почетното централно място и си каза, че ако това ще бъде неговият дом, по-добре е да се научи как да се справя. Имаше нужда от приятели. Искаше да бъде приятел със Сол. Но как, след като Сол е по-едър и по-силен, и по-бърз, а на всичко отгоре притежаваше и тези бейзболни карти?

Отговорът дойде в часа по плуване на другия ден. Вече не се срамуваше толкова да бъде гол пред другите. Инструкторът каза на класа да ритат с крака както го прави Сол. Крис усети сърцето му да бие със задоволство. „Аз го правя!“ — помисли си той. — „Аз наистина го правя.“

— Точно така Килмууни — каза инструкторът. — Задръж краката си прави. Ритай силно и постоянно. Просто както го прави Гризман.

Другите момчета загледаха Крис изненадани, сякаш не са знаели, че той съществува, докато инструкторът не го похвали. Крис се изчерви, зарита по-силно, гърдите му се изпълниха с гордост. Погледна надолу по редицата и забеляза Сол да се обръща с любопитство да види кой е Килмууни и дали го прави така добре както казва инструкторът. За момент сред пръските вода Крис и Сол се погледнаха очи в очи. Може би Крис грешеше, но Сол се ухили така, сякаш двамата споделяха някаква тайна.

След часа всички се втурнаха треперещи към съблекалнята — сивите им ризи и панталони висяха закачени там. Крис се прикри

плътно с ръце и заподскача бос от един крак на друг, по студения, покрит с плочки под. После грабна една хавлия от купчината в ъгъла, за да се избърше. Стресна го разгневен глас.

— Къде са картите ми?

Крис се обърна смутен и видя Сол трескаво да претърсва дрехите си. Другите момчета зяпнаха.

— Изчезнали са — Сол обвиняващ се обърна към групата. — Кой открадна моите...?

— Не говорете — предупреди ги инструкторът.

— Но картите ми! Бяха в джоба ми! Някой трябва да е...

— Гризман, казах да не говорите.

Сол беше загубил контрол над себе си от гняв.

— Искам си картите обратно!

Инструкторът се отправи заплашително към него и спря с разкрасени крака и ръце на бедрата.

— *Искам си картите обратно, сър!*

Смутен, Сол отвори уста, после я затвори без да изпусне и звук.

— Продължавай, кажи го Гризман. *Сър!*

Сол наведе глава към пода, объркан, ядосан.

— Сър!

— Така е по-добре. За какви карти говориш?

— Моите бейзболни карти — Сол бързо добави. — Сър. Те бяха

в...

— Бейзболни карти ли? — инструкторът сви устни. — Ние не издаваме бейзболни карти. Откъде си ги взел?

Очите на Сол се разшириха, пълни със сълзи.

— Взех ги със себе си в училището — Сол преглътна. — Сър. Бяха в джоба на панталона ми и...

— Вие не трябва да пазите нищо от това, което сте донесли тук. Вие нямате играчки тук, Гризман. Вие не *притежавате* вещи. Всичко, което трябва да имате е това, което са ви казали, че може да имате.

Крис се почувства сякаш змия се развива в стомаха му. Притесняваше се за Сол, който кимаше и зяпаше пода почти разплакан. Другите момчета едва дишаха.

— Освен това, Гризман, защо си така сигурен, че някой от съучениците ти е откраднал тези скъпоценни бейзболни карти? *Нелегални* бейзболни карти. Откъде знаеш, че не съм аз?

Сълзи се спускаха по страните на Сол. Той погледна нагоре, подсмърчайки, опита се да проговори.

— Вие ли сте, сър?

Тишината накара Крис да се свие.

— Трябва да потвърдя, че съм аз, за да запазя мира тук — каза най-накрая инструкторът. — Но не съм. Ако тези абсурдни бейзболни карти бяха в мен, със сигурност нямаше да ти ги върна. Някой от приятелите ти е.

Сол се обърна към другите момчета и ги погледна накриво. Лицето му беше напрегнато от омраза. Въпреки че Крис не беше взел картите, той се почувства виновен, когато погледът на Сол се спря върху него, преди да премине към следващия и по-следващия. Устните на Сол трепереха.

— Много правила бяха нарушени — изръмжа инструкторът. — Ти не трябваше да задържаш картите. Но след като си ги имал е трябвало да спазиш друго правило — ако имаш тайна, пази я за себе си. Има още едно, дори по-важно правило и то се отнася за всички. Никога не крадете от деца в групата си. Ако не си вярвате един на друг, тогава на кого можете да вярвате? — гласът му се снижи и стана потвърд. — Един от вас е крадец. Аз възнамерявам да открия кой е той. Стройте се всички — отсече накрая.

Те трепереха. Той се навъси, докато ги претърсваше.

Но не намери картите.

— Къде са те, Гризман? Няма ги у никой. Ти създаде безпокойство от нищо. Трябва да си ги загубил навън.

Сол не можеше да спре плача си.

— Но аз съм сигурен, че бяха в панталона ми.

— Кажи „сър“! — Сол подскочи. — И ако някога видя тези карти или чуя за тях отново, ти ще си най-окаяният нещастник в училището. Какво ви става на останалите? Раздвижете се! Приключвайте с обличането!

Момчетата се втурнаха да правят каквото им беше казано. Докато си обуваше панталона, Крис наблюдаваше как Сол гневно се взира във всички, които си закопчаваха ризите. Крис се досети какво прави Сол — търсеше издутини по дрехите, сякаш не вярваше, че инструкторът е претърсил достатъчно добре. Докато инструкторът заключваше вратата на басейна, Сол се премести близо до едно момче и

заразглежда изпъкналия джоб на ризата му. Момчето извади носна кърпа и издуха носа си.

Инструкторът се извърна от заключената врата и изкрещя:

— Още ли не си облечен, Гризман?

Сол побърза, навличаше панталона, връзваше си обувките. Сълзи капеха по ризата му.

— Стройте се! — каза инструкторът.

Момчетата се подредиха двама по двама. Сол изтича на мястото си, пристягайки колана. Светът като че ли се променяше, докато маршируваха към пансиона. Няколко момчета му съчувстваха.

— Ах, това е много лошо. Какъв мръсен номер. Кой ли е толкова гаден, че да ти открадне картите?

Но групата не гореше от същото желание да бъде близо до Сол и да привлече вниманието му.

От своя страна Сол също не искаше да бъде близо до тях. В интерната остана сам. На вечеря отстъпи почетното си централно място. Предпочете да седне в края на масата. Не говореше е никого. Крис разбра. Ако те изолираха Сол, той също ги изолираше. Въпреки че само едно момче беше откраднало картите, Сол не можеше да каже кой. И затова обвиняваше всички. Момчетата на свой ред откриха, че Сол е уязвим. Той дори плака, а това го превърна просто в едно дете от групата. Картите му го бяха направили необикновен. И без тях ще бъде по-висок и по-силен, и по-бърз, но нямаше да има власт. Дори по-лошо — той ги беше объркал, като се провали.

Скоро класът вече имаше други герои на деня. В часовете по плуване няколко деца се изравниха със Сол, може би защото той не показваше ентузиазъм. Беше загубил радостта си. Но Крис никога не отиваше в басейна без чувството на безпокойство от това, което се случи в съблекалнята. „Кой беше откраднал картите?“ — чудеше се той. Забелязваше гневните искрици в погледа на Сол всеки път, когато групата се обличаше, сякаш Сол преживяваше отново загубата и унижението си.

Още един въпрос тревожеше Крис наравно с този. Как са били откраднати картите? Инструкторът беше претърсил всички момчета. Как са изчезнали картите? Развълнува се, когато внезапно му хрумна нещо.

Изгаряше от нетърпение да каже на Сол. Но тогава си спомни какво се случи, когато обърка Бейб Рут със шоколадовите пръчки и се възпря. Страхуваше се да не му се присмее отново, ако греши. Изчака подходяща възможност да докаже това, което подозираше. На следващия ден, когато класът отиде от училището в интерната, той се върна обратно. Тайно избърза до съблекалнята в подземие на гимнастическия салон. Претърси под пейките и шкафчетата за дрехи и откри картите пъхнати между една тръба и стената под мивката. Разтрепери се докато ги държеше. Който и да ги е откраднал, сигурно се е страхувал, че класът ще бъде претърсен. За да се защити, момчето е скрило картите в съблекалнята, планирайки да се върне обратно, когато е безопасно. Крис прибра картите в джоба си и останал без дъх затича от гимнастическия салон към интерната. Представи си колко ще се зарадва Сол. Сега Сол ще бъде негов приятел.

За разлика от групата, Крис не беше спрял да желае сближаване е него. Още в началото Сол го привличаше като брат. Той никога нямаше да забрави следобеда и часа по плуване, когато инструкторът го похвали че рита добре като Сол и той се обърна към него ухилен. Все едно че споделят някаква тайна. Но сега Сол беше издигнал стена около себе си и без помощта на картите Крис нямаше да знае как да проникне вътре.

Когато стигна до интерната, Крис изведнъж се почувства несигурен. Картите бяха откраднати преди седмица. Защо момчето, което ги беше скрило не се бе върнало да ги вземе? Крис се спря за момент на стълбите и се сети за отговора. Защото момчето беше разбрало, че не може да ги покаже на никой или да си играе с тях. Можеше само скрито. Иначе мълвата щеше да се пръсне, Сол щеше да разбере и ето ти белята. Издутината от картите в джоба на Крис го притесняваше. Въпреки че не ги беше откраднал, щеше да изглежда все едно, че е. Сол ще обвини него. В края на краищата откъде можеше да знае къде са?

Крис изпадна в паника. Трябваше да се отърве от тях. Слезе в умивалнята в подземие на интерната и си помисли да ги скрие под някоя мивка, както беше направил крадецът. Но какво щеше да стане, ако някой чистач ги намереше, докато чистеше под мивката или момче си изпусне гребена и се наведе да го вземе? Не, трябваше да е някъде на недостъпно място. Погледна нагоре и забеляза тръбите за парното,

покрити е мръсна азбестова изолация. Покатери се на шкафчетата за обувки, после по чугунените рафтове за хавлии, закрепени за стената и навря картите над една тръба. Притеснен се спусна обратно надолу и въздъхна с облекчение, че никой не го е заловил. Сега му оставаше единствено да измисли как да върне картите на Сол, но без да го обвинят, че той ги е откраднал.

Цяла нощ мисли за това и не можа да спи. Трябваше да има начин.

На другия ден Сол още беше сърдит. Крис се приближи към него навън от столовата, след като се бяха наобядвали.

— Знам кой е откраднал картите ти.

Сол гневно попита:

— Кой?

— Инструкторът по плуване.

— Той каза, че не е.

— Излъга. Видях го да ги дава на учителката ни. Знам къде ги сложи тя.

— Къде?

Дойде един възпитател.

— Вие момчета трябва да сте по стаите си и да почивате.

Той тръгна след тях към интерната.

— По-късно ще ти кажа — прошепна Крис на Сол, докато възпитателят не ги гледаше.

След училище Сол изтърча при Крис.

— Кажи ми сега къде са.

В училищната сграда Крис каза на Сол да наблюдава коридора, докато той се промъкне в класната стая.

— Тя ги сложи в бюрото си.

— Но бюрото ѝ е заключено — каза Сол.

— Аз знам как да го отворя.

Крис остави Сол в коридора. Беше видял учителката да излиза навън и реши, че е в безопасност. Не се и опита да отвори бюрото, а изчака достатъчно дълго, за да изглежда все едно го е отворил. Най-накрая излезе в коридора.

— Взе ли ги? — попита Сол тревожно.

Вместо да отговори, Крис поведе Сол след себе си надолу по стълбите. Наоколо нямаше никой. Той бързо бръкна в джоба панталона

си и извади картите. Рано следобед ги беше измъкнал иззад тръбата в умивалнята, в подземиеето на интерната.

Сол беше възхитен. После повдигна вежди озадачен.

— Но как ги извади от бюрото й?

— Някога ще ти покажа. Ти получи картите си обратно. Аз съм този, който ги намери. Просто помни кой ти помогна. Това е всичко — Крис тръгна към изхода.

Зад него Сол каза:

— Благодаря.

Крис сви рамене.

— Няма нищо.

— Чакай малко.

Крис се обърна. Сол вървеше към него и се чумереше, сякаш опитваше да измисли нещо. С мъка претършува картите си и подаде една на Крис.

— Ето.

— Но...

— Вземи я.

Крис погледна картата. Бейб Рут. Коленете му се подгънаха.

— Защо ми помогна? — попита Сол.

— Защото...

Магическата дума каза всичко. Нямахше нужда да добавя „искам да бъда твой приятел“.

Сол погледна неловко към пода.

— Предполагам, че мога да ти покажа по-добър начин да правиш това движение в часовете по плуване.

Крис кимна. Сърцето му заблъска в гърдите. Сега беше негов ред да се начумери. Бръкна в един джоб.

— Вземи — подаде на Сол една шоколадова пръчка „Бейби Рут“.

Очите на Сол се разшириха в учудване.

— Сладките неща са забранени. Откъде взе това?

— Как пренесе картите в училището без да те хванат?

— Тайна.

— Също и моите шоколадови пръчки — Крис бавно затътри крака. — Но аз ще ти кажа, ако и ти ми кажеш.

Те се вгледаха един в друг и се засмяха.

Каква беше тайната на Крис? По-рано същия ден, когато възпитателката взе Крис от час и го изведе навън към административната сграда, той се уплаши, че ще го наказват за нещо. Влезе в кабинета с разтреперени крака. Първо му се стори празен. После, смутен, забеляза един мъж до прозореца да наднича навън. Мъжът беше висок и слаб. Носеше черен костюм. Когато се обърна, Крис премигна изненадан, защото разпозна сивото лице на мъжа, довел го тук.

— Здравей, Крис — гласът му беше нежен. Той се усмихна. — Хубаво е, че те виждам отново.

Крис чу зад себе си вратата да се затваря. Възпитателката излезе. Напрегнато погледна нагоре. Мъжът продължаваше да се усмихва.

— Ти ме помниш, нали? Елиът.

Крис кимна.

— Разбира се, че ме помниш. Дойдох да видя как си — приближи се Елиът. — Знам, че училището ти изглежда странно, но ще свикнеш — той се засмя хитро. — Изглежда, че поне храната ти харесва. Май си сложил някой килограм — все още усмихнат, той се наведе, така че Крис не трябваше да се изпъва, за да го вижда. — Има още една причина да дойда тук.

Той погледна Крис право в очите.

— Казах ти, че ще дойда да те видя — Елиът постави ръце на раменете на Крис. — Искам да знаеш, че спазвам обещанията си — бръкна в джоба си. — Обещах ти да донеса още от тези.

Той държеше две шоколадови пръчки „Бейби Рут“.

Сърцето на Крис заби по-силно. Сега вече знаеше колко са ценни сладкишите в училището. Единственият начин да се сдобиеш с тях бе да ги вмъкнеш нелегално. Жадно ги загледа.

Елиът ги подаде на Крис привидно бавно.

— Обещавам още нещо. Ще ти нося от тях всеки път, когато идвам да те видя. Разчитай на това. Искам да знаеш, че имаш приятел. Повече от приятел. Аз съм ти като баща. Вярвай ми! Разчитай на мен!

Крис пхна едната в джоба. Не беше сигурен, как ще я използва, но смътно усещаше начина. Вдигна погледа си от шоколада към Елиът. Той отново се усмихна.

— О, изяж го веднага. Наслади му се.

Елиът премигна.

Крис скъса опаковката. Когато отхапа, устата му се напълни със слюнка. Внезапно се почувства изпразнен. Сърцето го заболя. Беше невъзможно да се сдържи. Обгърна Елиът с ръце и конвулсивно зарида.

Понякога Елиът идваше два пъти седмично. Друг път не се появяваше около половин година. Но верен на обещанието си, винаги носеше шоколади „Бейби Рут“. Крис научи, че колкото и да е отблъскващо училището, имаше един възрастен, на чиято добрина и заинтересуваност винаги можеше да разчита. Елиът уреди да взема Крис от училище и да го води на бокс и тенис. Ходеха в сладкарница „Хауърд Джонсън“ да яде шоколадов сладолед с плодове. Елиът учеше Крис да играе шах. Заведе го в голямата си къща във Фолс Чърч, Вирджиния. Крис се удивяваше на огромните столове и канапета, на грамадната трапезария, на просторните спални. Елиът му показва красивите рози в оранжерията. Заинтригуван от името на предградието — Фолс Чърч^[3] — Крис миришеше розите и това му напомняше аромата на Великденската служба. Чувстваше се така сякаш оранжерията наистина беше църква.

Както се развиваше познанството му с Елиът, така и приятелството му със Сол. Двете момчета бяха неразделни. Крис делеше своите „Бейби Рут“ със Сол, а Сол от своя страна споделяше физическите си дарби. Учеше Крис на тайните на бейзбола, футбола, баскетбола. Но Сол, роден атлет, имаше проблеми с математиката и езиците. Така че Крис, роден учен, помагаше на Сол да учи уроците си и да взема изпитите. Един друг се допълваха. Каквото единият не можеше да прави, другият можеше. Заедно бяха непобедими. Групата отново завиждаше на Сол. Но вече и на Крис.

Само едно нещо не достигаше, за да бъде приятелството им съвършено.

Следващото посещение на Елиът бе през първия уикенд на юли.

— Утре е Четвърти юли, Крис. Ще ти кажа нещо. Искане ми се да те заведа на голямото представление с фойерверки в града.

Крис се развълнува.

Но Елиът изглеждаше разтревожен.

— Аз много се чудих. Каж ми истината. Няма да ме обидиш.

Крис не разбираше, какво иска да каже.

— Тези екскурзии, които правим.

Крис се изплаши.

— Ще ги спреш ли?

— Не. За бога! Те означават прекалено много за мен — Елиът се усмихна и разроши косата на Крис. — Но аз доста мислих. Обзалагам се, че ти е скучно да говориш само с един възрастен. Сигурно се отегчаваш да гледаш все същото старо лице. Аз мислих за това. Е, добре, искаш ли да споделиш тези екскурзии с някой? Имаш ли приятел, *особен* приятел, който би желал да вземеш с теб? Някой, с който си много близък, почти като семейство. Аз нямам нищо против.

Крис не можеше да повярва на късмета си — възможност да бъде заедно с двамата най-важни за него хора. Винаги се чувстваше зле, че не може да сподели богатството си със Сол. Сега в замяна се почувства горд, че Сол му е приятел и му се прииска Елиът да го познава. Очите му блестяха от вълнение.

— Обещавах ли?

— Тогава какво чакаш? — ухили се Елиът.

— Няма да си отидеш, нали?

— Ще чакам точно тук.

Крис изтича от пейката близо до оръжейната, където бяха седели, изгарящ от нетърпение.

— Отгатни, Сол!

Чу Елиът да се смее зад гърба му.

След това Сол винаги беше с тях.

Крис беше много щастлив, че Елиът одобри приятеля му.

— Ти си прав, Крис. Той е особен. Ти направи отличен избор. Гордея се с теб.

Сега Елиът носеше шоколади и за двамата. Заведе ги в къщата си за Деня на благодарността. Пусна ги да се повозят на самолет.

— Крис, има нещо, което ме притеснява. Надявам се, че не ревнуваш, когато давам шоколади на Сол и му обръщам внимание. Не искам да си мислиш, че те пренебрегвам или го смятам за по-важен от теб. Ти си ми като син. Аз те обичам. Винаги ще бъдем близки. Ако карам Сол да се чувства добре, то е защото искам *ти* да си добре, защото той е твой приятел, дори семейство.

— Господи! Не мога да ревнувам от Сол.

— Значи разбираш. Знаех си, че ще разбереш. Ти ми вярваш.

Всяка съботна вечер, години наред, в училището показваха различни филми, но по едно те си приличаха. „Боен вик“, „Пясъците на Иво Джима“, „Дневник Гуадалканал“, „Франсис отива в Уест Пойнт“, „Франсис във флота“.

— Това говорещо муле превръща армията в развлечение — говореха си момчетата.

„Жабарите“, „Обратно в Батаан“, „Боен взвод“, „Дебаркиране“, „Военна зона“, „Бойна земя“, „Бойни пунктове“.

По антична история учеха за завоеванията на Александър и Цезаровите Галски войни. По американска история научиха за Войната за независимост, Войната през 1812, Гражданската война. В часовете по литература четяха „Червеният знак за кураж“, „За кого бият камбаните“, „Тясната червена линия“. Не обръщаха внимание на повтарящата се тема, защото книгите бяха изпълнени с героизъм и много действие, винаги вълнуващи. Момчетата харесваха и упражненията по стрелба, тактическите маневри, прецизната маршировка и другото обучение, което получаваха в училищната армия. Обожаваха военните игри. В часовете и в спорта ги окуражаваха да се състезават помежду си, да разберат кой е по-умен, по-силен, по-бърз, по-добър. Те не можеха да не забележат непознатите, които често се появяваха безшумно в края на гимнастическия салон или футболното игрище или в час, понякога в униформи, понякога не. Непознатите гледаха с присвити очи, сравняваха, преценяваха.

Сладкиши. Сол спаси живота на Крис заради тях през 1959 година. Момчетата бяха на четиринадесет. Не знаеха, че приключват един тип приключения и започват друг. С парите, които Елиът им даваше, те влязоха в училищния бизнес да внасят нелегално сладкиши и да ги заменят за продукти от кухнята и подобни нередности, които другите момчета правеха. На 10 декември след вечерния час, те се промъкнаха по снега към една усамотена част от високата каменна стена. Сол стъпи върху раменете на Крис и се закатери нагоре. Крис хвана ръката му и се набра нагоре. Легнаха на върха и заразглеждаха

тъмната улица под себе си. На светлината на звездите виждаха как дъхът им излиза замръзнал.

Нямаше никой и те започнаха да се спускат. Сол се провеси първи, но внезапно Крис го чу да стене и стреснато погледна надолу. Сол се беше подхлъзнал на някаква издупчина на улицата и паднал по гръб.

Крис не разбра това. Бързо скочи с присвити колене, за да поемат удара. В момента на приземяването си усети, че нещо не е наред. Както и при Сол, краката му го отхвърлиха. Падайки, тресна главата си в бордюра и се плъзна на улицата. Неясно осъзна, че през деня снега се е стопил, но сега, през нощта, бе замръзнал в гладка кора лед. Трескаво се заопитва да спре, търкаляйки се към Сол. Ботушите му удариха Сол и го отблъснаха по-нататък по улицата.

Внезапно дрънчене почти го парализира. Една кола с блестящи фарове зави край ъгъла. Приближаваше ги. Гумите ѝ заскърцаха по заледената повърхност. Крис видя шофьора. Крещеше зад стъклото и дърпаше въжето на звънеца, припряно издърпа един лост. Спирачките изпищяха, но гумите продължаваха да се плъзгат напред. Крис опита да се изправи. Зашеметен от раната на главата си, той загуби равновесие и падна отново. Светлините на колата го заслепиха.

Сол се хвърли към него, хвана го за палтото и го издърпа към бордюра. Колата създаде течение като отмина и това накара Крис да потрепери.

— Побъркани хлапета! — изкрещя шофьорът зад прозореца.

Звънецът продължаваше да дрънчи, докато колата тътнеше надолу по улицата.

Крис седна на бордюра с глава между коленете, дишаше дълбоко. Сол прегледа черепа му.

— Прекалено много кръв. Трябва да те приберем в интерната.

Крис се изкачи с големи мъки обратно по стената. За малко да не успее. Един възпитател едва не ги залови, докато пълзяха по стълбите. В мрачната умивалня Сол почисти раната на Крис колкото можа. На другия ден, когато учителката попита какво се е случило с главата на Крис, той обясни, че е паднал по стълбите. Това трябваше да бъде краят на тази история, може би с изключение на факта, че Сол спаси живота на Крис и така приятелството им се задълбочи още повече. Но

и двете момчета или не предчувстваха, или не разбраха какво точно можеше да им се случи.

Десет дни по-късно, когато отново преминаха през стената, по пътя им към магазините на другия край на парка Феърмонт ги нападна банда.

Най-големият поиска парите им, като посягаше към джобовете на Крис.

Крис се ядоса и го блъсна, но изобщо не видя юмрука, който го удари в стомаха. Със замъглен поглед видя други две момчета да се приближават към Сол и да хващат ръката му изотзад. Четвърти блъскаше Сол с юмруци по лицето. Шурна кръв.

Едва дишайки, Крис се опита да помогне на Сол. Почувства юмрук в зъбите си. Падна. Ботуш се заби в рамото му. Други ботуши го млатеха по гърдите, гърба, ребрата.

Той се търкулна, за да избегне ударите, гърчеше се. Притъпени юмруци отхвърлиха Сол върху него.

Смилиха се над тях и спряха да ги бият. Бандата прибра парите. Докато бягаха, Крис се взираше през вихрушката в окървавения сняг. Въпреки че не беше на себе си, стори му се, че има нещо мистериозно в това...

Не беше сигурен какво, нещо в...

Една полицейска кола ги откри, докато се клатушкаха към училището. Първо ги откараха до спешното отделение в болницата, после в училищния лазарет.

Крис разсъждаваше. Бандата повече приличаше на група възрастни отколкото на деца. Косите им бяха прекалено къси и спретнати. Ботушите им, джинсите и кожените якета странно нови. Бяха изчезнали със скъпа кола.

„Защо бяха толкова сигурни, че ние имаме пари?“ — мислеше си Крис. Спомни си последния път, когато бяха прескочили стената със Сол — Сол го беше издърпал изпод колата — и се зачуди дали бандата е чакала и тогава.

Мислите му бяха прекъснати. Лежеше в лазарета, всичко го болеше, но се усмихна, като видя Елиът да влиза.

— Дойдох възможно най-бързо — Елиът беше задъхан. Напрегнато засъблича черното си палто и хвърли настрана меката шапка. Снежинките се топяха по тях. — Не ми бяха казали — о, боже,

лицата ви! — Той гледаше ужасен ту Крис, ту Сол. — Изглеждате така, сякаш са ви налагали с тояги. Цяло чудо е, че не са ви убили — Елиът ги разглеждаше, почти му стана лошо.

— Използваха само юмруците си — отговори Сол. Лицето му беше подпухнало и издрано. — И ботушите си. Нямаха нужда от тояги.

— Очите ти. Ще имаш синини седмици наред — трепна Елиът. — Не можете да разберете колко съжалявам — гласът му стана суров. — До известна степен, предполагам, вие сте си го просили. Директорът сподели с мен, че е открил с какво се занимавате — да се измъквате от училището, за да купувате сладкиши. За това ли използвате парите, които ви давам?

Крис се смути.

— Няма значение. Сега не е време да повдигам въпроса. Точно сега се нуждаете от грижи и съчувствие, не от лекции. След като се е случило, поне се надявам, че и вие сте им направили няколко цицини.

— Дори не успяхме да ги докоснем — измърмори Сол.

Елиът, като че ли бе изненадан.

— Но аз си мислех, че имате часове по бокс в училище. Вие сте яки момчета. Виждал съм ви на футболното игрище. Искате да кажете, че дори и един юмрук не сте им ударили?

Изтръпнал от болка, Крис поклати глава.

— Те ме заудряха преди да разбере какво става. Какъв ти бокс. Изобщо нямах възможност да вдигна юмрук. Те изцяло ни превъзхождаха.

— Движеха се прекалено бързо за мен — добави Сол. — Боксът за тях бе шега работа. Бяха прекалено добри. Те бяха... — той се бореше да намери точната дума.

— Експерти?

Сол кимна болезнено.

Елиът ги разгледа и се намръщи. Сви устни сякаш премисля нещо.

— Предполагам, че сте се научили да се измъквате от училище — Елиът не изчака отговор. — Но дори и така, трябва да сте подготвени за извънредни случаи. Нужно е да се защитавате. Със сигурност никак не ми харесва да гледам хубавите ви лица, превърнати в начукано говеждо.

Той кимна замислено, сякаш вземаше важно решение.

Крис се чудеше какво.

Петнадесетият рожден ден на Сол беше на 20 януари 1960. По този случай Елиът пристигна от Вашингтон, за да заведе момчетата в града. Първо отидоха до автомат на „Хорн и Хардант“ да ядат печен фасул и салата от зеле, а после гледаха филм с Елвис Пресли. Когато се върнаха обратно в училището, Елиът им даде комплект книги с фотографии на мъже, облечени в бяло, които се ритат или мятат един срещу друг. Единственото нещо, което американците знаеха за бойните изкуства по това време, идваше от истории, разказвани за японските войници по време на Втората световна война. Момчетата си мислеха, че снимките изобразяват някакъв вид професионална борба. Когато Елиът дойде следващата седмица, те вече бяха разгледали книгите. Той им говори за патриотизъм и смелост, а после им предложи да се откажат от всякакви тренировки в училище и вместо това тайно да се занимават по три часа дневно, всеки ден до завършването си.

И двете момчета подскочиха от радост. От една страна беше прекрасно да избягат от рутината на „Франклин“. От друга и дори по-важно — те още носеха следите на побоя и бяха решени никога повече да не страдат така. Никой от тях не съзнаваше колко фатално ще се окаже решението им.

Елиът ги заведе да се запознаят с инструкторите си през втория уикенд на февруари. От известно време момчетата знаеха, че Елиът работи за правителството, така че не бяха изненадани да разберат как преди седем години, през 1953, ЦРУ е наело Юкио Ишигуро — бивш японски световен шампион по джудо и майор Су Ку Ли — бивш главен инструктор по карате в корейската армия. Бяха довели двамата в САЩ, за да обучават американските оперативни служители на това, което предшестваше инстинкта да убиваш — свършения ръкопашен бой. Тренировъчната база — един гимнастически салон, наречен доджо, се намираще на петия етаж на склад, в централната част на Филадельфия, на около миля от сиропиталището.

Асансьорът до петия етаж приличаше на малка порутена баня. Едва събираше трима пътници и вонеше на урина и пот. Надписи покриваха стените. Самото доджо беше едно таванско помещение със стоманени греди по тавана и редици от силни лампи по пода. По-

голямата част от пода бе покрита със зелени, дебели три инча дюшеци, татами. Над тях, покрай огледалата на всички стени проблясваха дъбови перила.

Когато Крис и Сол влязоха с Елиът, забелязаха няколко маси за игра, подредени в пространството между дюшеците и съблекалните. Откриха Ли и Ишигуро зад една от масите да играят някаква източна игра с бели и черни камъчета, която Елиът нарече „Го“^[4]. И двамата мъже носеха костюми — Иширо от синя коприна, Ли от сива кожа на акула. И двамата бяха боси. Чорапите им бяха бели и чисти, ризите им — добре колосани, раираните им вратовръзки — внимателно завързани и прибрани.

С гола глава и изпъкнал корем, Ишигуро приличаше на увеличено копие на Буда. Но когато се изправи, фигурата му — сто и деветдесет сантиметра и сто и тридесет килограма, внушаваше страх и възхищение. Ли, точно обратното — беше висок сто и шестдесет сантиметра, изглеждаше много слаб и беше запазил лъскавата си абаносова коса и черен тъничък мустак. Мускулите му бяха като от гъвкава стомана.

Играта спря изведнъж. Двамата се поклониха на Елиът с уважение и се здрависаха с момчетата.

— Надявам се, общият ни приятел, господин Елиът, ви е обяснил, че ние не сме тук, за да ви обучаваме на някакъв спорт — каза Ишигуро на безукорен английски. — Сенсей^[5] Ли и аз се надяваме, че ще приемете нашите услуги. Ако го направите, вие ще се научите да улавяте бързите движения така, сякаш са съвсем бавни. Само това ще ви издигне над повечето хора. Всичко, което научите тук, ще се превърне във ваша втора природа, както и трябва, защото няма време за мислене, когато смъртта приближава. Вместо това ще имате един миг, в който да докажете, че трябва да живеете. Можете да кажете на училищните си приятели какво учите, но скоро ще откриете, че те не го разбират. Това, което не трябва да правите обаче, е никога да не им показвате. След като не можете да предвидите бъдещите си врагове, не е ли по-добре никой да не знае на какво сте способни?

Ли не каза нищо. Нито се усмихна, нито се намръщи. Когато Ишигуро отиде да кипне вода за чай, Елиът наруши тишината и попита Ли за играта Го. Ли веднага отговори.

— Външният вид е лъжовен — каза той усмихнат. — Както виждате, дъската се състои от половиничови квадрати. Пространствата не са важни. Линиите означават всичко. Когато разположа камъка на дъската и се насоча в определена посока, аз се опитвам да обхвамна възможно най-голяма територия. Целта е проста — да оставя в партньора си подозрението, че изграждам мрежа, за да го заловя в капана. Кое то в действителност и правя — засмя се Ли.

Той показа как трябва да се държат камъните с два пръста, разтворени като щипки на рак. Ишигуро се върна с чая. Най-накрая срещата завърши, като двамата азиатци посъветваха момчетата да премислят предложението и сами да решат.

Като че ли всичко бе прекалено кратко. Озадачени, те чуха обясненията на Елиът, докато слизаха в скърцащия асансьор.

— Когато бяхте малки, се интересувахте от спорт. Като поотраснахте, започнахте да боготворите героите от военните филми. Току-що срещнахте двама мъже на средна възраст в някакъв измислен филаделфийски склад. Двама мъже, които са признати в две трети от света като велики и свръхспособни. Може би смириението е единственият осезаем знак на мъдростта. Не зная. Но те са поели отговорността да обучават хора в специални направления на държавната сигурност. И двамата са добре платени, но аз не смятам, че парите ги интересуват. Мисля, че се интересуват единствено от възможността да обучават млади хора, които да станат най-добрите войни в света. Това днес беше само въведение, за да видите какво ви очаква. Ако наистина решите да се включите, програмата трябва да се изпълнява докрай. Никога не нарушавайте обещание. Те ви възприемат като мъже. Те не биха приели малки деца, които обикалят наоколо с отворена уста и зяпат с удивление или се предават. Така че направете мъдро своя избор и ми се обадете за моя сметка до следващата неделя. Между другото, ако решите да се включите, няма да има повече вечери във „Франклин“. Но не очаквайте, че ще се храните със сандвичи с месо. Те са приготвили специална диета за вас: пържоли, сърце, риба за белтъчини, ориз да ви насити, чай понякога и винаги сок от грейпфрут. Страхувам се, че за известно време трябва да спрете „Бейби Рут“. Спазвайте менюто им, то е за добро. Ако се изморите от диетата, не трябва да спирате сока. Ишигуро и Ли се кълнат в него. Твърдят, че премахва мускулна треска и всякакви схващания. Това не е

военноморският корпус — ще ви се наложи да съдерете задниците си от работа заради тези хора.

Когато момчетата се обадиха на Елиът да кажат, че са съгласни, той отговори, че ще ги вземе в неделя.

— Облечете се, носете чисто бельо, подгответе се за церемония. Мислете си за нещо като бар-мицва или първо причастие.

При следващото посещение на доджо, Крис и Сол бяха приети сред мъжете с ритуал, наречен гемпуку. Вместо традиционните къс и дълъг меч, дадоха им джудо ги^[6] и карате ги. Униформите привлякоха вниманието им. Първите бяха от тежък тъкан памук, а другите от лек шевиот. Дългите до коленете горница се наричаха хаори, а панталоните — хакама. Бяха със свободно отпуснати краища, за да не е ясно какво е телосложението на този, който ги носи.

Ишигуро усети момчешкото любопитство.

— Г-н Ли и аз решихме да ви приемем като шидзоку. Така са наричали воините в стара Япония. От тях са произлезли и самураите. Това има особено значение за нас и за вашия приятел, г-н Елиът. Това прехвърля върху вас отговорността да се защитавате от унижения. Ако поемете този дълг, може би някога ще се наложи да се пазите от самите себе си. Затова тази церемония на мъжеството обяснява как да си служите с меч. Когато трябва да се вземе такъв тип решение, мъжете са изправени пред предизвикателство. Трябва да ви разкажа за джиджин — изкуството да се използва мечът по подходящ начин, за да се прекрати човешки живот.

Иширо седна на пода с кръстосани пред себе си крака. Взе малкия меч — острието му беше само тридесет и пет сантиметра и започна да го движи хоризонтално от дясно на ляво над стомаха си.

— Болката ще бъде неопикуема. Последното ви действие трябва да е да се изправите въпреки болката, но с наведена за поклон глава. Помощникът ви ще довърши процедурата.

Ли стоеше зад него. Взе дълъг меч — с острие около метър, и пресъздаде последните действия от обезглавяването.

— Внимавайте да не прережете целия врат. Трябва да оставите една непрекъснатата част, така че главата да остане закрепена за тялото.

Ишигуро погледна нагоре и се усмихна.

— Това е сепуку и означава изкормване — достойна смърт. Смърт чрез други средства и по друг начин е джисаи или обикновено

предаване. Това е част от пътя на честта, но в този век ритуалът за въвеждане сред мъжете вече не съществува. Няма мистерия или магия в това, което ще научите. Ще се научите да убивате или, ако пропаднете, да загинете с чест.

Момчетата бяха слисани.

— Мина времето от вашия живот, когато издигахте в култ другите — продължи Ишигуро. — Сега сте само вие, без одобрението на околните. Това е важно. Това, че другите се захласват от уменията ви, само ще постави вашата индивидуалност в техните стереотипи за вас. Тези стереотипи понякога ще се приемат, понякога не — зависи от модата в момента. Вие трябва да се издигнете над тези неща. Когато свършите обучението си при нас, черните ви колани ще издават само, че сте били добри ученици. Никога няма да притежавате официално шодан или първа степен, въпреки че далеч ще го надминете. Разкритието на вашите действителни способности ще ви изправи пред националната и международна конкуренция. Самурайското ви обучение ви издига над обикновените техничари на меча или специалисти с ножове за развлечение на тълпата. Съдбата ви е неясна.

Момчетата се научиха как да седят правилно, да се покланят, да показват уважение, да изтощават противниците. Ишигуро дръпна Крис настрана, Ли работеше със Сол. На следващия ден си смениха партньорите. Първите две седмици бяха посветени на изучаване на верните падания, катите или танцови стъпки и средствата да извадиш противника от равновесие. Когато усвоиха основите, момчетата започнаха тренировките за напреднали, прилагани обикновено за черен пояс. Научиха се как да задушават противника, да притискат ръцете и да чупят крайниците.

— За мъже с бързи рефлексии като вашите, не е трудно да си представите ударите, преди още те да са завършили — обясняваше Ли. — Всичко, което трябва да направите, е да отстъпите назад или встрани и да гледате как нападателят губи равновесие. Никога не си позволявайте да ви притиснат в ъгъл. Опитайте се да избутате противника си в ъгъла. В същото време, изчакайте той да нападне. Защищавайте се уверено, все едно, че единствено вашите удари изпълняват предназначението си. Никога не заставайте в обсега на краката му. Никога не му позволявайте да ви сграбчи отпред. Това означава да постигнете борба като при спортно състезание. Ще ви

покажа как да се защитавате, ако противникът ви нападне отзад и се опитва да извие врата и ръцете ви. Ще се научите да се привеждате на едно коляно, като използвате опорната точка на бедрото. Тази тактика трябва да стане автоматична.

Те напълно започнаха да разбират, че способността да вземеш надмощие не се дължи на младост или сила, а на скритите познания. Изучените умения им даваха сигурност, възможност да се отпуснат, да опознаят опасността. Властта им ги правеше смирени.

Ли им разказа една история:

— Аз учех в мисионерско училище. Изучавахме Библията — и Стария, и Новия завет. Ще споделя с вас нещо, което винаги ми е правило впечатление. В Стария завет, в Исая, вашият Бог, казва: „Аз създадох деня, аз създадох нощта. Аз създадох доброто, създадох и злото. Аз, вашият Господ, създадох всичките тези неща.“ Винаги съм се чудил защо вие, западняците, осъждате злото като грях, след като вашият Бог го е създал и разрешил на Луцифер да го защитава. Странно е, че воините видели смърт и чудеса или остават в армията или се оттеглят в манастир — просто заради дисциплината. В същото време тези, които нищо не знаят и спокойно си стоят у дома, говорят за зло и грешно, и греховно. Чудесно е, че съдбата на войниците не позволява съобразяването с добро и зло, а с дълг, чест и вярност.

Ишигуро позволи на момчетата да изиграят веднъж шинигурай. На японски тази дума означаваше „луд съм да умра“. Той се надяваше, че тази груба игра някой ден ще им позволи да се хвърлят в лапите на смъртта без колебание. Състоеше се в различни подскоци и целеше падане от височина по гърди.

— Няма нищо по-въълнуващо от това — да знаеш, че приятелят ти е изправен пред смъртта някъде в тъмнината. Толкова е възбуждащо! — каза Ли.

Ишигуро отвърна:

— Ще ви почета от „Хагакуре“. Заглавието означава „скрит сред листата“. Тук се обясняват класическите постановки на самурайската етика. Животът на самураите е постоянен стремеж към смъртта. В ситуация фифти-фифти, на живот и смърт, просто я приеми, готов да умреш, ако трябва. В това няма нищо сложно. Просто се стягаши и продължаваш. Този, който се провали и избере да остане жив, ще бъде смятан за страхливец и некадърник. За да бъдеш свършен самурай,

трябва да си готов да умреш всяка сутрин и вечер, ден след ден. Ад е да живееш в спокойни времена, когато нямаш друг избор, освен да чакаш да покажеш храбростта си.

В деня, когато завършиха обучението си, Ишигуро им даде заключителния урок.

— През дългите години на японската история управляващият винаги е бил почитан от народа си. Нарича се шогун, нещо като вашият президент. Подчинените му са били най-способните, подобно на вашите Пентагон и ЦРУ. Под владението и грижите на тези господари са били хатамото — самураи в служба на шогуна. Господарите са междинното звено — те гарантират почит и уважение към началника и справедливост за народа. В замяна на това самураите са им отдавали почит, изпълнявали са смело и вярно задълженията си. Отговорността на самураите е позната като гири. Ако някой самурай се отдадал на монашеска служба или останел осакатен, освобождавали го от служба при шогуна. Ако умре господарят, то шогунът освобождавал самураите му от служба. Тогава самураите тръгвали да пътуват из страната сами — не били обвързани със семейства. Много често заради точните си и смъртоносни умения те били преследвани и непрекъснато предизвиквани. Някои се събирали на групи. Малка част ставали бандити, а повечето — монаси. Не е ли странно как властта да убиваш често превръща хората в монаси? Но във вашия случай, Шогунът не е президентът. Обществото ту е благосклонно към такъв човек, ту не е. Не! Вашият шогун е Елиът. Той може да ви освободи, може и да умре. Без него вие оставате скитници.

Дъждът все още барабанеше по покрива на бунгалото. Утрото бе мрачно.

Ерика ги гледаше поразена. Крис и Сол разказваха един през друг.

— Колко дълго казахте, че е продължило това обучение? — попита тя.

— Три години — отговори Сол. — Всеки ден по три часа.

Тя въздъхна.

— Но вие сте били още деца.

— Искаш да кажеш, че просто бяхме млади — каза Крис. — Не съм сигурен, че някога сме били деца, при такова възпитание.

— Ние бяхме доволни от тези часове. Харесваше ни Елиът да се гордее с нас. Неговото одобрение беше всичко, към което се стремяхме — каза Сол.

Крис посочи компютърните разпечатки.

— Предполагам, че и мъжете в този списък са отгледани в същата атмосфера като нас.

— В известна степен — допълни Ерика.

Сол погледна мрачно.

— Това бе добро. Тогава. През пролетта, когато завършвахме, Специалните сили и 82-ра военновъздушна дивизия изпратиха свои хора в училището. Те изкараха цяла седмица и се надпреварваха да убеждават класа ни във възможностите си — в гласа му се появи горчива нотка. — По същия начин IBM и Xerox изпращат хората си в колежа. Всички момчетата в класа ни избраха едно или друго военно подразделение на армията. По този начин продължиха традицията. Няма момче, завършило „Франклин“, което да не отиде в армията. Толкова искаха да покажат куража и смелостта си, че шест години покъсно, през 1968 година, по време на офанзивата във Виетнам, 80% от тях бяха убити.

— Господи! — възкликна Ерика.

— Но процесът не беше завършил за нас — продължи Крис. — Елиът го нарече „улягане“. След училище и доджото, след Специалните сили и Виетнам, той ни изпрати в школата за професионални убийци на Ротбърг. После отидохме в една ферма на агенцията във Вирджиния. Твърде дълго Елиът ни бе вербувал. До някаква степен това бе почнало още, когато бяхме на пет години. След фермата вече бяхме готови да работим за него.

— Той ви направи най-добрите.

— Да, направи ни — ядосано сви устни Крис. — Останалите мъже също. Той така ни програмира, че да сме му напълно предани.

— Никога да не задаваме въпроси. Като при задачата за „Парадигма“ — каза Сол. — Дори и не съм сънувал да го разпитвам защо трябва да правя нещо. Достатъчно беше, че е дал нареждания.

— Бяхме толкова наивни, че сигурно ни се е присмивал. Когато избягахме от училище онази нощ и ни нападна бандата... — гневно

каза Крис. — Чак сега разбирам. Нещо в тях винаги ме смущаваше. Изглеждаха твърде добре. Кожените им якета бяха нови. Движеха се със скъпа кола — той потръпна. — Сигурно са били негови служители. Изпратил ги е да ни изиграят, да ни предизвикат, така че да отидем да тренираме в нашето доджо. Само Бог знае по колко други начини ни е манипулирал.

— Онези шоколадови пръчки „Бейби Рут“. Даде ми една в Денвър, когато ме изпрати да ме убият.

— По същия начин постъпи и когато ме помоли да те намеря — добави Крис. — Ние сме като кучетата на Павлов. Шоколадчетата са символа на връзката му с нас. Той ги използваше, за да ни накара да го обичаме. Беше лесно. Никой друг не се е държал така добре с нас. Възрастен човек, който дава шоколад на деца.

Дъждът навън се усили.

— И сега разбираме, че всичко, което е казал, не е било истина. Хитрост. Измама — продължаваше Сол. — Никога не ни е обичал. Просто ни използваше.

— Не само нас — кипна Крис. — Онези мъже също са мислели, че ги е обичал. Той излъга всички. Ние бяхме само една част от цяла група. Бих могъл да му простя лъжите — всичко, което ме караше да правя, ако все още вярвах, че сме нещо изключително за него. Но не сме! — Той слушаше бурята, а думите му бяха като ураган. — И затова искам да го видя как умира!

[1] „Филис“ — филаделфийски бейзболен отбор. ↑

[2] Недемонативен — непринадлежащ на никое вероизповедание. ↑

[3] Фолс Чърч — есенна църква. ↑

[4] Го — Игра, подобна на шах. ↑

[5] Сенсей (яп.) — Учител. ↑

[6] Ги (яп.) — Дрехи, облекло. ↑

ВЪЗМЕЗДИЕ

Две минути след като мъжът, който продаваше на черно алкохол, отвори, Харди стъпи обратно на улицата, стиснал здраво две бутилки „Джим Бийм“ в книжна кесия. Той беше горд със себе си заради избора на марката. Неговата държавна пенсия му позволяваше малко превземки, но Харди никога не се унижаваше като пие неотлежало долнопробно уиски. Нито някога се е изкушавал да опита евтино вино или възсладките плодови контрабандни буламачи, предпочитани от останалите пияници в жилищния му блок. Той си имаше принципи и правила. Ядеше един път дневно, независимо дали е гладен или не. Миеше се и се бръснеше всеки ден и носеше чисти дрехи. Трябваше да го прави. Поради влажността в Маями Харди се изпотяваше непрекъснато. Алкохолът се просмукваше бързо от порите му. Дори и сега, в осем и пет сутринта, топлината беше отвратителна. Слънчевите очила предпазваха от блясъка и скриваха кръвясалите му очи. Украсената с цветя риза беше прилепнала за тялото му и мокреше книжния пакет, който той притискаше до гърдите си. Погледна към стомаха си и се ужаси от белезникавата, подпухнала кожа, която изпъкваше под разкопчаното копче на ризата. Закопча го с достойнство. Скоро, след още два блока, той ще се завърне в тъмната безопасност на стаята си, ще затвори крилата на прозорците, ще пусне вентилатора, ще гледа последния половин час на предаването „Добро утро, Америка“ и ще вдига наздравица за Дейвид Хартман.

Мислите за първото питие на деня го накараха да затрепери. Той се огледа за ченгета. След това се обърна към малката уличка, като се почувства защитен под един аварияен изход. Когато шумът от уличното движение отмина входа, Харди бръкна в книжната кесия, отвъртя капачката на една от бутилките, извади гърлото ѝ и го вдигна към устата си. Затвори очи, наслаждавайки се на топлината на бърбъна, който погъделичка гърлото му. Тялото му се отпусна. Внезапно той се вдърви, като чу тътена от силна музика да се приближава. Отвори си очите озадачен и се зазяпа в най-високия кубинец, който някога бе виждал. Той носеше лилава риза, огледални очила и се движеше в такт

с дрезгавия звук от касетофона, закачен с каишка около раменете му. Як, стиснал жестоко устни, кубинецът го заклеци към стената под аварийния изход.

Харди потрепери отново, но този път от страх:

— Моля те, имам десет долара в портфейла си. Само не ме наранявай. Не взимай уискито.

Кубинецът се намръщи:

— За какво говориш? Един тип каза да ти дам това — той натъпка опаковка в книжния плик и продължи напред.

— Какво? Хей, почакай за минута. Кой е? Как изглежда?

Кубинецът сви рамене.

— Някакъв си тип. Какво значение има? Вие всички изглеждате еднакви. Даде ми дващсет долара. Това е всичко.

Докато Харди премигне, кубинецът се изпари от уличката, а музиката от касетофона заглъхна. Харди облиза устни и вкуси останките от бърбън по тях. Той нервно достигна до опаковката в кесията. Усети дълъг, тънък предмет вътре. Скъса непохватно опаковката и извади ключ.

Изглеждаше като ключ от сейф за ценности. Имаше номер: 133 и букви: ПССЩ. Леко замаян, той се опита да се съсредоточи и най-накрая се досети за какво се отнасят буквите: Пощенска Служба на Съединените Щати. Пощенски ключ.

Една идея го безпокоеше, също както в старите времена. Той не беше работил за разузнаването от 1973 година, когато последиците от Уотъргейт предизвикаха масова чистка в агенцията. Независимо от пиянството си, Харди все още беше достатъчно ценен и се надяваше да остане верен на работата си като началник на Южноамериканските служби, докато не навърши възрастта за пенсиониране. Но политическите скандали след намесата изискваха уволнения и пияницата беше добър вариант. На шейсет и две годишна възраст той бе принуден да напусне. Най-накрая получи пълната си пенсия и с алкохолната си омраза към студа замина за Маями.

Сега той си мислеше: „По дяволите, аз съм твърде стар за игри. Пощенска ключалка. Първо ме изритаха, после си представят, че ще щракнат е пръсти и аз ще работя отново за тях.“ — Той пусна ключа в книжния плик и се махна от уличката. — „По-добре да си го представят още веднъж.“

Достигна до средата на блока, когато му дойде наум друго предположение: „Може би ключът не е пратен от агенцията — той се намръщи и поспря. — Може да е от другата страна. Коя друга страна, все пак? По-важно е, защо? Кой се нуждае от пияница? Дори и да бях трезвен, аз съм загубил форма. След девет години не знам нищо за агенцията. Защо, по дяволите?“

Жаркото слънце се прокрадна през нюансираните му очила и го накара да замижи. С чувството, че е наблюдаван, по гръбнака му преминаха тръпки. Той се огледа наоколо. „Глупаво — помисли си. — Приятелю, ти не се шегуваш, загубил си форма. Вълнение като това трябваше да те е убило през предишните дни.“

Не, това нямаше значение повече. Каквато и игра да се предлага, той не възразяваше. Някой беше загубил време и двайсет долара. Всичко, което искаше, бе да се върне вкъщи, да включи вентилатора и да изпие своя тост за Дейвид Хартман. Да изпие много тостове. И да има няколко в повече, когато се появи неговият добър, стар приятел — Фил Донахю.

Скоро той видя входа на сградата, където бе апартаментът му. Собственикът я наричаше „имението“, но „квартира“ щеше повече да ѝ подхожда. Развалината беше петнайсететажна. Бетонът бе толкова под средните стандарти, че се рушеше от въздуха. Стъклата бяха толкова тънки, че потреперваха от уличното движение. Фоайетата миришеха на зеле, водопроводните тръби течаха. През тънките стени Харди чуваше винаги, когато съседът му си вземаше душ. Надписът отвън гласеше:

Уединена вила

„Преждевременно погребение“ — помисли си Харди.

Той достигна сградата и се загледа към изпращанията на чайките на тротоара, примесени с пера и скупчени пред напуканото стъкло на вратата. Стомахът му се раздразни, когато анализира дните си — бърбънът, футболното шоу, супата и най-накрая новините, ако можеше да се задържи толкова дълго буден; нощните кошмари, изпотяването в три часа сутринта. „По дяволите, Дейвид Хартман може да почака“ — помисли си той, обърна се от входа и продължи надолу. Той се призна за глупак. Бедата бе, че въпреки огорчението от агенцията и предчувствието за беда, той не можеше да подтисне

любопитството си. Не бе изпитвал такова любопитство, откакто беше гледал ураганите през последния сезон.

Коя пощенска станция? Тъй като трябваше да започне от някъде, той избра най-близката, като спря на уличката по пътя, за да подсили куража си с бърбън. Станцията беше в стъкло, боядисана с хромова боя, дълга и тясна, от двете страни с палмови дървета, които изглеждаха превити от топлината. Той премина през съскащата автоматична врата. Миришеше на дезинфекционен препарат, който портиерът използваше за бетонния под. Пощенските кутии бяха разположени от двете страни на коридора. Той намери номер 133 на необикновено голяма врата. Тя беше на долната редица от лявата му страна. Разбира се, всяка пощенска станция в града вероятно имаше пощенска кутия с номер 113. Ключът можеше и да не стане. Но щом го извади от книжния плик, откри, че ключът се завъртя гладко в ключалката. Кутията беше толкова ниска, че щом я отвори трябваше да коленичи, за да погледне вътре. Поради размерите ѝ, той очакваше пакет. Но не намери нищо. Изпълнен с разочарование, ядосан, че е глупак, той почти се остави на инстинктите си да го водят. Защо на долната редица? Защото дори и да коленичиш, не можеш да видиш горната част. За да видиш всичко вътре трябва да се превиеш надолу към пода. Ако нещо е закрепено към горната част, чиновникът, който слагаше пощата от другата страна, нямаше да го види, освен ако не се препъне на пода, както Харди направи сега. Ето къде беше — малка, пластмасова кутийка с магнит, който я крепеше.

С червено от навеждането лице, Харди отдели магнита. Изправи се олюлявайки се. Той погледна по продължението на коридора с пощенските кутии. Никой не се виждаше. Вместо да отиде на сигурно място, той пое риск и дръпна капака на кутийката.

Намръщи се при вида на друг ключ. Какво...?

Не беше ключ от пощенска кутия. Имаше номер: 36.

Той го обърна. Хотел „Атлантик“.

Сол се напрегна, когато чу ключът да се превърта в ключалката. Той се наведе зад стола и сграбчи скритата си Берета, втрепенен към постепенно отварящата се врата.

Сол се беше уверил, че стаята е тъмна, като дръпна завесите. Светлината от хола струеше на тънки нишки по пода и след това се разширяваше. Сянка закриваше светлината. Пълен мъж пристъпи бавно вътре, като стискаше нервно нещо в хартиен плик.

— Затвори и заключи вратата — каза Сол.

Мъжът се подчини. В тъмното Сол включи въртящата се във всички посоки настолна лампа и я насочи към него. Сега нямаше никакви въпроси. Иззад лампата, скрит от светлината, той позна Харди. Мъжът свали слънчевите си очила и вдигна ръка, за да предпази очите си. Сол не го беше виждал в продължение на тринайсет години. Тогава Харди изглеждаше зле. Сега, на седемдесет и две годишна възраст, той беше още по-зле — бледа, подпухнала кожа, червени пигменти по набръчканите му бузи, разширена коремна област от увеличения му черен дроб и задържащо вода тяло на алкохолик. Косата му беше сива, безжизнена и без блясък. Най-накрая беше пригладена. Той бе избръснат. Не издаваше никаква миризма, освен тази на бърбън. Дрехите му — отвратителна риза на цветя и панталони от електриково син полиестер, изглеждаха изпрани и изгладени. Белите му обувки бяха добре лъснати.

„По дяволите, ако аз бях пияница, съмнявам се, че щях да обръщам толкова много внимание на външния си вид“ — помисли си Сол.

— Радвам се да те видя, Харди. Ключът за осветлението е от лявата ти страна.

— Кое...? — гласът на Харди вибрираше, докато опипваше за електрическия ключ.

Светнаха две лампи — на бюрото и над леглото. Харди се огледа намръщено.

— Не ме ли позна? Аз съм оскърбен.

Харди продължаваше да се цупи.

— Сол?

Той премигна сконфузено.

Сол все още държеше Беретата скрита. Изхили се и премина през стола, за да се здрависа с Харди.

— Как си? Какво има в плика?

— Уф — Харди сви рамене объркано, — само няколко неща. Имах ранна мисия.

— Алкохолна ли?

— Е добре, ами... — Харди изтри устата си смутено. — Имам няколко супер приятели. Не съм разбрал, че барчето за алкохол се е изпразнило.

— Изглеждат ужасно тежки. Остави ги на бюфета. Нека ти починат ръцете.

Харди се почувства неловко, но свърши това, което му беше казано.

— Аз... за какво е всичко това?

— Събиране, предполагам — вдигна рамене Сол.

Звънна телефонът. Харди потрепна и се загледа в него. Звънна повторно.

— Няма ли да отговориш?

Но Сол не помръдна. Телефонът спря.

— За Бога — каза Харди, — какво става? Този кубинец...

— Не беше ли впечатляващ? Трябваше да поразгледам доста наоколо, докато го намеря. Точно и правилно попадение.

— Но защо?

— Ще стигнем и до там. Въоръжен ли си?

— Ти си правиш майтап с всичките тези кубински емигранти.

Сол поклати глава. Харди беше легендарен е това, че не ходеше никъде без оръжие, с изключение на банята. Веднъж, за ужас на Тайните служби, той носил револвер в Белия дом, на конференция с президента. Друг път, по време на светска вечеря, заспал от препиване, отпусвайки се на стола, а пушкалото му се хлъзнало от кобура и тежко паднало на пода пред двама конгресмени и трима сенатори.

— Сложи го до алкохола на бюфета.

— Защо?

Сол вдигна Беретата иззад стола:

— Само го направи.

— Хей, хайде стига.

Очите на Харди се разшириха. Той се опита да се засмее, като убеждаваше сам себе си, че това е било шега.

— Ти не се нуждаеш от него.

Въпреки всичко, Сол не се смееше.

Харди присви устни. Той нервно се наведе, за да вдигне десния си крачол и показа Колт, калибър 38, закрепен с кобур за глезена му.

— Хм, още ли харесваш този револвер?

— Знаеш как ме наричаха.

— Уайът Ърп — напрегнато каза Сол. — Такъв, който използва само два пръста.

— Не трябваше да ми го казваш — Харди беше възмутен. — Все още си спомням.

Той остави револвера на бюфета:

— Доволен ли си?

— Не съвсем — Сол стана. — Трябва да те обискирам.

— О, за Бога.

— Няма да те гъделичкам.

След като го претърси, Сол показва особен интерес към копчетата му. Харди пребледня:

— За това ли било всичко? За микрофон? Мислиш, че ще предавам? За какво трябва да...?

— Поради същата причина, за която използвахме кубинеца. Не сме сигурни, дали не си бил наблюдаван.

— Наблюдаван? Но защо някой ще иска да...? Чакай минутка. Ние? Ти каза ли „ние“?

— Крис работи с мен.

— Килмууни? — гласът на Харди звучеше смутено.

— Добре, алкохолът не е съсипал паметта ти.

— Как мога да забравя онова, което вие, приятели, направихте за мен в Чили? Къде...?

— Това телефонно позвъняване беше от него. От фойето. Две позвънявания означават, че той се съмнява в проследяването ти. Ако прекъсне — има някаква опасност и ще се обади пак. А ако звънне само един път, ме предупреждава.

— Но аз трябва да ви кажа, че не бях следен.

Харди забеляза, че Сол избягва погледа му.

— Аз се хванах — той поклати глава с гримаса на лицето. — Вие сте предполагали, че не мога да забележа опашка.

— При бездействие уменията на човек се притъпяват.

— Особено ако е пияница.

— Не съм казал това.

— И не трябваше, по дяволите — Харди го погледна свирепо. — Какво ви накара да сте сигурни, че изобщо ще дойда?

— Не бяхме сигурни. Когато кубинецът ти даде ключа, трябваше да го хвърлиш в канала.

— И?

— Ние бяхме длъжни да те оставим сам. Ти трябваше да докажеш, че си готов да влезеш в играта, не само с нас, а с който и да е друг. Да покажеш, че искаш някакво действие.

— Не е така.

— Не съм сигурен...

— Вие имате друга причина.

Сол поклати енергично глава.

— Кубинецът — каза Харди, — не мога да разбера за какво ви е бил нужен. Ключът има значение.

— Добре тогава...

— Но пощенската кутия и вторият ключ?

— Допълнителни мерки за сигурност.

— Не, искали сте да ми дадете достатъчно време в случай, че се измъкна и телефонирам. Крис щеше да ме види, ако го бях направил. Той щеше да се обади и да те предупреди да бягаш — Харди кипна. — Така че за кого, по дяволите, си мислите, че работя?

Сол преценяваше положението. Възможно беше Харди да е проследен, но пък не знаеше към кого друг да се обърне. Претегли шансовете и след това му обясни всичко.

Харди изглеждаше зашеметен. За момент дори нямаше вид да е разбрал. Внезапно лицето му почервения, вените на врата му запулсираха.

— Какво? — Гласът на Харди изтъня. — Елиът? Вие сте мислили, че аз съм се съюзил с този кучи син? След всичко, което ми причини, вие сте предполагали, че му помагам?

— Не бяхме сигурни. Много години изминаха. Може би си се променил. Понякога човек забравя, че е сърдит.

— Да забравя? Никога! Този негодник ме провали. Бих желал да сложа ръце на шията му и...

— Погрижи се да го докажеш.

Харди се разсмя.

Сол свърши с обясненията. Харди слушаше внимателно. Очите му бяха сурови, трескави, изпълнени с омраза, а лицето му още по-червено. Най-накрая поклати глава.

— Със сигурност се е обърнал и срещу вас. Не съм изненадан, той се обръща срещу всекиго. Чудното е, че е издържал толкова дълго.

— Продължавай да говориш.

— Не знам какво...

— Елиът винаги е казал: „Ако искаш да разбереш тайните на човек, питай някой, който го мрази.“ Ти знаеш за него повече от всеки друг.

— Мислех си, че знам. Но сгреших.

— Но ти си бил неговият конкурент. Разследвал си го.

— Ти си чувал за това?

Сол не отговори.

Харди се обърна към книжния плик на бюфета, извади наполовина празната бутилка бърбън, отвъртя капачката и я повдигна към устата си. Изведнъж спря и погледна срамежливо.

— Предполагам, че имаш чаша.

— В банята е — Сол взе бутилката. — Но имам друго питие за теб.

— Какво е то?

— Донеси чаши.

Харди се подчини с подозрение. Когато се върна от банята, пръстите му здраво стискаха чашата. Той зяпна към бутилките, които Сол беше извадил от барчето и преглътна едва-едва:

— Не.

— Нужен си ми трезвен. Ако трябва да пиеш...

— Вермут? Това шега ли е?

— Смяя ли се?

— Това е отвратително.

— Може би няма да пиеш много. В случай, че се изкушиш...

Сол занесе бутилките с уиски в банята и ги изпразни в тоалетната чиния. Харди изстена.

— Струваха ми шестнайсет долара.

— Ето ти дващест. Задръж рестото.

— Садист.

— Помисли за този вариант — колкото по-бързо свършим, толкова по-бързо ще си купиш повече бърбън.

Сол отиде до бюфета, отвори двата вида вермут — бял и червен и сипа в чашата на Харди.

— В случай, че стомахът ти е по-издръжлив отколкото си мислех.

Харди се намръщи при вида на розовия коктейл. Той се пресегна, но си дръпна ръката. След това се протегна отново и изпи чашата на три глътки. Дишайки тежко, той се вкопчи в бюфета.

— Господи Боже!

— Добре ли си?

— Има отвратителен вкус — Харди потръпна. — Никога няма да ти простя това.

Той си напълни още една чаша:

— Е, добре, аз трябва да знам. И така, как откри, че съм го разследвал?

— Никак.

— Но ти каза...

— Имах подозрения, провокирани от чувствата ти към него. Но не бях сигурен. Предположих, че ако те попитам, ти ще се изплашиш и ще отречеш. Така се престорих, че вече знам, като се надявах, че ти ще се съгласиш.

— Толкова дълго бях нокаутиран тук — отбеляза Харди. — Добре, истина е. Но ти ме изплаши за малко. Никой не трябва да знае за това. Повярвай ми, бях много внимателен. В работа като тази, не се доверявам и не искам от никого помощ. Малко изкопчено оттук, малко оттам. Няма видим модел. Няма време, което да не съм разчел — Харди се нацупи. — За мой късмет, не трябваше да участвам в Уотъргейт. Но бях въвлечен. Елиът и аз бяхме съперници. Той убеди шефа да ме ликвидира. Аз, например, не виждам логика. По дяволите, аз бях и... все още съм... пияница. Но не мога да се отърся от чувството, че той използва това като шанс за решаваща победа.

— Мислиш ли, че той знае за проучването ти?

— Очевидно не.

— Какво те кара да си сигурен?

— Би трябвало да ме е убил.

Сол го загледа.

— Откъде си научил толкова много?

— Бях близо. Имаше нещо, което чувствах. Някои дни си мислех, че единственото, от което имам нужда, е само още един факт. Само още един... — той отново потръпна. — Но той победи. Изхвърлен, без възможност да продължа съревнованието, аз позволих на алкохола да ме ръководи.

Той повдигна очилата си.

— А това наистина е отвратително.

— Може би искаш малко кафе?

— Не, за Бога, това е по-лошо и от вермута. Оттегляне — размишляваше на глас Харди. — Ти си се отпуснал тук. Как можех да довърша това, което бях започнал? Нямах достъп до компютрите.

— Ти си искал да останеш жив.

— Или съм заслужавал да бъда застрелян. Ако имах някакви козове, все още щях да го преследвам.

Челото му беше овлажнено от пот:

— Тук е ужасно топло.

Сол прекоси стаята и включи климатичната инсталация зад завесите. Тя започна да боботи, като разносяше тих повей из стаята:

— Кой те накара да го разследваш?

Харди отпи с отвращение:

— Ким Филби.

Години назад през 1951, Ким Филби е бил висшестоящ член на британската мрежа за чуждо разузнаване МИ-6. По-рано, по време на Втората световна война, той е помагал да се обучават неопитни новобранци от американската разузнавателна мрежа — ОСС. Той си предложил услугите, когато през 1947 година ОСС се превърнало в ЦРУ. Пристигнал във Вашингтон през 1949, за да помага в проучването на ФБР на съветските шпионски кръгове и наистина доказал, че уважаваният английски дипломат Доналд Маклийн е бил комунистически агент. При все това, преди да бъде арестуван, Маклийн е бил предупреден от друг британски дипломат — Гай Бърджис. Той самият пък е бил неподозирани комунистически агент и отлетял с Маклийн в Русия.

Разкриването на такова завоалирано вмешателство, шокирало общността на Западното разузнаване. Също така смущаваща била

загадката как Бърджис е узнал, че Маклийн е под наблюдение. Всецяло обзет от този въпрос, Харди — тогава младши офицер в ЦРУ, седял в колата си на един вашингтонски паркинг. Той чакал да отmine внезапно разразилата се буря, за да може да изтича до любимия си бар и да обядва, когато го осенила мисъл. Забравяйки за жаждата си, той бързо се върнал в офиса си, който след войната се помещавал във „Вашингтон Мол“. Когато хвърлил дъждобрана си върху един стол в кабинката, той прегледал няколко картотеки и написал няколко бележки към документите и образците.

Бърджис предупредил Маклийн. Той познавал Филби — мъжът, който обвинил Маклийн. Бърджис веднъж наистина е бил гост в дома на Филби. Дали Филби не е направил непреднамерена грешка, като е позволил на Бърджис да узнае, че Маклийн е в беда?

Обяснението нямало значение. Филби е бил твърде опитен, за да разкрие значима информация на един от приятелите на този, когото е планирал да обвини.

Тогава каква била връзката — Бърджис, Маклийн и Филби? Харди направил ефикасен логически скок. И какво ако Филби също е бил комунистически агент? Какво ако Филби е обвинил Маклийн, но първо е изпратил Бърджис да го предупреди?

Защо все пак? Защо Филби ще обвинява близък комунистически агент? Харди можал да измисли само една причина — да предпази по-важен комунистически агент, който за малко да бъде разобличен. Но кой трябвало да е по-важен от Маклийн? Дишането на Харди се учестило. Самият Филби? Като обвини Маклийн, Филби ще се измъкне от подозрение. Може би при своята работа във ФБР Филби е открил възможността да бъде разкрит като шпионин.

„Предположения“ — си помислил Харди — „Но къде е доказателството?“ Той изведнъж си припомнил за един комунистически предател на име Кривитски, който преди години бил предупредил за трима съветски агенти във великобританския дипломатически корпус. Кривитски разпознал единият от мъжете по последното му име — Кинг, арестуван по-късно. Но Кривитски бил неясен по отношение на останалите двама: шотландец, привлечен от комунистите през трийсетте, и британски журналист, вербуван в Испанската гражданска война. Шотландецът бил разкрит като Маклийн. Но кой бил великобританският журналист?

Харди проучил малки подробности по досието на Филби и почти се разсмял, когато открил желаното: Филби някога бил журналист в Испанската гражданска война. Внезапно всичко се нагласило. Филби и Бърджис се познавали като студенти в Кембридж. Маклийн също е бил в Кембридж. През трийсетте всеки от тях е симпатизирал на комунизма. Но после коренно са се променили, предпочели са капитализма и са се присъединили към британските дипломатически служби.

„Разбира се — помислил си Харди, — те са били привлечени от руснаците и са се съгласили да станат дълбоко законспирирани съветски агенти.“

— Това създаде репутацията ми — каза Харди. Вермутът с лимон беше учестил дишането му. — Хората забравят, че аз разкрих Филби.

— Някои от нас знаят кои са легендите — рече Сол.

— Аз и Елиът — Харди отпи. — Златните момчета. Елиът набра точки като използваше бивши нацисти и бивши фашисти, които подновяват разузнавателната си мрежа след войната, но този път работейки за нас. Изглеждаше, че не можем да сгрешим в нищо.

— Какъв е произходът му?

— Не ти е казал дори това? От Бостън е. Семейството му било от висшите кръгове. Баща му работел в Йейл, а после за Министерството на вътрешните работи. Скоро след раждането на Елиът, 1915 година, бащата починал. Майка му умряла по време на грипната епидемия през 1918 г. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Елиът е сирак? — Сол изтръпна.

— Като теб и Крис. Може би това обяснява интереса му към вас двамата.

— Бил ли е в сиропиталище?

— Не. Той нямал баба или дядо, нито пък чичовци и лели. Имал някакви далечни роднини, които можели да го вземат. Наследството му било достатъчно голямо, за да не представлява проблем издръжката му. Но приятел на баща му предложил да го отгледа — мъж с влияние в Министерството на вътрешните работи. Роднините се съгласили. В

края на краищата този човек можел да възпита Елиът така, както баща му би искал. Имал състояние и власт.

— Кой е бил той?

— Текс Огън.

Очите на Сол се разшириха.

— Така е — продължи Харди. — Един от създателите на убежищата на Абелар. Елиът е получил подготовката си от Отън, който спомогна за установяването на основните правила на модерния шпионаж. Би могло да се каже, че Елиът е бил вътре в нещата от самото им начало. Разбира се, преди войната Америка нямаше отделни разузнавателни мрежи. Военните и Министерството на вътрешните работи вършеха всичко. Но след Пърл Харбър се формира ОСС и Отън подтикнал Елиът да се присъедини към него. Елиът заминал за Англия, за да се обучава. Имал няколко успешни операции във Франция. Работата му харесвала, така че останал и когато след войната ОСС преминало в ЦРУ. Тогава Отън вече бил в пенсия, но Елиът често ходел при него за съвети. Най-важното, което научил от Отън, било да не се стреми към висшите постове в агенцията.

— Но за амбициозен мъж това е глупаво.

— Не е, ако помислиш. Колко директори и заместник-директори е имало в агенцията през годините? Толкова много, че не мога да си ги спомня. Тези места са политически служби. Те се сменят според събитията в Белия дом. Истинската власт в агенцията, имам предвид постоянната, е под заместник-директора и преките му подчинени — четвъртото място. То не е политически ангажирано, без пряка зависимост, основава се на опита и заслугите в агенцията.

— Значи Елиът приел съвета на Отън?

Харди кимна.

— Той се изкачи толкова високо, колкото искаше. По дяволите, един президент дори му предложи директорски пост, но Елиът отклони офертата. Той искаше да запази службата си сигурна. Но същевременно желал да има по-силна власт. Така че разшири опорните си точки, като вземаше все повече агенти под своя опека, разпростря влиянието си в операции от всички области. Шеф на контраразузнаването. Получи тази титла през 1955, но имаше значително влияние още през четиридесетте. Сенатори, конгресмени, президенти зависят от изборите. Може да се наложи да напуснат

постовете си. Но Елиът никога не се тревожеше от резултатите от гласуването. Година след година, независимо от това дали републиканците или демократите управляват страната, Елиът държеше четвърта позиция в агенцията. Само още един мъж е успявал да се задържи на власт толкова дълго.

— Едгар Хувър.

— Правилно. Но сега Хувър е мъртъв, така че няма да е преувеличено, ако кажем, че Елиът е имал най-постоянното влияние в американското правителство от четиридесетте години насам. Забележи, че Елиът винаги е предвиждал опасността друг амбициозен мъж да го измести от четвъртата му позиция в агенцията. За да се подсигури, той проучваше всеки, който би могъл да е заплаха за него. Президенти, членове на кабинета, различните директори на агенцията, нямаше значение кого. Може би бе научил тази тактика от Хувър, а може и Отън да му я е показал. Но той събра най-пълната колекция от скандали, която можеш да си представиш. Секс, пианство, наркотици, наречи ги пороци; откриваше всичко във връзка с тях. Неплатени данъци, сблъсък на интереси, отмъщения, подкупи. Ако някой заплашваше да отнеме властта на Елиът, той просто му показваше личното му досие и всякаква опасност изчезваше. Ето защо той все още е в агенцията, въпреки че е минал пенсионната възраст. Заради тези досиета.

— Къде са те?

— Никой не е разбрал. Може би на съхранение в банка в Женева. Може би в сейф. Не може да се каже. Повярвай ми, опитвали са се да ги намерят. Следели са го, но той винаги се е измъквал.

— Още не си ми казал защо си го проучвал.

Харди се замисли.

— И друго подозрително нещо. Помниш ли, Елиът винаги твърдеше, че има и други комунистически агенти. Не само Филби, Бърджис и Маклийн, а много повече, внедрени тук и във Великобритания на високи правителствени постове? В частност той беше сигурен, че имаме руски шпионин в агенцията. Използваше тази теория, за да обясни инцидента U-2, неуспеха в Куба, убийството на Кенеди. Каквато и нова операция да започнем, излизаше че руснаците знаят за нея предварително. Преди твърденията на Елиът звучаха параноично, сега вече бяха убедителни. Всеки в агенцията

започна да подозира всички останали. Бяхме толкова заети да се дебнем, да се съмняваме един в друг, че никаква работа не се вършеше. Никога не открихме шпионите. Това беше тактиката на Ким Филби. Обвини някой друг и никой не подозира обвинителя.

— Все пак ти го заподозря.

Харди сви рамене.

— Да кажем, че съм завиждал. Ние започнахме заедно кариерата си. В началото бяхме еднакво блестящи. Но с течение на годините той спечели по-голям успех. Издигаше се, докато аз си оставах на същото място. Ако нещата се бяха развили другояче, може би щях да съм равен на него — той повдигна очилата си. — Мисля, че исках да го проваля, за да се изкача аз нагоре. Продължавах да си спомням първия си голям успех. Сигурно бих могъл да го повторя, абсолютно същия. Казах ти, че Елиът замина за Англия за обучението си към ОСС по време на войната. Ние не знаехме много за шпионажа. Но англичаните знаеха. Мъжът, който го обучаваше... Никога няма да се сетиш, кой е той.

Сол чакаше.

Харди пресуши чашата си:

— Ким Филби.

Дъхът на Сол секна.

— Елиът е предател?

— Не съм казал такова нещо.

— Защо, по дяволите, спомена Филби, ако не за да обвиниш...

— Само си помислих това. Мога да правя предположения, но те са несъстоятелни без доказателства.

— И ти нямаш доказателства.

— Казах ти, че никога не стигнах толкова далече. Когато Елиът ме уволни, кабинетът ми беше запечатан. Апартаментът, колата, сейфът ми бяха претърсени. Всеки, дори невалиден документ, в бегла връзка с агенцията, ми беше отнет.

— Включително твоето откритие?

— Никога не съм го писал, слава Богу. Ако Елиът беше видял свое досие, ако беше сметнал, че съм опасен... той не би се доверил на

пияница. Щях да получа внезапна сърдечна криза или да падна от някоя сграда.

— Помниш ли това, до което си се добрал?

Харди се стегна. Беше възмутен:

— Разбира се. Виж, той е човек на навика. Така че не можех да не заподозра нещо, когато открих отклонения от стереотипа му. През 1954 пътните му документи показват нещо интересно. Направил е няколко безпричинни екскурзии до Европа. За една седмица през август той напълно изчезнал.

— Отпуска?

— Без да остави адрес или телефонен номер, на който агенцията би могла да се свърже с него в случай на нужда?

— Разбирам накъде биеш.

— Улових дирите му до Белгия. После...

Харди запали цигара и издиша дима.

— И никой не направи въпрос за изчезването му?

— Не само че не стана на въпрос, но на следващата година той беше повишен. Всичко което знам е, че е бил пратен със задача и повишението му е било награда за успеха. Все пак тази липсваща седмица...

— Ако е двоен агент, може би се е срещал с шефовете си от КГБ.

— Това ми хрумна и на мен. Но подобна връзка не е трудна работа. Могат да се измислят много други, не толкова потайни начини, КГБ да се свърже с него. Защо да привлича вниманието, като се скрива така? Каквато и да е причината за изчезването му, очевидно се е налагало. Нещо, което не би могло да се направи другояче.

Сол се намръщи. Климатичната инсталация бръмчеше, но той трепереше. Не от студ.

— Още нещо — каза Харди. — През 1973 той отново изчезна. Този път последните три дни на юни.

— Пак в Белгия?

— Япония.

— Каква е връзката?

Харди сви рамене.

— Нямам представа какво е правил по време на тези пътешествия. Но продължавам да се връщам на първото си предположение. Да приемем, че през войната, когато замина за Англия,

той се е присъединил към Филби, Бърджис и Маклийн и е станал двоен агент.

— А може би и троен.

— Би могло — Харди почеса брадичката си. — Не съм мислил за това. Може да се е престорил, че се е сработил с Филби, като е искал да използва връзките си със Съветите в полза на Съединените Щати. Винаги е харесвал сложните задачи, а да си троен агент е една от най-трудните роли. Но това не е от значение. Двоен или троен агент, той е влизал във връзка с КГБ. Трябвало е да му се предават съобщения. Чрез човек, който е част от ежедневието му. Така че никой да не се усъмни, ако редовно контактуват един с друг. Човек със свобода на действията си, за предпочитане с връзки в Европа.

— И ти го откри?

— Розите.

— Какво?

— Елиът обича розите толкова, колкото и трудните задачи. Той прекарва деня си около тях. Кореспондира си с други ентузиаста. Праща и получава редки видове.

Сол бе шокиран:

— И ходи по цветни изложения.

— В Европа. Особено на изложенията в Лондон всеки юли. Не е пропускал това изложение от 1946 г., непосредствено след войната. Идеално място за срещи. Винаги отсяда при свой приятел, който притежава имение близо до Лондон... Пърсифал Ландиш, младши.

Сол се сепна.

— Познато ли ти е името? — запита Харди.

— Баща му е бил представител на Английската разузнавателна мрежа на срещата Абелар през 1938 година.

— Интересно съвпадение, не мислиш ли? Отън, който също е бил на срещата, се сприятелява с Ландиш-старши. Елиът, осиновеният син на Отън, се сприятелява с наследника Ландиш. Между другото, Ландиш-старши е бил възпитател на Филби.

— Господи — възкликна Сол.

— Чудя се — каза Харди, — Ландиш старши също ли е бил двоен агент? Бедата, когато повярваш, че има заговор, е че веднага можеш да нагласиш всичко към своята теория. Дали нямам твърде развнтено въображение? Да разгледаме нещата така. Ако Елиът

работи за Съветите, Ландиш-младши, според мен, е куриерът, който предава съобщенията. Той е съвършен. Заема същата позиция в МИ–6, както Елиът в ЦРУ. Също като Елиът и той твърдеше, че в МИ–6 има предател. Ако Ландиш-старши е работил за Съветите, може би Ландиш-младши продължава делото му след смъртта на баща си.

— Въпросът е как да го докажем.

Ерика спря на средата на пътеката и се наведе към един пасажер, седнал до прозореца:

— Сър, затегнете предпазния си колан, моля ви.

Тя носеше привлекателна униформа на стюардеса на Ел Ал. Понеже се подготвяха набързо, беше ѝ даден ограничен избор на лица, които би могла да замести. Теглото, цветът на косата и чертите на лицето ѝ отговаряха на данните на една жена от екипажа на полета. Тази жена сега пътуваше на юг от Маями към Кий Уест на неочаквана ваканция е платени разноски. Само че Ерика беше малко по-едра от нея, така че униформата плътно прилепваше по тялото ѝ, като подчертаваше бюста ѝ. Мъжете на борда изглеждаха доволни, вместо смутени.

Като продължи нататък по пътеката, тя се увери, че всички са поставили предпазните си колани. Помоли една жена да постави обемистата си чанта под предната седалка и разгледа пасажерите. Никой не пушеше. Седалките бяха в изправено положение. Подносителите за храна — прибори и обезопасени. Тя кимна на другата стюардеса и се отправи към предната част, където се обърна отново, за да огледа пътниците. Доколкото можеше да определи, никой не бе изненадан от присъствието ѝ. Нямаше напрегнати изражения, докато се взираше в лицата им, нито пък някой избягваше погледа ѝ. Разбира се, добре обучен агент не би допуснал такива грешки. Все едно. Тя изпълняваше формалностите. Да пропусне да го направи, би било грешка от нейна страна.

Почука на кабината на пилота и отвори вратата:

— Някой да иска кафе?

Пилотът се обърна:

— Не, благодаря. Земният екипаж натовари багажа. Готови сме да потеглим.

— Какво е времето?

— Не може да бъде по-хубаво. Синьо небе по целия път — отговори Сол до нея. Той и Крис, красиви в пилотските си униформи, носеха документи, които ги упълномощаваха да контролират полета. Те седяха в задната част на кабината за управление и наблюдаваха екипажа, който нямаше основания да се съмнява в техните правомощия. С Ерика се бяха качили рано на борда. Минаха през отделните стълби към входа за обслужващия персонал в тунела за пасажери. Така избегнаха огледа на терминала. Легитимациите им бяха отлично фалшифицирани. Миша Плец от израелското посолство отново бе извършил чудо.

Самолетът потегляше към пистата. Ерика отново се върна при пътниците. Провери за втори път дали в очите на някой се чете сянка на подозрение. Един мъж изглеждаше пленен от фигурата ѝ. Някаква жена се страхуваше от излитането. Като ги отмина, тя реши, че няма за какво да се тревожи. Сега, когато самолетът бе в движение, дори ударен отряд на борда не би могъл да създаде проблеми. Ел Ал се отличаваше с извънредните си предпазни мерки. Трима от пътниците, в челната част, в средата и в дъното, бяха цивилна въздушна охрана. Зад прозорците внезапно се появиха две бронирани коли, които съпътстваха самолета отстрани, докато се измъкваше от терминалите към пистата. В автомобилите тя видя едри, сурови мъже. Те носеха автоматично оръжие, но го държаха скрито от поглед. Това беше обичайната защита на тази линия, така често нападана от терористите. Когато самолетът се приземеше в Лондон, две други коли щяха да се появят и да го придружат към терминалите. Вътре в летището, отделението на Ел Ал беше охранявано дискретно, но сигурно. При тези условия, ако някакъв екип има глупостта да предприеме действия срещу Ерика, Сол и Крис, би постъпил просто самоубийствено.

Чувството ѝ на облекчение бързо премина. Като се убеди, че хладилниците за храната в дъното са надеждно заключени, тя с ужас си припомни, че трябва да разнася коктейли, закуски и да се отнася майчински към пътниците по време на полета.

Старшият разпоредител вдигна микрофона.

— Добър вечер — чу се прашене. — Добре дошли на полет 755 на Ел Ал за...

Лондон. Въпреки прогнозите за слънчево време, сиви дъждовни облаци се бяха надвесили над града. По време на полета Ерика беше претрупана с работа, но все пак намери време да премисли това, което бе научила.

Историята на Крис и Сол за училището за момчета „Франклин“ я смути. Тя самата беше израснала в израелски кибуц и съдбата ѝ също бе предопределена. Но въпреки че и тя като тях беше умел войник и агент, усещаше, че има разлика.

Със съгласието на родителите ѝ тя беше отделена от тях и отгледана от осиновители. Но цялата комуна ѝ беше дала любов. Всеки жител на Израел беше член на нейното семейство. В една страна, нападана толкова често, че много деца загубваха и истинските си майки и бащи, и осиновителите си, мъката ставаше поносима само ако виждаш в цялата нация истинския си родител.

Но Сол и Крис не бяха получили любов от друг, освен от Елиът. Любов, която е била лъжа. Вместо в здравословната атмосфера на кибуца, те са прекарвали младостта си в лишения и сурова дисциплина. Не в името на родината си, а заради скритите стремежи на някакъв мъж, който претендира да е техен благодетел. Какво съзнание е могло да сътвори този план?

Подло. Извратено.

И тя, като Сол и Крис, бе научена да убива. Но тя го правеше за страната си, за оцеляването на съотечествениците си. Докато Сол и Крис бяха прочистени от объркващи емоции, без чувство за собствено достойнство, превърнати в работи под командването на Елиът. Никакви благородни закони не могат да оправдаят това, което им бе сторено.

Сега тяхното равновесие беше нарушено. Тя се радваше отново да е с тях, особено със Сол. Бе мислила, че чувството ѝ към него е мъртво, а то оживя, силно както винаги. Но нейната основна цел беше благородна: да помогне на страната си да поправи щетите, които Елиът бе нанесъл на Израел, когато ги изкара виновни за убийството на приятеля на президента. А Сол и Крис имаха друг мотив — личен. И в това беше иронията на съдбата, защото беше продиктуван от техните чувства. Бяха стигнали предела на заблудите и оскърбленията. Бяха предадени.

Сега искаха отмъщение.

На Лондонското летище те минаха през митническа зона за персонала на самолетите, която бе отделена. Плец беше уредил да ги посрещне охрана. Ескортът ги чакаше без да се набива на очи от другата страна. Като избягваха препълнените зали за пътниците в терминала, те използваха задния изход за служители на летището. Ескортът първо провери отвън, а после образува защитна преграда, през която Ерика, Крис и Сол се качиха в бронирана кола. Минаха през отворена метална врата и се сляха с шумния автомобилен поток за Лондон.

Крис нагласи часовника си според английската времева зона. Утринното небе беше мрачно. Умората го подтискаше. Той погледна назад и се намръщи:

— Следят ни.

— Синята кола на стотина метра зад нас? — запита шофьорът. — Тя е от нашите. Но има друго, което ме тревожи.

— Какво?

— Нарезданията, които получихме. От Миша във Вашингтон.

— Какъв е проблемът?

— Не разбирам. Трябва да осигурим благополучното ви пристигане. А после да изчезваме. Не виждам смисъла. С каквото и да сте се захванали, необходима ви е подкрепа. Сигурно има грешка.

— Няма. Точно за това помолихме.

— Но...

— Така искаме да бъде — каза Сол.

Шофьорът вдигна рамене:

— Вие сте клиентите. Беше ми наредено да ви отведа в безопасен апартамент. Екипировката, която поискахте, е в куфара. Тук му казват багажник. Никога няма да свикна с техните изрази.

Престориха се, че се настаняват, но в момента, в който ескорта излезе, те престанаха да разопаковат багажа си. Сол погледна Крис. Като по сигнал, те претършуваха стаята. Беше неголяма, по-уютна, отколкото стаите под наем в Америка — покривчици, дантелени

завеси, цветя във вазите. Както и в колата, миришеше на влага. Въпреки че хората от ескорта гарантираха, че мястото е безопасно, Сол не знаеше дали може да разчита на тях. От една страна не виждаше причина да не им вярва. От друга — твърде много хора бяха замесени. Твърде много възможности за предателство.

Като че ли чули подозренията му, Крис и Ерика кимнаха. Стаята можеше да се подслушва, затова те не казаха нито дума, а бързо смениха униформите си. Мъжете не обръщаха внимание на голотата на Ерика, както и тя на тяхната. В дискретни, неофициални дрехи те разглобиха оръжията, които хората от ескорта им бяха дали. Провериха ги и отново ги сглобиха. Останалата част от екипировката, която бяха поискали, работеше идеално. Без да оставят нищо след себе си, те се спуснаха по миризливото задно стълбище на къщата. Излязоха отзад и прекосиха една малка уличка. Тръгнаха към лабиринт от алеи. Използваха сложни процедури, за да се измъкнат от преследвачи в лондонския дъжд. Дори Миша Плец не бе наясно защо са дошли в Англия. Сега, съвсем сами, отново бяха станали невидими, а тяхната цел — неоткриваема.

„С едно изключение“ — помисли с тревога Сол. Още един човек знаеше — човекът, който им даде адреса и описанието на тяхната цел. Пълната безопасност изискваше да накара Харди да замлъкне, за да се защитят. „Но как бих могъл да оправдая това?“ — питаше се Сол. — „Харди помогна. Твърде много го харесвам този кучи син.“

Не спираше да мисли за това. Свободните краища го безпокояха.

Те чакаха, а той не бе помислил да предприеме дори такива елементарни предпазни мерки, като да стои настрана от апартамента си. Естествено, беше пил прекалено много, познатото извинение. Това не само бе замъглило разсъдъка му, но бе притъпило и рефлексите му. Така че когато залитна в апартамента си и се обърна да затвори вратата, не реагира достатъчно бързо на стъпките. Може би трезвен би успял да отвори бързо вратата и да се спусне към коридора, но адреналинът му се бореше с алкохола в кръвта и предизвикваше у него желание да повърне. Мъжът, който се бе крил в клозета, изви ръката му, притисна го до стената и разтвори краката му, за да го претърси.

Друг се спусна от банята и опипа тялото му, като провери задните му части и гениталиите.

— Трийсет и осми. На десния глезен — каза той на партньора си, като прибра оръжието.

— На дивана — нареди другия на Харди.

— На стола — обади се Харди.

— Какво по...?

— Вие, момчета, пипате твърдо. Скоро ще стигнете до глаголите.

— Прави това, което ти казваме, по дяволите.

Челото на Харди се блъсна в стената от удара. Той седна. Сърцето му биеше на пресекулки, но умът му оставаше учудващо спокоен, без съмнение в резултат от дългия престой в бара на ъгъла. Въпреки желанието му никога да не позволи пиянството му да го превърне в отрепка, той носеше измачкани панталони и прашни обувки. Беше помолил да го вземат с тях, но Сол отказа:

— Помогна достатъчно.

Но Харди бе разбрал. Мисли ме за твърде стар. Смята, че не може да разчита на...

Пияница? Харди се беше пропил съвсем, за да забрави, че Сол сега правеше това, което той самият, ако бе имал куража, трябваше да направи преди години.

Двамата му похитители бяха в началото на тридесетте. Харди усещаше сладникавия мирис на одеколона им. Разглеждаше типично американските им безлични черти. Къса, добре сресана коса и костюми от „Бруук Брадърс“. Познаваше ги. Не че ги беше виждал преди, но в миналото си той често използваше такива като тях.

Генерален Щаб-7. Търтеите на агенцията. Техният ранг го обиди. Това чувство се подсилваше от пиянството му. Реши, че не са го сметнали за достатъчно опасен, за да изпратят за разпита му първокласен екип. Това означаваше презрение.

Той кипна от гняв, но не го показа. Уискито му даваше смелост.

— Е, вече удобно сме...

— Затваряй шибаната си уста — срязва го първият.

— Казах ви.

— Какво?

— Че ще стигнете до глаголите.

Двамата търтеи се спогледаха.

— Обади се — каза първият.

Другият вдигна телефона и дори през замаяността си, Харди забеляза, че той набра единадесет цифри.

— Какво? Междуградски? Надявам се, за Бога, че ще ми се изплати.

— Това ще ми хареса — каза вторият и заговори в слушалката: — Хванахме го. Не, беше лесно. Разбира се — той се вгледа в Харди. — Какво да се сети? — Ухили се: — За тебе.

Неохотно Харди взе телефона. Знаеше, какво ще стане, но се престори, че не знае.

— Ало?

Гласът от другия край беше сух като тебешир, хрущящ като мъртви листа — дращещ, стар, бездушен.

— Надявам се, че помощниците ми са се отнасяли добре с теб.

— Кой...?

— Хайде — гласът беше невъзмутим, спокоен. — Няма нужда от игри.

— Казах...

— Много добре. Иска ми се да се позабавлявам. Ще се будалкаме.

Харди се вбеси, когато чу това.

— Надявах се никога да не те чуя отново. Кръвопиец.

— Обиди? — Елиът цъкна с език. — Какво стана с обноските ти?

— Загубих ги заедно с работата си, педераст.

— Не и на моята възраст — Елиът се изсмя. — Изглежда си имал посетители.

— Искаш да кажеш някой различен от тези Сульо и Пульо тук? Посетители? Кой, по дяволите, ще иска да ме види?

— Две много непослушни деца.

— Синът и дъщеря ми дори не ми говорят.

— Имам предвид Сол и Крис, разбира се.

— Имай предвид когото си искаш. За каквото и да става дума, не съм ги виждал. Дори и да бях, нямаше да ти кажа.

— И това е проблемът, нали?

— Не, това е нещо друго. Какво се е случило?

— Добра тактика. Да отговориш на въпроса с въпрос. Помага да се избегнат грешки.

— Втръсна ми. Затварям.

— Не, чакай. Не знам какво са ти казали. Те са в беда.

— Нищо не са ми казвали. Не са били тук. За Бога, опитвам се да се наслаждавам на пенсионирането си. Разкарай търтеите си. Не се меси в живота ми.

— Не разбираш. Става въпрос за Крис. Той наруши закона на убежищата. Сол му помага да избяга.

— И първото нещо, което ще направят, е да дойдат при мен? Сигурно. И за какво? Ще им бъда много полезен. Срещу руснаците? Глупости — Харди трепна.

— Може би си прав. Бих искал да говоря с един от сътрудниците си.

Харди се почувства твърде отмалял, за да му отвърне. Подаде слушалката на номер едно.

— Какво има? Да, сър, разбирам — той върна слушалката на Харди.

— Ти направи грешка — каза Елиът.

— Не ми го натяквай повече. Знам.

— Трябва да призная, че се справяше твърде добре преди това. Особено като се вземе под внимание, че си загубил формата си.

— Инстинкт.

— Повече може да се разчита на навика. Наистина, руснаците. Защо трябваше да ги споменаваш? Надявах се, че ще бъдеш по-добър опонент.

— Съжалявам, че те разочаровах.

— Не би споменал руснаците, ако не знаеше, че те искат наказание за престъпването на закона на убежището. Независимо от нашите разногласия, бях прав да те уволня. Мърлява работа. Когато те разпитват, никога не трябва да даваш информация, без да са те питали, независимо от това, че изглежда без връзка.

— Нямам нужда от лекции, за Бога. Откъде знаеше, че са дошли при мен?

— Не знаех. Честно казано, без да се обиждаш, сетих се за теб едва тази сутрин. След като проверих всичките им останали контакти.

Може би това унижение предопредели избора на Харди.

Номер две постави куфарче на масичката. Отвори го и извади инжекция и ампула с течност.

— Изненадан съм, че не използваха химикала по-рано — каза Харди.

— Първо исках да поговоря с теб. Да си припомня.

— Да злорадстваш, искаш да кажеш.

— Нямам време за това. Сега е мой ред. Затварям.

— Не, почакай. Има нещо, което искам да чуеш — Харди се обърна към номер едно: — В тази кутийка... — Беше кутийка от шперплат, покрит с пластмаса, от пазара. — Извинявай за израза. Има един гълток, останал в четвъртинка от „Джим Бийм“. Би ли ми я подал?

Търтеят изглеждаше объркан.

— За Бога, жаден съм.

— Пияница — със свити устни търтеят отвори кутията и му подаде бутилката.

Харди се вгледа в нея. Като че ли милваше обичана жена, той бавно отвъртя капачката. Изпи течността, като се наслаждаваше на магията ѝ. В крайна сметка, това беше единственото нещо, което щеше да му липсва.

— Още ли слушаш?

— За какво беше това?

— Задръж.

„На седемдесет и две съм“ — помисли си той. — „Черният ми дроб е чудо. Трябваше отдавна да ме е убил. Сега съм проклет, никому ненужна останка от миналото.“ Той знаеше, че само тридесет минути след приемането на химикала, ще е казал на търтеите всичко, което Елиът иска да знае. Сол и Крис ще бъдат убити. Елиът отново ще спечели.

Този кучи син продължаваше да печели.

Но повече нямаше да е така.

Пияница? Сол не искаше да ме вземе, защото не може да разчита на мен. Елиът изпрати два търтея, защото не ме уважава.

— Искам да направя признание — каза Харди.

— Все пак ще използваме химикалите.

— Няма значение. Прави сте. Сол дойде при мен. Задаваше ми въпроси. Аз му отговарях. Знам къде е. Искам да разберете това.

— Защо така направо? Знаеш, че няма да направим компромис.

— Ще ме убие ли?

— Ще го направя толкова приятно, колкото е възможно. Алкохолно отравяне. Едва ли ще имаш нещо против.

— Продължавай да слушаш.

Той постави телефона на масичката и погледна зад двата търтея към прозореца. Тежеше около 100 килограма. На младини беше нападател във футболния отбор на Йейл. С вик той се надигна от дивана, скочи зад тях и се хвърли към прозореца. За момент се уплаши, че затворените крила ще го спрат, но трябваше да се очаква, че те бяха така евтини, като всичко останало в проклетия му бедняшки апартамент.

Главата му се удари в стъклото и го разби. Но обиколката му бе твърде широка и той се заклеци в рамката, като стомахът му потъна в назъбените парченца. Той простена, но не от болка, а защото търтеите го хванаха за краката и се опитаха да го вмъкнат обратно. Той риташе, бореше се. Чуваше как крилата на прозореца дрънчат, докато стъкълцата се забиваха все по-надълбоко в стомаха му. Отчаян, дърпайки се напред, той изтръгна краката си и скочи, кървящ, във въздуха. Стъкълцата изхвъркнаха с него, проблясвайки на слънцето. Той ги видя ослепителни, почувства, че виси в пространството. Гравитацията надделя. Падайки отвесно надолу, той остави парченцата зад себе си.

Предметите падат с еднаква скорост, ако масата им е еднаква. Но Харди беше тежък. По-бързо от натрошените стъкълца той полетя към улицата, като се молеше да не се стовари върху някого. Петнадесет етажа. От падането стомахът му се преобърна. Към топките. Все пак беше с главата надолу. Преди да се удари, той изгуби съзнание. Но свидетел по-късно каза, че тялото му се разтресло от удара.

Сякаш се бе разсмял.

Имението беше голямо. Сол лежеше в тъмнината на едно гористо възвишение и се взираше през мрачния склон към масивната английска къща под него. Триетажна, с правоъгълната форма, тя изглеждаше дори по-висока. Беше дълга и тясна. Състоеше се от просторна средна част и две по-малки крила отляво и отдясно. Изчистените й прави

линии бяха разчупени само от редица тавански прозорци, очертани на слабия наклон на покрива и от щръкналите комини, ясно очертаващи се на фона на изгряващата луна.

Сол насочи уреда си за нощно виждане към стената, ограждаща имението. В първоначалния си вид апаратите за нощно виждане са се основавали на разпространяването на инфрачервени лъчи, които да осветяват в тъмнината. Тези лъчи, невидими за невъоръжено око, лесно могат да се уловят със специални лещи в апарата. Това устройство работи добре, въпреки че обектите, които очертава, са неизбежно в червеникави нюанси. Но има съществен недостатък. Неприятел, който използва същия уред, може да улови инфрачервените лъчи на твоя. В резултат, ти сам се разкриваш като мишена.

Съществуваше остра нужда от по-добър метод. През втората половина на шестдесетте, в отговор на нарастващата необходимост при сраженията във Виетнам, най-накрая бе изобретен апарат за нощно виждане, който не може да бъде засечен. Познат под името „Старлайт“, той осветява тъмнината, усилвайки всеки най-нищожен наличен източник на светлина, като звездите, например. Тъй като не разпространява лъчи, не може да привлече вниманието към човека, който го използва. През седемдесетте апаратът бе пуснат на пазара, най-вече в спортните магазини. Не бе трудно човек да се снабди с такъв.

Сол не го използваше да разглежда сградата с него, защото светлините от прозорците щяха да бъдат така усилены, че да пронижат очите му. Стената обаче беше в мрак и той я виждаше ясно. Изглеждаше висока дванадесет стъпки. Фокусира порутените й камъни и пукнатините на старата мазилка.

Нещо в тях го тревожеше. Почувства се, сякаш е стоял и преди тук на колене и е разглеждал стената. Напрегна се да си припомни и накрая разбра. Имението във Вирджиния. Андрю Сейдж и групата на „Парадигма“. Началото на кошмара. Изведнъж се поправи, защото стената му напомняше и за едно друго място. Сиропиталището. Оттам започна кошмарът. С неестествена яснота той си представи Крис и себе си, прокрадващи се над стената. По-точно спомни си нощта...

Пищенето на щурците спря. Гората притихна страховито. Кожата му настръхна. Той се сниши на земята. Извади ножа. Тъмните му

дрехи се сливаха с мрака. Спря дъха си и долепи лице до земята. Вслуша се напрегнато.

Пропя птица, замлъкна, сетне повтори последните тонове. Сол си отдъхна и се надигна. Все още предпазлив, свит до един дъб, той повтори с уста песента на птицата.

Крис излезе от тъмнината. Втора фигура изплува като шумолене на вятър между храстите. Ерика. Тя огледа склона и залегна до Сол и Крис.

— Защитата е примитивна — Крис говореше тихо.

— Съгласна съм — добави Ерика. Тя и Крис се бяха разделили долу на склона, за да огледат цялото имение. — Стената не е достатъчно висока. Би трябвало да има камери. Няма електрификация на оградата.

— Звучи така, сякаш си разочарована — каза Сол.

— Това ме тревожи — отговори му тя. — Англия е в рецесия. По-нисшите класи протестират срещу висшите. Щях да съм луда на тема охрана, ако бях на мястото на Ландиш. Като се има предвид положението му в МИ-6, той трябва да знае как да пази имението си.

— Освен ако не иска да изглежда, че няма нищо за пазене — обади се Крис.

— Или за криене — допълни тя.

— Мислиш, че охраната е така примитивна, каквато изглежда?

— Не знам какво да мисля. А ти? — обърна се тя към Сол.

— Огледах околността — каза той. — Не видях пазачи, въпреки че би трябвало да има. Прави бяхме.

— Кучета?

Сол кимна:

— Три. Може и да не съм видял другите. Обикаляха свободно.

— Каква порода?

— Всички са добермани.

— Морските пехотинци могат да се чувстват като у дома си — каза Крис. — Слава Богу, че не са овчарки или обикновени пудели.

— Искаш ли да се откажеш?

— По дяволите, не — отговори Ерика.

Двамата мъже се усмигнаха.

— Тогава да почваме. Притеснявахме се за точния момент — как да го пипнем. А той е решил проблема вместо нас. Погледни — Сол

посочи към задната част на имението. — Виждаш ли оранжерията?

— Свети.

Дългата стъклена постройка блестеше в мрака.

— Също като Елиът той цени розите. Би ли допуснал прислужник вътре? Или пазач? В светая светих? Не мисля. Само висшите свещеници влизат в светилището.

— Може да показва розите си на гости — намеси се Крис.

— А може и да не ги показва. Има само един начин да разберем. Дватама мъже отново се усмигнаха един на друг.

Те пълзяха надолу по склона през мъглата и орловата папрат към задната част на имението. Облаци скриваха луната. Нощта беше студена и влажна. Крис подпря ръце на стената и сви коляното си така, че Ерика да може да се покатери на раменете му, да се хване за горната част на оградата и да се издърпа нагоре. Сол се изкачи втори, стъпвайки на раменете на Крис, но когато се подпря на върха — увисна. Така позволи на приятеля си да използва тялото му като стълба. Отгоре Крис и Ерика помогнаха на Сол да се настани до тях.

Легнали, те разглеждаха имението. Светлините блестяха. Под тях се мерзелееха тъмни фигури.

Крис доближи до устните си малка тръбичка и духна. Въпреки че беше тихо, Сол си представи ултразвуковия тон. Кучетата трябваше да го чуят. Но ако бяха обучени да не обръщат внимание на този зов?

Не бяха. Едрите добермани дойдоха така измамно тихо, че Сол никога не би ги чул, ако не беше подготвен. Лапите им сякаш не докосваха земята. Тъмните им сенки се носеха в нощта и изведнъж се материализираха в основата на стената. Дори тогава Сол не бе сигурен, че ги вижда, докато белите им зъби не проблеснаха свирепо. Но въпреки гнусните си усмивки, те не ръмжаха.

Не можеха, разбра Сол. Гласните им струни бяха отрязани. Куче, което лае, не става за пазач. Ръмженето предупреждава нарушителя и му дава възможност да се отбранява. Тези добермани не трябваше да служат като аларма срещу крадци. Те имаха друго предназначение — да изненадат нарушителя.

И да го убият.

Ерика търсеше в раницата. Извади капсула с големината на юмрук. Отвъртя върха ѝ и я пусна между кучетата.

Капсулата съскаше. Животните я нападнаха. Внезапно се отдръпнаха и примигвайки от объркване се строполиха в безсъзнание.

Сол бе спрял дъха си, докато се спускаше по стената. Скочи на тревата и се превъртя като парашутист. Като си отдъхваше от възбудата, той изчака Ерика и Крис в прикритието на плета. Изучаваше ливадата пред къщата на лунната светлина. Храстите бяха подрязани в геометрични форми: пирамиди, глобуси, кубове. Сенките им изглеждаха гротескни.

— Ето там — посочи Сол.

Крис кимна, качен на едно дърво. Прошепна:

— Виждам блясък. Светлинен детектор.

— Ще има и други.

— Но кучетата минаха покрай основите — промълви Крис. — Сигурно са минали през лъчите и са включили алармата.

— Лъчите трябва да са по-нависоко от кучетата.

Сол легна по корем на влажната от росата земя. Пропълзя напред, снишавайки се под почти невидимия светлинен сноп.

Оранжерията блестеше пред него, подобна на скъпоценен камък. Още по-ефектни бяха розите, техните различни форми, неповторимите им цветове. Той видя мършава, прегърбена фигура в бяло да ходи между тях. Позна Ландиш от описанието на Харди, особено по съсухреното лице. „Изглежда мумифициран“ — беше казал Харди. — „Прилича на мъртвец, но косата му е така дълга, сякаш е продължила да расте.“

Сол допълзя до оранжерията и изчака, докато Крис и Ерика се скрият зад храстите, по един от всяка страна на пътеката, за да пазят, ако някой се зададе. Изправи се и влезе.

Светлината го заслепи.

Розите миришеха силно, сладникаво, омайващо.

Ландиш седеше на маса, с гръб към Сол, смесвайки семена в съдове с пясък. Той чу вратата и се обърна, но сигурно бе помислил, че е прислужник, защото движението му бе спокойно. Едва когато видя кой бе влязъл, реагира. Отстъпи назад с уста, отворена от изненада.

Сол беше на десет крачки. От толкова близо Ландиш изглеждаше болнав, надупчената му кожа — восъчна, като на болен от жълтеница. Все пак, когато шокът му премина, изпъкналите му очи светнаха:

— Не очаквах компания.

Гласът му беше крехък, но от британския му акцент звучеше изискано.

Сол насочи пистолета си.

— Не мърдай. Дръж ръцете и краката си така, че да мога да ги виждам.

— Едва ли се страхуваш, че стар мъж може да ти направи нещо.

— Повече съм загрижен за това — Сол посочи един проводник, който беше отведен под масата за разсад. Той пристъпи, измъкна клещи от джоба си и отрязва жицата. Опипа под масата и изтръгна алармения бутон.

— Моите уважения — Ландиш леко се поклони. — Ако си крадец, трябва да ти кажа, че не нося пари. Разбира се, ще намериш сребърни предмети и кристал в къщата.

Сол поклати глава.

— Смяташ да ме отвлечеш за откуп?

— Не.

— Тъй като нямаш свиреп поглед на терорист, признавам...

— Информация. Нямам време. Ще питам само веднъж.

— Кой си ти?

Сол не обърна внимание на въпроса.

— Ние се чудехме, дали да не използваме химикали.

— *Ние?*

— Но си твърде стар. Напрежението. Решихме, че може да умреш.

— Много мило от ваша страна.

— Обмисляхме и изтезания. Проблемът е същият. Може да умреш преди да си ни казал това, което ни трябва.

— Защо да стигаме до такива крайности? Навярно ще ви кажа направо.

— Едва ли. Във всеки случай, не бихме могли да знаем дали ни казваш истината.

Сол вдигна чифт ножици от пейката.

— Най-накрая се спряхме на един начин да те принудим.

Той отиде до една леха от рози, погледна скъпите им ленти и преряза стеблото. Изключителна дребна Жълта принцеса.

Ландиш изпъшка и загуби контрол.

— Тази роза беше...

— Безценна. Наистина. Но не незаменима. Имаш все още четири други. Например тази алена Сълзица, ей там, е много рядка.

— Не!

Сол я сграбчи. Наблюдаваше как цветът пада върху почетната значка, с която бе награден. Ландиш впи нокти в масата.

— Да не си загубил ума си? Не разбираш ли какво...?

— Убивам децата ти. Тази розова Афродита тук. Красива е. Наистина. Колко време отнема да се създаде такова съвършенство? Две години? Пет?

Сол преряза цвета на две. Венчелистчетата се посипаха. Ландиш се хвана за гърдите. Очите му бяха изхвъркнали от ужас.

— Казах, че ще питам само веднъж. Елиът.

Ландиш гледаше с отворена уста съсипаните листчета и преглъщаше сълзите си.

— Какво за него?

— Той работи за Съветите.

— *За какво говориш?*

Сол откърши един Божии дар. Пурпурното му теоретически не можеше да бъде постигнато. Ландиш закрепця:

— Стига!

— Той е двоен агент, а ти си им куриер.

— Не! Да! Не знам!

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш *с това*?

— Предавах съобщения. Това е вярно. Но бе преди десет години. Не съм сигурен дали беше двоен агент.

— Тогава защо КГБ влизаше в контакт с него?

— Нямам...

Сол пристъпи към шедьовъра на колекцията на Ландиш. Предвестник на радостта. Беше неописуема, синя.

— Елиът е грешил. Когато го видях в Денвър, ми каза, че никога е нямало синя роза.

— Недей!

Сол вдигна ножиците и спря. Стеблото беше между остриетата. Светлината проблясваше в краищата им.

— Ако не е бил двоен агент, какъв тогава е бил? Какво имаше в съобщенията?

— Не съм ги чел.

Сол притисна остриетата към стеблото.

— Истина е.

— Откога МИ–6 е пощальон на ЦРУ?

— Правех го като услуга за Елиът! — Ландиш поглеждаше от осакатените рози към Сол и обратно, като преглъщаше нервно. — Заклевам се! Той ме помоли да посреднича!

— Говори тихо.

Ландиш изтръпна:

— Чуи ме. Елиът каза, че съобщенията разкривали шпионин в агенцията — гласът му стана още по-напрегнат. — Но информаторът се притесняваше и настояваше за куриер, на когото може да се довери. Тъй като познавах куриера, бях логично избран, за да го сменя.

— Ти вярваше ли на това?

— Той ми е приятел — Ландиш жестикулираше като луд. — Нашите мрежи често се кооперират. Ако искаш да знаеш какво имаше в съобщенията, питай мъжа, който ми ги даваше.

— Естествено. Ще се кача на самолета и право в Москва.

— Не. Много по-близо.

— Къде?

— В Париж. Работи за съветското посолство там.

— Лъжеш — Сол отрязва едно листо.

— Не лъжа! Не разбираш ли колко е деликатна тази роза? Като нараниш само едно нейно листо можеш да...

— Тогава по-добре е да ме убедиш, че казваш истината, защото смятам да скъсам още едно листо.

— Това е единствената такава роза в света.

Сол доближи ножиците.

— Виктор Петрович Кочуби.

— Името не означава нищо.

— Той е културното им аташе. Урежда турнета на съветски оркестранти и танцови трупни във Франция. Също е и виртуозен цигулар. Понякога свири на концерти. Прави и самостоятелни турнета.

— Но, разбира се, е от КГБ.

Ландиш разпери ръце.

— Той се отрича от тях. Преди петнадесет години са го хванали, когато опитва да избяга на Запад. Било е ясно, че ще опита отново. Като компромис, Съветите му позволили да живее в Париж, но при условие че използва таланта си за доброто на отечеството си. Напомнили му, че децата му ще останат в Москва, където превъзходните им служби и условия на живот ще зависят само от неговото съдействие.

— Това не дава отговор на въпроса ми. От КГБ ли е?

— Разбира се. Опитът му да избяга беше само измама. Но послужи за целта му. Прикритието му е отлично.

— Обзалагам се, че посещаваш много концерти.

— Не толкова много във всеки случай — Ландиш сви рамене, но все още гледаше притеснено към розите си. — Преди десет години... беше трудно да се видиш лично с него. Докато обсъждахме отличителните черти на руската музика, той предаваше съобщенията. Ако искаш да знаеш какво е имало в тях, трябва да говориш с Кочуби.

Като доближаваше ножиците към бледата синя роза, Сол го гледаше внимателно.

— Казах ти всичко, което знам — гласът на Ландиш беше тъжен. — Разбирам, че ще трябва да ме убиеш, за да си сигурен, че няма да го предупредя. Но моля те, не унищожавай повече рози.

— А ако лъжеш? Какво ще стане, ако сведенията ти са безполезни?

— Как да предложи гаранция?

— Не можеш, а ако си мъртъв, няма да мога да ти отмъстя. Какъв смисъл ще има тогава да унищожавам още рози? На трупа ще му е все едно.

— Стигнахме до задънена улица.

— Не. Ти ще дойдеш с мен. Ако разбере, че си ме излъгал, ще видиш какво могат да направят малко бензин и кибрит с оранжерията ти. Помисли за това, докато тръгваме. В случай че искаш да промениш версията си.

— Никога няма да можете да ме прекарате през охраната на изхода.

— Няма и да ни се наложи. Ще излезем така, както влязохме.
През оградата.

Ландиш се изсмя:

— Приличам ли на атлет?

— Ще те повдигнем.

— Твърде крехък съм. Може да си счупя ръка или крак.

— Добре, няма да те вдигаме.

— А как тогава? Невъзможно е.

Сол посочи към дъното на оранжерията:

— Просто.

— Какво?

— Ще използваме стълбата.

Завесите се полюшваха на отворения прозорец. Крис хвърли поглед към оловносивото небе. Ноздрите му се разшириха от соления въздух. Раменете му се привеждаха от влагата. Сърдит вятър гонеше вълните по Ла Манша. Крис изглеждаше разтревожен.

— Ще тръгна на твоето място.

— Казах ти „не“ — отвърна Сол. — Разбрахме се. Един от нас трябва да остане тук с Ландиш, докато другите двама отидат при Кочуби. Теглихме карти, за да решим кой ще поеме риска. На теб се падна най-малката карта. Ти оставащ.

— Не искам.

— Изведнъж си решил да се правиш на герой?

— Не. Разбира се, не.

— Тогава какво? Не мога да си представя, че е само защото искаш да си с Ерика — Сол се обърна към мястото, където тя бе завързала Ландиш за един стол. — Не се обиждай. Ти имаш прекрасно чувство за хумор.

Тя се изплези.

Той се обърна към Крис:

— Какво има?

— Глупаво е — Крис поклати глава. Беше объркан. — Имам някакво чувство. Знам, че това нищо не означава. Работата е, че не мога да се отърва от него.

— За какво?

Крис отиде до прозореца.

— За теб. Имам усещане... наречи го предчувствие. Нещо ще ти се случи.

Сол го изгледа. Нито той, нито Крис бяха суеверни. Не можеха да си го позволят. Или щяха да търсят поличба във всичко и в резултат да се парализират. Логиката и уменията бяха това, на което разчитаха. Все пак и двамата бяха свидетели на случки във Виетнам, които ги накараха да уважават тези „смешни“ чувства. Техни другари, които щяха да бъдат пратени у дома, пишеха писма до съпругите си, до приятелките си или до майките си и ги даваха на някой от отделението с думите: „Предай й го непременно. Аз няма да изкарам“. И в деня преди да заминат писмата, момчетата получаваха куршум в главата. Или други, които трябва да отидат на ежедневно наблюдение, нещо обичайно, което са правили стотици пъти. Но изведнъж казват: „Вече няма да се видим“. И стъпват на мина.

Сол се замисли за момент.

— Кога започна това?

— В имението на Ландиш.

— Като видя стената?

Крис кимна:

— Откъде разбра?

— Защото имах подобно усещане.

— *Какво?*

— Бях сигурен, че съм бил там и преди. Но ми трябваше време, докато се сетя. Стената. Не разбираш ли? Същата стена като във „Франклин“. Помниш ли как се промъквахме отгоре, за да внасяме бонбони? Нощта, в която ни пребиха? Или нощта, в която аз се подхлъзнах на леда и ти скочи да ми помогнеш, но си пукна главата? А колата? Помниш ли?

— Ти ме издърпа и спаси живота ми.

— Това обяснява всичко. И двамата сме си припомнили онази нощ. В имението на Ландиш аз се притеснявах за теб. Мислех, че си в беда и трябва да ти помогна. Същата идея трябва да ти е хрумнала и на теб. Навярно винаги си искал да спасиш *моя* живот.

— И съм го правил — усмихна се Крис. — Няколко пъти.

— Но стената те е накарала пак да го желаеш. Отпусни се. Със сигурност нещо ще се случи. Ще отида в Париж с Ерика и ще спипаме

Кочуби. Това ще се случи.

— Искам да повярвам в това.

— Помисли така. Ако загазя, какво би могъл да направиш ти, което Ерика не би могла?

Ерика се приближи:

— Мисли му какво ще отговориш.

— А помисли и за това — каза Сол. — Да предположим, че отидеш ти вместо мен. Ако нещо се случи с теб. Аз ще се самообвинявам толкова, колкото и *ти*, ако нещо се случи с мен. Ти изтегли най-ниската карта. Падна ти се лесната работа. Оставаш.

Крис се колебаеше.

— А колкото до предчувствието ти, да наторява градината.

Сол се обърна към Ерика:

— Готова ли си?

— В Париж с такава красива охрана? Не може да бъде.

Крис беше недоволен:

— Сега е към десет. Вие трябва да сте в Париж тази вечер. Обадете ми се в шест и на всеки четири часа след това. Не залавяйте Кочуби, преди да сте говорили с мен. Тъй като Ландиш мисли повече за розите си, може да реши, че е дал погрешни сведения.

— Казах истината — настоя Ландиш от стола.

— Задръж мисълта си върху единствената синя роза на света.

Дойде моментът. Не можеха да го отлагат. Те стиснаха ръцете си и се усмигнаха смутено. Сол вдигна чантата си:

— Не се притеснявай. Ще внимавам. Искам да съм сигурен, че ще мога да си върна... — очите му светнаха.

— Аз също ще се грижа за брат ти — каза Ерика. — За двама ни — тя целуна Крис по бузата.

Сърцето му подскочи. Той каза това, което мислеше:

— Късмет.

Несигурни, те се разделиха. Крис гледеше разтревожен през отворената врата. Гърлото му се сви, когато се качиха във взетия под наем Остин. Брат му и сестра му. Те поеха по буренясалия път и изчезнаха зад обраслото с жив плет шосе.

Когато вече не можеше да чува мотора, той се вгледа в скалите на пасището, накрая влезе и затвори вратата.

— Ще ме търсят — каза Ландиш.

— Но няма да знаят къде. Ние сме на шестдесет мили от имението ти. Но Лондон е наблизно и точно там ще сметнат, че сме отишли.

Ландиш вдигна глава:

— Тази хижа сигурно е на скала. Чувам прибоя под нас.

— Дувър. Наех мястото преди седмица. Казах на хазяина, че се нуждая от почивка на тишина. „Това е чудесно“, ми каза той. Най-близката хижа е на половин миля. Ако викнеш, никой няма да те чуе.

— Звучи ли гласът ми достатъчно силно, за да викам?

— Ще се опитам да ти създам удобства. За да не се отегчаваш, ще си говорим за рози — Крис стисна зъби. — Ако нещо се случи на Сол...

Бяха избрали Дувър, защото предполагаше лесен достъп до Франция по вода. На шумната морска гара, която напомняше на Сол летище, той и Ерика си купиха билети отделно и се качиха на борда на ферибота през интервал от няколко минути.

Притеснен, той отиде в салона на кърмата, надявайки се, че ще се слее с тълпата. Знаеше, че МИ-6 и други разузнавателни агенции държат ферибота под око както и главните летища и железопътни гари. Разбира се, теоретично погледнато, никой враг не знаеше, че той е напуснал Съединените Щати. При положение, че издирването му се извършваше в Америка, имаше голям шанс да не го разпознаят.

Все пак той не се чувстваше сигурен. Ако някой го забележеше, нямаше място на борда, където да може да се скрие или да избяга. Щеше да се наложи да се бие, но сигурно ще бъде убит от помощния отряд, който ще го чака да пристигне във Франция. Няма друг избор. Ще трябва да отвори аварийния изход и да скочи в Ла Манша. Ако подводното течение не го повлече към смъртта, студената вода скоро ще го изтощи, ще поглъща топлината му, докато умре от студ.

Не се стигна до там. Фериботът ревеше над вълните и пристигна в Кале за двадесет и две минути. Той усети как съдът се килна, когато се издигна от водата върху рампата на морската гара. Като слизаше, той се смеси с останалите пътници. Въпреки че не бе говорил френски от години, разбираше повечето от това, което чуваше и четеше. Не забеляза някой да го наблюдава. Митническата проверка мина гладко.

Той бе оставил пистолета си при Крис, за да няма проблеми в митницата. Но не можеше да е спокоен, преди да си намери друг.

Сол се срещна с Ерика в кафене, близо до морето, както се бяха разбрали. Веднага отидоха при един човек, който продаваше на черно боеприпаси. Сол бе работил с него през седемдесет и четвърта. Там им взеха два пъти повече за екипировката, от която се нуждаеха. „Услуга“ — бе казал продавачът. — „За приятел“. Наеха кола и поеха към Париж. Градът беше на 130 мили.

— Не — каза Крис в слушалката. — Говорихме си за рози, докато почна да ми се повръща от мисълта за тях, но Ландиш продължава да твърди, че е казал истината.

— Тогава довечера ще хванем Кочуби — гласът на Сол беше променен от смущенията по далечната линия.

— Вече си се подготвил?

— С помощта на връзките на Ерика.

— Давай тогава — Крис загледа вързания за стола Ландиш. — Ако нещо се провали, знаеш цената.

— Колко пъти да ти казвам? Той ми предаваше съобщенията.

— Добре — каза Крис на Сол. — Хванете го. Но ми се обадете веднага, щом се скриете с него.

— По зазоряване.

— Не се притеснявай, че ще ме събудиш. Докато не науча, че сте в безопасност, няма да мога да заспя.

— Още ли имаш това чувство?

— По-силно от всякога.

— Това е само разходка. Той няма да създава проблеми.

— За Бога, не ставай прекалено самоуверен.

— Опитвам се само да те окуража. Дръж се. Ерика иска да ти каже нещо.

Телефонът изпука. Ерика го подразни:

— Прекарваме чудесно. Храната е превъзходна.

— Спести ми великолепните подробности. Току-що изядох сандвич с фъстъчено масло.

— Как е съквартирантът ти?

— Надува се. Когато не си приказваме за глупавите му рози, му редя пасианси. Ръцете му са вързани, затова ми казва кои карти да обърна.

— Хитрува ли?

— Не, аз хитрувам.

Тя се засмя:

— По-добре да затварям. Искях да ти кажа да не се тревожиш. Всичко върви гладко. Ще се грижа за Сол. Разчитай на това.

— И не забравяй себе си.

— Невъзможно. Ще се видим утре.

С чувство на тъга за тях той чу изщракването, когато тя прекъсна връзката. Нещо до вратата изскърца.

Крис замръзна.

Беше заключил вратите. Капаците бяха спуснати. Нямаше светлини, които да привлекат минувач от пътя в тъмнината. Ако някой, който знаеше за хижата, бе дошъл да го види, той щеше да почука, вместо да се промъква.

Открили са го. Не знаеше как. Не можеше да разсъждава. Нямаше време. Сграбчи радиопредавателя от масата, хвърли се на пода и натисна бутона.

Потрепери от ударните вълни. Около хижата трещяха експлозии и разтърсваха стените ѝ. Беше заровил зарядите на стратегически, затулени места, където някой пропълзъл би могъл да се скрие. Беше сигурен, че мините са доброкачествени и коварни. Вдигаха много шум и шрапнели, пушек и пламъци. Подготвянето им беше въпрос на навик, съобразно с правилата, научени от Елиът. Независимо от това колко сигурен се чувстваш, винаги има още нещо, което можеш да направиш, за да се защитиш.

Той извади Маузера си. Една граната отвори дупка във вратата. Капсула със сълзотворен газ тупна на пода и се търкулна съскайки. Той се закашля от плътния бял пушек и стреля към вратата. Знаеше какво следва да се случи. Веднага след като стаята се изпълни с газ, вратата ще бъде разбита и мъжете ще нахлуят вътре.

Скочи към прозореца, освободи бравата и го повдигна. Блъсна капака. Нощта беше пълна с дим и пламъци. Някакъв мъж се гърчеше

на земята и пицеше в агония. Дрехите му горяха. Друг забеляза движението на капака. Докато се прицелваше, Крис го простреля два пъти в гърдите.

Предната врата се откъсна.

Крис се обърна към Ландиш и се прицели, но не можеше да го види от белия газ, който изпълваше стаята. Чу тежко трополене, сякаш Ландиш се бе прекатурил със стола, търсейки прикритие. Вече връхлитаха по стъпалата. Пак нямаше време. Скочи през прозореца и веднага се затича. Сърдити гласове изпълниха хижата. Той бягаше в тъмнината по върха на скалата и си представяше как атакуващият отряд с противогазови маски претърсва хижата. Ще забележат отворения прозорец. Но дотогава той ще е далече. Те няма да знаят накъде е тръгнал. Никога няма да го намерят.

Затича се още по-бързо. Стискаше Маузера. Примигваше от потта. Далече от пламъците, той се чувстваше избавен. Бягаше диво в нощта.

Ландиш ще им каже къде е Сол. Бог да ги предупреди.

Тогава ги чу. Зад себе си.

Все по-близо. Все по-бързо. Все по-шумно.

Стъпки. Някой го преследваше.

— Развържете ръцете ми — промълви Ландиш. Той кашляше от сълзотворния газ.

Един мъж с тънки устни, облечен в черно, постави кърпа, напоена с медикаменти, на очите му. Друг развърза въжетата.

Прозорците бяха вдигнати, капаците — отворени. Морският бриз разсейваше пушека от стаята.

Ландиш се препъна в масата и сграбчи телефона. Избираше цифрите припряно. Минаваха решителни секунди. Каза на телефонистката номер във Фолс Чърч, Вирджиния. Треперещ, той стисна масата за опора, като несъзнателно опипваше дебелия ивица алуминий, прикрепена на обратната страна на колана му. Тя беше магнитно кодирана. В момента, в който охраната бе открила изчезването му, бяха пуснали в действие аварийната процедура. Използваха електронни сензори, за да уловят кода на металната лента. На земята тези устройства служеха само на малки разстояния. Пречеха

им смущенията и кривините на земното кълбо. Но от сателит или наблюдателен самолет — каквито МИ–6 имаше в готовност — те бяха ефективни като всички сканиращи устройства за голяма височина. Дванадесет часа след отвлечането на Ландиш неговата охрана е знаела с точност къде го държат в плен похитителите му. През останалото време са организирали спасителната акция.

Ландиш изпита усещането, че стаята се завъртя. Телефонът избръмча. Продължаваше да бръмчи и това го караше да се свива от страх. Накрая някой вдигна.

— Елиът — изписка Ландиш, като се опасяваше, че може да го няма. — Седемнадесет плюс три.

Сърдитият глас на мъжа стана напрегнат:

— Ще ви свържа.

След секунда, която приличаше на минута, Елиът отговори.

— Намерих твоите Черни принцове — каза Ландиш.

— Къде?

— Бяха в къщата ми.

— Мили Боже.

— Има и жена с тях.

— Да, знам. Какво се случи?

— Отвлякоха ме — Ландиш му разказа всичко — Рем избяга. Гоним го. Ромул и жената отидоха в Париж.

— Защо?

Ландиш му разказа.

— Кочуби? Но той е от КГБ.

— Това притеснява ли те?

— Обратното. Рем уби руснак в убежището на Абелар в Банкок. Те направиха споразумение срещу него. Няма да се наложи ние да се намесваме. Ще ми дължат услуга, като им кажа как да намерят мъжа, който му е помагал.

Врагът го догонваше. Камъните по върха на стената пречеха на бягането. В тъмнината Крис не можеше да види накъде отива. Изкуши се да се обърне и да стреля. Но мракът скриваше целта му. И по-лошо. Блясъкът на цевта му щеше да превърне самия него в мишена, а шумът от изстрела да привлече и другите.

Гърдите му изгаряха. Сърцето му се блъскаше. Но напрегнатото, настойчиво, стабилно дишане на преследвача му го настигаше. Той напрегна краката си до крайност. Мускулите му го заболяха. Дрехите му бяха пропити от пот. Бързо напредващите стъпки го предупреждаваха за предстоящия контакт.

В неясния пейзаж той забеляза бяло петно пред себе си. То се спускаше от дясната му страна към скалата. По-тъмно очертание в средата му образуваше нещо като улей. Бялото беше варовик.

Ниша.

Спусна се по нея, претъркули се, поемайки удара с раменете и бедрата си. Като пропадаше надолу, той се подпираше на оголените стени. Блъскаше се. Улеят стана още по-стръмен. Не вървеше полегато, а рязко се пречупваше надолу. Беше назъбен, приличаше на вентилационна шахта с три страни. Неравните стени даваха опора на ръцете и краката му.

Докато лазеше с мъка, той чу стърженето на обувките на преследвача си върху скалите над себе си. Камъчета от варовика се посипваха над него и трополяха по раменете и главата му. Ръцете му се разкървавиха. Бързаше надолу.

„Дано да стигна до дъното“ — молеше се той. Вятърът развяваше косата му. С приближаването прибойт на брега долиташе все по-силно.

Крис се подхлъзна и щеше да падне, ако не бе вклинил обувките си в скалата. Извъртя се и скочи върху склона, като се препъваше в каменистия бряг. Пет фута висока канара от варовик му осигуряваше прикритие. Бръкна в джоба си, извади заглушителя на Маузера и го прикрепи към цевта. Разтвори крака за по-добро равновесие и се прицели. Дясната му ръка бе неподвижна. Лявата я придържаше.

Там. Сянката се движеше по улея. Стреля. Прибойт притъпи пращането на заглушителя и удара на куршума. Не беше сигурен, че е улучил. В тъмнината не можеше да се прицели точно. Не можеше да различава ясно гледката срещу себе си и встрани. Стреля по-горе и по-долу от мястото, където бе видял сянката.

Движи се. Ако остане на мястото си по-дълго, ще даде на преследвача си възможност да прецени местоположението му. Приведен, той се спусна към друга скала, сетне към друга, по протежение на брега. Все по-далече от хижата. Зад него нощта бе

осветена от пламъците по билото на скалата. Заради гърмящия прибор беше безсмислено да се вслушва дали някой тича след него. Обърна се и като се движеше заднишком, огледа сега отдалечения улей.

Вече не можеше да го вижда и предположи, че и преследвачът му не може да го забележи. Обърна се напред и отново се затича. Брегът приличаше на тунел. Отдясно се разбиваха белите вълни, а отляво се простираха варовиковите скали. Но далеч напред, в края на тунела, той видя светлинките на селище. Втурна се още по-бързо.

Ако можеше да открадне кола...

Скалите се снижаваха, все по-често полегати, вместо стръмни. Когато куршумът опърли косата му, той изненадан се хвърли на камъните. Изстрелът бе дошъл от тъмнината пред него. Заглушителят, подпомогнат от приборя и мрака, бе притъпил както звука, така и блясъка от дулото.

Той тихо изруга. Преследвачът му изобщо не бе слязъл по улея. Разбрал капана, който Крис му подготвя, мъжът бе пропъзлял обратно нагоре и бе побягнал по билото на скалите. Предположил е, че Крис ще избърза по брега, за да се отдалечи от хижата и се бе надявал да намери друг път надолу, да изпревари Крис и да го пресрещне.

В капан.

Не можеше да се върне. Сега сигурно претърсваха този край на брега. Ще се разделят и ще тръгнат и по билото на скалите, и по плажа. Сигурно ще дойдат до тук.

Надхитрен.

Морето и скалите от двете му страни. Пред него и зад него...

Нещо помръдна. Пред него, вляво, до скалата. Нейното неясно бяло беше единственото преимущество на Крис. Получаваше се нещо като екран, на чийто фон сянката бягаше към него.

Прилепи се до камъните и се прицели в сянката. Причакваше го. В момента, в който стреля, той се претъркули. Куршум улучи канарата до него, така близо, че дори приборят не можа да заглуши плющенето, когато рикошира към морето.

Той се претъркули отново, като задържа погледа си към скалата. Този път, когато куршумът улучи скалата, отломки се удариха в бедрото му и предизвикаха остра, пареща болка. Той видя целта си ясно. Трътлеста фигура, която бягаше към него, после се подпря на едно коляно и се прицели.

Крис стреля по-бързо и се зарадва, когато сянката загуби равновесие. Стори му се, че въпреки прибоя чу стон. Той не можеше да остане там, да дебне и да хитрува, докато другите го намерят. Сега, в тези няколко секунди, които му се предоставяха, той трябваше да използва шанса си. Стана на крака и хукна между камъните. Видя мъжа — облечен в черно, ранен в лявата ръка, търсеше нещо между камъните.

Крис спря и се прицели. Дръпна спусъка.

Нищо не се случи. Маузерът имаше осем патрона.

Бе ги изстрелял всичките.

Стомахът му се преобърна. Той се втурна напред, хвърли Маузера си и извади ножа си от калъфа, скрит в левия ръкав на якето му.

Мъжът го видя, че приближава, отказа се да търси пистолета си, надигна се и извади своя нож.

Аматьорите държат ножа с острие, насочено надолу от задната част на юмрука и палец, притиснат към върха на дръжката. В такова положение оръжието трябва да се вдигне на нивото на рамото и ударът да се нанесе надолу. Това отнема време. Тромаво е.

Уличните гангстери държат ножа с острие, подаващо се от предната част на юмрука, над палеца. Тази позиция позволява множество удари от нивото на кръста, насочени нагоре или надолу, също и на двете страни. Тази разпространена стойка наподобява на фехтовачите — едната ръка встрани, за равновесие, а другата нанася и парира удари. Тактиката е грациозна, прилича на танц и зависи от бързината на нападението, скоростта на отстъпването и подвижността на краката. Върши работа срещу аматьор или член на друга улична банда. Но срещу убиец от световна класа, това е смехотворно.

Професионалистите държат нож като уличните хулигани, с острието в горната част на юмрука. Но тук свършва приликата. Вместо да пристъпват като в танц, те стоят на плоски стъпала, с разтворени крака за равновесие. Коленете им са леко присвити, телата — приведени. Те вдигат свободната си ръка пред гърдите си, присвита в лакътя, като че ли държат невидим щит. Всъщност самата ръка е щитът. Китката е обърната навътре, за да защитава най-важните

артерии. Другата ръка, в която е ножът, не нанася удари направо или настрани. Тя промушва под ъгъл, като не се цели в стомаха или гърдите на врага. Рана в стомаха може да не е смъртоносна, а ребрата защитават сърцето. Те се мерят в очите и гърлото.

Крис зае позиция и се сепна, когато врагът му направи същото. Той се бе научил да се бие по този начин в школата за професионални убийци на Андре Ротбърг в Израел. Методът бе уникален. Противникът му можеше да го знае само ако е бил в същото училище.

Заклучението му го обърка. Ландиш също ли е пращал наемни войници при Ротбърг? Защо? По какъв още начин бяха свързани Ландиш и Елиът? В какво още бяха замесени?

Той нападна с ножа. Неприятелят му блокира удара с ръката си. Нарани се, но не обърна внимание на това и се хвърли към Крис, който почувства как ударът прониза задната страна на китката му. Острието го опари. Бликна кръв. Ако имаше време, Крис щеше да усуче якето се около защитната си ръка, но тъй като не беше в състояние, той бе готов да понесе значителни контузии. Осакатена ръка не значеше нищо в сравнение с оцеляването му.

Той отново нападна. Отново противникът му използва ръката си, за да блокира удара, като пое с нея ножа. Ръката беше червена. Разкъсаните ѝ тъкани висяха. На свой ред Крис парира нападението. Върхът бе така изострен, че той едва почувства прорязващия удар.

Отдалечиха се. Рефлексите им бяха еднакви. На плоски стъпала, приведен, Крис започна да обикаля около противника си внимателно, бавно, търсеше слабо място. Врагът му се обръщаше, за да продължава да е с лице към него. Крис се надяваше да го застави да стои в центъра на кръга. На обиколката при широка примка той нямаше да се замае толкова, колкото този, който постоянно се въртеше на едно място.

Но врагът му разбра какво бе замислил Крис. Приспособи се към тактиката му и започна да се движи в свой, широк кръг. Орбитите им се пресичаха и описваха нещо като цифрата осем.

Отново задънена улица. Дватама противници бяха равностойни. Когато Крис се обучаваше в бойното изкуство, Ишигуро бе казал: „Пътят на самурая е смъртта. Когато моментът е на живот и смърт, а силите са равни, просто го посрещни, готов да умреш, ако се наложи. Няма нищо сложно в това. Пригответи се и действай“.

Сега Крис направи точно това. Отхвърли мисълта за себе си и се концентрира единствено върху ритуала. Да нанася удари и да отбива удари, като продължава да обикаля. Още веднъж. А после пак. Ръката му пулсираше окървавена, нарязана.

Но възприятията му бяха точни, подсилени, напълно ясни, нервната му система — нащрек. Нанасяш удар, отбиваш удар и обикаляш. Преди години Ли, неговият инструктор по карате, каза: „Няма нищо по-екзалтиращо от това, да се сражаваш в мрака лице в лице със смъртта“. В училището за професионални убийци Ротбърг бе казал: „Ако двама противници имат еднакви знания и еднаква сръчност, победител ще е по-младият, защото е по-издържлив“. Крис, който бе на тридесет и шест, прецени, че неприятелят му е около двадесет и девет.

Най-главното правило в боя с ножове е да не позволяваш на противника си да опре гърба ти в ъгъл.

Бавно, неотстъпно преследвачът на Крис го притискаше към скалата. Крис се озова заклещен между две издатини на варовика. Той нападна обезумял. Противникът му бързо се сви, за да избегне удара, после замахна под ръката на Крис.

Острието хлътна до дръжката.

Крис изхърка. Ларингсът му се скъса. Бликна кръв. Съзнанието му потъна в тъмнина.

— Сигурен ли си? — Гласът на Елиът звучеше пресипнал, докато стискаше слушалката на телефона в оранжерията си. — Няма грешка? Никаква възможност да грешиш?

— Не. Убийството бе потвърдено. Аз лично огледах тялото — каза Ландиш по далечната линия. — Мъжът, който спомогна да съсипят розите ми — Рем — е мъртъв.

Гърдите на Елиът изстинаха. Отчаян, той се разсейваше, като мислеше за деловата страна на нещата.

— Почисти ли района?

— Разбира се. Изгорихме хижата, за да заличим отпечатъците от пръстите им. Напуснахме преди да пристигнат властите. Никога няма да разберат кой е бил там.

— А тялото? — Елиът преглъщаше с мъка.

— Бе откарано с личния ми самолет. Пилотът ще привърже към него тежести и ще го пусне в морето, достатъчно далеч, за да не може приливът да го довлече до брега.

— Разбирам — той се намръщи. — Изглежда за всичко си помислил.

— Какво има? Гласът ти е особен.

— Не разбирах, че... Нищо.

— Какво?

— Не е важно.

— Остават ни Ромул и жената.

Той се мъчеше да внимава:

— Направил съм необходимата подготовка. Когато ми се обадят, ще те уведомя.

Ръката на Елиът изтръпна, когато затвори телефона. Не разбираше какво става с него. През последните три седмици откакто „Парадигма“ бе разрушена, единствената му цел бе да открие Сол и да го елиминира. Президентът никога нямаше да разбере защо приятелят му е бил убит. В процеса на работата Крис също се бе превърнал в заплаха. Но сега проблемът бе разрешен. Един от отряда бе мъртъв, а другият — намерен. Той почти бе постигнал целта си. Почти се бе защитил. Защо тогава, когато говореше с Ландиш, бе почувствал разкаяние?

Спомни си първия път, когато заведе Крис и Сол на екскурзия. Бе Денят на труда^[1], 1952. Тогава момчетата бяха на седем, от две години под негово влияние. Живо си припомни техните невинни, въодушевени личици, отчаяната им нужда от любов, желанието им да му се харесат. От всичките му осиновени деца, те бяха любимците му. Странно, гърлото го болеше. Почувства се доволен, че Крис, макар и обречен на смърт, бе посрещнал гибелта си така добре. Да, признаваше, че няма право, но все пак той го беше обучавал и не можеше да не се чувства горд с него. „Бог да го благослови“ — помисли си той.

Тридесет години? Може ли толкова дълъг период от време да мине така бързо? Дали оплакваше Крис, чудеше се той... или себе си?

Скоро и Сол ще бъде мъртъв. КГБ бе предупредено. Ако действат бързо, ще го хванат в капан. Най-накрая кризата ще приключи, тайната ще бъде запазена. Ще останат още само две

осиновени деца. Кастор и Полидевк, които сега охраняват къщата. Останалите бяха умрели във вярна служба.

„Изглежда ще надживея всичките си синове“ — помисли той и тъжно пожела Сол да бъде помилван.

Но това бе невъзможно.

Изведнъж се притесни. А ако Сол избяга? *Немислимо.*

И все пак, ако избяга? Ще научи, че Крис е мъртъв.

„И ще дойде за мен“.

Никога няма да отстъпи.

„Наистина мисля, че нищо не може да го спре“.

[1] Ден на труда — първата събота на септември. ↑

КНИГА ЧЕТВЪРТА
ОТМЪЩЕНИЕ

ФУРИИ

Сол се вгледа през прозореца към мъгливата улица. Беше паркирал наетия Ситроен в средата на редица коли в един жилищен квартал. Седяха един до друг с Ерика прегърнати. Очевидно още една двойка в града на любовта. Но той не си позволяваше да се радва на присъствието ѝ. Не можеше да се разсейва. Прекалено много разчиташе на тази мисия.

— Ако Ландиш ни каза истината, скоро ще получим някои отговори — каза Ерика.

Информаторите ѝ от Мосад бяха казали, че Виктор Петрович Кочуби ще свири концерт за цигулка на Чайковски на прием в Съветското посолство същата вечер, в чест на новата френско-съветска спогодба.

— Но ти не можеш да го отвлечеш направо оттам — бяха казали информаторите. — Различни разузнавания денонощно наблюдават чрез камери всички входове. Ако някой им се стори подозрителен, полицията веднага ще го арестува. Никой не трябва да нарушава отношенията с руснаците. Франция и Русия се разбират чудесно тези дни. Най-добре е да го хванете по-късно, когато се прибере в апартамента си на „Булеварда на мира“.

— Няма ли да го охраняват? — беше попитал Сол.

— Един обикновен цигулар ли? Защо да се нуждае от защита?

В един часа и осем минути Кочуби мина с Пежото си. Фаровете му светеха. Ерика излезе и тръгна по улицата. Кочуби беше около петдесетгодишен, висок, с чувствителни, но остри черти. Заклучи колата си и внимателно взе калъфа с цигулката. Носеше смокинг. Ерика го настигна, когато той се приближи до преддверието на жилищната сграда. Улицата беше пуста. Той проговори пръв:

— Една дама не бива да е сама толкова късно през нощта. Разбира се, ако няма уговорка.

— Млъкни, Виктор. В чантата ми има един много голям пистолет, насочен в слабините ти. Моля те, отиди до бордюра и изчакай да те вземе една кола.

Той зяпна, но изпълни заповедта. Сол спря колата. После се изкатери на задната седалка, претърси Кочуби и взе калъфа с цигулката.

— Внимателно! „Страдивариус“ е!

— Нищо й няма.

— Докато все още можеш да ни сътрудничиш... — Ерика подкара колата.

— Да ви сътруднича ли? — Кочуби нервно отвори уста и я затвори. — *Но как?* Аз дори не знам какво искате!

— Съобщенията.

— *Какво?*

— Тези, които си давал на Ландиш.

— Спомни си — каза Ерика. — Да се предават на Елиът.

— *Вие двамата луди ли сте? За какво ми говорите?*

Сол поклати глава, отвори прозореца си и закрепил цигулката на ръба.

— Казах да внимавате!

— Съобщенията. Какво пишеше в тях? — Сол наклони цигулката навън.

— Една „Страдивариус“ не може да се поправи!

— Тогава си купи друга.

— Ти луд ли си? Къде бих могъл да намеря...?

Сол отдръпна ръце от калъфа. Цигулката започна да пада.

Кочуби изстена и се хвърли да я хване.

Сол го блъсна и отново грабна калъфа.

— Съобщенията.

— Никога не узнах какво пише в тях! Бях само куриер, нищо повече! Да не би да мислиш, че ще рискувам живота си и ще счупя печата?

— Кой ти ги даваше? — Сол отново извади цигулката през прозореца.

— Един шеф на бюро в КГБ!

— Кой?

— Алексей Голицин! Моля! — Кочуби се опита да си вземе цигулката. Ръцете му трепереха.

— Не ти вярвам. Голицин беше разстрелян за измяна през 1973 година.

— Тогава ми даваше и съобщенията!

— През 1973 година ли?

Сол се намръщи. Харди бе казал, че Елиът е изчезнал през 1954 година и после отново през 1973 година. Какво общо можеше да има един офицер на КГБ, разстрелян за измяна, с изчезването на Елиът? Какво се беше случило през 1973 година?

— Това е истината! — каза Кочуби.

— Може би.

— Това е „Страдивариус“! Моля ви!

Сол отново закрепил цигулката на прозореца. Проблеснаха фарове на кола. Той се замисли и сви рамене.

— Това е безсмислено. Ако изхвърля цигулката, едва ли би се променила историята. С Амитал скоро ще научим какво знаеш в действителност.

Той остави цигулката на пода.

— Слава богу!

— Трябва на мен да благодариш.

Те излязоха от Париж.

— За кого работите?

— За никого.

— Къде ме водите?

— Във Вонас.

— А-ха.

Внезапната промяна в настроението на Кочуби подразни Сол.

— Знаеш ли го?

Музикантът кимна. Почувства се странно приятно при мисълта, че ще посети малкото градче на 50 километра северно от Лион.

— Вероятно ще ми разрешите удоволствието да се нахраня в „Le Cheval Blanc“.

— Не е включено в сметката.

Кочуби рязко се намръщи.

— Вие американците сте такива скръндзи. Серумът на истината оставя ужасен вкус — като черен дроб или бекон без масло. Много добре — той погледна ядосано. — В най-добрия случай ни предстоят

три часа път. Тъй като не искате да обсъждате вашите самоличности, ще говоря аз.

Сол изстена, предчувствайки какво следва. Искаше му се да го приспи, но това щеше да навреди на действието на Амитала.

Кочуби се облегна назад, като се усмихваше перверзно. Голямата му глава бе увенчана с преждевременно побеляла коса, в стила на композиторите и музикантите от миналия век. Разхлаби възела на вратовръзката и подпря ръце на пояса на смокинга си.

— Предполагам, не слушахте моето изпълнение.

— Страхувам се, че не бяхме включени в списъка на гостите.

— Жалко. Щяхте да получите урок по съветски идеализъм. Вижте, Чайковски е бил като Ленин и концертът за цигулка разкрива приликата. Великият композитор е имал определена тема в главата си, както и Ленин. За да постигне целта си е предал тази тема чрез междинни фрази. Така правим и ние в Съветския съюз. Имаме си идеал и се движим към него — не в постоянна революция, а като преминаваме през междинни етапи, поради приспособяването, което трябва да постигнем заради войната и нашата икономика. Не искам да кажа, че сме достигнали до финала. Но сме изминали дълъг път за шестдесет и пет години, нали?

— Признавам, че имате добра организация.

— Много умерено твърдение. Но говорех за великия композитор. Концертът започва простичко и ви кара да мислите, че акордите предават някакво съобщение. Но в дълбочина има други скрити акорди, полудочути, полузагатнати, сякаш маестрото иска да каже „Имам за вас една тайна, но на другите — нито дума“. То е като прошепнат шифър на член от шпионската ни мрежа, или като знак за братство между хората.

Сол се измори много бързо и се опитваше да се пребори със съня, докато Кочуби си говореше, а Ерика караше по магистралата към Лион. Четиридесет минути преди да пристигнат в града, тя зави по един чакълест път, който следващата година щеше да стане част от експресната магистрала Женева — Масон. Тежки пътностроителни машини бяха паркирани по пътя за през нощта. Скърцането на чакъла, обсипващ долната част на колата, изостри вниманието на Сол.

През светлината на фаровете Сол се загледа в един тежък камион-цистерна, който затрополи пред него. Намръщи се, защото

изведнъж камионът промени посоката си.

Блокира пътя.

Множество фургони изскочиха зад тежките камиони и обградиха Ситроена.

— Очите ми! — Ерика вдигна ръка, за да предпази очите си. Тя зави, за да не се блъсне в камиона и натисна спирачките. Ситроенът рязко спря пред един булдозер и се разтреса. Ерика отскочи. Главата ѝ се блъсна във волана. Потече кръв.

Ударът събори Сол. Той се надигна и се взря в нея — стенеща и в безсъзнание. Осъзна, че не може да я носи и да избяга. Безумната му надежда беше да накара преследвачите да тръгнат след него, да ги заблуди и да се върне обратно за нея. Стисна Кочуби за ревера, когато той отвори вратата, но платът не издържа и се скъса.

Останал сам, Сол скочи навън, заобиколи булдозера и се втурна, за да избегне светлините на прожекторите. Тракаха врати. Чу една кола да спира. Крещяха мъже. По чакъла хрущяха стъпки. Прожекторите го преследваха. Сянката му пробягваше по калното поле. Попадна в един коловоз и вдигна ръце, за да запази равновесие. Отчаяно се опитваше да достигне до тъмната горичка и да се скрие от прожекторите. Скърцаше метал. Сол стегна рамене, за да омекоти ударите на високоскоростните куршуми, но вместо това усети ужилване. Във врата му се беше забила стреличка. Втора стреличка ужили бедрото му. Сгърчи се от разкъсващата болка. Погледът му се замъгли. Той падна в калта със свити към гърдите колене, с ръце, извити навътре. Разтърсиха го конвулсии. И това беше всичко.

Когато се събуди, знаеше достатъчно, за да държи очите си затворени и да слуша. Лежеше изтощен на някакъв дървен под. Болката в лявата му ръка би трябвало да бъде от убождането на подкожна инжекция. С достатъчно Бревитал биха могли да го държат упоен за часове. Само че внезапните кръсъци на Кочуби към някой друг в стаята го събудиха. Ръцете му бяха стегнати зад гърба в белезници. Но белезниците бяха още студени, незатоплени от тялото. Който и да беше в стаята, със сигурност скоро го бяха довели тук.

Кочуби продължаваше да вика:

— Какво търсят те? Защо не сте ме пазили по-добре? Явно сте знаели, че съм в опасност!

Сол чу и друг глас, плътен и спокоен:

— Другарю, ако лявата ти ръка свири гамата противоположно на дясната...

— Невъзможно е да се различи дали гамата е миньорна или мажорна! Всяко дете... Но какво общо има това с...?

— Лявата и дясната ръка трябваше да действат без синхрон. Ако ти знаеше моите намерения, нямаше да си убедителен пред Ромул. А това беше от съществено значение, за да се хване той в капана. Сега, моля те, спри да викаш или иначе ще трябва да се задоволиш да свириш на пристанището в Ходейра, Йемен.

Сол отвори навреме очи, за да види как Кочуби пребледня.

— Успокой се, Виктор — каза гласът. — Ще ти дам едно хубаво топло палто и ще те изпратя с експресния влак обратно в Париж.

Докато мъжът говореше на Кочуби, Сол успя да разпознае копойската физиономия. Носеше зелен лоден с висока яка и черна кожена тиролска шапка. Борис Златогор Орлик — полковник от ГРУ и шеф на бюро на КГБ в Париж. Орлик се гордееше с това, че никога не е убивал, откраднал тайна или предал дезинформация. Той беше теоретик, силен в методическото планиране и постиженията му си съперничеха с тези на Рихард Зорге, геният на съветското разузнаване срещу Япония през Втората световна война. Не друг, а Орлик беше доказал, че Юрий Попов — подполковник от ГРУ, е шпионирал за ЦРУ от 1952 до 1958 година, а Олег Пенковски — полковник от ГРУ, е бил шпионин на МИ-6 през 1962 година.

Кочуби излезе, но Сол не успя да затвори очи достатъчно бързо.

— А, Ромул, виждам, че вече си буден. Извинявай, че повиших глас, но с хора като Кочуби понякога е необходимо.

Сол не се опита да се прави на заспал. Изви се, за да седне. Започна да разглежда стаята — с облицовани стени, картини на селски пейзажи, камина.

— Къде съм?

— Близо до Лион. Една скромна вила, която понякога използвам за разпити.

— Къде е Ерика?

— Тук, в сградата. Няма нужда да се притесняваш. При нея има лекар. Добре е, въпреки че има отворително главоболие.

Главата на Сол също го болеше. Той се отпусна в един стол. Бурни мисли нахлуваха в мозъка му.

— Как ни открихте?

— Международният език...

— Не разбирам...

— Музика. Освен цигулката, в калъфа имаше микрофон и радиокомпас.

Сол изстена ядосано.

— Кочуби беше толкова убедителен, че аз дори и не се замислих да проверя.

— Но ти почти я изхвърли през прозореца. Признавам, че в един момент ме изнерви.

— Това все още не отговаря на въпроса ми. Как разбрахте, че ще отвлечем Кочуби?

— Вашата агенция ни каза.

— Това е невъзможно.

— Беше особена информация. Тъй като Рем уби наш човек в Банкок, вашите хора в знак на благоволение ни предоставиха възможността да ви елиминираме.

— Елиът — Сол като че ли проклинаше.

— Така мисля и аз.

— Но как той...?

— Ще стигнем и дотам. Първо нека уточня положението — Орлик посочи към прозореца. — Зазорява се. Естествено е да си мислиш за бягство. Но чуй какво те очаква. Ти си в края на местния парк „Пилат“. На юг е разположено едно градче, а на север друго. Без съмнение знаеш, че имаме кучета. Следователно ще поемеш през гората нагоре. Но там трябва да заобиколиш селцето. Докато падне нощта или ще си в откритото кално поле или в селските гробища. Но където и да си, ще те настигнем. Ще получиш ново главоболие от стреличките ни и всичко трябва да започне отначало. Сигурен съм, че е много романтично да се биеш в гробища. Но действителността показва, че се зазорява и ние трябва да си поговорим. Съжалявам, че не мога да ти предложа „Бейби Рут“.

Сол присви очи.

— Добре си информиран.

— Можеш да разчиташ на това. Желаяш ли закуска? Моля те, не си мисли, че сме гарнирали с нещо кафето и кроасаните. Никога не оказва добър ефект.

Въпреки всичко, Сол се усмихна.

— Добре, нека сме приятелски настроени — Орлик свали белезниците.

Озадачен, Сол разтри китките си, като чакаше Орлик да сипе кафе и да отпие. Накрая каза:

— Тогава знаеш за сираците на Елиът?

— Сигурен съм, че ти е хрумвало. Латинската дума патриотизъм е със същия корен като баща. *Pater. Patriae amor*. Смятал си своя баща като допълнение на родината. Обучен да я защитава, ти си правел всичко, което той ти казва, без да осъзнаваш, че ти си верен на него, но не и на правителството си. Системата му е толкова великолепна, че и други са я използвали.

Сол спря да пие.

— И други ли?

Орлик се начумери.

— Наистина ли не знаеш? Предполагах, че си стигнал до същото заключение като мен. 1938 година.

— Има логика. Елиът тогава не е бил дори и в правителството. За първи път е изчезнал през 1954 година.

— И отново през 1973 година.

— Но по това време един от твоите хора, Голицин...

— Не моите. Той работеше за КГБ.

— ...е бил въввлечен, но вашите хора го разстреляха за измяна.

— Тогава имаш някакъв напредък.

— За бога!

— Моля те, имай търпение. Мислех си, че можеш да ми обясниш някои неща. Никога не съм предполагал, че аз ще обяснявам на *теб*.

— Тогава кажи го, по дяволите! Какво става?

— 1938 година. Какво означава това за теб?

— Може да означава Хитлер и Мюнхен... или убежищата на Абелар.

— Добре. Оттам ще започнем.

— В деня, когато Хитлер се срещна с Чембърлейн и Деладие в Мюнхен, друга среща се състояла в Берлин. Хитлер и Мусолини от една страна, поискали от Англия и Франция да се откажат от споразумението си с Чехословакия, Австрия и Полша и да не защитават тези страни при евентуално нападение. Намеренията на Хитлер са били очевидни, но Англия и Франция не направили нищо да го спрат, с надеждата, че той ще се задоволи с разширяване на германските територии само в тези определени държави. Но участниците в другата среща, тази в Берлин, знаеха по-добре. В края на краищата, те били ръководителите на контраразузнаването в Германия, Англия, Франция, Съветския съюз и САЩ. Те са разбирали, че нападението на тези страни няма да бъде краят, а началото на жаждата му за власт. Задавала се война — толкова огромна и разрушителна, че всички предишни войни изглеждали нищожни. Държавните глави предпочели да пренебрегнат очевидните факти. Но директорите на разузнаването не можели. Те разбирали ролята си в задаващата се война и трябвало съответно да се подготвят. Тяхната общност намаляла след Първата световна война. Условията вече били променени. Традициите — забравени. Настанало било време за реорганизации, тъй като се задавал нов конфликт. Трябвало да се споразумеят за известни принципи, да установят правила, едно от които са били убежищата на Абелар.

Орлик се облегна назад.

— Винаги съм се възхищавал от хората, които са го създали — каза той. — Толкова изтънчено решение, толкова умно измислено. Но тази среща в Берлин има и други последствия, а най-важното е признатото от тези мъже споразумение. Те са разбирали, че при тяхната професия, групировката стои над политическите и националните различия. През една година държавите могат да са приятели — през следващата врагове, на следващата — отново приятели. Такава нестабилност, основана на прищевките на политиците, е безсмислена. Разбира се, това позволява на контраразузнаването да работи, да се наслаждава на риска. Но мъжете на срещата в Берлин чувствали, че по душа са по-близо един до друг, отколкото до правителствата си. Подозирали също, че рисковете стават прекалено големи. Докато те са уговаряли потребността от правила,

правителствата им, като че ли не признавали никакви правила. Как би оцелял светът, ако политиците отказвали да се споразумеят в допустими граници? Някой трябвало да действа отговорно. Разбира се, преди войната, те не са могли да предвидят колко сериозен ще стане този въпрос. Но дори преди ядрените оръжия, контраразузнавателната общност се сплотила. Хитлер станал непоносим. Знаем, че някои германски офицери от контраразузнаването са работели за англичаните. Същите германски оперативни служители се опитали да убият Хитлер. Но бомбеният атентат не успя, и разбира се, те бяха екзекутирани!

— Ти предполагаш, че има създадена система ли?

— Това, което ти казах досега, бяха факти. Оттук нататък са моите предположения. Мъжете на срещата „Абелар“ са се споразумели, как да кажа, да контролират правителствата си, така че международното съперничество да остане в някакви приемливи граници. Разбира се, определен брой конфликти са необходими, за да се оправдае съществуването на контраразузнаванията, но след известен предел, шансовете на всяка нация да загуби са еднакви. Затова планът бил вкаран в действие. Спомни си, Сталин е започнал вече политическите чистки. Моят сънародник, Владимир Лазенков, е екзекутиран няколко месеца след завръщането си от срещата „Абелар“. Дали Сталин е знаел за срещата и за споразумението, в което е влязъл Лазенков? Кой може да каже? Но неговата екзекуция заедно с хитлеровите репресии по повод на неуспелия атентат, накарали международните наблюдатели от контраразузнаването да бъдат по-предпазливи. Те прехвърлили отговорността на внимателно подбрани наследници. Например, Текс Отън, представителят на Америка, избрал осиновения си син Елиът. Пърсифал Ландиш — собствения си син. Френският и немският представители направили същото. Вярвам, че Лазенков е предчувствал екзекуцията си и се е подготвил предварително.

— За Голицин ли говориш?

— Значи следваш логиката ми. Голицин, разстрелян за измяна през 1973 година, тайно е работел с Ландиш, Елиът и още двама мъже от френското и немското разузнаване. Без съмнение, скоро щеше да научиш и за тях. Връзката е забележителна. Петимата мъже на срещата „Абелар“ са обучили свои наследници, които въпреки амбициите си, са

отказали да заемат най-високите длъжности в своите разузнавания. Вместо това са останали на сигурни места, малко под висшия ешелон, незасегнати от капризите на политиците. За да защити позициите си, всеки от тях е набрал тайна колекция от документирани скандали. Използвали са ги и само глупак можел да иска тяхната власт. Тези мъже са запазили позициите си от края на Втората световна война, а това е постоянното влияние върху правителствата им. Те са саботирали операции. Например вашите U-2 и Куба. За да отвлекат вниманието на непосветените служители, са твърдели, че вражески шпиони са проникнали в техните агенции. Като последствие, всички мрежи са разследвали сами себе си, така че се е поддържало само умерено разузнаване и те са упражнявали контрол. Като са действали отговорно — поне те така си мислят, тези хора са гарантирали едно международно статукво.

— А изчезването на Елиът през 1954 и 1973 година?

— Среци. За да потвърдят отношенията си, да сверят намеренията. Имало е нужда да координират усилията си. Среждали са се толкова рядко, колкото може и толкова често, колкото трябва.

— Има един проблем в теорията ти.

— Да?

— Човек не може да направи сам толкова неща. Сигурно са имали нужда от хора и финансиране.

— Вярно е. Но в твоя случай ЦРУ има неограничен, недеklarиран бюджет. Никой не знае точно колко пари получава Елиът и къде отиват. Ако се водят сметки, ще се наруши секретността. Не е трудно да се намерят фондове за финансиране на частна операция. Същото правило важи и за другите контраразузнавания.

— Но Елиът и другите все още имат нужда от помощ. Те трябва да запазят авторитета си. А някой може да се разприказва.

— Не е задължително. Помисли си.

Стомахът на Сол се сви.

— Ти и Рем не сте проговорили. Нито пък другите сираци на Елиът. Предполагам, че това е хрумване на Отън и функционира прекрасно. Години наред ти и другите сте работили за Елиът в опитите му да спазва правилата, наложени от срещата „Абелар“, да се подчини на съветите на втория си баща.

— Операция „Парадигма“, която ме накара да свърша.

— Явно е мислел, че е необходимо. Обвиниха нас за това. Също и Израел. Никой от нас не иска арабите да влязат в съглашение със САЩ. Въпросът е какво се е надявал да постигне.

— Това не е вярно. Въпросът е защо ме накара да го направя, а след това се опита да ме убие.

— Трябва него да питаш.

— Ако първо не убия това копеле — вътрешностите му се свиха. — Те всички са имали сираци.

— Последната връзка. Ландиш, Голицин и другите — всички са набрали така наречените синове в сиропиталищата. Имали са гарантирана вяност без да им се задават въпроси, като са жертвали децата си, когато е било необходимо.

— Става ми все по-лошо — Сол вдигна ръце. — Ако можех...

— Затова все още си жив.

Сол се изви. Беше бесен.

— Хайде, казвай.

— Голицин, също както и Лазенков, е предвиждал екзекуцията си и си е избрал заместник. Аз открих кой е, но се страхувам, че усилията ми са разкрити. Опонентът ми е умен и много влиятелен. Ако стана прекалено опасен за него, лесно ще ме унищожи. Затова аз се концентрирах на мъжете в другите контраразузнавания, наследили властта.

— Но защо? Ако те саботират собствените си операции, значи помагат на вас.

— Не и ако работят в синхрон. Замяната на Голицин е приета от другите. Но те се намесват в естествения ред. Аз съм марксист, приятелю. Вярвам в съветското господство. В нашата система има злини, но са незначителни в сравнение с...

— Какво?

— Вашата крайно отвратителна система. Искам да унищожа тези мъже. Искам диалектиката да поеме пътя си, да разруша статуквото и да завърши Революцията — Орлик се усмихна. — Когато получих директиви да те заловя и убия, не можех да повярвам в късмета си.

— И това ли е всичко? Искаш аз да преследвам тези мъже и така да се защитиш?

Орлик кимна.

— Моята битка е с Елиът. Трябва да се изложи на доста рискове, за да се измъкна оттук. Но, за да ти помогна, ти трябва много повече да рискуваш.

— Не. Аз имам Ерика. Ти не би я оставил да умре. Но има още нещо.

Сол се намръщи.

— Твърдиш, че битката ти е с Елиът. Грещиш. Тя е поне с още един.

— Кой?

— Сигурно си се чудил как Елиът е разбрал, че ще дойдете в Париж.

— Кажй го!

— Крис е мъртъв. Ландиш го уби.

Ерика се задушаваше.

Спалнята нямаше прозорци. На Сол му се искаше да вика, да удря по стените. Гняв го изпълваше целия, имаше чувството, че ще се пръсне. Ярост свиваше мускулите му и той болезнено се мяташе.

— Трябваше да съм аз!

Ерика стенеше.

— Той искаше да се сменим — да замине с теб за Париж и да хване Кочуби, а аз да пазя Ландиш. — Сол не можеше да си поеме въздух. — Защото той имаше предчувствие, че ще го убият. Но аз не го послушах!

— Недей!

— Не го направих!

— Не! Вината не е твоя. Остана най-ниската карта. Ако беше заел мястото му...

— Щях да умра вместо него! С удоволствие бих умрял, за да го върна!

— Той не искаше това! — Ерика се изправи и повдигна ръка към превръзката на главата си. — Той не е искал да си сменяте местата, за да спаси живота си. Смяташе, че ще спаси твоя! Не си виновен за нищо. За Бога, приеми това, което имаш! — Тя се наведе и заплака. — Милият Крис! Защо... Той никога не видя...

— Покой? — кимна разбиращо Сол.

Те с Крис бяха обучени да пренебрегват всякакви чувства, освен зависимостта си един от друг и обичта към Елиът. При Сол всичко беше наред. Той никога не се е смущавал от нещата, които Елиът го е карал да прави, защото не би могъл да понесе да разочарова баща си.

Но Крис...

Гърлото на Сол се сви... Крис беше по-различен. Беше загубил равновесие. Убийствата го измъчваха. Сигурно е минавал всеки път през ада, за да удовлетвори Елиът и да се отрече от съвестта си. Дори в манастира не можа да се спаси.

Сълзи се търкаляха по лицето на Сол и непознатата им топлина го шокираше. Очите му пареха и се подуваха. Не беше плакал от петгодишен във „Франклин“. Той се притисна до Ерика и изхлипа.

Сол загуби равновесие. Яростта засилваше мъката, печал подхранваше гнева му, докато накрая нещо се пречупи в него. Безжалостната сдържаност сега го плашеше. Досега не бе преживявал подобно нещо — надигащо се желание за възмездие в отвъдното за цялата му болка.

— Гадно копеле! — Той стисна зъби. — Ще плати за всички онези шоколади! — Омразата в гласа му го изненада.

— Точно така! — Ерика повиши глас. — Ето кой е виновен! Не ти. А Елиът! Той е причината! Той, Ландиш и другите кучи синове!

Бесен, Сол кимна. В изблика на ярост разбра. Трябва да отмъсти за Крис.

Внезапното чукане го стресна. Превъртя се ключ в ключалката. Извърна се към вратата и видя зачервеното лице на Орлик да се подава. Беше с бодигард.

— Спазих уговорката ни за петнадесет минути.

— Готов съм — Нетърпелив, Сол кипеше от гняв. — Давайте нарежданията си.

— Вече го направих. Ти заминаваш веднага, а Ерика остава, разбира се. Като гаранция.

— А ако пострада?

— Моля те — Орлик изглеждаше обиден. — Аз съм джентълмен толкова, колкото съм и професионалист.

— Гаранция? — мръщеше се Ерика.

— Ако предпочитате, допълнителен стимул.

— Това, което не разбираш е, че аз си имам достатъчно стимули!
— каза Сол.

— За да си свършиш своята работа — отговори Орлик. — А аз искам да свършиш и моята. Ако враговете ми решат да обвиняват някого, трябва да си ти, а не аз. — Очите му проблясваха. — Предполагам, че си се оправил след приспивателното.

— Защо?

— Налага ти се да направиш едно вълнуващо бягство.

Сол се изкачи на върха на хълмчето, като едвам си поемаше въздух и заоглежда околността. Мъгла изпълваше долината под него. Огромните ели се поклащаха. Миришеше на смола. Сол се промъкваше между тях и чуваше кучешки лай. Техният лай се усили, след като прекоси една полянка. Опита се да открие течение и да се движи по него, за да не усетят миризмата му, но нямаше късмет. Ризата залепна на гърдите му.

Кучетата се чуваха все по-силно.

Орлик добре беше предвидил всичко. Единственото нещо, което му оставаше да направи срещу кучетата беше да тръгне на север към гората. Той подскочи, за да намери скала, до която кучетата не биха могли да стигнат, или пропад, в която не биха скочили. Но пак късметът му изневери.

В гората вечерта беше влажна. Хлъзгаше се от потта си, докато се катереше през шубраците. Кучетата лаеха все по-наблизо. Като премина през един открит откос, Сол видя светлите точки на някакъв град, но не можеше да рискува да се спусне там. Заповедите вече сигурно са дадени, караулите предупредени. Най-подходящият маршрут бе да се движи на север, през места, каквито най-много обичаше — високи хълмове и гори. Обичаше миризмата на глинестата почва, по която вървеше.

Къпинови клони разкъсваха дрехите му. Гъсти храсталаци драцеха кожата му. Въпреки парещите издутини, той се чувстваше превъзбуден. Адреналинът усилваше усещанията му. Сякаш се е бил в мъгла и сега се наслаждава на спокойствието си. Ликуваше.

Само да не бяха кучетата. Те се промъкваха през храстите. Бяха безмилостни и все по-наблизо. Прескочи някакъв капан, спусна се по

един сенчест склон, като чуваше горските животни как препускат, сякаш са усетили предстоящо бедствие. Той си избра една пътечка вляво, която заобикаляше някакви камънаци и се спускаше към равнина.

Сол откри, че се намира в гробището, за което Орлик го бе предупредил. Надгробни камъни стърчаха пред него и се открояваха на светлината. Мраморни ангели с разперени криле. Херувимчета с опечалени лица. На светлината на залязващото слънце мъглата образуваше ореоли. Всичко изглеждаше нагласено. Той закричи между гробовете. Венец, а после и един самотен цвят привлякоха вниманието му. Дочу дращене на нокти зад себе си. Завъртя се към хрусталака и бръкна в джоба си. Орлик му беше казал да не го използва, ако не е крайно наложително.

Сега обаче, му се налагаше. Той разви капачката и изсипа силно концентрирания химикал върху току-що разкопана могила. После се запъти покрай оградата и изчезна в падащата нощ. Цветята миришеха на погребение.

Но не за него. Не и за пазачите във вилата на Орлик. Макар че му бяха врагове, те щяха да живеят. И Орлик ще получи това, което иска — убедително бягство, без жертви от неговите хора.

Чу зад себе си болезнения вой на кучетата. Ноздрите им се измъчваха. Безполезно. Те ще търкат муцуните си, докато миризмата на кръв не убие тази на химикала. Вече няма да го преследват.

Все пак там щеше да има погребение. Не неговото. „Но и то ще е скоро“ — мислеше си той. Предчувстваше го. Беше твърде много преизпълнен с омраза, за да го разсее.

Колата беше паркирана точно там, където Орлик му беше казал — в сянката на един запечатан склад на второстепенен път извън Лион. Тригодишно Рено, чийто сивкав цвят се сливаше с тъмнината. Сол внимателно се приближи, като проверяваше пътя и дърветата около склада, преди да се промъкне от храстите към едната страна на пътя. Беше си взел пистолет от един от охраняващите вилата на Орлик — френски МАБ, 9-милиметров. С насочен пистолет, той надникна от прозореца към задната част. Не видя никой, така че спокойно влезе в колата и намери ключове на таблото, така както Орлик му бе обещал.

После провери да не би да има сложена бомба, като използва кибрита, който откри в колата. Първо огледа двигателя, а после се наведе и под колата. Отвори багажника и извади дрехите и екипировката, които Орлик беше гарантирал, че ще осигури. Въпреки че Сол имаше и други източници на пари и документи, които беше укривал години наред в различни страни, последователността на Орлик го бе убедила да се придържа към уговорката им. Със сигурност смяташе да свърши и своята работа.

Все пак се тревожеше дали Орлик е пуснал Ерика, въпреки че разбираше логиката му. Орлик се поставяше под подозрение с това, че позволи Сол да избяга. Вероятно Ерика не би могла да избяга. Чрез нея Орлик трябваше да принуди Сол да му свърши работата. Но не можеше да отхвърли и възможността Орлик да има и друг мотив. Ами ако след като всичко свърши, Орлик смята да я използва, за да накара Сол да се върне? Ако искаше по този начин да ги убие и двамата, за да ги представи като собствена плячка, за да отхвърли от себе си отговорността за действията на Сол?

Цялата тази заплетена ситуация приличаше на плаващи пясъци, в които Сол потъва. В едно беше сигурен, обаче. Орлик няма да го предаде, докато Сол не свърши работата му. Междувременно Сол имаше една ясна и проста цел.

Крис беше мъртъв. Идваше време за възмездие.

Той запали Реното. То леко потегли. Сол усещаше, че колата е добре регулирана и с пълен резервоар.

Той тръгна по пътя, осветяван от фаровете му. Избра една уличка, после друга, като гледаше в огледалото за светлини на преследващи го коли. Нямахше никой и той зави към главния път. Спазвайки ограничението за скоростта, Сол се насочи на запад.

Целите на Орлик бяха пет. Наследниците на основателите на светите убежища на Абелар. Но той не беше определил, кой да е пръв.

Сол смяташе да изостави тази кола възможно най-бързо. Въпреки проверката, можеше да е пропуснал някой писукащ предавател, поставен от преследвачите му, за да го наблюдават от разстояние. Те не го интересуваха.

Нищо нямаше значение.

Освен отмъщението. То подхранваше радостта му, че способностите, които баща му бе развил у него, сега ще му служат

като оръжие да го унищожи.

Хей, старче, идвам.

Така здраво стисна волана, че го заболя кокалчетата на ръцете.

Стори му се, че Крис застава зад него с измъчено лице, мъртви очи, усмихвайки се, сякаш още са деца, готови за следващото приключение.

Най-хубавото. Това го успокояваше.

— Какво? Моля? Не чух какво казвате — Елиът бавно се раздвижи. Той седеше на бюрото в кабинета си, наведен, сякаш се е концентрирал върху важни документи, въпреки че нямаше такива, а лампите бяха загасени и завесите спуснати. Елиът се извърна към отворената врата, към якия мъж, чийто силует се открояваше от светлината на коридора.

Мъжът стоеше с разтворени крака, е отпуснати до тялото ръце. Беше висок, с ъгловато лице.

Елиът се намръщи. За момент не можа да познае мъжа. Или по-скоро се страхуваше, че е. Приличаше на Крис.

Да не би Крис да е оцелял и да е дошъл за него? Невъзможно. Ландиш гарантира, че Крис е...

Тъмна на фона на светлината, фигурата изглеждаше...

Мъртва? Невъзможно. Да не би пък да беше Сол, успял да се промъкне през охраната, сега изправен пред него?

Не още. Твърде скоро. Но обяснението го притесняваше, защото разбра, че фигурата му напомня не само за Крис и Сол, а и на другите, на всички девет двойки, осемнадесет сирака, всичките му некръвни синове. Казваше си, че ги обича. Не му ли се свиваше гърлото, когато мислеше за тях? Мъката му не беше ли доказателство, че не постъпва коравосърдечно? Болката от това, че ги е жертвал, правеше цялата мисия героична.

Петнадесет от тях бяха мъртви. Скоро и още един, ако Сол стане много нетърпелив. Но явно Сол не беше. Всичко бе предопределено. „Никога не съм разчитал на късмет“ — мислеше си той. „Или на съдбата. Превръщам вратата си в способности.“ Но докато разглеждаше фигурата на вратата, изпита моментна халюцинация, всичките му мъртви деца, един върху друг. Той потръпна. Беше избрал кодовите им

названия от гръцката и римската митология, отдавайки им цялата си объркана любов. Сега се сети за нещо друго от тази митология — Фуриите. Отмъстителните. Сенките.

Той си прочисти гърлото и отвърна:

— Не чух какво каза.

— Добре ли сте? — Полидевк влезе.

— Какво те кара да мислиш, че не съм?

— Чух ви да си говорите.

Разтревожен, Елиът не можеше да си спомни да е правил такова нещо. Полидевк продължи:

— Не разбрах на кого говорите. Със сигурност никой не е минавал покрай мен. После се сетих за телефона, но от коридора се виждаше, че е затворен.

— Добре съм. Сигурно съм... мислил на глас, предполагам. Няма за какво да се тревожиш.

— Да ви донеса ли нещо?

— Не, не искам.

— Мога да ви стопля малко какао.

Елиът носталгично се усмихна:

— Когато вие с Кастор бяхте малки и ми идвахте на гости, ви давах какао. Помниш ли? Точно преди да заспите.

— Как бих могъл да забравя!?

— Изглежда нещата се променят сега. Смяташ ли да се грижиш за баща си, когато той остарее?

— За вас ли? Знаете, че бих направил всичко.

Елиът разчувстван кимна. Петнадесет други бяха направили всичко.

— Зная. Добре съм. Имам нужда от време за себе си. Обичам ви. Яде ли?

— Преди малко.

— Добре. А брат ти?

— Той е долу и наблюдава задната част.

— Скоро ще дойда при вас. Ще си поприказваме за едно време.

Полидевк излезе. Изтощен, Елиът се отпусна назад и си припомни лятото на петдесет и четвърта, когато закара Кастор и Полидевк в... дали беше парка „Йелостоун“? Много години бяха

минали. Паметта понякога му изневеряваше. Може да е било и в Големия каньон. Не, това беше през петдесет и шеста. Кастор беше...

Внезапно разбра колко много греша. Мозъкът му се сви от ужас. Не бяха Кастор и Полидевк. Не, беше друга двойка, и той почти заплака, защото не можеше да си спомни коя точно. Имаше горчив вкус в устата.

Напусна офиса си в ранния следобед, веднага щом помощникът му донесе новините.

— Ромул избягал? Но всичко беше организирано, клопката потвърдена! КГБ заяви, че са го заловили!

— И жената. Да — Помощникът отговаряше безразлично. — Но той е избягал.

— Как?

— Хванали са го близо до Лион. Измъкнал се от една вила, където трябвало да го убият.

— Трябваше да го убият на място!

— Явно са искали първо да го разпитат.

— Това не влизаше в уговорката! Какви поразии е направил? Колко човека от охраната е убил?

— Нито един. Бягството е било чисто.

Това го разтревожи.

— Сигурно са убили жената?

— Не. Разпитват я, за да разберат къде е отишъл.

— Това е грешка — поклати глава Елиът.

— Но изявлението им...

— Грешка е. Те лъжат. Това е номер.

— Но защо?

— Някой го е пуснал.

— Не виждам причина за това.

— Не е ли очевидно? За да ме намери.

Помощникът присви очи.

Елиът си тръгна, убеден, че помощникът му го смята за параноик. Взе Кастор и Полидевк със себе си. Седеше в тъмната стая, пазен от единствените останали му верни двама сина.

Но не можеше да продължава така до безкрай. Той беше нетърпелив да чака. Въпреки че Сенките го преследваха, той не

вярваше в съдбата. „Винаги съм зависел от способностите си“ — мислеше си той. „И от хитростта си.“

„Аз го обучих. Мога да го предвидя. Какво щях да направя, ако съм на мястото на Сол?“

В момента, когато знаеше какъв въпрос да зададе, знаеше отговора. Вълнуващо. Това му даваше друга възможност. Но само ако реагира бързо.

Трябваше да се свърже с Ландиш.

По пътя на отмъщението Сол можеше и да спре, за да увеличи ужаса му.

Ландиш ще е първата му цел. Можеше да постави клопка.

Още веднъж той почувства, че е бил тук и преди. Стените му приличаха не само на тези на „Франклин“, а и на имението на Сейдж. Всичко беше навързано. Елиът използва училището, за да го изврати. Едно от съвпаденията беше „Парадигма“. Замисли се как започна всичко. Нищо не почувства, когато вдигна фондацията във въздуха. Трябваше да се изпълнява задача. Направи го за Елиът. Но сега всичко беше различно. За първи път очакваше някакво убийство. Сравнявайки стената на имението на Сейдж с тази на Ландиш, той усети промяната в себе си. *Искаше* да убива. Радваше, че използва същия метод, какъвто и при Сейдж. Наслаждаваше се на иронията, че използва тактиката на Елиът. „Казах ти, Ландиш, как ще те накажа, ако лъжеш. По дяволите, брат ми умря!“ Представяйки си стените на „Франклин“, очите му се напълниха със сълзи и запариха.

Обърна се към оръжието си. Можеше да избере пушка и просто да застреля Ландиш от разстояние. Това нямаше да го задоволи, нямаше да е цялостно изпълнение на задачата му. Ландиш трябваше да умре по определен начин.

Точно това, обаче, беше проблем. Ландиш вече бе предпазлив, освен това знаеше за бягството на Сол — охраната на имението беше утроена. Имаше патрули навсякъде. Посетителите влизаха с препоръки и после ги претърсваха. По стените имаше камери. Не беше възможно да проучва наоколо, както преди. Тогаваше как да постави експлозив? Как би могъл да взриви не само Ландиш, но и... „Казах ти какво ще направя. Тези шибани рози. Те представляват всичко, което мразя.“

Беше последният модел самолети с дистанционно управление, който можеше да закупи. Обиколи най-големите специализирани магазини в Лондон, докато го намери. Играчка с три стъпки дълги крила и обсег на половин километър. Собственият му направляван снаряд. Той премигваше със замъглени очи и го настройваше. Просто играчка. Ако Крис беше тук, щеше да се смее. Поквареното дете бе избрало играчка, за да отмъсти на баща си.

Моделът работеше с гориво. Беше го изпробвал преди това на друго място. Нямахше проблеми, за да го задейства. Отговаряше на радиосигнали, предавани чрез специално устройство. Завърташе се, издигаше се и се спускаше по негово желание. Но самолетчето имаше и товар: три килограма откраднат експлозив, равномерно разпределен по корпуса. Допълнителният товар утежняваше полета, забавяше излитането и го правеше по-тромав в небето. Но не чак толкова, че да има особено значение. Сол беше ходил и в магазин за електроника, откъдето купи нужните му части за детонатор. Закрепи го на товара и го контролира чрез предавателя си. Беше взел предвид, че детонаторът и самолетът са свързани на различни честоти. Иначе експлозивът щеше да гръмне още със стартирането на самолетчето.

Той чакаше. Зазоряваше се, но въздухът все още беше студен. Сол портъпна.

Беше сигурен, че целта му не се е скрила някъде другаде. Розите бяха твърде важни. Ландиш щеше да се страхува за тях и нямаше да ги напусне.

Мислеше си за Крис и се наслаждаваше на очакването от предстоящото удовлетворение. В седем часа зърна белокос човек, обграден от пазачи, да излиза от задната врата на къщата и да се насочва към оранжерията. Страхуваше се да не е някой друг, дегизиран като Ландиш, но успя да разпознае стария човек през бинокъла си. Нямахше грешка. Градинарските му дрехи изглеждаха обемисти. Носеше противокуршумна жилетка.

„Нищо добро няма да видиш от мен, копеле.“

Веднага щом Ландиш и охраната му влязоха в оранжерията, Сол се запромъква обратно през дърветата. Носеше самолетчето и предавателите в един сак на рамото си. Прекоси една ливада, чиято трева беше твърде мокра от росата, за да става за писта. Един селски път идеално му вършеше работа. Не видя коли и стартира самолета,

като първоначално го засили, за да набере височина. Двигателят му бръмчеше. След като самолетът се изкачи над дърветата, Сол тръгна обратно към ливадата. Продължаваше да го наблюдава, докато се промъкваше през гората към скалата, от която се виждаше имението. Панталоните залепваха по краката му, овлажнени от росата, но и това му се струваше приятно. Птиците пееха. Утринният въздух миришеше на нещо свежо. Той се преструваше, че е детето, което никога не е бил. Никога не му е било позволено.

Играчката му. Усети, че бузите му сякаш са се втвърдили от засъхналите по тях сълзи. Усмихна се. Той издигна самолетчето възможно най-високо — точица на бледосиньото небе, и го насочи към имението. Патрулите се заоглеждаха. Бяха озадачени от бръмченето. Някой от тях наведоха глави. Въпреки че не можеха да го видят от такова разстояние, той се скри зад храстите. Пулсът му се ускори. Самолетчето кръжеше над имението.

Хората от охраната в началото изглеждаха като парализирани, после бързо се раздвижиха, изплашени, нервни, усетили опасността, която не можеха да видят. Докато самолетчето приближаваше оранжерията, размерите и бръмченето му се увеличаваха и няколко мъже се затичаха. Други викаха. Някои насочиха пушки. Чу ударите на куршумите по корпуса на самолетчето. Завъртайки копчетата на предавателя, той започна да прави бързи маневри, насочвайки самолетчето надясно и наляво, нагоре и надолу. И други започнаха да стрелят. Сол огледа оранжерията. Зад стъклата ѝ видя малка фигура, облечена в бяло, обърната с лице към суматохата. Само Ландиш носеше бели дрехи. Той стоеше сред розите. Сол насочи самолетчето право към него. Куршумите бяха като канонада. Самолетчето реагираше бавно. За момент се изплаши, че са го улучили, но после освободи товара му и го изпрати право надолу. С това компенсира неточните движения на самолета. Когато се блъсна в стъклата, Сол си представи тежкото дишане на Ландиш. Натисна и втория предавател. Оранжерията избухна. Парченца стъкло се разхвърчаха, проблясвайки на слънцето. Хората от охраната се затичаха. Бяха обгърнати от пушек и пламъци. Докато бученето все още ечеше, Сол се измъкна. Представяше си листенцата на розите. Те се разпръсваха, попивайки кръвта на Ландиш.

Телефонът извъня. Елиът трепна. Втренчи се в него и се застави да изчака, докато се овладее достатъчно. Апаратът продължаваше да пици.

— Ало? — Елиът беше предпазлив. Очакваше да чуе Сол да ругае тържествуващо, да го заплашва... Елиът искаше да убеди Сол да се срещнат, за да го примами в капан.

Но беше помощникът му.

— Сър, страхувам се, че имам лоши новини. Спешно съобщение от МИ-6.

— Ландиш? Нещо му се е случило?

— Да, сър. Откъде знаете?

— Кажете ми.

— Някой го е хвърлил във въздуха. В оранжерията му. Беше охраняван неотстъпно, но...

— Мили, Боже.

Когато Елиът разбра как беше пусната бомбата, сърцето му изтръпна. Ландиш не бе успял да спре Сол.

„Добре, бил е Сол. Иска да ме уведоми колко е умен. Казва ми, че ще се добере до мен, независимо от това къде съм и как съм охраняван.“ Елиът поклати глава ужасен.

„Но защо се учудвам? Аз го учих.“

Измърмори „Благодаря“ и затвори. Опитваше се да се успокои в тъмнината, да избистри мозъка си, да анализира възможностите си.

Трескав, той трепереше. Бе поразен от мисълта, че не е бил в опасност откакто работеше нелегално във Франция през войната. Оттогава така се бе издигнал, че съществуваше само политически риск. Нито един висш офицер не е бил екзекутиран за измяна. Само оперативните работници срещат смъртта на бойното поле. В най-лошия случай би могъл да получи затворническа присъда. Но вероятно няма да се стигне до това. За да се избегне компрометиране пред общественото мнение, предателите, които заемат висши постове, просто ги освобождават от длъжност. Така се преустановява възможността да вредят. А ако използва колекцията си от скандали, може дори да уреди пенсионирането си.

Не, единственият му страх бе да не го открият. Заради гордостта му и решимостта му да не се провали.

Но страхът, който сега изпитваше, бе свиреп. Не интелектуален. Инстинктивен. Рефлексен ужас. Не бе се чувствал така от онази вечер в дренажния канал във Франция, когато един германски часови се нахвърли върху него с...

Сърцето му щеше да изскочи от напрежение. Изтънелите му дробове, крехки от дългогодишното пушене, се надигаха и отпускаха героично.

„Няма да се дам. Винаги съм печелил.“ След почти четиридесет години отново срещаше решителна игра. И не мислеше да се провали.

Баща срещу сина си? Учител срещу ученика?

„Добре тогава, излез срещу мен. Съжалявам, че Крис е мъртъв, но няма да се дам да ме надвиеш. Все още съм по-добър от теб.“

Кимна. Правилата. Не отивай при врага си. Накарай го да дойде при теб. Принуди го да се бие на твоя собствена територия. Да действа по твоите правила.

Той знаеше начин. Сол грешеше, ако мислеше, че може да се добере до него, независимо от това къде е и колко добре е охраняван. Има едно място. То предлага абсолютна закрила. И най-хубавото е, че там се следват правилата.

Стана бързо и отиде в салона. Полидевк се изправи внимателно. Елиът се усмихна.

— Доведи брат си. Трябва да се приготвим. — Той спря на стълбите. — Отдавна не сме ходили на екскурзия.

Сол не обръщаше внимание на лондонския дъжд, който удряше по прозореца. Бе спуснал завесите. Въпреки това светна лампата, само за да види номера, който набираше по телефона. Отново в мрак, той легеше в кревата и чакаше отговор. След малко ще си пусне душ, ще смени дрехите си, после ще хапне риба и чипс, които бе донесъл със себе си. Сетне ще плати за стаята, макар че я бе използвал само за час и ще продължи към целта си. Може да спи по пътя. Има твърде много работа.

Телефонът престана да бръмчи:

— Да?

Звучеше като Орлик, но трябваше да бъде сигурен.

— Бейби Рут.

— И рози.

Орлик. Руснакът му бе дал няколко номера на телефонни автомати, на които може да се свърже с него в определени дни и в определено време за информация или инструкции.

— Предполагам, че си чул ужасната новина за нашия приятел от Англия — каза Сол.

— Наистина. Внезапно, но не неочаквано. И не без последствия — отговори Орлик. — Има значително раздвижване сред колегите му. Изглежда се страхуват от внезапни новини за тях самите.

— Предприели ли са някакви мерки?

— Защо? Това притеснява ли те?

— Не, ако знам, как да ги намеря.

— Пътуването се отразява добре на душата. Разбирам.

— Можеш ли да ми препоръчаш някои курорти?

— Няколко. Знам една винарска изба във Франция около Бордо например. И почивен дом в Шварцвалд, в Германия. Ако Съветският Съюз ти харесва повече, мисля за една дача, близо до устието на Волга на Каспийско море.

— Само три? Очаквах четири.

— Ако се отправиш директно към четвъртия, може да загубиш интереса си към останалите — каза Орлик.

— От друга страна, аз така горя от нетърпение да видя четвъртия, че сигурно няма да успея да се концентрирам върху останалите.

— При мен е една твоя приятелка, която те чака да свършиш с пътуванията си, за да се върнеш при нея. Споразумяхме се да следваш насоките. Ако не правиш това, което искам, защо да ти помагам? Бях предвидил да отидеш на посещение при моя разрушителен колега в Съветския Съюз.

— И да те облекча от натиска? Благодаря. Ти ще ми помагаш, но само докато се погрижа за него. После ще хвърлиш вината върху мен и ще се отървеш чист.

— Не съм казвал нещо друго — отвърна Орлик.

— Но когато си в безопасност, може да решиш, че ще се разправиш сам с останалите. Ще направиш така, че да ме убият и ще излезеш единственият победител в цялата ситуация.

— Твоята подозрителност обижда чувствата ми.

— Аз съм замесен в това само поради една причина — Елиът. С останалите ще се занимавам по-късно. Няма гаранция, че ще успея да се справя с всички. Ако ги взема по реда, по който ти искаш, може никога да не стигна до Елиът.

— Още един повод да си предпазлив.

— Не. Слушай внимателно. Имам въпрос. Ако не чуя това, което ме интересува, затварям. Ще отида при Елиът на своя глава. Ако нещо се случи с Ерика, ще дойда и при теб.

— И наричаш това сътрудничество?

— Въпросът. Предполагам — той знае, че съм избягал и какво стана с Ландиш. Ще се досети, че отивам при него. Ще се подготви. На негово място не бих стоял у дома. Бих потърсил най-сигурната защита, на която мога да разчитам, най-безопасното място. *Къде да го намеря?*

Дъждът блъскаше в прозореца. В тъмнината Сол стискаше слушалката и очакваше отговора на Орлик.

— Не обичам да ме заплашват.

— Лош отговор.

— Чакай! Какво става с...? Дай ми възможност! Елиът сега? Тогава другите в замяна на Ерика?

— Освен ако не науча, че я използваш като капан.

— Имаш думата ми.

— *Отговорът.*

Орлик въздъхна и му каза. Сол затвори.

Сърцето му се блъскаше. Мястото, което научи от Орлик, беше брилянтно. „Но какво друго очаквах?“ — помисли си той. Въпреки омразата си трябваше да признае, че Елиът е гениален.

Най-доброто, най-стриктно контролираното място за сражение. Крис би разбрал.

Широка черна лимузина бе паркирана пред къщата. Като я наближи, Орлик се намръщи. Гумите изскърцаха върху чакълестата алея. Той паркира Ситроена си достатъчно далече от непознатия автомобил — със задницата му към дъното на алеята. Изключи фаровете и мотора, но остави ключа на таблото. Внимателно излезе и се огледа в нощта.

Ако беше видял колата отдалече, щеше да спре и да обиколи къщата, да разузнае. Но автомобилът бе паркиран така, че той не би могъл да го забележи, докато не наближи края на алеята. Не би могъл да се отдалечи, без да събуди подозрението на посетителите си. Предполагаше, че в тъмнината освен неговите наблюдатели бяха скрити и други, затова нямаше избор. Трябваше да влезе, демонстрирайки пълно безразличие.

Няколко прозореца светеха. Там. Като наближи къщата, забеляза сянка вдясно от себе си, до ъгъла. Застанал точно под снопа светлина, силуетът очевидно се стремеше Орлик да го забележи.

Отляво песента на щурците внезапно спря. Значи и от тая страна имаше някой. Но и това предупреждение лесно можеше да се избегне, като не се правят движения. Орлик трябваше да се досети, че скритите караули искаха той да разбере къде са.

Наблюдават реакциите ми. Ако не съм направил нищо нередно, не би трябвало да изглеждам нервен. Ако съм извършил това, което те подозират, ще го докажа, като се опитам да избягам.

Не се и съмняваше кои са. След „изчезването“ на Сол от вилата до Лион, Орлик отведе Ерика на юг, в имението си близо до Авиньон. Искаше да я скрие, в случай че Сол се опита да я освободи, вместо да изпълни уговорката им. Сол никога не би могъл да намери това място. Френските власти не знаеха какво става. Така че кой си бе направил тази екскурзия? Кой още бе замесен и можеше да го хване тук?

Две заключения. Някой от неговия персонал е заподозрял нещо за изчезването на Сол и е направил донос срещу него. И второ: шефовете му са тук, за да го разпитат.

— Вие — каза Орлик на руски. — Надясно. Внимавайте, не стъпвайте назад. Има резервоар зад вас. Капакът му няма да издържи тежестта ви.

Не чу отговор. Усмехнат, продължи напред. Но не към главната врата, а към входа, близо до дясната страна.

Влезе и помириса телешкото с гъби за вечеря. Тесен коридор завиваше наляво покрай кухнята към светлините във всекидневната. Мускулест пазач стоеше пред една врата, заключена с катинар.

— Отвори — нареди Орлик. — Искам да я разпитам.

Пазачът изглеждаше враждебен.

— Това няма да им хареса.

Орлик повдигна вежди.

— Очакват ви — пазачът показа към коридора.

„Знам кой е доносничел срещу мен“ — помисли си Орлик. „На подходящо място е. Ще получи това, което заслужава.“

— Ще трябва да почакат. Казах ти да отвориш!

Пазачът се намръщи.

— Но...

— Глух ли си?

Избелил очи от яд, пазачът извади ключ и освободи катинара.

Орлик влезе.

В стаята нямаше никакви мебели, които Ерика би могла да използва като оръжие. Беше ѝ позволено да носи джинси и фанелка, но обувките ѝ бяха взети, за да не може да избяга, ако намери начин да се освободи. Коланът ѝ, друго потенциално оръжие, също ѝ бе отнет. Тя го погледна от мястото, където седеше, на пода, в ъгъла.

— Добре. Будна си — каза Орлик.

— Не мога да спя от тези светлини.

— Трябват ми сведения — Орлик се обърна, кимна на пазача и затвори вратата.

Прекоси стаята. Мрачен, той извади един съветски Макаров, 9-милиметров, изпод шлифера си. Тя не се уплаши.

Той се вгледа в нея. Беше замислен и решителен.

— Значи вече е време? — очите ѝ бяха тъмни като въглени.

Той си представи сцената, която го очакваше във всекидневната и кимна:

— Да, време е — подаде ѝ пистолета.

Зениците ѝ се разшириха.

Той се наведе към нея и усети аромата на косата ѝ. Прошепна ѝ нещо. Когато свърши, се изправи.

— Единствената ми утеха е, че и да не искаш, ще ми помагаш.

Имаше нужда от приятелско докосване. Наведе се и я целуна. По бузата. Сякаш му беше сестра. Знаеше какво го очаква.

Обърна се и напусна стаята. Пазачът изглеждаше нетърпелив.

— Разбрах — каза Орлик. — Търсят ме.

Премина през коридора. Всекидневната стана по-ярка, когато я наближи. Беше гола, сива, неуютна. Камина, покрита със сажди. Протъркан диван. Скърцащ, паянтов стол.

От който го наблюдаваше сух, неприветлив мъж.

Орлик скри изненадата си. Бе очаквал прекия си началник или в най-лошия случай директора за Европа. Но мъжът, който седеше срещу него, с хлътнали бузи и лице на пор, бе обектът на преследването му, руският наследник на групата Абелар, съветският еквивалент на Елиът.

Казваше се Ковшук. Беше облечен в черно. Клатеше се на стола, гласът му стържеше, говореше на руски. Бе заобиколен от неприветливи пазачи.

— Ще бъда кратък. Имахте инструкции да убиете американеца. Не се подчинихте. Организирахте бягството му. Предполагам, че сте искали той да ме убие.

Орлик поклати глава:

— Не зная какво... — той говореше бързо и неразбрано. — Разбира се, голяма чест е да ви видя. Но не разбирам. Не мога да поема отговорност за такъв убиец. Щом те са така непохватни...

— Не. Нямам време за театър — Ковшук се обърна към охраната: — Доведете жената. Използвайте, каквито искате методи. Накарайте я да си признае всичко, което знае. Документирайте престъпленията им. После убийте и двамата.

— Чуйте.

— Грешка. Ще те убия веднага. Искам да знам къде е американеца. — Ковшук се обърна отново към охраната: — Казах, доведете я.

Орлик изпрати с поглед пазача.

— Вие сте в грешка. Аз искам американеца толкова, колкото...

— Не ме обиждайте.

Рефлексите на Орлик се ускориха. Той носеше още един пистолет. Нямахше друг шанс, измъкна го. Ако успееше да убие останалите пазачи преди...

Но Ковшук беше предвидил това и вече бе извадил собствения си пистолет и стреля.

Орлик пое куршума с гърдите си.

Ударът го разтърси. Той залитна назад с разширени очи и рухна. Въпреки кръвта, която избликваше от устата му, той успя да се усмихне.

Бе загубил.

Но печелеше. Защото от коридора дочу силни изстрели на пистолет и позна звука на Макаров. Бе убеден, че и помощникът, който го бе предал, и пазачът на Ковшук бяха мъртви. Тази жена бе толкова ловка, колкото и съблазнителна.

Вратата се блъсна и се отвори.

Сетивата му отслабваха. Въпреки това отново чу изстрел от Макаров. Беше я предупредил за охраната отвън и за това, къде е разположена.

Представи си как тя бяга в нощта.

Ухили се на Ковшук. Чу ръмженето на Ситроена. Пистолетът отново изтрещя. И той умря.

Босите крака на Ерика бяха целите в кръв. Беше ги наранила по чакъла на алеята, докато тичаше от къщата към Ситроена. Ключът беше на таблото, както Орлик бе обещал. Окървавените ѝ нозе натискаха ту съединителя, ту газта. Сърдита, тя настъпи по-здраво педала, превключи скоростите и се понесе по-бързо по алеята. Задните колела поднесоха. Нощта бе като стена пред нея. Не смееше да включи фаровете. Въпреки че можеше да се удари на някой незабелязан завой, не можеше да си позволи риска да превърне светлините в мишена.

Всъщност, ревът на машината достатъчно я издаваше. Задното стъкло се пръсна. Тя чу повтарящото се стакато от изстрелите на автоматичните оръжия. В резултат колата се разтресе. В огледалото видя проблясъците на цевите и разпозна отчетливото тракане на автомат.

Узита. Имаше твърде голям опит с тях, за да греши. Изведнъж разбра как се е чувствал Сол в Атлантик Сити. Намали скоростта при един завой на пътя, който забеляза навреме.

Мислите се натрапваха инстинктивно. Защо руснаците предпочитат израелски оръжия?

Нямаше време. Натисна с кървящ крак съединителя и мина на по-висока предавка. Мракът се сгъстяваше с отдалечаването ѝ от къщата. Ситроенът се закачи в едно дърво. Не можеше да отлага повече, включи фаровете и се вторачи в огромната сянка, която с трясък излизаше от храсталака.

Лимузина. Тя обърна водещите колела наляво и настъпи оплескания с кръв педал за газта. Ситроенът изви рязко покрай муцуната на лимузината, плъзна се настрани, но задният му край се блъсна в един пън. Стопът се разби, но колелата попаднаха на чакъл, получиха ускорение и се отблъснаха напред. Тя отмина с друсане покрай барикадата, която спираше достъпа до пътя и видя тунел от дървета и храсти. В края му се различаваше черен път.

Затракаха други Узита. Строши се и втория заден фар. Добре, това правеше целта им неясна. Тя намали. Колата занесе, като премина от чакъла на черния път. Пое наляво. На правия участък включи на висока предавка и наблюдаваше, как скоростометърът преминава 120 километра в час и се отклонява към края на скалата.

Знаеше, че ще я преследват. Ситроенът се тресеше, сякаш имаше сериозни повреди. Тя трябваше да бяга с него, докато той се разпадне. Или докато намери по-добра кола.

Но пътят бе пред нея и целта ѝ бе ясна. Прошепнатото предупреждение на Орлик бе изчерпателно. Разпитът, който му предстоеше, заплахата, пред която бяха изправени и двамата, свободата, която ѝ даде. Бе подготвена и застреля мъжа, който дойде за нея и пазача в коридора. Уби и караула около къщата. Въпреки че босите ѝ крака жилеха от чакъла и зрънца от него се бяха впили в стъпалата ѝ, тя се чувстваше екзалтирана, волна, целенасочена.

Сол имаше нужда от нея. Орлик ѝ бе казал къде е.

Тя караше с пълна скорост в нощта. Видя фарове в огледалото за обратно виждане. Постави ръката си на пистолета до нея. Но непрекъснато се връщаше на мисълта, която преди ѝ бе хрумнала. Защо руснаците предпочитат израелски оръжия?

Отговорът я тревожеше. Защото мъжът, който чакаше Орлик в къщата, бе руският еквивалент на Елиът. Неговата охрана, както и тази на Елиът, бе преминала през училището за професионални убийци като окончателна подготовка. Бяха научени да действат като израелци и в последствие вината ще бъде хвърлена върху...

Ерика стисна зъби. Върху Израел.

Тя се носеше покрай ферми и овощни градини. Ако фаровете я настигнат, ще спре и ще опита късмета си като блокира пътя и прати преследвачите си в ада.

Но независимо от това, че Ситроенът се тресеше, тя успяваше да запази дистанция в тъмнината.

Последните думи, които Орлик ѝ прошепна, още звучаха в главата ѝ. „Сол е на път към Елиът. Старецът е избрал съвършеното убежище. Това е капан.“

Но за кого? За Сол или за Елиът?

Тя знаеше достатъчно. Орлик ѝ бе казал. В провинцията. В едно градче. В една планинска долина. Канада.

Ще отиде там.

ПОЧИВНИ ДОМОВЕ ИЗВЪН ЗАКОНА

Главният път стана толкова стръмен, че Сол превключи от втора на първа скорост. Чуваше шума на машината на Ййгъла, форсирайки джипа по-нагоре. Той избра този модел, тъй като освен че беше стандартен, имаше и четири задвижващи колела. От една страна не искаше да бие на очи. А от друга — не знаеше колко стръмен ще бъде пътя до убежището.

Теренът вече беше достатъчно гаден. Претоварена кола, с регистрационен номер, който не беше от района, бе излязла на банкета. Капакът ѝ беше отворен, а радиаторът ѝ пушеше. Шофьорът — забързан мъж, с разперени ръце се опитваше да успокои изплашената си жена и деца. Той изглежда не беше на „ти“ с техниката на каране в планините. Възможно е да е използвал твърде висока предавка или по-лошо — автоматично предаване, което води до твърде голямо напрежение на двигателя. Като започне отново да се спуска, шофьорът вероятно ще използва спирачките, вместо предавките, за да намалява скоростта и най-накрая ще му изгорят уплътнителите и барабаните.

Шофирането беше затруднено не само от стръмния път. Това забави колата. Но дългата колона от тромаво движещи се автомобили беше спирана от изпускащия изгорели газове камион в началото. Безсилен, Сол усещаше, че пълзи с милиметри вместо с километри. Острите спускания и изкачвания правеха шофирането още по-лошо. Накланяйки се под ъгъл наляво, Сол внезапно навлезе в остър завой. Опита се да предпази Ййгъла от преобръщане, като завъртя волана силно надясно и се обърна към насрещното движение.

Над три хиляди метра, високите планини закриваха слънцето. Заснежени върхове блестяха. Гранитни хребети, осеяни с ели, се спускаха надолу. Набраздени от улеи, сякаш издълбани от гигантски ръце. Това бяха Канадските скалисти планини, въпреки че този дял бе известен като Крайбрежните планини. Но Сол мислеше за тях като за продължение на Скалистите, разположени по-далеч във вътрешността. Като цяло тези планински вериги бяха толкова огромни и назъбени, че засенчваха Колорадските, които познаваше добре и обичаше.

Равнината, останала по-надолу, имаше различни прелести. Гористи склонове се потапяха в пасища. След това се разстилаха сред Ванкувърската шир. Небостъргачите на Ванкувър контрастираха с подземните търговски центрове, мръсните предградия и живописните къщи. Внушителният висящ мост „Лайън Гейтс“ се простираше през „Бюрард Инлет“ и свързваше областите.

Рай под слънцето. Морският бриз прогонваше жегата. На запад в тесния пролив блещукаха кораби. По-долу огромните хълмове на остров Ванкувър предпазваха града от океанските бури, докато проливът Хуан де Фука пропускаше топлите течения откъм Тихия океан.

Свършена комбинация на климат и природа. Сол се изпълни с омраза. Прекрасна местност за „почивен дом“. „Елиът, Господ да го убие, е избрал много добре бойното си поле“.

Гневът му се подсили от бавното придвижване. Гореше от желание да достигне до по-лекия път на върха. Само да стигне дотам.

И да се разплати с баща си.

Пътят като по милост започна да става по-равен. Между склоновете, осяяни с борове, изпускащият газове камион спря на банкета, покрит с натрошени скали. Това позволи на движението да се изтегли напред. Сол включи Ийгъла на втора и увеличи скоростта. Гледаше уреда за измерване на топлината, чиято стрелка бе стигнала близо до максимума. Сега, когато двигателят заработи по-леко, стрелката започна да слиза бавно надолу. Той усети вятъра през отворения си прозорец.

Знакът за ограничение на скоростта показваше 80 километра. Той падна под ограничението и забеляза друг знак на френски и на английски, който предупреждаваше за остри завои. Склоновете се свързваха във V-образна форма и той се загледа в един висок връх между тях, все едно се прицелваше през мерник на пушка. Сол се промъкваше по лъкатушещия път, като потискаше нетърпението си.

„Още малко. Не бързай. Елиът разчита на това — да си толкова неспокоен, че да правиш грешки.“

Той продължи надолу по един виещ се път към гориста долина. От лявата си страна видя ледниково езеро, синьо като диамант. Вдясно — място за къмпинг, препълнено с каравани и реклами за конна езда и разходки сред природата. Въздухът бе сух и топъл.

Тези планини бяха заобиколени от почти еднакви долини. Бързо погледна картата, докато караше. Инструкциите на Орлик бяха точни досега и го отведоха на тридесет километра североизточно от Ванкувър. Но вече трябваше да разчита на чути мимоходом слухове. В края на краищата, когато е бил по-млад, никога не би му хрумвало, че ще има нужда от почивен дом? Сигурно убежище, може би, но...

Ето там. Той го видя на картата си. През два хребета е Манастирската долина. „Запомни това — беше казал Елиът. — Ако някога си достатъчно отчаян и се нуждаеш от почивен дом, помисли за монашеско уединение. Иди до онази долина. Търси надпис: «Ермитажът».“

Сол се бореше с желанието си да увеличи скоростта. Той премина по един мост, покрай рибар, който си пийваше бира „Лабат“. Ако това беше Манастирската долина, Сол трябваше да предположи, че рибарят е караул. Но засега картината беше чиста. Слънцето светеше точно отгоре и отражението му накара Сол да сложи тъмните очила. Залезът щеше да настъпи по-рано при тези притискащи го върхове, отколкото той беше свикнал. Въпреки че не можеше да бърза, той не трябваше и да се бави. Всичко беше въпрос на време. Трябваше да стигне там преди здрач.

Картата беше прецизна. Той достигна до Т-образно кръстовище и зави надясно, като подмина дървени бунгала. Пътят граничеше с буйно поточе. Чуваше плискането на водата. Като се изкачи на хребета, боровете затъмниха слънцето. Сол изруга.

Брат му никога повече нямаше да почувства прохладните сенки.

Сигурни убежища, почивни домове. Хората, създали убежищата на Абелар, са били мъдри. Те са разбирали, че краткосрочните цели са напълно противоположни на дългосрочните. Заплашваните и преследвани служители се нуждаели от надежда. А без това, какъв е смисълът да останат в професията? Неутрална зона за отдих е първостепенното. Дори и във „Франклин“ „свободата“ е била най-висшата цел на играта. Служителите се нуждаели от възможност да стъпят на такава земя и да кажат: „Е добре, победихте, но по дяволите всичко. Аз все още съм жив. По дяволите още нещо, това, че сте дошли да ме върнете обратно в играта. Вижте, аз дойдох тук. Аз съм

неутрален.“ Гарантирано убежище, неприкосновено, където всеки опит за убийство е последван незабавно от наказателни мерки.

Но сигурните убежища били временни, построени за служители и наемни убийци. Какво ако се издигнеш толкова високо и си спечелиш толкова много врагове, че никога не би посмял да напуснеш сигурното убежище? Какво ако твоите преследвачи те мразят толкова много, че никога няма да престанат да чакат да излезеш? Няма да има значение колко голяма ще е охраната ти. Когато излезеш — ти все пак ще бъдеш убит.

Очевидно нещо по-добро е било нужно, а не само защитата, която превръща убежището в обикновен мотел. Колко голяма стая ти е нужна, колко плочи можеш да чуеш, колко телевизия да гледаш, преди стените да те притиснат. Постоянно повтарящия се дневен режим в края на краищата превръща сигурните убежища в затвор. Скуката става непоносима. Започваш да мислиш да се измъкнеш незабелязано, приемайки риска от преследване. Или, може би, ще им спестиш неприятностите, като си завреш пистолета в устата. Една седмици в безопасност? Прекрасно! Може би месец. Година? Или десет години? В място като църквата на Муун дори безопасността става проклятие.

Имало е нужда от нещо по-добро, по-трайно. Създателите на Абелар са стигнали до по-мъдро решение. *Почивни домове*. Вечни убежища. Напълно обезпечени. Абсолютно удовлетворение.

На определена цена. Изправен пред смъртна опасност, един изгнаник охотно ще плати необходимото за гарантирана неприкосновеност и всякакви удобства. Не сигурно убежище. Почивен дом. Винаги и завинаги. Отчаянието е възнаградено.

Имало е седем сигурни убежища Абелар.

Все пак при почивните домове е сложно. Обширни, огромни, завършени. Само три. И понеже посетителите им клонели към по-напреднала възраст, климатът бил решаващият фактор. Не много студен и не много топъл. Не влажен, но не и отвратително сух. Рай в Рая. Заради нуждата от дългосрочна сигурност, почивните домове били разположени в традиционно неутрални страни със стабилна политика — Хонконг, Швейцария и Канада.

Манастирската долина. Британска Колумбия. Канада.

„Ермитажът“.

Елиът е потърсил уединение, надявайки се да примами Сол в капан.

Сол подкара Ийгъла по-нависоко, достигна края на гората, премина снега и почти се спусна към друга долина. Мислейки си за Крис, той промърмори през зъби: „Шибаните закони са еднакви за всички“.

Наоколо можеше да има капани.

Сол достигна до кръстопът и спря да разучи картата. Ако тръгнеше отново надясно, щеше да заобиколи склона, да премине през тесен проход и спускайки се надолу да стигне до Манастирската долина. Предположи, че ще намери очукан надпис — не крещящ, разбира се, за „Ермитажа“. Ненаблюдателният пътник не би разбрал дали това е хижа или нечия вила. Дърветата ще скрият имота. Нямахше съмнение, че заключените с катинар порти и прокопаният ров ще обезкуражат любопитството.

Той също предположи, че ще има караул по продължение на рова, за да връща нежеланите посетители. Всеки вход към долината ще е наблюдаван. Селски магазин щеше да е наблюдателен пост, бензиностанцията да е препълнена с охрана, а рибарят, пиещ „Лабат“, този път ще има предавател в раницата си. От момента, в който Сол достигне тесния проход, всяко негово движение ще бъде докладвано.

Сами по себе си тези мерки за сигурност не го притесняваха. Независимо от всичко, почивният дом трябва да е безопасен. Неговият административен персонал да е от професионалисти, които използват първокласни служители. Това, което го засягаше, бе, че някои от агентите покрай пътя ще са хора на Елиът, а не на почивния дом.

„Този ще бъде начинът, по който той ще действа“ — помисли си Сол. „Ще разпредели нападателен екип в долината, да чака, докато ме засекаат и да ме убият преди още да съм стигнал до териториите. Но ако съм на неутрална територия, правилата забраняват намеса. Но никъде не е писано, че не може да ме убие по пътя. Цялата долина не е защитена, а само земята, притежание на почивния дом. Ще бъда глупак, ако карам през долината.“

Но той знаеше друг път. Вместо да завие надясно към тесния проход, тръгна точно направо. Три лоса пасяха на ливадата пред един поток. Един фазан прехвърча покрай пътя. Сол се загледа в ред трепетлики от лявата си страна, после към картата и отново към дърветата. Това, което търсеше, не можеше да е далече. Вятър раздвижи листата. Техните сребристи страни се обърнаха и заблестяха на слънцето. Това го накара да забележи снижаващото се слънце. Беше 3.00 часа. За да се възползва от оставащата светлина, трябваше да бъде готов най-късно до пет.

Половин километър по-нататък той го видя. Беше от лявата страна сред дърветата. Алеята бе толкова тясна между храстите, че нямаше да я забележи, ако не беше предупреден от картата. Не видя никакви коли отпред, нито в огледалото за задно виждане. Той натисна копче от лявата страна на волана и превключи Ййгъла на режим четири задвижващи колела. Тръгна напред и пречупи няколко храста.

Алеята беше тясна, неравна, от двете страни с дървета. Стотина метра по-надолу той натисна спирачките. Излезе навън, смачка няколко комара и тръгна обратно към пътя в горската тишина. Храстите бяха начупени твърде сериозно, за да се изправят и да се скрие мястото, откъдето е влязъл в алеята.

Той вдигна един клон, който беше паднал в началото на алеята и повдигна храстите, така че да не изглеждат счупени. Ако някой погледне отблизо, ще види прореза по стъблата им. Но преминаващ велосипедист няма да ги забележи. След няколко дни листата на храстите ще изпопадат, но тогава няма да има значение, ако някой се досети, че тази алея е била използвана. Щеше да има значение за тази вечер и за утре. Той повдигна друга редица от храсти, като изучаваше работата си и реши, че те изглеждат толкова естествено, колкото очакваше.

Той продължи да кара надолу по алеята. Клони драскаха Ййгъла. Храсти стържеха отдолу. Той се друсаше от неравностите по пътя. Достигна до един клон, който беше толкова голям, че не можеше да премине през него. Излезе навън, премести го, след това продължи напред. За предпазливост се върна и постави клона обратно на алеята. Малко по-надолу премина през потока, като се надяваше водата да не наруши действието на спирачките. Той се намръщи, когато един речен камък удари ауспуха му.

Но Ийгълът беше с високо окачване. Четирите задвижващи колела работеха перфектно, предпазваха го от напрежение и успяваха да го изтеглят по грубите върхове. На картата не бяха посочени никакви сгради напред. Това го озадачи. Той се чудеше кой е направил алеята и защо. Работници? Строителите на водноелектрическата централа, които са се нуждаели от достъп през планината, за да построят кулата? Някой, който е собственик на този участък и го използва за ловуване?

Надяваше се, че ще открие.

За негово разочарование алеята се губеше в трева, висока до коленете.

Край на алеята. Не трябваше да рискува да кара през тревата. Следите му ще бъдат забележими от въздуха. Той трябваше да предположи, че „Ермитажът“ използва наблюдателни хеликоптери. Стриктно съобщавайки за обстановката, останалата част от охраната на дома няма да има много причини да проверява граничната долина, но хората на Елиът ще имат. Докато не узнаят, че Сол пристига, ще бъдат свръхпредпазливи.

Той погледна часовника си — беше четири и половина. След това се обърна към слънцето. То чезнеше зад планините. Скоро щеше да се свечери.

Движение. Той паркира Ийгъла извън алеята. Откъм земята автомобилът бе скрит от храстите, а откъм небето от дърветата. Като отвори багажника, той извади екипировката си.

Беше я приготвил сръчно в келтска раница: консервирано говеждо, фъстъци, сушени плодове (протеин, въглехидрати, за да не трябва да готви); резервни дрехи, всички вълнени (в случай на буря, нишките на вълната ще съхнат бързо без да има нужда от огън); спален чувал, напълнен с декрон (също като вълната съхнеше бързо); петдесет метра найлоново въже; нож; аптечка за първа помощ; вече пълна манерка. Той носеше туристически ботуши с дебела подметка, направени така, че краката му да запазват равновесие при тежестта на раницата.

Като закрепил металната ѝ рамка на раменете си, той затегнал каишките и препаса талията си с колана. След момент уравнил

баланса си с допълнителния товар. Сол намести пистолета си от тази страна, където раницата няма да може да го притиска. След това заключи колата и тръгна нагоре.

Покрай ливадата, не през нея. Все още не трябваше да остава следа. Заобикаляйки планинските цветя, той достигна до другия край. Ставаше все по-трудно и стръмно. Ризата му прогизна от пот, струйки се стичаха по гърба му под раницата. Най-напред той сам прецени посоката, като определи хребета, който му трябваше. Имаше препятствия по пътя, дървета закриха гледката му, клисурата криволичеше. Сол провери картата си неколкократно, като фавни контурите ѝ с околността и провери с компаса. Понякога откриваше гористи склонове с малко дървета, които изглеждаха лесни за катерене в посоката към която трябваше да върви, но на картата бяха отбелязани по друг начин. Той избра една стръмна канара и не би я изкачил, ако на картата не беше отбелязано, че скоро тя става проходима. Знаейки предварително, че ще има скали отвъд следващия връх, той се отклони с четвърт километър от пътя си, за да достигне до един поток. Продължи нагоре. Дефилето беше стръмно, но възможно да се изкачи.

Спря, за да ближе каменна сол и да пие вода. На голяма надморска височина обмяната на веществата е по-голяма от нормалната, изпотяването е обилно. Но сухият въздух изпарява потта толкова бързо, че катерачът може да не усети опасността от дехидрация. Сънливостта може да доведе до кома. Само вода нямаше да помогне изобщо. Солта беше нужна, за да задържи водата. Но преди това Сол не беше опитвал солта — сигурен знак, че се нуждае от нея. Като напъха манерката си обратно в раницата, той погледна към дефилето, което беше изкачил, след това се обърна към по-горните скали. Чуваше шума от течащия поток.

Сенките на скалите се удължиха. Гората стана тъмнозелена като джунгла, или като облаци преди ураган. Емоциите му се разбунтуваха. Той стъпваше твърдо, решително. Мисълта за джунглата му напомни за мисията им с Крис във Виетнам, за войната, която трябваше да водят, защото Елиът искаше от тях да добият опит. Той си спомни за бягството им от хеликоптерите в планините в Колорадо, защото баща им ги беше издал.

„Крис!“ идваше му да изкрещи. „Помниш ли лятото, когато Елиът ни заведе на къмпинг в Мейн? Най-прекрасната седмица в

живота ми. Защо нещата не се случиха по друг начин?“

Рохкавата глина на гората продължаваше по-нагоре. През пролуците на дърветата той видя прохода към който се стремеше — приличен на седло хребет между два върха. Сол се изкачи през голямо парче гранит. Последните слънчеви лъчи блестяха през прохода в здрача. Той достигна до началото му. Твърде развълнуван, за да усеща тежестта на раницата, Сол забърза към една закътана скала, от която погледна към долината по-долу.

Не беше много по-различно от долината зад него. Върховете и горите бяха почти същите. Река Пит течеше през нея. Картата указваше, че следващата долина по-горе се нарича парк „Златни класове“. Но след като погледна към червеното сияние на чезнещия залез, установи, че всичко е различно. Това имаше значение.

Долината беше разделена на две от неравен път, който се простираше от изток на запад. Друг път го пресичаше и отвеждаше до парка отвъд. Но в участъка на северозапад... там... Имаше доста голяма площ без дървета. Досети се, че тя заема стотици акри. През бинокъла си той разпозна конюшни, плувен басейн, писта за джогинг, игрище за голф.

Голямата къща в средата на всичко това му напомняше на едно място в Йелоустоун, където Елиът веднъж ги бе завел с Крис.

Почивен дом. Убежище.

Смъртоносен капан.

Нощта беше дъждовна. В екипировката си той носеше водонепромокаем найлон. Разпростря го между два заоблени камъка, закрепил краищата му и си направи заслон. Свит под него, облечен с дебели вълнени дрехи и увит в спалния чувал той хапна. Едва усещаше вкуса на фъстъци и на пастърма, докато се взираше в тъмнината. Дъждът биеше по найлона и се стичаше отпред. Страните му се намокриха. Сол трепереше и не можеше да заспи. Мислеше за Крис.

Когато се зазори, пръскащият дъждец премина в мъгла. Сол изпъзля от спалния чувал и се облекчи между камъните. Изми се в един поток наблизко, избърсна се и оправи косата си. Хигиената бе задължителна тук. Не можеше да рискува да се разболее. Също така трябваше ревностно да пази самоуважението си. Ако запусне тялото си

мръсно и вмирисано, скоро това ще засегне и съзнанието му. Ако се чувства немарлив, не след дълго ще започне и да мисли по този начин и Елиът ще го хване. Бе измит от вчерашната пот, гладката му кожа щипеше, избръсната до синьо. Възвърна енергията си. Радваше се на тръпките, породени от студа. Решимостта му се увеличи. Обзе го ярост. Беше готов.

Дрехите му се измокриха само за малко. Тялото му стопли вълнените им влакна и вдигна пара. Нареди багажа си, сложи раницата на раменете си и тръгна непоколебим в планината.

На такова разстояние от „Ермитажа“ не се притесняваше от часовои. Теренът бе прекалено див. Няколко прохода минаваха през долината. Щяха да са нужни твърде много мъже, за да се държи под око всеки подстъп. Най-важното бе да избегне наблюдателите и вероятно снайперистите по пътя. Все пак близо до убежището, той очакваше охрана, особено от североизточната му страна, към долината. Въпреки нетърпението си, той се спускаше внимателно. Знаеше колко е лесно да нараниш глезена си при слизане.

По обяд слънцето се показа и подсили горещината от напрежението. Една скала се простираше надалеч и в двете посоки. Той трябваше да увие раницата си, да я спусне с въжето, да издърпа единия му край и да слезе с рапел. Следобед стигна до подножието.

Преценяваше.

Ако снайперисти наблюдаваха пътя, те ще се нуждаят от широка и чиста огнева линия. Това предполага, че не биха се скрили зад дърветата, откъдето биха зърнали само кола. По-скоро ще предпочетат високо място, скала над дърветата, за да виждат на километри наоколо.

Скрит зад един камък, той се взираше от гребена на хълма към по-ниските хребети, като бавно преместваше погледа си от ляво надясно. Отбелязваше подробностите.

Отне му час. Най-сетне видя двама, на половин километър един от друг. Държаха под око пътя. Лежаха във високата трева на възвишенията, носеха кафяво и зелено, за да се сливат с терена и бяха нагласили пушки с оптически мерници. Не би ги забелязал, ако всеки от тях не бе помръднал леко. Единият, за да вземе предавателя си, а другият, малко по-късно, за да пие вода от манерката си. На равно разстояние от тях се виждаше ограда с врата. Тя беше от другата страна на пътя. Без съмнение, това бе входа на убежището.

Протоколът беше важен. Снайперистите могат да убият човек в долината извън почивния дом, без да има наказание за тях. Не биха нарушили правилата.

А точно пред вратата? Може ли някой, който търси закрила, да бъде застрелян пред оградата? Тези домове не биха имали смисъл, ако не можеш да се добереш до тях. Логиката предполагаше неутрална зона около мястото, малка неопределена ивица, сигурно не повече от десет метра, която не е защитена, но не е и незащитена. Територия, която изисква благоразумие. Един убиец може да не поеме риск за живота си, като застреля човек вън от убежището, но ще се сблъска с разпит, ще се води следствие, за да го освободят от отговорност.

Тази неопределеност можеше да даде предимство на Сол. „Трябва да се покажа, за да стигна до оградата“ — мислеше си той. „Само на километър от нея ще бъда убит в момента, в който ме видят. Но непосредствено пред вратата? Няма ли да се поколебаят, да премислят правилата? На тяхно място аз бих стрелял. Но те не са като мен.“

Той пропъзля иззад камъка и се скри в храстите навъсен. Картата беше неговата защита. През гъсто обраслите дървета той не би могъл да вижда възвишенията, на които лежаха снайперистите. Без план на местността и компас, лесно би се озовал в прицела им. Но след като беше отбелязал разположението им, той изучаваше очертанията на терена и внимателно избираше маршрута си по средата, през каменистата местност към портата. Напредваше бавно. Сол трябваше да оглежда шубраците пред себе си, в случай, че и друг снайперист охраняваше входа.

Той спря. Не бе нужно да гледа вратата. Картата му показваше, че е на петдесет метра от пътя, отделена от него с гъсти храсталаци и дървета. Всичко, което трябваше да направи, бе да...

Нищо.

Все още. Слънцето бе твърде високо. Би се превърнал в прекалено ясна мишена. Най-доброто време да се придвижи, бе по здрач. Тогава ще е достатъчно светло, за да вижда наоколо, но достатъчно тъмно, за да не могат да се прицелят на голямо разстояние.

Свали раницата си, положи я на земята и разтри раменете си. Стомахът му бе свит. Досега контролираше нетърпението си. Целта му бе далечна. Предстоеше му да се справи с много неща. Но на петдесет

метра от убежището? Елиът беше почти в ръцете му. Напрежението го разтърсваше.

Очакването бе агония. За да поддържа съзнанието си нащрек, той изучаваше околността.

Катерица притича по един клон.

Кълвач чукаше по близкото дърво.

Кълвачът спря.

Катерицата вдигна опашката си и застина.

Настръхна.

Извади пистолета си, сви се на земята и се обърна, за да се огледа. Бързо постави заглушителя. Само по себе си, внезапното замлъкване на кълвача би могло да не значи нищо. Но свързано с поведението на катерицата, то придобиваше смисъл. Нещо или някой друг бяха наблизно.

Положението му бе опасно. Да се защитава на 360 градуса, без да имаш понятие откъде може да дойде заплахата.

Ако имаше заплаха.

Трябваше да го допуска. Да мисли. Ако има снайперист, той не е зад теб. Иначе трябва да си го подминал. Досега би действал.

Тогавя е пред теб или отстрани. Сол се довери на инстинкта си, не погледна назад, а се съсредоточи върху дърветата над падината, към пътя. „Чул ме е, че идвам и е чакал да се прицели. Когато спрях, се е зачудил дали не се е объркал. Изглежда не е свикнал с гората и мисли, че шумът е дошъл от животни.“

Но не можеше да се разчита на случая. Трябваше да разбере.

„А ако аз греша? Ако аз съм уплашил катерицата?“ Поклати глава. „Не, катерицата продължи да тича, след като ме видя. Нещо друго я накара да се вцепени.“

Пот капеше около очите му. *Къде?*

Нещо зелено бавно се премести към лявата му страна.

Раницата му беше отдясно. Той я прекатури наляво за заблуда, за да изглежда, че се е проснал на земята. В същото време се извъртя надясно, скри се зад един храст и се прицели в зеленото.

Мъжът в защитните дрехи насочи пушка към мястото, където бе паднала раницата. Сол стреля. Чу как заглушителят изпраця три пъти.

Куршумите попаднаха в лицето и гърлото на човека.

Но не бе действал достатъчно бързо. Мъжът даде един изстрел точно преди да залитне. Не можа да извика, защото кръвта струеше от гърлото му. Шумът от пушката огласи гората. Куршумът уцели раницата.

Сол не взе принадлежностите си. Не се обърна да види дали мъжът е мъртъв. Нямаше време. Спусна се напред. Бягаше през храстите без да проверява има ли някой пред него. Нямаше значение. Изстрелът бе предупредил всички. Ще обърнат погледите си към гората и ще насочат оръжията си. Няма да могат да се свържат с партньора си по радиостанциите.

Ще знаят, че съм тук. Ще сигнализират за помощ и...

Сега или никога. Клоните деряха лицето му. Одраска се в един пън. Но продължаваше да тича. Изскочи измежду дърветата и изведнъж се оказа пред пътя.

Оградата бе висока.

С бодлива тел.

По дяволите. Без да губи темпо, той свърна към портала. Поне беше по-ниско.

Нещо изпука на асфалта зад него. Стреляха от възвишението. Той криволичеше в зиг-заг. Втори куршум се удари в павета пред него. Сол се блъсна в оградата. Шиповете късаха дрехите му, раздираха ръцете му. Трети куршум изплющя в телта, за която се бе хванал и рикошира към лицето му. Жегна го по бузата и я разкървави. Изкатери се с мъка, хвана се за върха и скочи.

Сви краката си, като се удари в земята и се превъртя.

Но нещо го спря.

Обувки и дънки. Сърдит мъж се бе прицелил с револвер Магнум към гърдите му.

Друг, облечен в кафява, карирана ловджийска риза, бе застанал встрани от него. Бе насочил пушката си към хълмовете.

Изведнъж стрелбата утихна. Разбира се. Бе достигнал убежището. Сега не смееха да го убият.

— Дано имаш добра причина...

Сол хвърли маузера си и вдигна ръце:

— Това е единственото ми оръжие. Претърсете ме. Сега не се нуждая от него.

— ...за да дойдеш тук.

— Най-добрата. — Кръвта капеше от вдигнатите му длани, но той почти се смееше — Абелар.

Това бе всичко, което трябваше да каже, за да получи тук подслон.

Те го отведоха в прикритието на дърветата и наистина го претърсиха, цялостно, като го съблякоха.

Топките му се свиха.

— Казах ви, че имам само този маузер.

Провериха дрехите му.

— Какъв е този пакет, пришит от вътрешната страна на ризата ти?

Не чакаха отговор. Един от охраната разкъса пломбата, отвори обвивката и се намръщи.

— Документи.

Хвърли презрително пакетчето върху дрехите му:

— Обличай се.

— Кой стреля по теб? — запита друг.

— Мислех, че са часовои.

— Умник. Ние не стреляме по гостите. Ние защитаваме...

— Но все още не бях гост. Може би някой от вашите е помислил, че смятам да напада.

— Сигурно. Сам човек. Да напада. Престани да се правиш на хитър. Кой беше?

— Не бих дошъл тук, ако всички ме харесваха.

Чу се рев на приближаващи машини.

— Ние ще разберем.

Изведнъж две широки коли се появиха измежду дърветата и свиха по завоя на алеята. Намалиха. Спирачките изсвириха. Преди да спрат, отстрани изскочиха мъже, облечени в спортни дрехи, също като тези телохранители, едри, с четвъртити лица и студени очи. Някои държаха пушки, други пистолети. Радиостанциите бяха провесени на раменете им.

— Изстрелите дойдоха оттам — първият от охраната посочи към възвишенията отляво и отдясно от другата страна на пътя.

Мъжете се спуснаха напред, когато вторият отвори вратата.

— Имат пет минути преднина — каза първият.

— Пътищата са блокирани.

Двама други, с удивително тихи добермани ги подминаха тичешком.

— Има един от другата страна на пътя — каза Сол. — На петдесет метра през дърветата.

— Досега ще е изчезнал — отрязва един здравеняк.

— Съмнявам се. Мъртъв е.

Те се обърнаха тичайки и го изгледаха. След двадесет секунди изчезнаха.

Мъжът с ловджийската риза заключи портала. Другият погледна Сол:

— Ти идваш с нас.

Сол посочи оградата:

— А кой ще пази имуществото?

Шофьорите приближиха и извадиха пистолети.

— Добре — каза Сол и точно това имаше предвид. Ако убежището гарантира първокласна безопасност, пазачите, които са го намерили, трябва да бъдат негова охрана. Те знаеха малко за него. Все пак повече, отколкото останалите.

Поведоха го надолу по пътеката. Очакваше да види джип или друга солидна кола. Но беше Понтиак с високо окачване и големи колела, който можеше да се движи в гористи местности и да не затъва в калта.

Сол кимна одобрително и влезе отзад. Решетка от заздравен метал го отделяше от предната част.

Шофьорът дръпна лост, близо до ръчната спирачка и заключи вратата на Сол. Докато колата се измъкваше измежду дърветата, вторият пазач го оглеждаше през решетката. Пистолетът му бе подпрян на седалката.

— Ако исках концентрационен лагер...

— Ще имаш спокойствие. Първо трябва да получиш право на това.

— Как? С кръвна проба?

— Ако те допуснем като в хижа, как ще се чувстваш в безопасност? Отпусни се. Като те регистрираме, дори ще те почерпя

едно питие.

— Ще ме почерпиш? Значи тук не е безплатно?

— Това да не са социални грижи?

— Не е и рая.

— Зелен си. Точно тук грешиш.

Понтиакът се спусна по алеята. Сол се хвана за седалката и се загледа навън. Видя метални кутии, поставени по дърветата.

— Фотоприемници?

— И звукови детектори.

— Тихо — каза шофьорът. — Да не си решил да му бъдеш екскурзовод?

Очите на втория се присвиха и се втренчиха в Сол.

Излязоха от гората.

Като видя мястото, той разбра. Докъдето поглед стига се простираше поляна. Вляво от пътя имаше игрище за голф, а зад него — езерце. От дясно гостите се разхождаха по пътеки от бели камъчета покрай цветни градини с пейки и фонтани.

Провинциален клуб. Парк.

Пътят водеше към неголяма сграда. Върховете ѝ, очертани на фона, отново му напомниха Йелоустоун. Излетя хеликоптер.

Но той не си позволи да се разсее. Съсредоточи се върху мястото и се приготви за...

Какво? Не знаеше.

Понтиакът спря отпред. Отключиха вратата му. Първо слезе шофьорът, сетне другият телохранител, накрая Сол.

Застанаха от двете му страни. Изкачиха бетонните стълби към верандата, която се простираше по цялата ширина на сградата. Бе направена от ароматно кедрово дърво. От едната ѝ страна той зърна края на тенискорт и чу ударите на топките. Играч, когото не можеше да види, се изсмия тържествуващо. „С настъпването на здрача ще трябва да преустановят“ — помисли Сол.

Тогава забеляза прожекторите, които ограждаха корта.

Часовой? Огледа градинаря с косачката, мъжа с бяло сако, тичащ с кърпи към кортовете, дърводелеца, който поправяше перваза на прозореца. Но те изглеждаха по-малко заети със задълженията си, отколкото със Сол.

Добре тогава.

Охраната го въведе през масивни двойни врати. Щанд за цигари и списания вляво и друг за спортни стоки вдясно. Минаха покрай магазини за дрехи, за плочи, дрогерия и стигнаха до просторна висока зала с огромни полилеи и лъснат под от твърда дървесина. Тезгях с пощенски пратки и отделения за ключове на стената отзад му напомни рецепция на хотел. Иззад бюрото припряно заговори служител:

— Той ви чака. Влизайте направо — и посочи бързо към врата с надпис „Частен вход“.

Минаха през нея. Охраната пусна Сол да върви напред по тесен коридор към втора врата без табела. Преди бодигардът с ловджийската риза да успее да почука, тя автоматично се отключи. Сол погледна зад себе си и видя камера над вратата, през която бяха минали.

Той вдигна рамене и влезе. Кабинетът бе по-широк отколкото бе очаквал, богато украсен, ексцентричен. Кожа, хром и стъкло. Стената срещу него представляваше прозорец от пода до тавана с изглед към кафенето и басейна, където хората се плискаха. Но точно пред него, зад плюшения килим на бюрото, седеше човек и бързо драскаше нещо върху гъсто изпъстрен лист хартия.

— Влез — каза мъжът, твърде зает с писането, за да вдигне очи.

Сол пристъпи, след него и бодигардовете.

— Не — погледна ги човекът. — Само той. Все пак чакайте отвън. Може да имам нужда от вас.

Те излязоха и затвориха вратата.

Сол го изучаваше. Мъжът бе в началото на четиридесетте, кръглото му лице — някак грубо, косата — модерно подстригана, така че да покрива върховете на ушите му. Имаше обемист гръден кош, който при ставането му премина в също така обемист стомах. Носеше червен блейзер и тъмносини панталони, и двете от изкуствена материя. След като заобиколи бюрото, Сол видя белите му обувки. От протегнатата му ръка се подаде електронния му часовник с много бутони. Но макар и да приличаше на представител на търговска камара, който работи под голямо напрежение, очите му издаваха остра бдителност.

„Разиграва роля“ — помисли си Сол. Не е търговски представител. Управител на почивен дом. В този ослепителен вид не изглежда застрашителен за гостите.

— Не очаквахме ново посещение — усмивката му се стопи, когато забеляза кръвта на дланта си след ръкостискането си със Сол.

— Имах малко проблеми — Сол вдигна рамене, — с влизането.

— Но никой не каза, че сте наранен — в гласа на директора се долавяше тревога. — И бузата ви. Ще трябва да ви прегледа доктор. Повярвайте ми, съжалявам. Не биваше да се случва.

— Не е по ваша вина.

— Но аз съм отговорен за това, което стана тук. Разбирате ли? Вие сте част от моите задължения. Седнете и се отпуснете. Желаете ли питие?

— Не алкохол.

— „Перие“?

Сол кимна.

Мъжът изглеждаше възхитен, сякаш единственото му желание бе да обслужва. Отвори шкаф за книги, сетне вратичка на малък хладилник. Отвъртя капачката на шишето, напълни висока чаша с лед и го заля догоре. Подаде питието заедно със салфетка.

Едва когато отпи, Сол разбра колко жаден е бил.

Мъжът изглеждаше доволен. Потри ръце и седна отново зад бюрото.

— Нещо за ядене?

— Не сега.

— Когато пожелаете. — Той се облегна на стола и вдигна вежди.

— Разбрах, че сте пристигнал по тежък път, през планините.

„Започва“ — помисли Сол. „Ловък е, но това е разпит.“

— Харесват ми горите.

— Очевидно и на някой друг му харесват. Имаше стрелба.

— Ловци.

— Да, но за какво бяха тръгнали на лов?

Сол сви рамене, като младеж хванат в лъжа.

— Защо стреляха по вас?

— Предпочитам да не ви казвам.

— Мислите, че няма да ви приемем? Това не е вярно. Независимо какво сте направил, ние сме длъжни да ви закриляме.

— Бих желал да запазя тайните си.

— Разбираемо. Но погледнете нещата така. Ако знаем кой искаше да ви убие, ще ви защитаваме по-добре.

— А ако се разнесе, сигурно няма да бъде приет.

— Имате предвид от другите гости?

Сол кимна.

— Съгласен съм с вас. Но аз съм като свещеник. Никога не повтарям това, което съм чул.

— А ако някой друг слуша?

— Тук няма подслушвателни устройства.

Сол просто го гледаше втренчено.

— Признавам, че има връзка между офисите. В случай че имам главоболия. — Той бръкна в чекмедже и натисна бутон. — Изключих я.

— Може би сгреших — Сол се надигна от стола.

Мъжът се приведе напред.

— Не, не исках да ви притеснявам. Старая се само да помогна.

Сол разбра. Ако някой се откаже от закрилата на убежището, управителят ще трябва да обяснява на началниците си защо почивният дом е бил неприемлив за него.

Той седна отново и пресуши питието си.

— Все пак е нужно да се спазва протокол — каза мъжът.

— Естествено.

— Забравих да се представя. Дон.

„И теб си те бива“ — помисли си Сол. „Сега сигурно е мой ред.“

— Сол.

— Казахте ли паролата на охраната?

— Разбира се.

— Каква е тя?

— Абелар.

— Ясно ви е, че дори обикновен гангстер би могъл да я научи. Тази ключова дума не се е променяла от 1938 г. Информацията се разпространява. Знаете, че само оперативни работници имат право на протекция тук.

— Не бих и опитал, ако беше иначе — Сол бръкна под ризата си и отвори водозащитения пакет. Там имаше няколко документа. Той подаде на Дон паспорта си. — Официалното ми име. Предполагам, че ще проверите.

— Разбира се — Дон разгърна паспорта и се намръщи. — А псевдонима ви?

— Ромул.

Дон тръшна паспорта.

— Какво, по дяволите, си мислиш че...?

Сол цъкна с език.

— Поне си откровен. Преди малко се чудех, дали няма да се опиташ да ми предложиш полица за застраховка живот.

— Точно от това имаш нужда. Мислиш, че можеш да ни изхитриш и да...

— Да ви изхитря? Някой стреля по мен.

— Наемници.

— Но не мои. За малко не ме убиха. Мислиш, че ще се доверя дори и на експерт да стреля по мен от далечно разстояние и да го направи достатъчно убедително? Погледни ръцете ми. Питай хората си, които бяха отвън, колко близо минаваха куршумите. Аз съм квалифициран. Имам паспорт. Искам закрила.

— *Защо?*

— Вие пазите... защото президентът е сключил споразумение срещу мен. Експлозията „Парадигма“. Убих най-добрия му приятел.

Дон сдържа дъха си и потръпна.

— Баща ти?

— Какво?

— По-точно осиновителят ти или наречи го както искаш. Предполагам, че не знаеш. Той е тук.

— Какво значение има това? Ако баща ми е тук...

— Той ми каза, че ти искаш да го убиеш!

— Тогава който и да е той, не може да е мой баща. Да го убия?
Това е лудост. Къде е този човек? Искам да...

Дон блъсна по бюрото си.

— Това са глупости!

Вратата се отвори. Бодигардовете влязоха.

— Изчезвайте оттук! — каза Дон.

— Мислехме, че има...

— Затворете проклетата врата!

Направиха го.

Здрачът през прозореца се сгъстяваше. Внезапно блеснаха прожекторите и осветиха басейна. Дон облегна ръцете си върху бюрото.

— Не си играй с мен. Каза достатъчно, за да ме убедиш, че искаш да го убиеш.

— Това не е важно.

— А кое е важно?

— Споразумението срещу мен. Официално е. Ако изляза оттук — мъртъв съм. Представи си как ще пострада репутацията ти. Единственият управител на почивен дом, който отказва закрила на квалифициран служител. Разпитът и екзекуцията ти ще ми доставят удоволствие. Освен ако не ме убият.

— Забравяш нещо.

— Какво?

— Губиш. Тук се заплаща.

— Предвидил съм това.

— Наистина ли? Това е частен клуб.

— Членска вноска?

— Сети се. Двеста хиляди.

— Доста е.

— Клиентелата ни е изключителна. Плащат, за да не допускаме всеки.

— Предпочитам да е така. И аз имам претенции — Сол погледна в пакетчето, извади три документа и му ги подаде.

— Какво, по...

— Сертификати със златно покритие. В действителност струват повече от двеста хиляди. Разбира се, ще ми дадеш кредит.

— Как, по дяволите...?

— Както и другите.

Нямаше нужда Сол да обяснява.

ЦРУ имаше неограничени фондове. С цел безопасност не се пазят документи. Беше масова практика служителите да скрият десет процента от цената на операцията като негласна такса. Премия във вид на депозит в швейцарска банка, най-добрата застрахователна полица. Ако станат грешки или ситуацията е рискована, този влог се превръщаше в защита на служителите. Когато животът им е на карта, те търсеха помощта на убежищата.

Сол знаеше номера от Елиът. Спестяваше част от бюджета на всяка операция. Отново използваше тактиката на баща си срещу него.

— Негодник. Това не е всичко. Това е само началната такса. Магазините, покрай които мина. Тенис корта. Игрището за голф.

— Не са ми нужни.

— А кината. Ще трябва да ядеш. Пилешко и хамбургери или деликатеси. Заплаща се. Искаш да гледаш телевизия? Имаме сателитен приемник. Стрелби. Глезотии. Можеш да гледаш. Но се плаща. Предлагаме всичко, което можеш да пожелаеш, от книги и плочи до секс. Ако го нямаме, ще ти го доставим. Но, приятелю, това се заплаща. И в момента, в който не можеш да платиш, ще те изрита оттук.

— Звучи, сякаш ще трябва да купувам акции.

— Ще напуснеш веднага...

Сол извади още два документа.

— Тук са петдесет хиляди. Дори хамбургер не може да е толкова скъп. Би трябвало да мога да живея с тях шест месеца тук. И дори да отида на кино.

Дон потрепери.

— Ти...

— Успокой се. Ще живея с тях. Приет съм.

Дон кипна.

— Само едно погрешно движение.

— Зная. Мъртъв съм. Но кажи това и на баща ми. Същото трябва да важи и за него.

— Значи признаваш...?

— Не знам за какво говориш. Но очаквам същата закрила, която получава и баща ми.

— Майната ви.

Сол сви рамене.

— Това е твой проблем. Съчувствам ти.

— Ще те наблюдават.

— Рая. Надявам се, че тези хамбургери си струват четвърт милион долара. — Той стана и се запъти към вратата. — А сега като си помисля...

— Какво?

— Аз съм евреин. Може би ще се върна към религията. Надявам се, че хамбургерите ще са съобразени с изискванията на еврейския кашер.

Той отмина охраната и чу Дон ядосано да им крещи от офиса си. Ухили се, но само, докато те изчезнат.

Очите му блестяха. Излезе от коридора и се приближи до рецепцията.

— Ще се регистрирам — гласът му беше развълнуван.

Попълни един формуляр. Двамата от охраната се появиха отново. Застанаха в ъгъла и започнаха да го наблюдават. Минаваха гости в екипи за тенис и го оглеждаха. Други — във вечерно облекло, излизаха от ресторанта в дъното на фойето и начумерени тръгваха нагоре по излъсканите стълбища.

Сол можеше да си представи какво си мислят. Какво е миналото му? Окървавените му, окъсани дрехи контрастираха с техните гардероби. Приятели, цялата паплач е тук.

Видя няколко жени — висшият ешелон в професията си. Тук присъстваха традиционните аристократични мъжки клубове — мрежата на старите момчета. Много от тях наистина изглеждаха на възраст за пенсиониране. Той разпозна някои — американец, шеф на секция, преместен в Иран след падането на шейха; руснак, навлякъл си неодобрението на Брежнев, защото подценил партизанското движение при нахлуването в Афганистан; аржентинският директор на военното разузнаване, обвинен за поражението на страната си по време на войната за Фолклендските острови.

Едно нещо го изненада. Имаше малки изключения, но членовете на едно и също разузнаване не общуваха помежду си.

Чиновникът изглежда беше изненадан, че са допуснали Сол.

— Ето ключът ви — гласът му звучеше озадачено. — Ще намерите списък от услуги на масата до леглото си. Болницата е надолу по стълбите...

— Сам ще се погрижа за раните си.

Той отиде до магазина за дрехи и до аптеката. Двама от охраната го следваха отдалеч. Сол се качи по стълбите — те след него. Стигнаха до един тих, изолиран коридор на третия етаж и зачакаха пред стаята му.

Той заключи вратата си. Беше впечатлен. Клиентите на дома получаваха защитата и сигурността, за които си плащаха. Стаята му бе

доста внушителна — може би два пъти по-голяма от нормалното. Библиотека разделяше спалнята от дневната. Откри стереоуредба, широкоекранен телевизор, персонален компютър и модем платка, която според инструкциите осигуряваше телефонна връзка с информационната служба, наречена „Източникът“. Абсолютно всичко — от „Ню Йорк Таймс“ до средните борсови индекси Дау Джоунс можеше мигновено да бъде обобщено на компютърния екран. Сол си помисли, че новините от Уолстрийт са от първостепенна важност. Цените тук, без съмнение, принуждаваха доста клиенти често да проверяват инвестициите си. Ако не можеха да си платят постъпилите сметки...

Мебелировката бе доста разточителна, толкова, че да не накърни нечий претенции. В голямата баня намери телевизор, телефон, кварцова лампа, вана, оборудвана за подводен масаж, отделна вана и душ. Всичко, което можеше да си пожелае един беглец.

С едно изключение. Свобода.

Той се съблече и се потопи във ваната с подводни водовъртежи. Почувства как водата приятно разтрива мускулите му. Масажът изостри чувствителността му — напомняше му за Ерика, а това усили решимостта му да оцелее. Не можеше да си позволи да се разсейва. Крис. Трябваше да се концентрира върху мисията си. Трябваше да отмъсти за смъртта на брат си. Елиът. Сред мощните водни вихри, той изведнъж забрави всяко отпускане. Излезе от ваната кипнал от гняв.

Драскотините от куршуми бяха съвсем пресни и той не се боеше от тетанус. Все пак реши да промие и дезинфекцира дълбоките рани от бодливата тел. Сложи им от кислородната вода, която беше взел от аптеката. Запари му. Той превърза най-лошите рани, облече си ново бельо, спортните панталони и полото, които си беше купил. Луксът му причиняваше мъка.

Изгаси осветлението, дръпна завесите и се загледа навън към тенис кортовете. Никой не ги използваше, въпреки че бяха осветени. Самотен бегач обикаляше край тях. Сол погледна напред — мрак обвиваше планините.

Рай. Думата продължаваше да се връща в главата му.

Беше се справил успешно.

Все пак целта му не беше да стигне дотук. Елиът беше неговата цел. Въпреки кавалерската постъпка на Дон, знаеше, че е постигнал

съвсем малко.

„Значи си вътре. И какво от това? Дон не се шегуваше. Охраната го наблюдаваше. Да не би да си мислил, че единственото, което трябва да направиш е просто да влезеш в стаята на стареца и да го убиеш? Шансовете ти са никакви — ще те убият преди да си стигнал толкова далеч. Дори да успееш, никога няма да се измъкнеш жив оттук. Това не е добре“ — помисли си Сол.

„Трябва да убия това копеле и да остана жив“.

— Той *какво*? — изплашен, Елиът седеше скован в леглото. — Искате да ми кажете, че той е тук? Действително ли е в сградата?

— Повече от това. Той поиска убежище — каза Кастор. — Регистрираха го и си отиде в стаята.

— Поискал е... — Елиът мигаше поразен. — Това е невъзможно. Директорът знае, че дойдох тука заради него. Трябвало е да го убие. Защо, за Бога, е пуснал Сол вътре?

— Заради договора срещу него.

— Какво?

— Президентът го преследва. Управителят не може да забрани достъп на оперативен служител, който е в опасност.

Елиът се разгневи. Не бе предвидено да стане така. Снайперистите отвън трябваше да убият Сол, когато приближи долината. Ако Сол ги е избегнал, то правилата на светото убежище трябваше да влязат в действие. Щом някой заплашва гост на дома, трябва да бъде екзекутиран. Такъв беше законът.

„Не бих избрал това място, ако допусках, че той ще влезе вътре.“

Иронията го ужаси. Операция „Парадигма“, поставила началото на всичко, свърши с това, че той потърси защита и безопасност тук. Сол, причината, поради която се нуждаеше от защита, беше използвал последствията, за да убеди управителя да го пусне и него вътре.

„Разчитах светите убежища да бъдат моето оръжие. Не съм и сънувал дори, че той ще го използва против мен.“

— Полидевк е навън в коридора — каза Кастор. — Охранява вратата.

— Сол няма да действа толкова явно. Ще ни нападне по начин, който не очакваме.

— Не съм сигурен какво...

— Ако го убия първи — каза Кастор.

— И след това ще те убият, защото си нарушил правилата ли?

— Ще подготвя бягството си предварително.

— Ще те преследват завинаги. Какво ще реши това? Те знаят, че ти си от ескорта ми. Ще решат, че аз съм ти заповядал да го убиеш. Ще ме обвинят. Разбира се, и мен ще убият.

— Тогава какво ще правим?

Елиът разсеяно поклати глава. Проблемът изглеждаше неразрешим. При установените от правилника обстоятелства, никоя страна не би могла да атакува. Едновременно и двете страни трябваше да се защищават. За момент с неудоволствие се възхити, че Сол е по-умен отколкото е очаквал. Бяха тук като равни, задънени в патова ситуация, а напрежението растеше.

Кой ще действа пръв? Кой пръв ще сгреши?

Въпреки страха си, Елиът беше изненадан. Беше очарован.

— Да правим нещо? Защо? Нищо, разбира се.

Кастор се намръщи.

— Ще оставим системата да го свърши вместо нас.

Дон почука два пъти, после още два. Бодигард го разгледа през шпионката, после отвори вратата. Дон огледа коридора в двете посоки — беше пуст, значи не са го видели — и влезе в претъпканата стая. Видя двама от охраната, три сестри, лекар, камериерка. Провря се между тях, но не забеляза това, заради което беше дошъл.

— В банята — каза бодигардът до вратата.

Дон кимна равнодушно и потисна един непрофесионален стон. Господи, още един кървящ. Когато влезе в банята, чу охраната да заключва вратата.

Но тялото не беше във ваната. Вместо това лежеше на тюркоазените плочки с лице нагоре, гротескно, облечено в пижама и разтворен халат. Единият чехъл се беше изхлузил.

„Слава богу, че сгреших“ — помисли си Дон. „Няма кръв.“

Върхът на черепа беше насочен към него, така че видя лицето отгоре-надолу и не можа да го разпознае, докато не влезе в банята и се

обърна. Дори и така, от номера на вратата, сверен с неговата регистрационна информация, той знаеше кой гост е настанен в стаята.

Египтянин. Офицерът от разузнаването, отговорен за охраната на президента Садат в деня на убийството му.

Но лицето му беше толкова изкривено, че ако не знаеше кой трябва да бъде, Дон не би могъл да идентифицира мъжа в момента, в който го видеше.

Страните бяха извити в ужасна гримаса. Мургавата кожа бе посиняла.

— Цветът му — обърна се Дон към лекаря. — Цианид ли е?

Докторът бе блед и мършав. Сви рамене.

— Нещо такова. Спира достъпа на кислород до клетките. Това би причинило посиняване на кожата. Трудно е да кажа със сигурност преди да е свършила аутопсията.

Дон се намръщи отвратен.

— Но болката, изписана на лицето му. Цианидът не е ли...

— Безболезнен?

— Да — беше объркан. — Все едно, че заспиваш.

— Може би е сънувал кошмари — каза бодигардът до вратата.

Дон се обърна почти ядосан. Не беше сигурен дали мъжът се шегува. Но бодигардът изглеждаше истински очарован от ефекта на отровата.

— В действителност му е станало лошо — каза лекарят. — Опитвал се е да стигне до тоалетната чиния, повърнал е и е паднал по лице. Ние го обърнахме. Бил е мъртъв с часове. Изкривените му страни доказват, че главата му се е притискала в пода. Може би не толкова отровата е причинила смъртта, а това, че си е ударил главата. Или се е задушил в бълвоча си. Както и да е, вие сте прав. Не е била безболезнена, спокойна смърт.

— Преди няколко часа ли?

— Малко или много. Спазихме протокола и се опитахме да го съживим. Адреналин. Електрошок за сърцето. Можете да видите кръглите следи по гърдите му.

— Изпомпахте ли съдържанието на стомаха му?

— Извършихме всички необходими действия, но в това нямаше много смисъл — докторът посочи към хората в стаята. — Ще имате много свидетели за разследването. Единственият спорен въпрос е,

защо не сме го преместили долу в клиниката. Професионалният ми отговор е — той толкова отдавна е починал, че аз не мога да губя време да го местя. Извън докладите — не можехме да го преместим и да запазим тайната. Знаете какъв ефект оказват такива неща върху другите гости. Повярвайте ми, нямаше смисъл. Той беше мъртъв.

— Кой го намери?

— Аз — камериерката беше стройна и привлекателна. Носеше униформа с престилка.

Дон погледна часовника си.

— В единнадесет часа през нощта? Откога стаите се чистят...

— Нямаме разпореждания, ако това имате предвид.

— Няма значение. Няма правила против това. Но при разследването ще питат.

Изнервена, тя се опита да подреди мислите си.

— Последните няколко дни изглеждаше подтиснат. Не знам, нещо свързано с писмо от жена му — тя се намръщи. — Тази сутрин на вратата му имаше табелка „Не ме безпокойте“. „Иска да спи до късно“ — помислих си аз и се върнах след обяд, но табелката бе още там. След това имах много работа и бях забравила за него, допреди малко. Заради някакво предчувствие реших да проверя отново вратата му и когато видях, че табелката още стои, се обезпокоих. Почуках няколко пъти. Никой не отговори. Затова отворих с резервния ключ и влязох.

— Намерихте го и извикахте охраната.

Тя кимна.

— Можете да повикате охраната преди да влезете.

— И да го притесня, ако грешах.

Дон се замисли за това.

— Справили сте се чудесно. Разкажете на разпитващите точно така, както и на мен Няма да имате никакви проблеми.

Той се обърна към другите.

— Има ли някакви слаби места, които трябва да изясним?

Никой не проговори.

— Добре тогава. Не, почакайте. Има още нещо. Откъде е взел отровата?

Лекарят като че ли се раздразни.

— Откъде я взема всеки от тях? Тези хора са ходещи аптеки. Оставете лекарствата, които ние им даваме. Повечето от тях си носят. Знаят хиляди начини да се самоубият. Ако не използват един, ще е друг.

— Направихте ли снимки?

— От всякакъв ъгъл.

— Превъзходно — Дон поклати глава. — Чудесно определение, а?

— Единадесет месеца, откакто дойдох. Слава богу, че назначението ми вече изтича.

— Късметлия — Дон облиза устните си. — Изчакайте до полунощ и го преместете. Коридорите обикновено са спокойни по това време. Вие двамата — той се обърна към охраната — уверете се, че асансьорът е празен преди това. — Той се загледа в тялото. — Вие знаете как да го направите. Аз ще се заема с формалностите. Тъй като ще работите до късно, не е необходимо да ми докладвате преди утре по обед. Но искам дотогава да ми дадете всички документи — подписани. Също — той внезапно почувства, че трябва да излезе от банята — ще получите премия, както сме се разбрали. Използвайте обичайните обяснения. Внезапно е решил да си тръгне от дома тази вечер. Никой не знае къде е отишъл — докато говореше, той бързо мина край лекаря. — Искам да направите аутопсията тази вечер.

— Тестовите отнемат повече време.

— До утре на обяд. Разследващите скоро ще дойдат. Трябва да докажем, че светостта на убежището не е престъпена. Трябва да сме сигурни, че не е било убийство.

Вече в офиса си, Дон се наведе към вратата. Челото му бе мокро от пот. Беше успял да запази контрол над себе си по целия път дотук. Дори успя да понесе един разговор с няколко гости във фойето, като се държеше уверено, сякаш нищо лошо не се беше случило. Но сега, когато най-последно беше сам, нервите му не издържаха.

Той си наля два пръста бърбън и ги изпи на една глътка. Навлажни една кърпа в мивката до барчето си и я притисна към лицето си.

Единайсет месеца? Това ли беше казал докторът? Само още един месец и мъжът щеше да се измъкне оттук? Дон му завиждаше. Неговият собствен договор беше започнал едва преди шест месеца. Още половин година, а той се чудеше дали ще издържи.

В началото, когато получи тази длъжност, бе очарован. Година в рая. Съжаляваше, че ще бъде само една. Всичко за което си мечтаеше — безплатно и като добавка заплатата му от 100 000 долара. Наистина, подозираше, че толкова много добрини наведнъж не се получават, освен ако работата е някаква гадория. Но той беше работил двадесет години в разузнаването, бе организирил някои от най-големите операции. Системност, в това беше добър. Едно свято убежище беше нещо сложно, изтънчено. Изискваше се деликатност. Добре. Няма проблеми. Той беше специалист по обществени отношения.

Но никой не му беше казал за настроението тук. Никой не го беше предупредил, че ще има толкова много смърт.

Разбира се, че не. Само шепа хора знаеха какво в действителност става тук — бившите директори и разследващия съвет — и на тях им бе забранено да говорят. Защото ако тръгнеш мълва, кой щеше да е достатъчно луд да дойде тук? Кой щеше да иска да посвети живота си на професията, без концепцията за светите, неприкосновени убежища. Всеки има нужда от рай.

Но това беше ад.

Той не беше работил като открит оперативен служител. Никога не беше принадлежал на скритата секция, тъмната страна или мокрия екип, според различните жаргони. Той беше от главните офицери, работил винаги в кабинет. Преди да дойде тук беше виждал само три трупа. На един приятел и двама роднини, починали от естествена смърт, които спокойно си лежаха в погребалното бюро. Беше се отвратил.

Преди. А сега? Той потрепера.

Трябваше да се досети. Светите убежища бяха устроени за амбициозни хора, които губеха. Всичко, което можеш да си пожелаеш. На определена цена. С гарантирана безопасност. Това бе обещанието. Рай от сто акра. Но никой не гарантираше щастие. Дон, който трябваше да стои само една година, вече мечтаеше да отпътува поне до закусвалничката с хамбургери, където бе спрял по пътя от Ванкувър за насам. Късно нощем той сънуваше, че се разхожда в огромен,

претърпан магазин. Сто акра. Понякога му се струваше, че познава всеки сантиметър. Другите — тези, които бяха тук с години и трябваше да останат завинаги, чувстваха клаустрофобията, дори по-зле. Отдаваха се на страстите си за компенсация. Наркотици, алкохол и секс. Чревоугоднически угощения. Но колко можеш да се надрусаш, изпиеш, изчукаш или изядеш преди да ти писне? Стоте акра се смаляваха всяка секунда. Всеки следващ ден като предишния. С малки вариации.

Кога успя да се изтощиш толкова, въпреки всичките вариации?

Той не беше от хората, които се оплакват. Въпреки това, беше забелязал, че само губещите, които презираха плътското, намираха удовлетворение тук. Като провери библиотеката, откри, че те предпочитат спиритистки теми. Свети Августин. Учението на Буда. Колелото на съдбата. Интригуваше го как оцелелите след толкова бурен и активен живот се обръщаха към медитация и монашеска дисциплина.

А останалите, които не можеха да се приспособят? Те се тровеха, пръскаха си мозъка или умираха от свръхдоза наркотик, инжектиран в китките им. Може би си подхвърляха идеи един на друг. По-късно много от тях си стояха в сауната, докато припаднат и умрат от обезводняване или пиеха вино в горещите вани, докато кожата им не отичаше съвсем и умираха от кислороден глад. Но често, когато загубеха съзнание, те потъваха и се давеха.

Сол не обърна внимание на бодигардовете, когато излезе от стаята си. Бяха двама — както предната вечер. Дон не се шегуваше.

— Ще те наблюдават.

Без съмнение, друга двойка щеше да дойде. На смени през цялото денонощие. За двеста хиляди можеш да си купиш дяволски много защита.

Той слезе по стълбите. Последваха го. Предположи, че не би било трудно да научи номера на стаята на Елиът. Но какъв беше смисълът? Не можеше да се приближи без охраната си. Би могъл да опита да ги заблуди, но това би му навлякло повече неприятности. Още нещо — не беше решил как да избяга. Колкото повече мислеше за това, толкова повече започваше да се чуди дали изобщо е възможно. За

да отмъсти за брат си, трябва да убие баща си, а за да остане жив не би могъл да го убие. Противоречията притискаха мозъка му.

Трябваше да има начин. Реши, че не знае достатъчно и започна разследване. Проучи дома — разходи се през фойето, етажите, ресторантите, медицинската клиника, а после и отвън — игрищата, градините. Охраната му го следваше плътно, близо до него. Но гостите усещаха, че има някакъв проблем и спазваха дистанция. Техните хитри погледи го накараха да се замисли как може да използва нервността им в свое предимство.

Той прегледа плувния басейн и игрището за голф. „Трябва досега да са казали на Елиът, че съм тук“ — помисли си. „Така че, какво би направил той? Логичният избор е да си остане в стаята. Той знае, че аз никога не бих рискувал да отида там. Но колко дълго би могъл да остане затворен? Той знае, че аз не смятам да си тръгна. Ще се откаже да се крие завинаги. Вместо той да реагира, той ще иска да ме принуди аз да реагирам.“

Но как?

Каквото и да е, ще се случи скоро. След като е решил да се покаже, изобщо няма да се тормози да чака. Той ще приеме неизбежното и веднага ще наруши патовата ситуация.

Но къде? Старецът е прекалено крехък за боулинг или тенис. Въпреки това има нужда от почивка. Какво би...?“

Не можеше да е нещо друго. Сол кимна от задоволство и тръгна към строящата се оранжерия близо до пистата за дълги бягания в задната част на вилата.

Хареса му да си представя различни начини да я използва.

Но къде би отишъл старецът, докато завърши строежа?

— Не знаех, че обичаш риболова.

Елиът чу гласа зад себе си и се извърна. Реката беше широка и спокойна, обрасла с дървета и храсталаци по двата бряга. Но на това място се спускаше тревист склон към една полянка — тиха и чиста. Водата миришеше сладко, но от време на време вятърът донасяше горчивата миризма на загниваща растителност.

Мъжът на края на единия бряг беше загърбил слънцето. Светлината заслепи Елиът. Той вдигна ръка, за да прикрие очите си и

кимна.

— Не помниш ли нашите екскурзии, когато ходехме за риба? Да, харесва ми. Но рядко имам време за това. Сега, когато почти се пенсионирах... — той се усмихна, отпусна кордата и подпря въдицата на брега.

— О, добре си спомням тези екскурзии за риба — гласът на Сол бе дрезгав от ярост. Синусите в гърлото му се бяха стегнали, почти го задушаваша. — Само ти и аз — той сякаш го дебнеше на брега. — И Крис.

Загледа се в Елиът. Сламена шапка, риза на червени карета, стегнати нови дънки и гумени ботуши. Отново продума.

— Без черен костюм и жилетка?

— Да ходя за риба така? — Елиът се усмихна. — Не нося официални дрехи през цялото време. Забравил си как се обличах, когато ти, аз и Крис ходехме на тези екскурзии.

— Постоянно се връщаме към Крис — Сол посивя от гняв, стисна здраво юмруци и се приближи.

Елиът не му обърна внимание и се наведе към кутията с такъмите.

Сол вдигна ръка, все едно се прицелваше.

— По-добре е да не вадиш от шибаните си шоколадови пръчки.

— Страхувам се, че нямам „Бейби Рут“. Съжалявам. Ще ми се да се бях сетил, като спомен за добрите стари времена. Не, само сменям стръвта.

Пъстърва, голяма тридесет сантиметра, скочи над водата. Тя грабна една буболечка от повърхността и се гмурна отново, като остави широк кръг след себе си.

— Виж какво изпуснах. Аз използвам изкуствена стръв, а то трябвало да е муха.

— Стръв — ноздрите на Сол се разшириха. — Поразпитах наоколо. Имаш двама бодигарда.

— Компаньони. Да, така, е. Кастор и Полидевк.

— Искаш да кажеш Макелрой и Конлин.

— Много добре — кимна Елиът. — Щях да се разочаровам, ако не си беше свършил домашното.

— Още сираци, които си излъгал — бесен, Сол се огледа наоколо. — Добре, къде по дяволите са те?

— Струва ми се, че играят тенис — Елиът вдигна втора въдица.
— Те не ходят навсякъде с мен.

— Не се ли изнервяш така — да бъдеш тук сам?

— В неприкосновено убежище? Защо да се притеснявам. Аз съм защитен.

Сол се приближи.

— Грещиш.

— Не, *ти* грещиш — Елиът гневно захвърли въдицата. — Ти загуби. Признай си. Ако ме убиеш тук, ти също ще умреш. След всичките тези години, знам как мислиш. Не би бил доволен, освен ако не избягаш. Обаче не можеш.

— Може би.

— *Това не ти върши работа. Ти искаш да си сигурен* — гърдите на Елиът се повдигнаха. — Затова съм днес тук, сам. Можех да се скрия в стаята си, но съм прекалено стар, за да си губя времето. Това място е достатъчно гадно. Сигурно си усетил настроението. Гостите са вече мъртви. Те просто не знаят достатъчно, за да разберат, че са победени.

— Ти си изкопа гроба.

— Не — Елиът гордо повдигна брадичка. — Скоро пак ще си имам розите. Сега имам това — той трескаво посочи към въдицата. — Така — ето ме тук, най-добрата възможност, която ще имаш. Убий ме веднага и избягай през реката. Кой ще разбере? Дори може да успееш. Иначе, или се сдобри с мен, или, по дяволите, остави ме сам — той се загледа в реката. Дишаше тежко. Избухването му го бе изтощило. — Аз все пак предпочитам да се разбираме.

— Не е толкова лесно — на Сол нещо му загорча. — Дължиш ми нещо.

— Какво?

— Обяснение.

— Защо? Това ще промени ли нещо? След като знаеш за Кастор и Полидевк, сигурно си научил и за...

— Вие сте били пет — Сол говореше бързо, сякаш изстрелваше думите. — Наследниците на истинската група Абелар. Всеки си е имал сираци, синове, фанатично предани. Също като Крис и мен. Използвали сте ни да саботираме операции, за които сте мислили, че са грешни — той посочи нетърпеливо. — *Давай, по-бързо!*

— Ти си научил всичко това? — Елиът премигна изненадан.

— Ти ме научи.

Елиът заразглежда Сол, сякаш за пръв път го вижда и поседна на брега. Бръчките му се задълбочиха. Кожата му още повече посивя.

— Обяснение? — той се бореше с мислите си. За момент като че ли спря да се движи, дори да диша. После въздъхна. — Добре, струва ми се, че заслужаваш... — той премигна срещу Сол. — Когато бях млад — той поклати глава, сякаш не можеше да си спомни някога да е бил млад — и току-що навлизах в професията... Чудех се, защо се вземат толкова много глупави решения. Не просто глупави — опасни. Жестоки. Струваха толкова много човешки живота. И попитах втория си баща.

— Отън.

— И това ли знаеш?

Сол само го погледна.

— Той отговори, че в младостта си също се е чудел. Каза ми, че решенията само *изглеждали* опасни. Дребни чиновници като него нямали ясна представа. Имало една стая с карти и стратегически планове. Политиците от високо ниво ходели там, за да получат пълна представа и понякога трябвало да вземат решения, които можело да изглеждат глупави при по-стеснен мироглед, но в действителност, ако се преценят всички фактори, си били умни. Каза, че е вярвал в това години наред, докато сам се издигнал толкова високо, че бил един от мъжете в тази стая. Тогава открил, че решенията са точно толкова тъпи, колкото изглеждали. Тези мъже не са имали пълна представа. Те са били така нищожни и объркани, както всички други. По стечение на обстоятелствата положението ми позволяваше да вляза в тази стая и аз разбрах какво иска да каже. Виждал съм как Държавният секретар отказва да говори със Секретаря по отбраната — имам предвид буквално — той се обръща с гръб към останалите и си сядва в стола така, с лице към стената. Виждал съм как големи мъже се карат кой къде може да седне — като деца — и това, докато са утвърждавали бюджет от милиарди долари, за да се намесват в работата на чуждите правителства, в името на националната ни сигурност. Но в действителност, защото големият бизнес бе заплашван от социалистическите клики в тези страни. Те поддържаха диктатури, или фашистки преврати, или... — Елиът се намръщи от отвращение. —

Само от това, което направихме в Еквадор, Бразилия, Заир, Индонезия и Сомалия ми се повдига. Казах ти, бяха убити милиони хора, поради нашата намеса. А също и заблудите. Кадърни оперативни служители бяха уволнявани, когато изпращаха прецизни доклади, несъвместими с настоящото политическо мислене. Тогава някой в главните кабинети преправяше докладите, във вид, в който администрацията иска да ги чете. Не търсехме истината. Просто разпространявахме лъжи. Когато Отън ме попита дали искам да го наследя в групата Абелар, аз охотно приех шанса. Някой трябваше да действа отговорно, да се опита да балансира здравия разум.

— Операция „Парадигма“ — каза Сол.

— Добре, стигнахме и до нея. Имаме енергиен проблем. Какво правим? Споразумяваме се с арабите да купуваме евтин нефт от тях и като обезпечение да прекратим съглашенията си с Израел. Всичко, разбира се, е неофициално. Преговорите се водят от американски милиардери, но с мълчаливото съгласие на правителството. Какви са крайните резултати? Можем спокойно да си караме големите коли, а Израел изчезва. Не опровергавам твърденията на арабските клики. Ситуацията в Средния Изток е сложна. Но, по дяволите. Израел съществува. Става въпрос за разрушаването на една нация.

— И така, ти ме изпрати да убия преговарящите.

— Няколко мъже, противопоставящи се на нацията. Съобщението беше ясно — не опитвайте пак.

— Но след това се опита да убиеш и мен.

— Президентът искаше да си го върне за смъртта на най-добрия си приятел. Разследване с толкова власт зад гърба си щеше да те намери.

— Но ти знаеш какво беше отношението ми към теб. Нямах да проговоря.

— Не по желание. Но под действието на химикали щеше да ги насочиш към мен. И пак с химикали аз щях да ги изпратя при останалите от групата. Трябваше всичко да е сигурно.

— В това няма логика.

— Защо?

— Защото нацията, която си искал да защитиш — Израел, след това беше обвинена.

— Временно. След като те убиеха, смятах да докажа, че си работил по своя инициатива. Евреин, решен да защити духовната си родина. Вече бях осигурил неуспеха на другите ти задачи, за да докажа, че си нестабилен. Израел щеше да бъде реабилитиран.

— Сигурно. И аз щях да съм мъртъв. Това ли наричаш обич?

— Да не мислиш, че ми е било лесно? — гласът на Елиът потрепера. — Кошмарите. Вината. Моята мъка не е ли доказателство, че не съм искал да го направя?

Сол презрително поклати глава.

— Думи. Кастор, Полидевк и аз. Какво, по дяволите, се случи с другите? Без Крис, още четиринадесет сираци.

— Мъртви.

— При подобни мисии?

Гърлото на Елиът се стегна.

— Не съм го нареждал. Бяха нещастни случаи.

— И с това си измиваш ръцете?

— Ти да не би да предпочиташ да бяха умрели за мъжете от президентската стая? Те бяха воини.

— Роботи.

— Но работеха за някого, чиито ценности бяха по-значими от тези на правителството им.

— Ценности ли? Искаш да говориш за...? — сърцето на Сол се сви. — Ето една, за която не си чувал никога. Никой не предава хората, които обича — той трепереше от изгаряща болка. — Ние ти вярвахме. Какво повече ти е трябвало? Всички искахме височайшото ти мнение. Обич? Ти си така отвратително надменен и си мислел, че това е твое право. Искал си да спасиш света ли? Когато всички умрем, в тази шибана стая пак ще има посерковци. И смъртта на никой от нас няма да е променила положението. С изключение на удобството, което сме ти създали.

— Отклоняваш се от темата. Заради синове като теб и операции, които вие саботирахте, съм спасил кой знае колко невинни живота.

— Но Крис е мъртъв. Доколкото и мен ме засяга, това е отвратителна цена. Хей, аз не познавам тези други хора. Дори не съм сигурен, че ми харесват — Сол гледаше празно и едва се сдържаше. Поклати глава от отвращение и се изкачи на брега.

— Чакай! Не ми обръщай гръб! Още не съм свършил!

Сол не спря.

— Върни се! Къде мислиш, че отиваш? Не съм казал, че си свободен!

Сол се обърна от високото.

— Подчинението вече свърши. Синът трябва да утеша застаряващия си баща. Аз ли? Аз ще превърна последните ти дни в ад.

— Обаче не тук! Ако ме убиеш и ти ще умреш, и ще загубиш!

— Синът е пораснал достатъчно.

— Какво?

— И е поумнял достатъчно, за да унищожи баща си. Ти никога не си си давал сметка, че обичам Крис повече от теб.

Сол го погледна за последен път. Погледът му беше изпълнен с презрение. Рязко се обърна и гордо закричи. Изчезна зад брега.

Реката шумеше. Елиът се опита да се изправи, но не му достигна сила. С треперещи крака се отпусна на брега. По време на целия спор се опитваше да не гледа към гористото хълмче през реката.

Но сега погледна. Беше объркан.

Кастор и Полидевк бяха там. Заедно с управителя на дома и един от екипа, разследващ едно самоубийство в убежището и което беше най-важно — снайперист.

Беше пресметнал всяка подробност. Сол имаше две възможности. Да се вслуша в здравия разум. Не беше ли целият спор достатъчно убедителен? Един човешки живот, този на Крис, не си ли струваше саможертвата?

„Или иначе да се опита да ме убие.

Ако Сол беше избрал първото, можех да изживея спокойно последните си дни, вероятно щях да се върна към мисията си и да спася още хора.

Ако Сол беше избрал второто? Опитвайки се да ме убие, щяха да го застрелят. При толкова свидетели, щяха да ме опростят. Краят пак щеше да бъде същият.

Но — Елиът се намръщи — нещо не беше наред. Сол бе действал по неочакван начин. Не избра нито едно от двете. Не беше убеден, но не се и опита да ме убие. Нищо не беше променено.

Освен.

Той изглеждаше прекалено сигурен. Внимателно обмисляше всяко свое действие, никога не се доближаваше прекалено много.

Беше ли усетил? Възможно ли е да съм го обучил по-добре отколкото си мислех? Може ли той да отгатва мислите ми? Не можеше да бъде.“

— Ти беше с тях — Сол се извърна и седна на върха на стълбището, в очакване.

— Какво? — Дон изненадано спря, като пусна на земята изкаляна бяла обувка.

— Трябва да се погрижиш за гардероба си.

Дон се вгледа в разпраното коляно на спортния си панталон от полиестер.

— Ходих на разходка.

— В гората. Зная. С тях — Сол посочи тенискортовете. Там бяха Кастор и Полидевк, един следовател, пристигнал с хеликоптер рано тази сутрин, и непознат мъж с присвити очи, който носеше дълъг тънък куфар. Вероятно вътре имаше стикове за билиард. А може би снайперистка пушка.

Приближавайки се откъм реката, Елиът стисна здраво риболовните си принадлежности.

— Ай, ай, той не е хванал риба.

— Какво искаше да кажеш с това, че съм бил с тях?

— Когато дойдох тук, първото нещо, което направи, бе да ме обвиниш, че искам да убия гост. Изпрати двама да ме пазят. После изведнъж те изчезнаха, така че аз проследих стареца до реката. Там той ми предложи възможност да го убия. Първо, никога не съм искал да го убивам и не зная за какво говореше. Но той говореше като луд, така че аз си тръгнах и ти никога няма да разбереш какво се случи после. Изведнъж бодигардовете се появиха отново — Сол посочи двамата мъже, седнали на шезлонги близо до него. — Какво би си помислил *ти*?

— Аз...

— Струва ми се, че този старец иска да ме засече. Ако посегна към него, ще умра и ще има и свидетели, които да твърдят, че всичко е легално. Дон, Дон, ти не защитаваш интересите ми!

Управителят изду гръдния си кош, готов да спори. После обаче изпусна въздуха си. Отказа се от намерението си.

— Трябва да си върша работата. Старецът настоява, че ще го убиеш.

— И ти му вярваш без доказателства?

— Та той отиде при следователите. Ако оспорвах, щеше да каже, че не си върша работата. Тест. Това е. Ако нямаш лоши намерения, няма нищо да ти се случи. Обаче, ако се беше опитал да го убиеш...

— Но не се опитах. Платих достатъчно, за да ме защитавате, а получавам само заплахи. Всичко се е обърнало. Току-що старецът доказва, че иска да ме убие. За Бога, настоявам да се отнасяте към всички еднакво!

— За какво говориш? Вече те охраняват.

— Домашен арест. Те не ме пазят. Те ме наблюдават. А Елиът може да прави каквото си иска. Не е справедливо. И него трябва да го охраняват. И то, не онези двамата, които е довел със себе си. Ваши хора. Той е параноик и кой знае какви глупости ще направи.

— Абсурд.

— Ако нещо се случи, ще трябва да се молиш на Бога да си се вслушал навреме. Следователите ще те довършат. Казвам ти, че е луд. Освен това искам тези главорези да са под надзор.

— Нямам право на това!

— Само още шест души охрана?

— На смени по трима? Заедно с другите? Стават двадесет и четири! — ломотеше Дон. — Тези хора ми трябва на друго място. Засега толкова! Какво ще стане, ако другите гости разберат? Те също ще искат протекции! Много от тях са били врагове помежду си преди. Единствената причина да могат да спят нощем е спокойствието им в почивния дом! Ако мислеха, че неутралитета тук може да се наруши... гостите щяха да са преследвани навсякъде! Бодигардове около всеки ли? Почивният дом трябва да е тих и спокоен!

— Мислиш ли, че останалите не са забелязали, че твоите хора ме наблюдават? Когато тази сутрин отидох на закуска, всички в ресторанта погледнаха пазачите ми и нямаха търпение да се махнат оттам.

— Ти си тук само от два дни и...

— Какво?

— Опитваш се да промениш традиции от преди четиридесет години.

— Не аз, а Елиът. И ти. Не съм те молил за тия копои. Каквото за него, такова и за мен. Ако аз имам опашка, по дяволите, защо и той да няма?

— Няма да му поставя охрана — Дон махна с ръка. — Тази лудост не може да продължава.

— В такъв случай имаш само един избор.

— Какъв е? — Дон го гледаше с надежда.

— Направи го по друг начин. Прекрати лудостта. Прибери си копоите.

Придружен от Кастор и Полидевк, Елиът напрегнато влезе в оранжерията.

Отдавна очакваше този момент. Нетърпелив като любовник, той се приближи към розите си.

Но имаше още някой тук. В другия край някакъв мъж излезе изпод масата.

Елиът се намръщи.

— Чакай малко! Кой си ти? — Затичвайки се, Елиът се втурна през отворената врата и видя Сол да претичва по алеите.

— Върни се!

Сол бързо затича.

— Какво правеше...? — Елиът се обърна към Кастор и Полидевк. — Проверете под масата.

Кастор озадачен коленичи. Провери и измърмори:

— Жици.

— Какво? — Елиът смутено се наведе, за да погледне. Две жици, червена и черна, стърчаха от една дупка и стигаха до розите.

— Господи!

— Не е бомба. Няма нищо — каза Полидевк.

— Така както уби Ландиш — Очите на Елиът проблеснаха. — Какво чакате? Обадете се на охраната. Спрете го, ако реши да избяга навън! — Елиът почти залитна на една страна и въздъхна. — Вече го пипнах. Мога да докажа, че искаше да ме убие.

Кастор се втурна към телефона.

— Даже не беше достатъчно бърз, за да се измъкне преди да вляза — Елиът се засмя. — Прецаках го! — Обръщайки се, той извика на Кастор — Кажи на управителя да дойде!

— Откъде би могъл да намери експлозив? — попита Полидевк.

— Там, откъдето и ти би взел! Огледай се! Изкуствен тор! Торфен мъх! Може да отиде в лабораторията и да забърка коктейл! Трябват още само батерии и...! — Елиът напъха ръце между розите. — Помогни ми да го намеря!

Полидевк смаяно го гледаше.

Дон зяпна, когато пристигна. Не издаде никакъв звук. Оранжерията беше построена специално за Елиът. Като кът за произведения на изкуството. Редки видове. Всичко беше разрушено. Елиът беше започнал от разсадника, от който стърчаха кабелите. Проследявайки жиците под пръстта и розите, той беше отскубвал и копал, разкъсвал, хвърлял, бутал, така че целият беше покрит с мръсотия. Всичко наоколо беше в рози.

— Къде е, по дяволите? Знам, че е тук! Той е поставил бомба! Трябва да я намеря!

Изхвърляйки пръст, той се клатушкаше към стъклената стена и почти се блъсна в нея.

Кастор и Полидевк се втурнаха да му помогнат.

— *Къде я е сложил?*

Избутвайки синовете си, Елиът се наведе към жиците, чиито краища свободно се поклащаха. Той зазяпа оголените им краища.

— О, Господи! Не! Копелето...! Не е имало...! — Хълцайки, старият човек се свлече на пода.

„Получих си го“ — мислеше си Дон. „Такъв номер. Той ще създава колкото се може повече неприятности.“

Трябваше му един час, за да се справи с неприятните последици от случилото се в оранжерията. Лекарите, които да прегледат Елиът преди да го отведат до стаята му. Специалисти, които да потвърдят липсата на експлозив. Най-накрая успя да се измъкне. В гимнастическия салон срещна един от прислужниците.

— Гризман да е тук?

— Преди минута излезе.

Дон затръшна вратата. Твърде нервен, за да чака асансьор, той се качи по стълбите. Гризман ще трябва да си смени дрехите.

Потен, той си повтаряше, че трябва да влезе пак във форма. Стигна до третия етаж точно, когато Гризман влизаше в стаята си.

— Хей, спри! Искам да говоря с теб!

Но Гризман не го чу. Затвори вратата на стаята си.

Дон стоеше вбесен в коридора.

— Копеле!

Изведнъж ударна вълна рязко раздруса краката му. Ушите му зазвънтяха от сътресението, когато вратата от стаята на Гризман изхвъркна.

— Не! — извика Дон, пълзейки към стаята. Останалите гости заотваряха вратите си. Той не им обърна внимание.

— Гризман!

Дон усети миризма на сяра.

Стаята беше разрушена. Касетофон, телевизор, компютър, всичко беше строшено, а стените овъглени. По леглото тлееха въглени. Противопожарната аларма пищеше.

— Гризман!

Кашляйки, той се добра до банята.

Тук! На пода! Слава богу, диша!

— Не може да говорите сериозно! Мислете, че...!

— Или ти, или те — Дон посочи към Кастор и Полидевк.

— Той е направил бомбата сам! — каза Елиът.

— И си я поставил? Странно! Тя почти го уби.

— Почти? Не е ли очевидно? Той е гръмнал за прикритие в банята!

— Но защо ще...?

— За да ме обвини, за Бога! Направил е номера с жиците, за да изглежда, че аз съм му ядосан и си го връщам!

— А може и вие сам да сте поставили жиците. За да го обвините. Да изглежда, че той си играе с бомби и една случайно му е гръмнала.

— Глупости! Мислите ли, че ако аз му бях поставил бомба, щеше още да е жив?

— Мисля, че според правилника, ако някой от гостите създава неприятности, трябва да го отстраня. Ще изискам разпити. Това, което най-много желая, е да ви изгоня и двамата, независимо чия е вината. Другаде си оправяйте проблемите.

Сол се мотаеше във фойето и гледаше към асансьора и стълбището. Раните от изгорено му пареха, но той се чувстваше твърде превъзбуден, за да им обръща внимание. Преструваше се, че гледа към една витрина със спортни обувки, но изучаваше отражението върху нея на входа на ресторанта.

В седем часа нетърпението му бе възнаградено. Елиът, обграден от Кастор и Полидевк, слезе по стълбите. Влязоха в ресторанта. Сол почака една минута и ги последва.

Гостите веднага реагираха, като оставиха вилиците си. Бавно преглъщаха и гледаха към Сол и Елиът. После ставаха и си тръгваха. Тези, които сега влизаха, бързо се оглеждаха и се връщаха във фойето. Помещението остана напрегнато тихо.

Въпреки че се бе обърнал към входа, Елиът изучаваше менюто и говореше на Кастор и Полидевк, като се правеше, че не вижда Сол.

— Искам онази маса — обърна се Сол към оберкелнера.

— Да ви предложи ли тази в ъгъла, сър?

— Не, онази срещу стареца ме устройва.

Не остави оберкелнера да оспорва. Прекоси и седна, така че да гледа право в Елиът.

Елиът се опитваше да не му обръща внимание. Останалите гости ставаха и си тръгваха. Заобиколен от празни маси, Сол продължи да го гледа.

Елиът отпи вода.

Сол направи същото.

Елиът отчупи парченце чеснов хляб.

Сол също.

Дъвчеха едновременно.

Елиът си избърса устата със салфетка.

Сол продължаваше да го гледа. Това му правеше удоволствие, защото използваше един от любимите трикове на Крис срещу баща им. Крис му бе разказвал за манастира: „Някои от нас бяха отчаяни от престоя си. Искаха да си отидат. Нямаха обаче смелост да го заявят. Затова решаваха да досаждат. А най-добрият начин е? Да се присмиваш на другите по време на ядене. Сядаш срещу някой и го имитираш. Няма защита срещу това. Опонентът ти попада в капан. Ти го следваш и той те следва. Не може да спре. Това го влудява. Най-накрая се оплаква. Ирония на съдбата. Игуменът на манастира не може да реши дали единият е виновен или другият халюцинира.“

Сол имитираше Елиът във всеки един момент.

Ръка на бузата.

Почесване по веждата.

Мъчителна въздишка.

Това продължи десет минути. Елиът изведнъж захвърли салфетката и се отправи към фоайето, последван от Кастор и Полидевк.

— Да не би да е от храната? — Сол се обърна към празния ресторант.

Слезе във фоайето озадачен, защото му бяха казали, че има посещение. Това бе позволено в почивния дом само при наличие на препоръки и без оръжие. Но той не можеше да си представи кой би искал да го види. Очакваше Елиът да му отмъсти.

Когато видя кой е посетителят му, стомахът му се сви. Той спря учуден. „Ерика? Но как...?“

Тя беше облечена в светлокафява пола и жълта блуза. Усмихна се, прекоси фоайето и го прегърна.

— Благодаря на Господ, че си жив.

Той трудно дишаше от обгърналите го ръце. Времето спря.

— Не мога да повярвам, че си тук! — каза той. Треперещ и объркан, той смотолев: — Орлик? Как...?

— Той е мъртъв — Тя изглеждаше разтревожена. — Пусна ме да избягам преди да го убият. Каза ми къде е трябвало да отидеш. Ще ти обясня после — Тя се намръщи като видя лицето му. — Какво ти се е случило?

— Тези рани ли? — Той внимателно докосна бузите си, огледа фойето и повтори думите ѝ. — Ще ти обясня после — Усмихна се, предчувствайки как ще ѝ разкаже случилото се.

— Не е само изгореното — тя поклати глава и се намръщи още повече.

— Какво тогава?

— Очите ти. Не зная как да го опиша... Те са...

— Продължавай. Какви са?

— Остарели.

Той потръпна сякаш го е ударил електрически ток. Имаше нужда да смени темата, защото се притесняваше.

— Да вървим — опита се да каже безучастно. — Ще ти покажа околността.

Слънцето беше силно. Главата му туптеше, докато се разхождаха по пътеката от бели камъчета към фонтана. Планината ги обгръщаше.

Той не бе забравил какво му каза тя: „Не мога вече да спя.“

— Лицето ти...

— Какво?

— Изпито е. Виж се. Отслабнал си. Блед си. Добре ли си?

— Аз...

— Какво?

— Почти го прецаках. Почти спечелих — очите му проблясваха, но все още бяха тъжни.

Тя ужасена го гледаше.

— Утре ще има разпити — каза той. — За да решат дали да ни изгонят. Веднага щом като той напусне територията...

— Не си струва това, което правиш — прекъсна го Ерика. — Променил си се. За Бога, тръгни си оттук. С кола съм. Можем да...

— Не и когато съм почти до края.

— Ти никога няма да свършиш. Чуй ме. Зная, че ти казах да отмъстиш. Но сгреших.

— Не си.

— Ти ще загубиш.

— Не, ако остана жив.

— Независимо как? Това вече не е професионално. Това е нещо лично. Не си емоционално подготвен за подобно нещо. Ще страдаш цял живот.

— Заради това, че съм отмъстил за брат си?

— Заради това, че си убил баща си! Твърде добре те е програмирал.

— На това разчита и той. Но аз ще го убия — Гласът му бе изпълнен с омраза.

Ерика изведнъж разбра, че трябва да си върви. Наоколо витаеше смърт. Всичко беше грешка. Не бе чувствала такава погнуса досега.

Единствената ѝ надежда беше, че ще успее да го съблазни да тръгне с нея. Тя реши да остане и за през нощта, но ѝ оставаше само следобеда.

Разказаха си какво им се е случило, откакто се бяха разделили. Върнаха се в стаята на Сол и бавно се съблякоха. Ерика не се интересуваше от секса. Искаше просто да го успокои и да спаси душата му.

Но и докато се прегръщаха Сол трепереше от безпокойство. Знаеше, че не е възможно, но имаше чувството, че Крис лежи между тях. Някакви мъртви очи го провокираха.

Вина стягаше главата му. Не трябваше да е тук. Трябва да преследва Елиът.

Но самотата оставаше. Той изведнъж разбра, че заедно с Ерика стават трима на леглото. Не само той и Ерика, а и Крис.

— Обичам те! — възкликна той. — О, Боже!

Усещайки, че нещо ужасно се е случило, Ерика вече знаеше, че ще го загуби.

— Дори няма да останеш за вечеря?

Ерика с отвращение погледна към вилата.

— Трябва да вървя.

— Надявах се, че ще можеш...

— Да ти помогна? Не, грешиш. Това място е... Ела с мен!

Сол поклати глава:

— Не съм свършил.

— Няма значение дали ще го убиеш! Не виждаш ли? Той вече е спечелил. Елиът те погуби! — Сълзи се търкаляха по бузите ѝ. Тя го целуна. — Загубих те преди десет години. Сега пак те губя — Тя тъжно поклати глава. — Ще ми липсваш.

— Ще съм готов след седмица. Тогава ще дойда с теб.

— Не!

— Искаш да не идвам ли?

— Не, искам! Но ти няма да го направиш.

— Не те разбирам.

— Зная — тя отново го целуна. — Там е работата.

Тя влезе в колата и избърса пълните си със сълзи очи.

— В случай, че греша, от посолството ще ти кажат къде да ме намериш.

— Знам едно място в Гърция — каза Сол. — Морето е толкова синьо...

Тя тежко въздъхна.

— Заклевам се, че е така! И вълните са едни...! Познай какво ми се иска?

Ерика трепереше.

— Мисля да си подам оставката. Ще се видим, любими! Пази се!

Тя запали колата и тръгна по алеята.

Той тъжно гледаше след колата. Усети празнина в душата си. Виеше му се свят, чувстваше се несигурен и объркан. Сякаш беше част от някаква перфектно затворена система, която се е повредила заради външно влияние. „Какво става с мен?“

Сол притеснено се запъти към стълбите на вилата. Внезапно разбра какво се опитваше да му каже Ерика. „Останах. Докато не накажа стареца, няма да отида при нея. Но тогава може да е много късно. Тя се предложи и аз вместо нея избрах баща си. Как би ме приела след това?“

Той си спомни за лошото си предчувствие относно почивния дом и се почувства прокълнат. Обърна се, за да се затича след една кола...

„Какво? Да я последвам ли? Да ѝ кажа, че тръгвам с нея?“

Мислите за Елиът отново нахлуха. Стоеше като парализиран на стълбите и се взираше след колата. Напрежението в него нарастваше. Мъка разкъсваше душата му. Ще стигне до края, после по друг път. Какво да прави? Кой да избере? Сякаш Крис стоеше срещу него, а очите му го гледаха с обвинение.

Неподвижността му се замени с решителност.

Дон пристъпваше от крак на крак и жестикулираше ядосано към плувния басейн. Беше застанал зад френските прозорци на кабинета си. Въпреки че денят беше топъл и светъл, басейнът бе празен.

— Всичките сензационни номера, които изиграхте, изнервиха толкова много гостите, че те не искат да излязат от стаите си. Ресторантът е пуст. Градините — безлюдни. Мога да изпратя голи танцьорки и няма да има кой да ги гледа. Мълвата за вашия... спор, ако можем така да го наречем, се е разнесла наоколо. Имате достатъчно пари да отидете далеч от тук — в Хонконг или Швейцария. Най-доброто за вас е това.

Неприятностите, които описваше, бяха отправени към Елиът, Кастор, Полидевк и Сол. Елиът и неговите придружители седнаха отделно от Сол. Бяха наблюдавани от охрана. Дон продължи:

— Така че ето такава е положението. Правилата на убежището позволяват почивният дом да приема служител, когато е в беда, но при условие, че той плати необходимата такса. Правилата не позволяват на управителя да търпи разрушителни гости. Свързах се с шефа си и му обясних проблемите тук. Влязох във връзка с Управителния съвет. Помолих да ме изслушат и получих съвет. Правилата на Абелар гласят: „Ако управителят има основателна причина“, а за Бога, нямам ли аз основателна причина, „може да инструктира гостите си да опаковат багажа си“ — Дон посочи към вратата — и да напуснат.

Елиът се изправи ядосан.

— И този мъж да се опита да ме убие, в момента, в който напусна границите?

— Казал ли съм, че ще му позволя да се опита да те убие? Ние не сме животни. Съветът е готов на компромис. Ти си платил за услуги, които не си получил. Така че, ето ти чек за остатъка от таксата. Така е най-справедливо. Ти си посветил живота си на професията. Заслужи тази възможност. Това, което ти даваме, са двайсет и четири часа. Достатъчно време за мъж с твоя опит. Ти можеш да изчезнеш завинаги, имайки предвид връзките ти. На разположение ви е цялата нощ. Починете си. Утре сутринта в осем — това е крайният срок. Искам ви във отгук. И един ден по-късно Гризман също трябва да напусне. Може би след това останалите гости ще могат да се забавляват отново.

Като се завъртя на стола си, Елиът гневно погледна Сол. Сол почти се ухили и сви рамене.

Слънцето безжалостно се потапяше зад планините, като пръскаше румена светлина през прозореца на Елиът.

— Това не променя нещата — избъбри неясно Елиът по телефона. — Не ме интересува колко мъже и средства са необходими. Искам тази долина да е окупирана утре. Искам го убит в момента, в който напусне почивния дом. Не, вие не слушате. Не екипа, който се опита да го спре, да стигне до тук. Какво ви става? Разочарован съм от загубите. Казах вече, искам най-добрите.

Ставите го боляха от здравото стискане на телефона. Той погледна сърдито.

— Какво означава, че няма по-добър от Гризман? Аз съм по-добър. Направете каквото ви казах.

Елиът затвори телефона и се обърна към Кастор. Полидевк беше отвън в коридора, където охраната, изпратена от Дон, пазеше Елиът и придружителите му под домашен арест.

— Потвърдил ли си резервациите?

Кастор кимна.

— Канадските авиолинии ще ни отведат от Ванкувър до Австралия. Утре вечер в седем часа.

— Това трябва да ни даде достатъчно преднина.

Кастор повдигна рамене.

— Но може би няма. Ромул знае, че никога няма да е в състояние да те намери след двайсет и четири часа. Възможно е да се опита да избяга оттук преди да са изтекли.

— Разбира се, че ще го направи. Аз на това разчитам. Той иска да тръгне след мен колкото е възможно по-бързо... и това е моето предимство.

— Не виждам как — намръщи се Кастор.

— Това, което казах на онзи идиот по телефона, е истина. Никой не е по-добър от Ромул. Освен мен и вие двамата. Аз го обучих. Мога да го разгадая. Грешката, която допуснах от началото е, че упълномощих други хора да ми свършат работата.

— Но ти поръча екип да блокира долината.

Елиът кимна.

— Ромул очакваше това от мен. Ако не бях осигурил безредие, той щеше да усети по-големия капан. Разбира се, екипът можеше да изкара късмет и да го убие.

Той присви замислено набръчканите си устни.

— Въпреки това се съмнявам. Пущинакът е неговият дом. Ако той излезе по пътя, по който е дошъл, дори сто човека няма да могат да обхванат планинските изходи.

Кастор се освежи.

— Все пак в този случай ще бъдем защитени. Пътят през планината отнема време. Той ще бъде далеч зад нас. Няма да може да навакса.

— Ето защо ще избере друг път.

Кастор посърна и като се намръщи отговори:

— Но кой път и как можем да го спрем?

— Постави се на негово място. Не е толкова трудно да предвидиш какво ще направи. По пътя на логиката, той има само една възможност.

— По твоята логика може, но...

Елиът му обясни. Кастор поклащаше глава впечатлен.

Слънцето почти залязваше. Сенките пробягаха по долината. В началото бяха пурпурни, после сиви, а скоро след това станаха черни, като се смесиха с мъглата.

Сол не забелязваше това. Той държеше стаята си затъмнена. Седеше с кръстосани крака, избистрайки съзнанието си и се подготвяше. Той знаеше, че вратата му бе наблюдавана от охрана, за да го предпазят от действия срещу Елиът, докато старецът бе все още в почивния дом. Предполагаше, че Елиът и придружителите му са също под наблюдение.

Това нямаше значение. Въпреки желанието си, не можеше да рискува да убие Елиът тук. От пристигането си първоначалните му намерения бяха да осъществи отмъщението и вече оцелял да се наслаждава на удовлетворението, че е изплатил дълга си в памет на Крис.

Неговият брат. Обзе го гняв. Концентрира се, за да прогони чувствата си. Сега целта му беше близка. Трябваше да се пречисти от извращенията, да достигне чистотата на самурай, да се докаже като професионалист. Такъв, какъвто Елиът го е учил да бъде.

Докато медитираше, достигна до дълбината на съвършената решителност и спокойствие. Като укрепи мислите, инстинктите и уменията си, той тихо си повтори една мантра. Още веднъж и още веднъж.

Отново и отново. Той почувства духа на брат му да се слива с неговия.

Крис.

Утрото бе мрачно. Облаците бяха надвиснали ниско, въздухът бе влажен и мразовит. Миришеше на дъжд. Тъмносиня голяма кола Чеве — без хромова боя, без светли стени. Без нищо, което да привлича вниманието, чакаше на чакълестия път пред вилата.

Двама прислужници напълниха багажника с кувари и сакове. След това го затвориха и изчакаха на разстояние.

Точно в осем вратата към вилата се отвори. Елиът, Кастор и Полидевк, обградени от охраната, излязоха на верандата. Дон вървеше плътно зад тях.

Елиът бе облечен в униформата си — черен костюм, жилетка и мека шапка. Той поспря, когато видя колата. След това се обърна надясно и погледна накриво Сол, който стоеше накрая на верандата, заобиколен от бодигардове.

Започна да пада подтискаща мъгла. Ноздрите на Елиът се разшириха с презрение. Напрегнатият момент продължи дълго.

Като се обърна рязко, старецът се хвана за перилата и заслиза по стълбите. Кастор отвори задната врата и я затвори веднага след като баща му седна. След това влезе отпред с Полидевк и завъртя ключа. Двигателят заработи веднага.

Колата тръгна напред, гумите ѝ скърцаха на чакъла. Сол гледаше след колата, докато единственото, което виждаше, бе прозореца ѝ. Съсредоточи се върху тила на Елиът и на силуета на шапката.

Но старецът нито веднъж не се обърна.

Колата ускори, а шумът ѝ отслабваше. Скоро тъмносиният цвят се сля с зеленината на гората.

Като го видя да изчезва, Сол настръхна, сърцето му заби силно.

Дон приближи високомерно.

— Доста време трябва да почакаш, а? Двайсет и четири часа. Но ти се изкушаваш да изтичаш до мотопистата и да откраднеш една кола, за да ги догониш.

Сол погледна към пътя между дърветата.

— Или хеликоптера, който е отзад — продължи Дон. — Басирам се, че едвам се въздържаш да не опиташ, а? Със сигурност е изкушаващо, нали?

Очите на Сол бяха мрачни, когато се обърна.

— Върви и опитай — каза Дон. — Ето защо те изкарах от стаята ти тази сутрин. За да гледаш старият мъж как си отива и може би хладнокръвието ти щеше да се изпари. Направи го. Раздвижи се. Измъкни се и се опитай да го настигнеш. Откакто дойде тук си ми като трън в очите. Умирам да те видя разкъсан на парчета, поради неподчинение на нарежданията на Управителния съвет.

До този момент Сол не беше отговорил. Вместо това мина покрай него и смирено се отправи към вратата на вилата.

— Не? — извика Дон зад него — Не смяташ ли да създаваш неприятности днес? Охо... Е, добре, това е промяна.

Охраната обгради Сол, когато той отвори вратата.

— В такъв случай приятелю, върни се в стаята си и стой там — гласът на Дон прозвуча грубо. — Двайсет и четири часа. Това е споразумението. Утре сутринта можеш да го преследваш колкото си искаш.

Той се изпъчи.

— Вземи мерки, за да можеш да го намериш.

Сол го погледна с безразличие и влезе вътре.

Той бе обмислил всичко добре миналата вечер, като анализира най-различни планове.

Когато всичко беше преценено, в действителност остана само една възможност.

Дон опули очи. Трябваше да стане така, както виждаше нещата. Не можеше да се е случило. С мигновена бързина Гризман направи нещо с лакътя си, когато той влезе вътре. Изведнъж пазачите зад него се преметнаха назад, олюлявайки се и паднаха един върху друг. В този момент вратата на вилата се затръшна. Резето изщрака.

— Какво...? Господи!

Като се отделиха един от друг и се изправиха на крака псувайки, пазачите се втурнаха към вратата. Дръпнаха я рязко и започнаха да удрят по нея.

За разлика от тях, Дон бе замръзнал, невярващ и обезоръжен. Това не беше възможно. Чувстваше се толкова самоуверен, когато се подиграваше на Гризман. Можеше да заложи премията си, че злосторникът най-сетне е поставен на място.

Не, мамка му, не можеше да бъде! Гризман действително направи това — избяга.

— Мотопистата! — извика той. — Хеликоптерът! Спрете да удряте по тази проклета врата, задници такива! Препречете пътя му!

Дон вече се спускаше по стълбата. Обърна се наляво и се втурна към едната част на вилата.

Не беше сложно. Изведнъж Сол се бе спрял на единствената логична тактика. Като гледаше напред, той си представяше различни варианти и гадаеше кога ще има най-добра възможност да осъществи плана си. В първия подходящ момент той започна да действа. На открито, на верандата, в присъствието на Дон и на многобройна охрана, Елиът почти извън дома, кой би предположил, че той ще създаде неприятност толкова скоро? Разбира се, не Дон и охраната. Тяхната увереност бе неговото предимство.

В момента, в който пазачите се съвзеха и се втурнаха към залостената врата, Сол вече тичаше през фойето. Нямахше гости в полезрението, но неколцина служители от персонала замръзнаха с отворени от изненада уста. От лявата страна Сол забеляза с крайчеца на окото си как администраторът се втурва към телефона. Зад себе си той чуваше приглушеното чукане на охраната, която се опитваше да проникне през вратата. Изтича към трапезарията край стълбището, като усети раздвижване от дясната си страна. Един от охраната,

чувайки виковете, бе излязъл от ресторанта. Виждайки Сол, той разбра ситуацията и извади пистолет.

Рев от изстрели се разнесе от стените на фоайето. Куршуми прелитаха към колоната на стълбището, разпръсквайки отломки. Но Сол вече бе достигнал до коридора, където бе защитен. Като се впусна стремглаво, той се завъртя към вратата в края на нишата, зад стълбището. Дръпна бравата точно когато един пазач от другата страна посегна към дръжката. Мъжът трябва да е чул изстрелите и е побързал да провери какво става. Но той не беше готов за удара, който Сол му нанесе с основата на дланта си, като го блъсна направо в гръдния кош. Когато мъжът изстена и се строполи, Сол измъкна едно Узи от ръката му и се завъртя, за да обстрелва коридора зад него. Пазачът, който беше там, притича фронтално, за да се прикрие.

Сол не изчака. Нямаше време. Той прескочи поваления мъж. След това слезе надолу по къс участък от стълби. Издърпа един висок до тавана метален шкаф, пълен с хавлии, сапуни и тоалетни хартии, поставени на полици. Той се сгромолясаха зад него, всичко се разхвърча и барикадира тесния коридор.

Объркана прислужница се появи на отворената врата отляво. Тя бързо разбра какво става и се върна изплашена назад. Сол отново се завъртя с Узито и започна да стреля предупредително по един от преследващата го охрана. Спусна се назад.

Когато пристигна в почивния дом, той автоматично се подчини на едно от правилата на Елиът и разузна ловната територия, запозна се с разположението. Сега, като излезе навън, се озова пред бетонно стълбище. Той прескачаше по три стъпала наведнъж и устремно се втурна напред.

Сиви и мрачни облаци бяха надвиснали ниско. Голи местности се ширнаха пред него. Обвитата в мъгла мотописта бе от дясната му страна, а хеликоптерът отляво.

Когато ситен дъжд овлажни бузите му, хладен за разлика от горещата му пот, той знаеше точно къде да отиде и какво да направи.

Останал без въздух, олюлявайки се безумно по пътя към вилата, Дон крещеше на хората от охраната пред себе си.

— Проклетата работа! — изпухтя той. — Разпръснете се! Догонете го!

Той спря. Дишаше тежко и бършеше потта от лицето си.

— Към хеликоптера! Мотопистата!

Хората му се подчиниха.

Дон още веднъж се втурна, като с мъка поемаше въздух, напругайки силите си. Заобиколи от задната страна с вдигнат пистолет.

— Къде е? — викаше той.

— Излезе от тази врата! — тихо каза бодигардът, навеждайки се под бетонното стълбище.

— Наведи се преди да те е застрелял!

— Не е въоръжен!

— Грабна едно Узи от Рей.

— Гризман ли стреля преди малко?

Нещо изсвистя покрай Дон и той потръпна.

— Мислех, че е... Господи!

Той се спусна към ливадата и още повече затрепери от влажната трева и дъждецът, който мокреше карираните му панталони и вишнево яке.

— Къде, по дяволите, е той?

По старомоден начин един от охраната насочваше пистолета си към различни части на ливадата.

Дон се бореше с парализиращия го страх и се обърна към бодигарда, който се спускаше по циментовите стълби.

— Предавателят ти! Дай ми го!

Без да отмества погледа си от околността, бодигардът измъкна радиото от колана си и му го подаде.

Дон натисна бутона за предаване на съобщения. С грачещ глас той каза:

— Тук е управителят. Мотописта. Проверка.

Той пусна бутона. Радиото изпука.

— Няма следа от него — докладва някакъв глас. — Продължаваме да търсим.

— Пистата на хеликоптера — избърбори Дон в радиото.

— Отрицателен — каза друг глас. — Установяваме периметър около птицата. С толкова оръжие, насочено към него, той ще е луд да се опита да направи каквото и да било.

Дон се сепна, когато зад него се отвори врата. Друг бодигард се измъкваше.

— Оставих Рей — каза той. — Има лекар при него.

На Дон му трябваше една минута преди да разбере казаното. Отново тръпки полазиха гръбнака му.

— Искаш да кажеш, че той е жив?

— Гризман го е ударил в гърдите. Счупил е няколко ребра. Лекарят каза, че Рей ще оживее.

— Не разбирам. Гризман е твърде добър, за да направи такава грешка. Не мога да повярвам, че не е улучил.

— Може да не било грешка.

— Смяташ, че умишлено не го е убил?

— Ако Гризман е искал това, би го направил. Нужна му е само малко преднина.

— Но защо, по дяволите, не го е направил? Какво е замислил?

— Кой знае? — Бодигардът издаде някакъв звук, подобен на хихикане. — Може би е искал да ни вбеси.

Предавателят рязко изпращя:

— Ето го! Виждам го!

— Къде? — изкрещя Дон. Гласът му беше непостоянен, защото държеше радиото близо да устата си. — Мотопистата? Или?

— Не, още по-близо! Глупавото копеле минава покрай пистата за джогинг и оранжерията!

— Какво?

— Тича по ливадите! Реката! Насочва се към реката!

Дон скочи, като загуби равновесие и почти падна. После се втурна към мократа от дъжда оранжерия. Двама от охраната тичаха след него. Други се заизмъкваха отнякъде.

Сол стискаше здраво Узито и се промъкваше през усилващия се дъжд. Краката му бяха като бутала, а гърдите му като мях. Чу подозрителни викове зад себе си. Изведнъж виковете станаха по-силни. Затича се, краката му се движеха бързо, адреналинът го изпълваше.

Зад него сякаш имаше сянка. В ляво. Погледна бързо в тази посока и реши, че явно си представя разни неща. Дори и така да беше,

можеше да се закълне, че вижда Крис. Сякаш крачеха един след друг. После Крис скъси дистанцията. „Ти никога не си бил по-бърз от мен“ — мислеше си Сол. Почти се усмихна от превъзбудата. „Ти беше по-умният, а аз по-силният. Мислиш си, че можеш да стигнеш там преди мен, а?

Добре братче, обаче грешиш!“

Чу ехото от изстрел на пушка зад себе си. Напрегна силите си до край, краката му се изпъваха, догонваше Крис. Някакво Узи гърмеше в далечината. Сол почти се изравни с Крис. Все повече налягаше краката си.

Изстрелите се чуваха все по-наблизо.

Крис изчезна, а Сол се изправи пред реката. Продължаваше да ръми. Той се насочи към брега, близо до мястото, където бяха спорили с Елиът. Спусна се през храсталака на склона. Достигна до скалиста повърхност.

И се потопи във водата.

Веднага се вцепени от студената вода. Силата на гмуркането му го запрати в тъмнината. Вълните на подводно течение го отнесоха. Той се извъртя под водата, като се опитваше да се вдигне нагоре до повърхността. Пренатоварените му дробове затрудняваха дишането му, не му достигаше въздух, задушаваше се. Когато дочу боботене в ушите си, той силно се изтласка, зарита с крака, изскочи на повърхността, пръскайки наоколо. Чувахе изстрели и се гмурна отново, когато куршумите започнаха да се плъзгат по водата.

Учуди го силата на течението. Там, където беше спорил с Елиът, водата изглеждаше спокойна. Но това е било нещо като прикритие за течението. Тук сякаш силни ръце го обгръщаха и го превъртаха. Той се издигна до повърхността още веднъж, заради липсата на въздух. Веднага щом пое въздух се гмурна отново. Толкова бързо, че не чу други изстрели, но и не достатъчно бързо, за да прецени колко далеч го е отнесло течението.

Успокои се щом разбра, че преследвачите му са изостанали. Сега му оставаше да се пребори само с реката. „Да се добера до другия бряг“ — продължаваше да си мисли. Разочарован откри, че е изпуснал някъде пистолета.

Но все пак беше жив. Първата стъпка от плана му беше изпълнена. Извади главата си над водата и започна да диша дълбоко.

Зарита и се насочи към едно дърво на отсрещния бряг, потопено във водата на около сто метра надолу по реката.

Като гледаше унило към реката, Дон среса прогизналите от дъжд кичури коса на челото си. Той се чувстваше отпаднал и усещаше силните удари на сърцето си. „Този шибан Гризман — тихо кълнеша Дон. — От преследването му почти получих сърдечен пристъп.“

— Открихте ли нещо?

Един пазач поклати глава.

— Другият екип все още не е претърсил района.

Дон кимна. Веднага след като разбра какво възнамерява да прави Гризман, той съобщи по радиостанцията на останалите от охраната да се спуснат надолу по реката.

— Рано или късно той трябва да се покаже, за да глътне въздух. Водата е твърде студена, за да стои дълго вътре.

Пазачите продължиха да претърсват реката.

— Нищо не се знае — каза Дон, като отдели мокрите си памучни панталони от бедрата си. — Може да излезем късметлии. Може би копелето се е удавило.

Двама от охраната се извърнаха към него и свиха скептично вежди.

— Добре де, добре — каза Дон, — аз също не го вярвам.

Радиостанцията изпраця.

— Току-що го изпуснахме — съобщи глас.

Дон бързо се надигна от скалата, на която седеше.

— Кажи отново. Повтори — обърна се към радиото той.

— Изпуснахме го. На около половин километър от вашето местоположение. Тъкмо като стигнахме дотук, той изпълзя от другата страна и изчезна в едни храсти.

— Но аз не съм чул изстрели.

— Нямахме време. Искаш ли да преплуваме реката и да продължим след него?

Дон забеляза, че пазачите, които бяха около него се обърнаха, за да видят реакцията му. Той направи пауза и погледна към мрачното синьо небе.

— Една секунда — каза той и се обърна към охраната си. — Е, какво ще направите вие?

— Той не уби Рей — напомни му един от пазачите. — Можел е да го направи, но не го е направил.

— Значи ти казваш да го пуснем?

— Казвам, че не е убил Рей.

Дон помисли над това и най-накрая поклати глава. Натисна копчето за предаване на информация.

— Прекратете и се върнете във вилата.

— Повтори! — каза гласът. — Искането е одобрено.

— Той е извън териториите. Извън нашето пълномощие. Върнете се обратно във вилата.

— Роджър. Потвърдено.

Дон изключи предавателя. Пазачите продължиха да го гледат изпитателно.

— Между другото — добави той, като реши да ги насърчи — имам подозрение, че старецът е изпратил екипи да проверят изходите, в случай, че Гризман предприеме този вариант на действие. Скоро той ще се натъкне на снайперисти. Не искам някой от вас да попадне под прицела им.

— Това ми изглежда добре — каза един от охраната. — Не бях обзет от желание да заловя Гризман в неговото бягство. Да избяга и да се скрие в гората — това е негов специалитет.

— Е, сега това е проблем на Елиът — каза Дон. Въпреки че беше ядосан, сега той се почувства оживен, защото кризата бе отминала. — Направихме най-доброто, което можахме. Предполагам, че Гризман е оставил кола някъде там, когато е пристигнал, но тези гори са толкова гъсти, че ще му отнеме часове, докато достигне до нея. Дотогава Елиът ще бъде извън страната. Няма разлика дали Гризман ще стои тук двайсет и четири часа или ще се мотае в гората. И в двата случая старецът има преднина.

Той влачеше краката си изморено, когато тръгна обратно към вилата. Дъжд се стичаше по врата му. Дори и сега той се забавляваше.

— Това е адско нещо — каза той на пазача до него. — Понякога служител се опитва да избяга в почивен дом. Но да избяга от него? Особено ако не е извършил убийство тук. Това е ново нещо.

Трябваше да се вземат мерки, разбира се. Дон трябваше да влезе във връзка с началника си и да му обясни какво се е случило. Като прецени, че тази задача е толкова важна, дори не изчака да си облече сухи дрехи.

Отново във вилата, той дръпна пердетата на кабинета си. Докато говореше по телефона, гледаше през френския прозорец как дъждът правеше мехурчета в басейна. Той кихна веднъж и няколко пъти гласът му потрепери, поради студа от мокрите дрехи. Но общо взето успяваше да звучи делово и спокойно.

— Съгласен съм, сър. Управителният съвет ще иска подробен отчет. Сега изготвям един. Точката, на която искам да наблегна, е следната: Гризман избяга със сигурност. Приемам вината. Това не трябваше да се случва. Няма извинения. Но ние обещахме на стареца време и той все още практически го има. Няма причинена действителна вреда.

Разговорът приключи с това, че началникът на Дон предпазливо му обясни да изчака решението на Управителния съвет. Междувременно Дон го увери, че положението най-накрая е отново нормално.

Като се надяваше, че няма да има лоши последици, Дон затвори телефона. Той си глътна чашка бърбън и отиде в стаята си, където се кисна половин час в почти вряла вана. Емоциите му го тласкаха в различни посоки. От една страна все още се чувстваше ядосан. Гризман беше такава досада и причини толкова много неприятности, че Дон очакваше с нетърпение да се подиграе с него. И сега, този Гризман избяга и кучият му син предизвика дори по-големи неприятности. „По дяволите, надявах се, че ще успеем да го хванем преди да стигне до реката. Трябваше да застрелям копелето собственооръчно.“

От друга страна, Гризман най-сетне си бе отишъл. Кризата свърши. Почивният дом, както Дон каза на шефа си, се връщаше към нормалния си живот, ако изобщо нещо за това ужасно място може да се опише като нормално.

Като цяло Дон се чувстваше облекчен.

Той облече добре изгладени зелени панталони, чисто ново бежово карирано спортно сако. Като изпи още една чашка бърбън —

това му бе лимитът за деня — той протегна ръцете си, най-сетне отпочинал. Слезе долу в кабинета си, качи белите си обувки на бюрото и включи пишещата си машина, за да започне рапорта си. Той се намръщи, когато рев от двигател премина толкова близо, че разтреса прозореца зад него.

„Сега пък какво?“ — помисли си той с отвращение.

Сърцето му натежа. Предчувствие за беда сви стомаха му и той се изплаши, че ще изхвърли бърбъна.

Сграбчи телефона и натисна трите копчета за свръзка.

Но това не беше необходимо. Юмрук удари по вратата. Преди Дон да има възможността да каже „влез“, командирът на охраната отвори вратата.

— Този проклет Гризман!

— Кажи!

— Цялата тази лайнарска история с преплуването на реката, бягството в гората!

— Разкажи ми!

— Той ни е баламосвал! Не е искал да отиде в гората! Преструвка! Искал е да ни дезорганизира! Веднага щом намалихме наблюдението на хеликоптера, той се върна! Това горе е той! Издигна проклетата птица!

„Мамка му!“ — помисли си Дон. И като се размисли за Управителния съвет, започна да се чуди дали ще се измъкне жив при това положение.

Сол трепереше в прогизналите си вълнени дрехи и му се искаше да извика възторжено. Двамата мъже, които охраняваха хеликоптера, бяха толкова отпуснати след бягството му, че не го видяха, когато пропълзя до оранжерията, после през пистата за джогинг до фонтана и най-накрая до градината, близо до самите тях.

Той отново се увери, че ги е обезвредил, без да ги убива. Това беше важно. Ако убиеше в рамките на почивния дом, Сол щеше да бъде преследван с пълна сила от професионалисти. Вероятно никога нямаше да хване Елиът и със сигурност никога нямаше да доживее да се наслаждава на възмездието.

А в този случай нарушенията, които извършваше, бяха само грубо посегателство над персонала и кражба на хеликоптер. Като се сравнят с нарушаването на неприкосновеността, това, което бе направил, бе почти аналогично на това да се сбиеш или да откраднеш кола. Тези, които ще вземат решение дали да го преследват или не, ще разберат мотивите му. Те ще разберат, че не е нападал системата, а само Елиът. Това не е било политическо, а лично. И като разберат развитието на двубоя, вероятно ще бъдат толерантни.

Сол се надяваше на това.

Но все пак принципите му имаха значение, и най-вече факта, който носеше удовлетворение на Сол — усещането, че Крис би одобрил. Наистина му се струваше, че Крис седи до него усмихнат и го подтиква. Сол се усмихна в отговор. Не бе пилотирал хеликоптер от седем години, но Елиът го бе обучил добре и му бяха необходими само няколко минути, за да се почувства уверен при управлението. Той излетя от пистата, премина над почивния дом и се издигна над дърветата, минавайки през границата. На седалката до него имаше яке, което бе взел от един от охраната, две узита плюс няколко пълнителя. Сърцето му щеше да хвъркне едновременно с хеликоптера. Елиът имаше само една възможност. Сигурно се е престорил, че заминава, но в действителност е останал в района, като се надява, че Сол ще го пропусне. Но като се има предвид началния старт, който беше гарантиран на Елиът, по-умно би било да кара колкото се може по-бързо, да стигне до Ванкувър и да хване полета до най-отдалечения край на света, където Сол призна на себе си, че няма шанс да го намери. Естествено Елиът е повикал наемници, които да убият Сол, когато напусне почивния дом. Единственият начин, по който той може да направи това, е с кола или с хеликоптер.

Това, че успя да се измъкне веднага, беше преимущество за Сол. Областта беше пуста. Няколко пътя минаваха през района. Сол си припомни маршрута, по който бе стигнал до почивния дом. Нямахше нищо сложно. Той знаеше, че няма да сбърка, ако избере който и да е път, разположен югозападно от Ванкувър. Елиът имаше преднина от два часа. Но това беше криволичещ път, чийто маршрут бе съобразен със сложната топография на планините, докато Сол можеше да го настигне, като лети по права линия. И нещо повече — хеликоптерът бе по-бърз от колата. Много, много по-бърз.

„Четиридесет минути“ — предположи Сол. Всичко ще свърши след това.

Той си представи, че Крис би одобрил това.

Дъждът ставаше все по-плътен и падаше все по-тежко. Когато Сол се вдигна във въздуха, времето не беше проблем. Сега, обаче, дъждът беше достатъчно силен, за да затруднява видимостта и да пречи на стабилността на хеликоптера. Изучавайки криволичетия път под себе си, Сол се тревожеше да не се блъсне в невидима бариера или в дърво, скала или стълб, скрити в ниско падналите облаци. Трябваше да следи за резки промени в терена.

Единственото предимство бе, че лошото време е обезсърчило туристите. Движението под него беше слабо, главно камиони и мотоциклети. Малкото коли, които минаваха, бяха лесни за разпознаване и нямаше как да пропусне някоя. Форд. Фолксваген „Сироко“. Понтиак „Файърбърд“.

Но не и голям автомобил Чеви.

В началото на преследването той не беше разтревожен. Все пак Елиът би трябвало вече да е преминал през няколко долини. Макар и да не беше изключено, Сол все още се надяваше да види колата.

Но минутите се трупаха. Тридесет. Тридесет и пет. Четиридесет. Дъждът ставаше по-силен и хеликоптерът се управляваше все по-трудно. Сол се страхуваше, че може да се обърка. Дали Елиът бе предвидил ходовете на Сол и се бе насочил навътре в страната, вместо към крайбрежието? Дали Елиът не е отишъл да се скрие някъде, като се е надявал, че Сол ще загуби следите му, докато го следи към Ванкувър? Проверка и препроверка. Възможните варианти бяха като зашеметяващ лабиринт, чийто изход никога не може да бъде открит.

Преодоля разсейването си. Не можеше да се колебае за курса, който беше избрал. Не трябваше да бъде нетърпелив. Трябваше да се придържа към плана и да продължи. Нямаше друга възможност.

След пет минути очакванията му бяха оправдани. Не много далеч под себе си той видя намалените размери на тъмносиньото Чеви. Колата криволичеше покрай горичката и да се насочи на югозапад.

Гръдният му кош се изду.

Но за момент вълнението му пресекна. Моделът и цветът бяха същите. Но все още можеше да е просто съвпадение.

Насочи хеликоптера надолу, за да огледа по-отблизо. „Така е по-добре“ — помисли си той. Бучейки все по-близо, той забеляза очертанията на трима пътника. Двама отпред и един отзад. Озадачи го това, че не се обърнаха да проверят суматохата след себе си. Приличаха на мъже, въпреки че този отпред носеше шапка. „Още по-добре“. После Сол се приближи достатъчно, за да види номера на колата през бинокъла си. Същият като на колата в почивния дом.

Побеснял, той връхлетя още по-близо и бързо. Вдясно напред се виждаше разчистен от дървета полукръг. Прогизнал от дъжда паркинг с подредени по него масички за пикник. Мястото беше пусто.

В ситуация на живот и смърт, просто я предизвикай, готов да умреш, ако се наложи. Няма нищо сложно в това. Само се стегни и действай. На това го бе научил преди години Ишигуро, инструкторът по джудо на Сол, в тяхното доджо. Сол се стегна и моментално взе решение, макар че не възнамеряваше да умре.

Той увеличи скоростта и забръмча по-близо до колата. Зави вляво и насочи хеликоптера към нея.

Мигновено се случиха много неща. За момент Сол видя разтревоженото лице на Кастор зад волана. Ако Кастор беше продължил по пътя, ако подпорите за приземяване на хеликоптера бяха докоснали колата, хеликоптерът щеше да загуби равновесие, да се завърти и да избухне в пламъци. Елиът щеше да е унищожен, но Сол нямаше намерение да умира с него.

Кастор реагира така, както Сол очакваше. Той бързо завъртя волана и зави в свободната посока към паркинга, масите за пикник и дърветата.

Сол направи същото, като се движеше паралелно с колата. Принуждаваше Кастор да не спира, вместо да го подтикне да се блъсне в дърветата. В последния момент, точно преди хеликоптерът да се е разпаднал от удара в дърветата, Сол издърпа ръчките и се спусна, като подкастри върховете на дърветата. Залепен за плексигласовия прозорец, той нищо не чуваше заради боботенето на перките. Знаеше обаче, че трябва да си представи трясъка на катастрофа под себе си.

Представа или не, той беше доволен. Рязко се завъртя и се спусна към паркинга, като забеляза предницата на колата разбита в един

камък между дърветата. Сол бързо приземи хеликоптера, остави двигателя да работи, грабна двете Узита с пълнителите им и скочи на влажния чакъл. Дъждът плющеше по лицето му. Дори и когато спря, за да не го обезглавят въртящите се перки, той стреляше. Сол се втурна към смачканата кола, видя как струйки антифриз капят от радиатора и обсипа Чевито с куршуми.

Но имаше нещо нередно. Прозорците на колата не се счупиха. Вратите ѝ не бяха се откъснали от куршумената канонада.

Сол се навъси. Колата беше бронирана. Прозорците бяха непроницаеми за куршуми. Той връхлетя през локвите към нея, като отново я засипа с куршуми. Те трополяха по прозорците и вратите, но нанасяха малко щети.

Никой не се движеше вътре. Сол внимателно се приближи и надникна през изпръскания от дъжда прозорец. Видя Кастор проснат върху счупения волан, кръв струеше от челото му. А до него Полидевк...

Манекен. Кукла, облечена в памучното сако на Полидевк.

А Елиът? На задната седалка лежеше настрани втори манекен, с черен костюм, а шапката му беше паднала на пода. Ето защо не се бяха обърнали при бученето на хеликоптера.

Той съзря монтираното на таблото радио за приемане и предаване и разбра веднага в каква страшна опасност беше. Рефлексите му го подтикваха да действа. Промъквайки се покрай колата към дърветата, усети куршум да ожулва рамото му. Друг куршум откърти кора от елата. Кората го цапна по челюстта.

Той не спря, за да се извърне и да стреля зад дървото. Не се чудеше кой стреля по него или как манекените са попаднали в колата. Той просто продължи да тича между дърветата и да печели дистанция, без да има време да мисли.

Защото радиото обясняваше всичко. „По дяволите, как не разбрах?“ — мислеше си той. „Защо бях толкова глупав? От момента, в който Елиът е напуснал почивния дом, той е поддържал връзка с вилата. Знаел е, че съм откраднал хеликоптера. Господи, та той е разчитал на това! Манекените са били скрити в колата още когато е тръгнал. Старецът е предвидил всичките ми ходове.“

А снайперистът, който стреляше по него? Трябва да е Полидевк, който е следвал Кастор в друга кола. Ако Сол не беше видял двата

манекена и радиото, ако не се беше насочил към дърветата, щеше да попадне в клопка. Полидевк щеше да го убие. Елиът щеше да е победител.

Не! Сол безгласно стенеше. „Не! Няма да му позволя да ме победи! Трябва да го направя заради Крис!“

Той препускаше навътре през дърветата и дъжда, сменяйки посоката и знаеше, че Полидевк не го вижда. „Пътя“ — мислеше Сол. „Трябва да се върна на пътя“.

Полидевк, разбира се, щеше да го следва, насочвайки се към звука от шумящи храсти и счупени клони. Затова Сол реши да възпроизвежда колкото се може повече шумове. Искеше да примами Полидевк навътре. И веднага щом Полидевк е достатъчно далеч от пътя, Сол смяташе да използва тишината. Щеше да пълзи безшумно вместо да тича. Това ще обърка Полидевк и ще му даде шанс да се върне назад.

Полидевк нямаше значение за него. Само Елиът. Усилващият се дъжд накара Сол разбиращо да потръпне. Дали старецът би се показал в такова време, ако не му се налагаше? Планът на Елиът беше да използва Кастор като примамка, докато Полидевк се появи в гръб и изненада Сол. Но Елиът трябва да е преценил и възможността да има бой. Дали Елиът щеше да чака незащитен във втората кола? Дали щеше да се скрие в гората при този дъжд? Старецът би предпочел топло и сигурно място.

„Мили Боже, старецът е сигурно някъде по пътя, по който се движех! Сигурно се е прикрил в каравана или в мотел, или в туристически бунгала. Не би изчаквал на някое летище, за да приключи плана си, ако изобщо е имал план.“

Но Сол беше прелетял над няколко мотела. Ако имаше достатъчно време, можеше да се върне и да ги провери. Но в това беше проблемът. Нямаше време. Полидевк продължаваше да го преследва. Местната полиция скоро ще е тук, за да разследва катастрофата. „Трябва да се измъкна!“ — мислеше си той.

След двадесет минути изпотен, въпреки студа и усилващия се дъжд, Сол достигна до един завой на пътя на около половин километър от мястото за пикник. Макар че беше много тих и внимателен, той усети постоянен бодаж в точката между плешките си, където куршумът на Полидевк го бе улучил.

„Трябва да намеря Елиът! Трябва да...“

Чу шум от кола, приближаваща завоя и изчака, за да се увери, че не е полицейска. Видя очукан камион, излезе от горичката и замаха на шофьора да спре. Когато дългокосото момче зад волана се опита да завие покрай него, Сол насочи Узито. Момчето пребледня, натисна скърцащите спирачки и слезе, размахвайки ръка.

— Не ме убивайте!

Той се обърна и се втурна да бяга.

Сол се качи в камиона. Механизмите му задрънчаха, когато той включи на първа. С клатушкане тръгна напред. Сол бързо мина покрай мястото за пикник, където перките на хеликоптера продължаваха да се въртят.

Вратата на шофьора на колата висеше отворена. Кастор...

Не беше мъртъв. Той се държеше за стомаха и се препъваше около колата. Но Кастор чу бръмченето на камиона и се загледа към пътя, за да види Сол зад волана.

Кървящ, невярващ на очите си, Кастор поклати глава.

Той рязко се изправи, потрепервайки. Кръв се стичаше по челото му. Залъкатуши към дърветата без да мисли за Полидевк.

„Това беше добре“ — помисли си Сол. „Да изчезнат от паркинга. Фактически, това е прекрасно. Не би могло да бъде по-добре.“

Скоро той видя тъмнозелен Форд, паркиран на пътя, вероятно колата, която Полидевк е използвал, за да последва Кастор. Твърдо решен да е акуратен, Сол спря и слезе от камиона, насочи пистолета си и провери Форда. Но той беше празен. Не се виждаха стъпки по калта в далечината, което означаваше, че старецът не би могъл да отиде да се скрие в гората.

Сол кимна, още по-сигурен в подозренията си.

Той се обърна, за да погледне надолу по пътя към паркинга. Полидевк бягаше към него, а Кастор куцаше по-назад. Полидевк се спря, когато зърна Сол, но докато вдигаше пистолета си, Сол се втурна, за да се качи в камиона. Един куршум удари задния капак. Сол се почувства приятно превъзбуден, докато се изтегляше. Не оставаше много.

Два завоя по-надолу по пътя със сигурност преследвачите му няма да го виждат. Той свърна наляво по една чакълена алея и скоро пак зави наляво, като подслони камиона под големи обрасли дървета.

Сол скочи на земята и започна да лази под дъжда към края на пътя. Скри се зад гъстите храсти, за да наблюдава и чака.

Измина една минута. Полидевк изглеждаше отчаян, докато караше. Кастор до него се вираше през прозореца, с надежда да види камиона.

Сол знаеше, че може да ги застреля, докато минават, предполагайки, че колата не е бронирана като Чевито. Но какво ще спечели с това? Те не бяха целта на Сол. Елиът! Сол се надяваше Кастор и Полидевк да се втурнат да защитават баща си.

„Заведете ме при него!“

„Скоро! Краят приближава!“ — мислеше си той, докато тичаше обратно към камиона.

Той го усещаше силно. „Много скоро.“

Не можеше обаче да си позволи те да разберат, че ги преследва; трябва да стои на разстояние. На тяхно място, той щеше периодично да проверява в огледалото за обратно виждане. Без да му е навик, Сол също правеше това сега, за да е сигурен, че самият той не е преследван от полицейска кола, например. Подобно презастраховане имаше и своите недостатъци. Сол не можеше да си позволи Кастор и Полидевк да го видят, но така и той не можеше да ги види. Като компромисно решение Сол трябваше да скрива камиона близо до всеки мотел или бунгало по пътя и да се промъква, търсейки колата им.

Процедурата беше досадна и подтискаща. След четвъртия мотел, който провери, Сол започна да се притеснява, че е изпуснал Форда. Полицията вече би трябвало да е отишла на мястото на катастрофата. Дългокосото момче би трябвало да им е казало, че камионът му е откраднат.

Ами хората от охраната на почивния дом? Те също го преследваха. Може да са потърсили помощ. Единственото хубаво нещо беше, че почивният дом няма друг хеликоптер. Трябваше да го преследват с коли. Но случайно можеха да идват по този път.

Нуждата да си възвърне свободата се бореше с желанието му да накаже Елиът.

„Откажи се от преследването“ — предупреждаваше го някакъв тъмен глас — „Ще трябва да намериш стареца преди ченгетата или

преследвачите да пристигнат. Опитва се, но обстоятелствата бяха срещу теб. Ще има и други възможности.“

„Не“ — каза си той. — „Ако го оставя да се измъкне, той ще избяга толкова далеч и ще се закопае така дълбоко, че никога няма да го намеря. Няма да остави следи. Трябва да е сега. Няма да има друга възможност.“

Тридесет минути по-късно, на седмото място, което провери — две редици бунгала с паркинг в средата — той намери тъмнозеления Форд.

Пред вратата имаше неонов надпис:

Мотел „Роки Маунтинс“

Надписът просветляше в мрачината на дъжда. Фордът беше паркиран със задницата към средната част, малко вляво, багажникът беше отворен.

Сол скри камиона надолу по пътя и се изкачи сред мокрите дървета към един храсталак, откъдето можеше да наблюдава бунгалото зад Форда. Видя от прикритието си как вратата на бунгалото бавно се отвори със скърцане. Полидевк се огледа навън, после бързо напъха един куфар в багажника, затвори капака и се върна обратно вътре.

Сол премигна. „Добре тогава“. Зъбите му изскърцаха. „Дойдох точно навреме. Те ще тръгнат всеки момент.“

Бързо пресметна. Узито не можеше да е точно от такова разстояние. Ако застанеше зад бунгалото, срещу Форда, можеше да застреля Елиът, когато излезеше, за да се качи в колата.

Но първо трябваше да слезе долу. Откри една прикрита клисура, която се спускаше до бунгалата и се запромъква надолу по изгнилата растителност, като си избра местенце зад една барака в средата, в редицата срещу Форда.

Дъждът заваля по-силно. Стана по-тъмно и студено. Докато изчакваше без да се показва и слушаше шума на тежката машина, която палеше долу, започнаха да го обземат мрачни предчувствия.

„Прекалено е лесно“ — помисли си той.

Всичко му изглеждаше нагласено. Елиът не би си позволил охраната му да паркира колата направо пред бунгалото му. Те усещат, че съм наблизо. Сигурно използват колата като примамка.

Но Сол все още беше убеден, че Елиът е тук.

Тогава в кое бунгало?

Той си спомни какво беше видял от прикритието си горе. Двайсет бунгала, по десет от всяка страна. Явно туристите бяха решили да не излизат днес на разходка заради дъжда. Как иначе можеше да се обясни наличието на толкова много превозни средства, пред четиринадесет бараки. Двете празни места за паркиране бяха пред бунгалата пред Форда. Третото празно място беше по-надолу — близо до офиса. Четвъртото беше от тази страна, но на противоположния край, в дъното, почти до гората. Останалите две бяха тук, на тази страна.

С болка в сърцето Сол си спомни за една игра, която той и Крис обичаха да играят в сиропиталището. Елиът им я беше показал. Той я наричаше играта с черупките.

— Играчите по панаирите мотаят мухльовците — беше казал. — Изглежда горе-долу така. Три празни черупки. Подреждат се в редичка. Под едната се слага грахово зърно. Тогава черупките се местят — няколко пъти, възможно най-бързо. Ето така. Сега, кажете ми. Къде е грахчето?

Нито Крис, нито Сол познаха.

— Което доказва, че ръката е по-бърза от очите — каза Елиът. — Но аз искам постоянно да се упражнявате, докато винаги сте в състояние да познаете под коя черупка е грахчето. Искам очите ви да са по-бързи от която и да било ръка.

Играта с черупки. Сол се озлоби от спомените. Но сега черупките не бяха три, а шест. В кое бунгало беше граховото зърно?

Трябваше да намали вариантите за избор. Щеше ли Елиът да избере бунгало близо до офисите и пътя? Като че ли не. Щеше да предпочете да се скрие там, където прикритието беше най-добро — в средата. Но, може и да не е така. Дали не е бунгалото в противоположния край — най-близкото до гората?

Сол поклати глава. Много е далеч от пътя, ако трябва да се измъкне бързо.

Но от друга страна, уединението би могло да е предимство при схватка — малко хора ще чуят суматохата.

Той отново се почувства в безизходица.

А дали не е някое от бунгалата от двете страни на мястото, където беше паркиран Форда? Те бяха допустими варианти. Сол остави настрана тази възможност.

А какво, ако Елиът беше избрал да се скрие зад очевидното. Сложността продължи да го забърква.

Пат. Елиът не би се показал, докато не се почувства сигурен. Сол, в замяна, не искаше да действа, докато не се убедеше, че не го заплашва клопка. Но както Сол, така и Елиът знаеше, че полицията ще разследва произшествието и ще дойде да търси откраднатия камион. Ченгетата скоро щяха да бъдат тук.

А също и охраната на дома.

Нещо трябваше да се случи, за да разруши патовата ситуация.

Някой трябваше да реагира първи.

Той реши. Решението беше условно. Но дълбоко в себе си Сол чувстваше, че е вярно. „Къде бих се скрил, ако бях на мястото на Елиът? Далеч от Полидевк, в бунгалото ей там. Щях да искам да видя какво ще се случи. На сигурно разстояние от Форда. Ще си стоя в бунгалото тук.“

Възможностите намаляха, поне теоретично. Той се обърна в дъжда към предполагаемите празни бараки и двете вляво.

— И така, ти се досети — стресна го старчески глас.

Сол се обърна рязко към пространството между двете бунгала.

И се намери шокиран лице в лице с Елиът. Старецът беше стоял скрит пред едно от празните бунгала. Сега вече се показва, подгизнал от дъжда.

Беше по-изтощен и съсухрен от всякога. Сви рамене.

— Добре, какво чакаш? Хайде, застреляй ме.

Сол искаше от цялото си сърце, но се изненада от себе си. Нямаше значение колко го притискаше яростта му, но не можеше да се застави да натисне спусъка.

— Какво става? — каза баща му. — Не искаше ли точно това? Моите поздравления. Ти спечели.

Сол искаше да изкрещи, но гърлото му се сви, едва дишаше. Гърдите му така го притиснаха, струваше му се, че ще смачкат дробовете му.

— Ти позна — каза баща му. — По дяволите, добре съм те обучил. Винаги съм казвал, поставете се на мястото на врага, когото преследвате. И ти отгатна. Усети, че ще съм в бунгало от тази страна.

Валеше толкова силно, че Сол не можеше да разбере от какво са мокри бузите му — дъждовни капки или сълзи.

— Гадно копеле!

— Не повече от теб. Давай — каза баща му. — Признах, че ме победи. Дръпни спусъка.

На Сол отново му бе трудно да говори.

— Защо? — дрезгаво промълви.

— Не е ли очевидно. Аз съм стар. Изморен.

— Все още имаш възможност.

— За какво? Да умра ли? Или да видя как умира още някое от децата ми? Гади ми се от това. Имам прекалено много призраци. Фурии. Там, на брега на реката, когато дойде да ме видиш, докато ловях риба, аз се опитах да ти обясня защо съм правил всичко това, за което ме обвиняваш.

— Не мога да ти простя, че уби Крис.

— Сгреших, че те помолих. Застреляй ме — оредялата сива коса на Елиът беше залепнала на челото му от водата. — Защо се колебаеш? Не се държиш като професионалист — черният костюм на Елиът беше провиснал трогателно, съвсем мокър. — Баща ти нарежда да го убиеш.

— Не — поклати глава Сол. — Щом го искаш, става прекалено лесно за мен.

— Вярно. Разбирам те. Отмъщението не би те задоволило, ако човекът, който мразиш, не се съпротивлява. Много добре. Ако това е начинът, нека е така. Тогава ти правиш избора си, поради неизпълнение на задълженията от моя страна.

Сол и Елиът се загледаха един друг.

— Не мисля, че можем да се сдобрим — каза Елиът. — Но се чудя дали не е възможно някакво неутрално положение. Аз съм твой баща. Няма значение колко ме мразиш — ние споделяме някаква връзка. Като услуга, в памет на времената, когато ме обичаше, остави ме да изживея последните си дни в мир.

Сол осъзна, че е говорил достатъчно дълго с него, за да могат Кастор и Полидевк да го застрелят, докато той се колебаеше на откритото. Елиът наистина се беше предал.

„Не, не тук, не сега“ — помисли си той. Не можеше да стреля. Не лице в лице. А баща му отказваше да се бори.

— След всичко, на което ме научи, аз се провалих.

Баща му вдигна вежди тъжно, въпросително.

— Или не си ме обучил достатъчно добре — продължи Сол. Наведе Узито. — Може би така е по-добре. Аз съм свършен. Отказвам се. Мамка й на агенцията. Мамка ти. Познавам една дама. Вместо да си играя игричките с теб, трябваше да отида при нея.

Баща му се замисли.

— Никога не съм ти казвал. През 1951 година. Вероятно си се чудил защо не съм се оженил. Виж, трябваше да избирам. Агенцията или... Е, не съм сигурен, че изборът ми е бил правилен.

Тресна гръмотевица. Старецът погледна към черните, търкалящи се облаци.

— Винаги съм се чудел какво е станало с нея — очите му се стесниха от носталгията. Тогаво настроението му се промени и той придърпа костюма си. — Ти и аз, колко сме смешни само — звучеше, сякаш му беше забавно. — Да стоим на дъжда. На млад мъж като теб, като че ли не му пука да се намокри. Но тези стари кости... — той се подсмихна все едно се самоироинизира. — Слава богу, че всичко свърши — повдигна ръка. Трепереше. — Имам малко останало уиски „Уайлд търки“ в куфара ми. Едно питие може да е добре дошло. Да прогони студа.

— Ти си ни учил никога да не пием. Казваше ни, че притъпява ума и рефлексите.

— Не съм и очаквал да го споделяш с мен. Но сега, когато се оттегляш, какво значение има?

— Старите навици умират трудно.

— Знам. Прости ми. Без значение е колко усърдно се опитваш, но никога няма да си нормален. Още нещо, за което да ме преследваш.

Елиът се обърна вяло, пристъпи на верандата, защитена с тента от дъжда. Направи някакъв знак към бунгалото зад Форда. Полидевк нервно стоеше пред отворената врата, но като видя сигнала от Елиът, отпусна рамене. Почти моментално влезе обратно вътре и затвори вратата.

Сол се приближи към баща си.

— Понеже вероятно няма да се видим повече — каза Елиът — искам да споделя една тайна с теб.

— Каква?

— За Крис и манастира. Нещо, което му се е случило там. Мисля, че има смисъл да го знаеш — старецът влезе в бунгалото,

пребърка един куфар и накрая измъкна бутилка с около една пета от съдържанието ѝ. — Трябва да има чаша някъде тук. Добре — наля малко уиски в нея. — Сигурен ли си, че не искаш.

Сол нетърпеливо се приближи към него.

— Какво за Крис? Какво се е случило в манастира?

Зад него лекото поскръцване на отварящата се врата беше единственото му предупреждение. Автоматично се наведе напред, прегърби се да защити бъбреците си. Случи се внезапно, бързото изшумяване на дрехи, течението на въздуха. Не беше нож. Вместо това над него проблесна струна от пиано, рязко премина над очите му в посока към гърлото.

Гарота. Обикновено се криеше под яката. Дървените дръжки, изваждани от джоба на ризата се закачаха с кукички за струната, предпазваха убиеца да не нареже пръстите си, докато направляваше удушаването.

Сол вдигна и двете си ръце, за да защити гърлото си съвсем инстинктивно. Също грешка.

Андре Ротбърг: „Използвайте само едната си ръка, за да предпазите гърлото. Дръжте другата си ръка свободна, така че да можете да се биете. Ако струната захване и двете ръце, вие сте мъртви.“

Сол поправи импулса си, като освободи лявата си ръка. Дясната му ръка, прикриваща гръкляна, беше омотана от струната. Зад него Кастор, който се беше крил зад отворената врата, дръпна по-силно.

Сол смътно чу Елиът да казва:

— Съжалявам. Но знаеш, че не мога да ти вярвам. Какво ще стане, ако утре се събудиш и решиш, че пак искаш да ме убиеш? — той затвори вратата. — Така е по-добре. Няма да има стрелба. Няма изплашени туристи. Нито телефонни обаждания на полицията. Ще имаме достатъчно време, за да избягаме. Но въпреки това, съжалявам, че те заблудих. Ако нещо ще промени нещата, то знай, че аз те обичам.

Гаротата убива по два начина: чрез задушаване или чрез прерязване на гърлото. В най-простата си форма, това не е нищо друго освен струна от пиано. Но подобреният вид използва няколко струни, усукани под налягане, с подпъхнати помежду тях промишлени диаманти. Като последствие, ако жертвата успее да вдигне ръка, за да

спре гаротата да не му пререже гърлото, убиецът може да използва остриите ръбове на диаманта и да изреже пръстите на жертвата.

Това започна да става сега.

Сол се бореше. Усещаше как обсипаните с диаманти струни се движат напред-назад по пръстите му и стисна говорния си апарат, за да го предпази. Диамантите загризаха месото, разтрошиха костите. Кръв рукна надолу по ръката му. Дори с ръка на гърлото като буфер, той усещаше как натиска на гаротата спираше въздуха му. Той се задушаваше с отворена уста.

Вратата се отвори. Влезе Полидевк и това за момент отклони вниманието на Кастор.

Даде време на Сол. Въпреки, че му се виеше свят от липса на кислород в мозъка. Протегна свободната си ръка напред, сви я в юмрук, сгъна я в лакътя си и бързо я изви назад с всичка сила. Ударът улучи Кастор в гърдите. Андре Ротбърг беше обучил добре Сол. Лакътят беше премазал ребрата на Кастор. Изпукаха кости, забиха се в белия му дроб.

Кастор изстена, разхлаби хватката си и залитна назад.

Сол изобщо не губи време да сваля гаротата. Когато Кастор се отпусна, той се изви, чувствайки остра болка в лакътя и разбра, че е счупил ръката си, но това нямаше значение. Обучението на Ротбърг се основаваше на теорията, че някои части на тялото могат да се използват като оръжие дори наранени. Лакътят беше една от тези части.

Сол стегна рамото си, пренебрегна болката и продължи да се извива. Със вдървената си ръка той хвана за гърлото Полидевк, брата на Кастор. Поражението беше смъртоносно. Полидевк падна, неконтролируем, в конвулсии.

Невероятно, въпреки огромната рана на гърдите си, Кастор все още не се беше строполил. Сол заби длан в ребрата му и го повали. Той трепереше в предсмъртна агония. Беше в колапс.

Сол изхвърли гаротата от гърлото си и се обърна към Елиът.

— Не се шегувах. Последният път не можех да го направя. Нямахте да те убия.

Елиът пребледня.

— Не! Моля те!

Сол вдигна Узито, което беше изпуснал при схватката.

— Сега! — извика бясно той.

Пристъпи напред и прегърна баща си. Стисна го със счупената ръка, а с другата повдигна Узито. Почти в упор.

Елиът се сгърчи.

Сол го притисна още по-силно и дръпна спусъка. Продължи да го държи така. Узито затреця, изригнаха празни гилзи с шум, подобен на шевна машина.

И закова смъртоносно сърцето на баща му.

— Както и да е, никога не си го имал — Сол прогизна от кръвта, докато треперещото тяло на баща му се свличаше на земята.

— За Крис — простена Сол.

И усети, че плаче.

Уви кървящите си пръсти с една носна кърпа. Костите, въпреки че бяха размазани от гаротата, щяха да оздравеят. Болката беше неописуема, но той я пренебрегна. Бързо съблече просмуканите си с кръв дрехи и навлече сухите дънки и риза на Полидевк.

Имаше прекалено много неща да свърши. Охраната и полицията скоро щяха да бъдат тук. Не смееше да се върне до откраднатия камион, така че трябваше да вземе Форда, въпреки че туристите, обезпокоени от стрелбата, щяха да го видят. Намери ключовете у Полидевк. За по-сигурно скоро щеше да го изостави. Ако успееше да стигне до Ванкувър, можеше да изчезне.

А после? Полицията нямаше да има следи.

А какво ще стане е професията му? Още ли ще го преследват? Докато не беше сигурен, че е свободен, не можеше да отиде при Ерика.

Дъждът продължаваше да се излива на талази, когато отвори вратата на бунгалото. Обърна се и погледна тялото на Елиът. „За Крис“ — каза си. Сега гласът му потрепера.

— И за мен.

ЕПИЛОГ
СЛЕД СВЕТИТЕ УБЕЖИЩА НА АБЕЛАР

АБЕЛАР И ЕЛОИЗ

Франция, 1138 година.

Пиер Абелар, бивш сановник в църквата в Нотр Дам, почитан официално като най-великият учител на времето си, не бил провъзгласен за кардинал, защото се влюбил в красивата си ученичка Елоиз. Тя забременяла от него и нейният ядосан чичо заповядал да кастрират Абелар. Преследван от ревниви врагове, които искали да се възползват от неговото безсрамие, той най-накрая намерил сигурно убежище. Нарекъл го „Закрила“ и поканил Елоиз, която вече била монахиня, да се грижи за манастира. Те не можели вече да се съберат в любовта си, заради неговата кастрация, но безпределно се посветили един на друг като брат и сестра. Оставили свидетелство за живота си — Нещастната история на Абелар и Писмата на Елоиз. Това станало и основа на легендата за тяхната трагична страст. След многократни опити да възвърне официалната си слава, Абелар починал, обезсърчен, отегчен, а някои казват и с разбито сърце. Погребан бил в манастира „Сен Марсел“. По-късно тялото му било отнесено тайно от Елоиз в „Закрила“, където след повече от двадесет години оплакване, тя умряла и била положена в гроба до него. Останките им били местени няколко пъти през вековете, но най-накрая намерили покой в гробница, носеща техните имена, в гробището Пер Лашез в Париж.

Там те намерили вечно свято убежище.

ПОД РОЗАТА

Фолс Чърч, Вирджиния (АП).

Мощна експлозия снощи разруши оранжерията зад къщата на Едуард Франсиск Елиът, бивш шеф на контраразузнаването на ЦРУ. Елиът, любител на рози, бил убит преди шест дни, когато бил на почивка в Британска Колумбия, Канада. Погребението му във вторник във Вашингтон предизвикало рядко единодушие между демократите и републиканците, които оплаквали загубата на един велик американец. „Той служи всеотдайно на родината си повече от четиридесет години“ — каза президентът. — „Ще ни липсва много“.

Следователите на снощната експлозия твърдят, че е била причинена от масивна термична бомба. „Топлината е била невероятна“ — съобщи на пресконференция официален представител на противопожарните служби. „Това, което не се е превърнало в пепел, се е стопило. Не можем да се приближим до оранжерията още няколко часа. Не мога да си представя защо някой би искал да я унищожи. Разбрах, че тези рози са били великолепни, някои от тях изключително редки, единствени по рода си. Това е нечовешко“.

Мистерията се задълбочи, когато пожарникарите, разчиствайки останките, са открили заключена стоманена каса под оранжерията. Хора на ЦРУ съвместно с ФБР са претърсили района.

„Цяла нощ се опитвахме да я отворим“ — каза говорител. „Топлината от термичната бомба е разтопила ключалките. В крайна сметка трябваше да я разрежем, за да я отворим. Касата била използвана за съхраняване на документи. Знаем само толкова. Не е възможно да се разбере какво съдържат документите. Топлината е

проникнала, въпреки здравите ѝ стени. Документите са изсъхнали и са се превърнали в прах.“

СПАСЕНИЕ

Като се наслаждаваше на тежестта на лопатата в ръката си, Сол изхвърляше пръстта през насипа на канавката. Работеше от няколко часа и изпитваше удоволствие от напрегането на мускулите и от капките честна пот. За известно време Ерика копаше заедно с него, като му помагаше да разширят рова, но след това бебето започна да плаче и тя влезе вътре да го наглежда. По-късно щеше да омеси и опече тестото. Като я гледаше да върви към къщата, която бе направена от бетонни блокове, боядисани в бяло, както и другите жилища в селището, той се усмихваше с възхищение на нейната сила, достойнство и грация.

Небето бе тюркоазено, слънцето като разтопен метал. Той изтри вежди и се върна към работата си. Когато мрежата му от напоителни канали е готова, той ще засее плодови семена и лозя. След това ще изчака да види дали Господ ще свърши своята работа и ще изпрати дъжд.

Той и Ерика дойдоха в това село — на север от Беершеба и от пустинните райони преди шест месеца, точно преди раждането на бебето. Искаха да помагат за развитието на националните погранични райони, но разочаровани от интернационалното съперничество, те трябваше да стоят далече от земите, оспорвани от арабите. Предпочетоха да помагат във вътрешността на страната, отколкото в периферията. Но границата никога не бе далече. Неочаквано нападение беше винаги възможно, така че Сол трябваше да носи оръжие със себе си навсякъде. Мощна пушка лежеше близо до канавката.

Колкото и да беше засегнато убежището, той мислеше да се защитава. На теория общността на разузнаването все още го следеше. Така че след като наказа Елиът той се свърза с неговата мрежа, а също и с представители от МИ-6 и КГБ.

Неговото разкритие, относно законспирираните действащи потомци на истинската група на Абелар, трябваше да измине дълъг път. Но той спечели отново тяхната благосклонност. Те изпитваха малко удоволствие от това да знаят, че подозрението им относно

вътрешен саботаж на техни служители е оправдано. Като взеха мерки да оправят бъркотията, която Елиът и неговите хора бяха причинили чрез намесата си, позволиха цялостното напрежение да се предаде на ежедневната им работа.

Мрежата на Сол се нуждаеше от по-нататъшен жест на доверие, преди да му опростят вината, въпреки всичко. Документите, които Сол бе споменал. Колекцията от скандали на Елиът. Измамата, която го е държала на власт.

— Но никой не знае къде са тези документи — съобщи агенцията.

— Не, аз знам — каза Сол.

Той беше мислил за тези документи откакто Харди му обясни за тях. „Къде може Елиът да ги е скрил? Постави се на негово място! Ако бях на мястото на Елиът, къде щях да ги скрия? Мъж, който се увлича по словесни игри. Чийто живот се основава на sub rosa. Под розата? Старецът не може да е избрал друго скривалище.“ Като отказа да предаде документите, защото някой друг можеше да се възползва от тях, Сол предложи компромис — да хвърли във въздуха оранжерията и да унищожи документите. Президентът, освен публичната възхвала на смъртта на Елиът, чувстваше и необикновено облекчение.

Но правилата на убежището бяха потвърдени като абсолютни. Сол получи само неофициален имунитет.

— Това, което сме съгласни да направим, е да потърсим друг начин — съобщи му старши офицер от разузнаването. — Ако се скриеш достатъчно добре и не надигаш глава, ние обещаваме да не те търсим.

И това беше достатъчно добро за Сол. Приличащ на Кандид в градината си, той се откъсна от света, като се наслаждаваше на приятната умора от физическия труд, копаейки напоителния канал. Той мислеше за гроба, който Крис бил изкопал в Панама. Сега, като прекопае градината, ще се роди живот, а не смърт. Старите навици избледняват трудно. Затова, когато не беше ангажиран с изграждането на дом за Ерика, Сол обучаваше младите от селото как да се отбраняват, ако някога ги нападнат. Сол бе преди всичко боец и въпреки че бе отстранен от професията си, талантът му можеше да се използва за съзидателни цели. Порази го иронията, че повечето от момчетата, които обучаваше, бяха осиновени от селото — сираци. Този

път действията му изглеждаха оправдани. Но докато продължаваше да изхвърля мръсотия от канавката, той си спомни, че Елиът също се бе чувствал оправдан.

Сол очакваше отмъщението да го удовлетвори. Вместо това то му донесе лоши предчувствия, които го преследваха. Любов за цял живот, независимо колко заблудена, не можеше да бъде отхвърлена, така както и любовта му към Крис. Или тази към Ерика. Ако всичко беше по-различно... В меланхоличните си моменти Сол спореше със себе си. Може би това, което наистина искаше, бе напрежението в почивния дом да продължи завинаги. Безкрайно наказание. Елиът и той завинаги там, в капан. Обвързани от омразата си.

И любов.

Но тогава настроението на Сол щеше да е добро. Гледайки към необятното топло небе, усещайки миризмата на дъжд във въздуха, той слушаше как Ерика говори на бебето им в тяхната къща, в техния дом. Той ще е преизпълнен с привързаност, всеотдайна, не перверзната привързаност, която Елиът бе възпитал в него. Щеше да разбере, че баща му греши. „Независимо колко усърдно се опитваш, никога няма да бъдеш нормален“ — едно от последните неща, които баща му каза. „Ти, тъпо копеле, ти грешиш!“ И Сол, който по особен начин винаги се бе чувствал сирак, се опияняваше от мисълта, че сега е баща на сина си.

Той остави лопатата, жаден, изморен от силното слънце. Взе пушката си и се отправи към къщи. Навлизайки в сенките ѝ, усети миризмата на сутрешната закуска, отиде до Ерика и я целуна. Тя прекрасно миришеше на захар, брашно, сол и мая. Здравите ѝ ръце, способни да убият с един удар, го прегърнаха силно. Гърлото му се стегна.

Той пи студена вода от глинена кана, избърса уста и прекоси стаята, за да погледне сина си, завит в одеало в люлката. Приятелите му от селото първо бяха обърнали внимание на името.

— Какво лошо му има? — ги попита Сол. — Мисля, че е добро име.

— Кристофър Елиът Бернщайн-Гризман?

— Е и?

— Наполовина християнин, наполовина евреин?

— Крис ми беше приятел. Дори може да се каже, че ми беше брат.

— Сигурно. Крис Гризман. Ще се харесва, когато тръгне на училище. Ами Елиът?

— Приемах го като свой баща. Сега вече не съм сигурен какъв е точно. Няма значение. Аз съм такъв, какъвто той ме направи.

Приятелите не разбираха. Дълбоко в сърцето си Сол също не разбираше.

Освен името на момчето, приятелите му от селото обръщаха внимание и на нещо друго уникално в дома на Бернщайн-Гризман. „Изглежда това е чудо“ — казваха те.

Знак от Бог, че селото е благословено. Как по друг начин би могло да се обясни?

Мъж с минало, както се приказваше из селото, който никога не е създал нещо в живота си... И на такава неплодородна земя?

Огромна черна роза!

Издание:

ИК „Кронос“, София, 1998

ISBN 954-8516-37-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.